robin

Hobb

răzbunarea asasinului

A TREIA PARTE DIN TRILOGIA FARSEER

Din trilogia *Farseer* a apărut:

Ucenicul asasinului
Asasinul regal

ROBIN HOBB este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska și a urmat cursurile Universității Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a măritat, a abandonat facultatea și s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie și să publice în revistele pentru copii. Între 1983 și 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995, a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărți de fantasy european medieval, tradițional. *Ucenicul asasinului,* romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003, cărțile ei s-au vândut în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour.

robin

Hobb

răzbunarea asasinului

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

Coperta colecţiei: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: Stephen Youll

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOBB, ROBIN
Răzbunarea asasinului / Robin Hobb; trad.: Antuza Genescu. - Bucureşti : Nemira Publishing House, 2011
2 vol.
ISBN 978-606-579-183-1
Vol.1. - ISBN 978-606-579-181-7

I. Genescu, Antuza (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Robin Hobb
ASSASSIN'S QUEST
© 1997 by Robin Hobb
© Nemira, 2011

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-183-1

La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Kat Ogden cea cât se poate de adevărată,
care a amenințat, la o vârstă foarte fragedă, că va crește și
va deveni
dansatoare de step,
scrimer,
judoka,
stea de cinema,
arheolog
și
președinte al Statelor Unite.

Și se apropie, amenințătoare, de sfârșitul listei.

Nu confundați niciodată filmul cu cartea.

CÂMPIILE GLACIARE
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
Insula Albă
Insulele Apropiate
CELE
ȘASE DUCATE
Insula
Stâncii
Gulls
Orașul de Gheață
MAREA ALBĂ
Golful Peștelui
Ferry
Scalbay
Insula Cârligului
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
BEARNS
Insula Besham
Highdowns
BUCK
Forge
Insula Cornului
TILTH
Turlake
Insula Pânzei
REGATUL
MUNȚILOR
FARROW
Buckkeep
Insula Ghearei
Lacul Albastru
RIPPON
Neatbay
Vederile
Schimbătoare
Jhampe
Sandsedge
TĂRÂMUL
PLOILOR
SĂLBATICE
Insula de Paști
SHOAKS
STATELE
CHALCED
Insula Oului
Golful
Fals
Bingtown
Golful Negustorilor
Turnuri
Granițe
Platforme de gheață

PROLOG
CELE PIERDUTE ÎN UITARE

În fiecare dimineață mă trezesc cu mâinile murdare de cerneală. Uneori zac cu brațele desfăcute, cu fața în jos, pe masa de scris, prin talmeș-balmeșul de pergamente și hârtii. Când vine la mine cu tava cu mâncare, băiatul meu mă ceartă uneori că nu m-am culcat în pat cu o seară înainte. Dar alteori se uită la chipul meu și nu îndrăznește să scoată o vorbă. Nu încerc să-i explic de ce fac ceea ce fac. Nu e un secret pe care să-l încredințezi unui tânăr, ci pe care el trebuie să-l merite și să-l afle singur.

Omul trebuie să aibă un țel în viață. Știu asta acum, dar mi-a luat primii douăzeci de ani din viață ca s-o aflu. Nu sunt, nici pe departe, singurul care a pățit așa. Totuși, e o lecție pe care, odată învățată, n-am mai uitat-o. Așadar, cum doar puține sunt lucrurile care îmi ocupă astăzi timpul, în afara suferinței, mi-am căutat un țel. Am ales o îndatorire pe care și Lady Patience, și scribul Fedwren au susținut-o cu multă vreme în urmă. Am început aceste pagini străduindu-mă să pun pe hârtie istoria coerentă a celor Șase Ducate. Dar am descoperit că mintea mea nu se poate concentra mult timp

asupra unui singur subiect, așa că îmi abat atenția de la ea cu lucrări mai puțin importante, despre teoriile mele legate de magie, despre observațiile privitoare la structurile politice și despre reflecțiile mele în ce privește alte culturi. Când sunt foarte tulburat și nu-mi pot pune ordine în gânduri ca să le aștern pe hârtie, lucrez la traduceri sau încerc să rescriu lizibil documente mai vechi. Dau de lucru mâinilor, în speranța că așa îmi voi ține mintea ocupată.

Scrisul mă ajută așa cum l-a ajutat cândva pe Verity trasatul hărților. Detaliul și concentrarea necesare sunt aproape suficiente pentru a te face să uiți și poftele dependenței, și urmele dureroase lăsate de o adicție trecută. Te poți pierde într-o asemenea muncă și uita de tine. Sau poți merge mai departe și găsi numeroase amintiri ale sinelui tău de demult. De prea multe ori m-am pomenit că divaghez de la istoria ducatelor la povestea lui FitzChivalry. Acele amintiri mă aduc față în față cu cel care a fost cândva Fitz, dar și cu cel în care s-a transformat.

Când ești atât de cufundat într-o astfel de povestire, te miră câte amănunte îți vin în minte. Nu toate amintirile pe care le evoc sunt dureroase. Am avut partea mea de prieteni buni și am descoperit că mi-au fost mai credincioși decât aș fi fost îndreptățit să le-o cer. Am cunoscut frumusețile și bucuriile care mi-au pus inima la încercare în aceeași măsură în care au făcut-o urâciunile și nenorocirile. Dar am, cred, mai multe amintiri triste decât majoritatea oamenilor; puțini au aflat ce înseamnă să mori într-o temniță sau să-ți amintești cum arată pe dinăuntru un sicriu îngropat sub zăpadă. Mintea se ferește de amănuntele unor întâmplări ca acestea. Una e să-mi amintesc că Regal m-a omorât, și alta e să mă concentrez pe detaliile zilelor și nopților în care m-a înfometat

și apoi a pus să fiu ucis în bătaie. Când o fac, simt o gheară rece în stomac, chiar și după atâția ani. Îmi amintesc de ochii bărbatului și cum mi-a pârâit nasul când mi l-a spart cu pumnul. Tot mai există pentru mine un loc pe care îl vizitez în somn, în care mă zbat să rămân în picioare, încercând să nu mă gândesc la ultimul meu efort de a-l omorî pe Regal. Îmi amintesc lovitura primită de la el, care mi-a despicat pielea umflată și mi-a lăsat cicatricea vizibilă și astăzi pe obraz.

Nu mi-am iertat niciodată că l-am lăsat să triumfe când am înghițit otrava și am murit.

Dar mai dureroase decât evenimentele pe care mi le aduc aminte sunt cele pe care le-am pierdut. Când m-a lovit Regal, am murit. Nu am mai fost niciodată cunoscut drept FitzChivalry, nu am mai reluat legăturile cu locuitorii din Buckkeep care mă cunoșteau de când aveam șase ani. Nu am mai locuit în castelul Buckkeep, nu am mai slujit-o pe Lady Patience, nu m-am mai așezat pe piatra căminului, la picioarele lui Chade. Pierdut pentru mine a fost ritmul vieților care se împletiseră cu a mea. Unii prieteni au murit, alții s-au căsătorit, au avut copii, copiii lor au crescut, iar eu nu am văzut nimic din toate acestea. Deși nu mai am trupul unui tânăr zdravăn, mai trăiesc mulți dintre aceia care m-au numit odată prieten. Câteodată, totuși, îmi doresc foarte tare să-i privesc, să ne dăm mâna, să-mi alin atâția ani de singurătate.

Dar nu pot.

Anii aceia sunt pierduți pentru mine, ca și toți cei pe care îi voi trăi de acum încolo. Pierdută e și perioada aceea de numai o lună, deși pare mult mai lungă, în care am fost închis în temniță și pe urmă în sicriu. Regele meu îmi murise în brațe, însă nu-l văzusem îngropat. Și nici nu am fost de față

la consiliul adunat după moartea mea, care m-a găsit vinovat de folosirea Harului, considerând, aşadar, că-mi merit sfârşitul de care am avut parte.

Patience a venit să-mi ceară trupul. Soţia tatălui meu, cândva atât de tulburată aflând că soţul ei zămislise un bastard înainte de căsătorie, a fost cea care m-a scos din celulă. Ale ei au fost mâinile care m-au spălat pentru înmormântare, care mi-au îndreptat braţele şi m-au învelit în giulgiu. Ciudata, excentrica Lady Patience, din cine ştie ce motiv, mi-a spălat rănile şi le-a oblojit cu atâta răbdare, de parcă aş fi fost în viaţă. Ea singură a poruncit să mi se sape mormântul şi s-a îngrijit să-mi fie îngropat sicriul. Numai ea şi Lacey, servitoarea ei, m-au jelit atunci când toţi ceilalţi, din teamă sau dezgustaţi de fărădelegile mele, m-au părăsit.

Cu toate acestea, ea nu a ştiut că Burrich şi Chade, mentorul meu asasin, au venit la mormântul meu peste câteva nopţi şi-au dat la o parte zăpada şi bulgării de pământ îngheţaţi care fusese azvârliţi peste mine. Numai ei au fost de faţă când Burrich a spart capacul sicriului şi mi-a scos trupul, apoi l-a chemat, folosindu-se de propriul Har, pe lupul căruia îi fusese încredinţat sufletul meu. Au smuls sufletul acela din lup şi l-au închis la loc în trupul schilodit din care evadase. M-au înviat ca să-mi recapăt înfăţişarea de om, să-mi reamintesc ce înseamnă să am un rege şi să fiu legat de el prin jurământ. Nici astăzi nu ştiu dacă trebuie să le mulţumesc pentru asta. Poate că, aşa cum stăruie bufonul, n-au avut de ales. Poate că nu trebuie nici să le mulţumesc, nici să-i învinovăţesc, ci doar să recunosc existenţa forţelor care ne-au hărăzit o soartă inevitabilă şi ne-au legat de ea.

1
RENAŞTEREA DIN MORMÂNT

În Statele Chalced se practică sclavia. Sclavii fac muncile grele. Ei sunt mineri, suflători în foale, cei care trag la galere, mână căruţele cu gunoaie, lucrează ogoarele şi se prostituează. Ciudat, dar tot ei sunt şi dădace, tutori de copii, bucătari, scribi şi artizani pricepuţi. Întreaga civilizaţie înfloritoare a Statelor Chalced, de la marile biblioteci din Jep la legendarele fântâni şi băi din Sinjon, se întemeiază pe existenţa clasei sclavilor.

Negustorii din Bingtown sunt principala sursă de sclavi. Mai demult, robii erau prizonieri de război, iar Statele Chalced încă susţin oficial că e adevărat. În ultimii ani, nu au mai existat suficiente conflicte ca să se acopere cererea de sclavi educaţi. Neguţătorii din Bingtown ştiu unde să găsească şi alte surse, iar pirateria nestăvilită din Insulele Negustorilor e deseori pomenită în legătură cu ele. Pe proprietarii de sclavi din Statele Chalced nu-i interesează aproape deloc de unde provin aceştia, câtă vreme sunt sănătoşi.

Sclavia e un obicei care nu a prins niciodată rădăcini în cele Şase Ducate. Un om închis pentru o fărădelege poate fi

pus să-l slujească pe cel căruia i-a făcut rău, dar numai o anumită perioadă, și nu e privit altfel decât un om care își ispășește o pedeapsă. Dacă fărădelegea e prea gravă ca să fie răscumpărată prin muncă, atunci răufăcătorul plătește cu viața. Nimeni nu ajunge rob în cele Șase Ducate, după cum nici legile noastre nu permit ca o familie să aducă sclavi în regat și să-i păstreze ca atare. Din acest motiv, mulți robi care-și câștigă libertatea într-un fel sau altul pornesc adesea spre cele Șase Ducate ca spre locul unde vor începe o nouă viață.

Sclavii aduc cu ei tradițiile și folclorul propriilor locuri îndepărtate. Una din poveștile păstrate de mine vorbește despre o fată din neamul Vecci sau, cum i-am zice noi, înzestrată cu Har. Ea voia să plece din casa părinților ca să-l urmeze pe bărbatul pe care-l iubea și să-i fie soție. Ai ei nu l-au considerat demn de ea și nu i-au dat voie să plece cu el. Când nu i-au dat consimțământul, fata s-a dovedit un copil prea ascultător ca să nu se spună voinței lor, dar și o femeie prea pătimașă ca să trăiască fără dragostea ei adevărată. S-a întins pe pat și a murit de durere. Părinții au îngropat-o cu jale mare și și-au reproșat mult că n-au lăsat-o să-și urmeze inima. Dar, fără știința lor, fata s-a legat prin Har de o ursoaică. Iar când a murit, ursoaica i-a luat spiritul în păstrare, ca să nu fugă din lume. La trei nopți după ce a fost înmormântată, ursoaica a scos-o din groapă și i-a redat spiritul. Renașterea din mormânt a făcut din fată un om nou, care nu mai datora supunere părinților. Așa că a părăsit sicriul spart și a pornit în căutarea bărbatului iubit. Povestea are un sfârșit nefericit, pentru că, fiind multă vreme ursoaică, fata n-a mai fost niciodată femeie adevărată, iar iubitul ei n-a mai vrut s-o primească înapoi.

Pe această frântură de poveste s-a întemeiat hotărârea lui Burrich de a încerca să mă elibereze din temniţa prinţului Regal, otrăvindu-mă.

Camera era prea caldă. Şi prea mică. M-am ridicat de la masă şi m-am dus la butoiul cu apă din colţ. Am ridicat capacul şi am băut cu sete. Inima Haitei înălţă ochii spre mine, gata să mârâie.

– Foloseşte o cană, Fitz.

Apa mi se scurse pe bărbie. Am ridicat capul spre el şi l-am privit fix.

– Şterge-te pe faţă.

Inima Haitei îşi întoarse ochii de la mine înapoi la mâinile sale. Avea unsoare pe ele şi freca nişte curele. Am adulmecat-o. Mi-am lins buzele.

– Mi-e foame, i-am spus.

– Stai jos şi termină-ţi treaba. Apoi vom mânca.

Am încercat să-mi amintesc ce voia de la mine. Întinse mâna spre masă şi atunci mi-am dat seama. Mă aştepta o grămadă de curele de piele. M-am întors şi m-am aşezat pe scaunul tare.

– Mi-e foame acum, i-am explicat.

Mă privi din nou fără să-şi arate colţii, dar tot mârâit se chema. Inima Haitei ştia să mârâie din priviri. Am oftat. Unsoarea pe care o folosea mirosea foarte bine. Am înghiţit în sec. Apoi m-am uitat în jos. În faţa mea, pe masă, zăceau curele de piele şi bucăţi de metal. Le-am privit o vreme. După un timp, Inima Haitei îşi lăsă la o parte propriile curele şi se şterse pe mâini cu o cârpă. Veni şi rămase în picioare lângă

mine, iar eu am fost nevoit să mă răsucesc spre el ca să-l văd.

– Aici, îmi zise el, atingând pielea din faţa mea. Aici o reparai.

Stătu aplecat deasupra mea până când am luat cureaua în mână. M-am lăsat în jos ca s-o adulmec şi mă lovi peste umăr.

– Nu mai face asta!

Mi-a tremurat buza, dar n-am mârâit. Mârâitul meu îl supăra foarte, foarte tare. O vreme, am rămas cu pielea în mână. Pe urmă se pare că mâinile şi-au amintit ce aveau de făcut înaintea minţii. M-am uitat la degetele mele frecând cureaua. La sfârşit, am ridicat-o în faţa lui şi am tras tare de ea, ca să-i arăt că nu se va rupe nici dacă armăsarul îşi va da capul pe spate.

– Dar nu mai avem cai, am dat eu glas unei amintiri. Toţi caii au plecat.

Frate?

Vin. M-am ridicat de pe scaun. M-am dus la uşă.

– Întoarce-te şi aşază-te, îmi porunci Inima Haitei.

Ochi Întunecaţi aşteaptă, i-am spus. Atunci mi-am adus aminte că nu mă aude. Mi-am zis că ar putea, dacă ar încerca, dar nu voia să încerce. Ştiam că, dacă i-aş vorbi din nou în acelaşi fel, m-ar respinge. Nu mă lăsa să vorbesc aşa nici cu Ochi Întunecaţi. Îl respingea şi pe lup dacă îmi vorbea prea mult. Părea un lucru foarte ciudat.

– Ochi Întunecaţi aşteaptă, am rostit cu glas tare.

– Ştiu.

– E vreme bună de vânat acum.

– E şi mai bună să stai înăuntru. Am de mâncare aici pentru tine.

– Ochi Întunecaţi şi cu mine am putea găsi carne proaspătă.

Am început să salivez la gândul ei. Un iepure sfâşiat, aburind în noaptea de iarnă. Asta pofteam eu.

– Ochi Întunecaţi va trebui să vâneze singur în noaptea asta, îmi zise Inima Haitei.

Se duse la fereastră şi desfăcu puţin obloanele. Aerul rece pătrunse imediat în cameră. L-am adulmecat pe Ochi Întunecaţi şi, în depărtare, o felină. Lupul scheună.

– Pleacă, îi porunci Inima Haitei. Pleacă, du-te la vânătoare, caută-ţi de mâncare. Nu am destulă şi pentru tine aici.

Ochi Întunecaţi dispăru din lumina care se risipea printre obloane. Dar nu se îndepărtă prea mult. Mă aştepta acolo, afară, dar ştiam că nu poate aştepta la nesfârşit. Ca şi mie, îi era foame acum.

Inima Haitei merse la focul înăbuşitor. Lângă el era o oală pe care o împinse cu vătraiul şi dădu jos capacul. Ieşiră aburi şi, odată cu ei, mirosul. Cereale şi rădăcini şi o bucăţică de carne, prea fiartă. Dar îmi era atât de foame, că am adulmecat-o. Am început să scheaun, însă Inima Haitei îmi aruncă privirea aceea care ţinea loc de mârâit. Aşa că m-am întors pe scaunul tare. M-am aşezat. Am aşteptat.

Inima Haitei nu se grăbi deloc. Luă curelele de pe masă şi le agăţă de un cârlig. Mută şi vasul cu unsoare. Aduse oala fierbinte pe masă. Pregăti două castroane

şi două căni. Turnă apă în căni. Luă apoi un cuţit şi două linguri. Scoase pâine şi un borcan mic de gem din dulap. Îmi umplu castronul cu tocană, dar ştiam că nu am voie să mă ating de ea. Trebuia să aştept până taie pâinea şi-mi dă o felie. Aveam voie să iau felia, dar nu să muşc din ea, până nu se aşeza şi el la masă, în dreptul castronului şi al feliei lui.

– Ia-ţi lingura, îmi aminti el.

După aceea se aşeză pe scaun lângă mine. Ţineam lingura şi pâinea şi aşteptam, aşteptam, aşteptam. Nu-mi luam ochii de la el, dar nu-mi puteam opri mişcările gurii. L-am supărat. Am închis gura.

– Acum vom mânca, zise el, într-un sfârşit.

Dar aşteptarea nu se oprea aici. Aveam voie să iau doar o înghiţitură o dată. Trebuia s-o mestec şi s-o înghit înainte de a lua încă una, altfel mă pocnea. Aveam voie să înghit numai atâta tocană câtă încăpea în lingură. Am luat cana şi-am băut. Inima Haitei îmi zâmbi:

– Bine, Fitz. Bun băiat.

I-am zâmbit şi eu, dar am muşcat prea mult din pâine şi l-am făcut să se încrunte. Am încercat s-o mestec încet, însă îmi era teribil de foame, iar mâncarea se afla în faţa mea, deci nu pricepeam de ce nu mă lăsa s-o mănânc. Mâncatul dura foarte mult. Îmi dăduse tocana prea fierbinte intenţionat, ca să-mi ard gura dacă înghit prea mult. M-am gândit la asta un timp. Apoi am spus:

– Mi-ai dat tocana prea fierbinte intenţionat. Ca să mă ard dacă mănânc prea repede.

Zâmbetul apăru mai greu. Inima Haitei încuviință din cap.

Tot am terminat înaintea lui. A trebuit să stau pe scaun până a terminat și el.

– Ei, Fitz, rosti el în cele din urmă, n-a fost prea rău azi. Nu-i așa, băiete?

L-am privit.

– Spune-mi și tu ceva, mă îndemnă.

– Ce?

– Orice.

– Orice.

Se încruntă la mine și am vrut să mârâi, doar am făcut ce mi-a cerut. După o vreme se ridică și aduse o sticlă. Își turnă din ea în cană. Întinse sticla către mine.

– Vrei și tu?

M-am dat înapoi. Mirosul fu de ajuns ca să-mi irite nările.

– Răspunde, îmi aminti el.

– Nu. Nu, nu-i apă bună.

– Nu, rachiul nu e bun. Rachiu de afine, foarte ieftin. Mie nu-mi plăcea, ție-ți plăcea.

Am pufnit simțind mirosul.

– Nu ne-a plăcut niciodată.

Inima Haitei puse sticla și cana pe masă. Se ridică și se duse la fereastră. O deschise din nou.

– Du-te la vânătoare, am zis!

L-am simțit pe Ochi Întunecați cum sare și o ia la goană. Ochi Întunecați se teme de Inima Haitei la fel de tare ca mine. Odată l-am atacat pe Inima

Haitei. Am fost bolnav multă vreme, dar m-am făcut bine. Am vrut să merg la vânătoare, şi el nu m-a lăsat. S-a proţăpit în faţa uşii şi-atunci m-am repezit la el. M-a lovit cu pumnul, apoi m-a ţinut nemişcat la pământ. Nu e mai mare decât mine. Dar e mai viclean şi mai deştept. Ştie cum să te imobilizeze în mai multe feluri şi majoritatea dor. M-a ţinut cu spatele lipit de podea, cu gâtul gol, aşteptând să-i simt colţii, multă, multă vreme. De câte ori mă mişcam, mă pocnea. Ochi Întunecaţi mârâia afară, dar nu prea aproape de uşă, şi nu încerca să intre. Când am cerşit milă scheunând, Inima Haitei m-a lovit din nou.

– Gura!

Când am tăcut, mi-a spus:

– Tu eşti mai tânăr. Eu sunt mai bătrân şi ştiu mai multe. Lupt mai bine decât tine, vânez mai bine decât tine. Întotdeauna sunt mai bun decât tine. Vei face tot ce vreau eu. Vei face tot ce-ţi spun. Înţelegi?

Da, i-am răspuns. *Da, da, asta e haita, înţeleg, înţeleg.* Dar n-a făcut decât să mă lovească din nou şi să mă ţină acolo cu gâtul dezvelit, până când am vorbit cu glas tare:

– Da, înţeleg.

Când Inima Haitei se întoarse la masă, îmi turnă rachiu în cană. Îl puse în faţa mea, ca să fiu obligat să-l miros. Am pufnit.

– Încearcă, mă îndemnă. Numai puţin. Îţi plăcea. Îl beai în oraş, când erai mai tânăr şi n-aveai voie să intri în cârciumi fără mine. Şi pe urmă mestecai mentă şi credeai că eu nu-mi dau seama.

Am scuturat din cap.

– N-aş face ce mi-ai spus să nu fac. Am înţeles.

Scoase sunetul acela, de parcă s-ar fi înecat şi-ar fi strănutat deodată.

– O, ba făceai foarte des ce-ţi spuneam să nu faci. Foarte des.

Am scuturat iar din cap.

– Nu-mi aduc aminte.

– Încă nu. Dar îţi vei aminti. Arătă spre rachiu. Dă-i drumul. Gustă. Numai puţin. Ţi-ar prinde bine.

Şi, pentru că îmi spusese că trebuie, am gustat. Mi-a ars gura şi nasul şi n-am putut scăpa de gust. Am scuipat restul în cană.

– Ei, ce i-ar mai plăcea lui Patience, zise Inima Haitei.

Pe urmă mă puse să iau o cârpă şi să şterg ce-am scuipat. Apoi să spăl vasele şi să le şterg şi pe ele.

Câteodată mă apuca tremuratul şi cădeam. Aşa, din senin. Inima Haitei încerca să mă ţină nemişcat. Uneori, tremuratul mă adormea. Mai târziu, mă trezeam în dureri. Mă dureau pieptul, spatele. Alteori îmi muşcam limba. Nu-mi plăceau clipele acelea. Îl speriau pe Ochi Întunecaţi.

Şi uneori mai era cineva cu Ochi Întunecaţi şi cu mine, cineva care gândea împreună cu noi. Foarte mic, dar era. Nu-l voiam cu noi. Nu mai voiam pe nimeni cu Ochi Întunecaţi şi cu mine. Şi-a dat seama de asta şi s-a făcut atât de mic, încât de cele mai multe ori nici nu era acolo.

Mai târziu, a apărut un bărbat.

– Vine un bărbat, l-am anunțat pe Inima Haitei.

Era întuneric și focul de-abia mai ardea. Trecuse vremea de vânătoare. Se întunecase de-a binelea. În curând, Inima Haitei ne va obliga să dormim.

Nu-mi răspunse. Se ridică iute și fără zgomot și luă cuțitul care stătea întotdeauna pe masă. Îmi făcu semn să mă duc în colț, să nu-i stau în cale. Se apropie de ușă în liniște și aștepta. Am auzit pașii bărbatului în zăpadă. Apoi l-am adulmecat.

– E cenușiul, am spus. Chade.

Inima Haitei deschise ușa foarte încet și cenușiul intră. Am strănutat din cauza mirosurilor pe care le aducea. Întotdeauna mirosea a prafuri de frunze uscate și a fum. Era slab și bătrân, dar Inima Haitei se purta cu el de parcă îi era șef în haită. Inima Haitei mai puse lemne pe foc. Camera se lumină și se încălzi mai tare. Cenușiul își scoase gluga. Se uită la mine o vreme cu ochii lui viu colorați, parcă așteptând ceva. Apoi se adresă Inimii Haitei:

– Cum se simte? E mai bine?

Inima Haitei scutură din umeri.

– Când te-a simțit, ți-a rostit numele. N-a mai avut crize de-o săptămână. Acum trei zile mi-a reparat un ham. Și a făcut o treabă bună.

– Nu mai încearcă să roadă pielea?

– Nu. Cel puțin, nu când mă uit la el. Pe lângă asta, e o muncă pe care o cunoaște foarte bine. Poate că-i atinge o coardă sensibilă. Inima Haitei râse scurt. Măcar hamurile reparate se pot vinde.

Cenușiul se duse lângă foc și-și întinse mâinile spre el. Avea pete pe ele. Inima Haitei scoase sticla de rachiu. Băură amândoi din căni. Îmi oferiră și mie pe fundul unei căni, dar nu mă obligară s-o gust. Vorbiră lung și pe îndelete, despre lucruri care nu aveau nicio legătură cu mâncatul, dormitul sau vânatul. Cenușiul auzise ceva despre o femeie. Ar putea fi un lucru hotărâtor, un punct de apropiere a ducatelor. Inima Haitei spuse:

– Nu vreau să vorbesc despre asta în fața lui Fitz. Am promis.

Cenușiul îl întrebă dacă crede că înțeleg, iar Inima Haitei îi răspunse că nu contează, el își dăduse cuvântul. Eu voiam să mă duc la culcare, dar m-au obligat să stau cuminte pe un scaun. Când cel mai în vârstă trebui să plece, Inima Haitei îi spuse:

– E periculos pentru tine să vii aici. Un drum atât de lung... Vei putea să te întorci?

Cenușiul zâmbi.

– Am eu căile mele, Burrich.

Am zâmbit și eu, amintindu-mi că se mândrise întotdeauna cu secretele sale.

Într-o zi, Inima Haitei a plecat și m-a lăsat singur. Nu m-a legat, doar mi-a spus:

– E niște ovăz acolo. Dacă vrei să mănânci cât sunt plecat, va trebui să-ți amintești cum să-l gătești. Dacă ieși pe ușă sau pe fereastră, dacă numai deschizi ușa sau fereastra, eu voi ști. Și te voi omorî în bătaie. Ai înțeles?

– Da.

Părea foarte supărat pe mine, dar nu-mi aminteam să fi făcut ceva ce-mi poruncise să nu fac. Deschise o cutie şi scoase nişte obiecte din ea. Majoritatea erau din metal, rotunde. Monede. Iată un obiect pe care mi-l aminteam. Era lucios şi curbat ca semiluna şi mirosise a sânge când pusesem mâna pe el prima oară. Mă luptasem cu altul pentru el. Nu mai ştiam de ce îl dorisem, dar mă luptasem şi-l câştigasem. Acum nu-mi mai trebuia. Inima Haitei îl apropie de lanţul său ca să-l vadă mai bine, apoi îl puse într-un săculeţ. Nu mi-a păsat că l-a luat cu el.

Până când s-a întors, mi s-a făcut o foame teribilă. A adus cu el un miros. Un miros de femelă. Nu foarte puternic, ci amestecat cu miresme de pajişte. Dar era plăcut şi m-a făcut să-mi doresc ceva, nu să mănânc, nici să beau apă, nici să vânez. M-am apropiat de Inima Haitei ca să-l amuşin, însă nu şi-a dat seama. A gătit terciul de ovăz şi l-am mâncat. Apoi s-a aşezat lângă foc şi a părut foarte, foarte trist. M-am ridicat şi am luat sticla cu rachiu. I-am dus şi o cană. Le-a luat, dar nu mi-a zâmbit.

– Ce-ar fi să te învăţ mâine să aduci lucruri la comandă? mi-a spus. Poate că asta vei şti să faci bine.

După aceea a băut tot rachiul din sticlă şi-a mai destupat una. Eu am stat şi l-am urmărit. Când a adormit, i-am luat haina îmbibată de mirosul cu care venise. Am întins-o pe podea şi m-am culcat pe ea, adulmecând-o până când am adormit şi eu.

Am visat, dar vise fără înţeles. O femelă care mirosea ca haina lui Burrich şi eu nu voiam s-o las să

plece. Era femela mea, dar, când a plecat, n-am urmărit-o. Atât mi-am amintit. Nu mi-a făcut bine, cum nu-mi făcea bine foamea sau setea.

Mă obliga să stau în casă. Mă obliga să stau în casă de multă, multă vreme, când eu nu voiam decât să merg afară. Dar în vremea aceea ploua foarte tare, atât de tare, că zăpada aproape se topise. Dintr-odată, mi-a părut bine că nu trebuie să ies.

– Burrich, am spus, iar el ridică ochii brusc spre mine.

Am crezut că vrea să mă atace, atât de repede mișcase din cap. Am încercat să nu mă feresc. Fereala îl scotea din sărite uneori.

– Ce e, Fitz? mă întrebă, și o făcu cu glas blând.

– Mi-e foame. Acum.

Mi-a dat o halcă de carne. Era gătită, dar mare. Am înfulecat-o hulpav sub ochii lui, dar nu mi-a spus să mă opresc, nici nu m-a plesnit. De data asta.

Mă tot scărpinam pe față. Pe barbă. În cele din urmă, m-am dus în fața lui Burrich. M-am scărpinat în fața lui.

– Nu-mi place asta, i-am spus.

S-a arătat surprins, dar mi-a dat apă caldă și săpun, un cuțit foarte ascuțit și o oglindă rotundă, în care se vedea un bărbat. M-am uitat la el multă vreme. Mă făcea să mă cutremur. Ochii semănau cu ai lui Burrich, cu alb în jur, dar erau mai închiși. Nu erau ochi de lup. Blana era neagră, ca a lui Burrich, dar

firele de pe bărbie erau neregulate şi aspre. Mi-am pipăit barba şi am văzut degete pe faţa bărbatului. Ciudat.

– Bărbiereşte-te, dar ai grijă, îmi zise Burrich.

Aproape că-mi aminteam cum. Mirosul săpunului, apa caldă pe faţă. În afară de lama ascuţită-ascuţită care mă tăia rău. Mici tăieturi care mă înţepau. La sfârşit m-am uitat la bărbatul din oglindă. Fitz, mi-am zis. Aproape ca Fitz. Sângeram.

– Sângerez peste tot, i-am spus lui Burrich.

El râse.

– Întotdeauna sângerezi după ce te bărbiereşti. Întotdeauna te grăbeşti, râse el. Luă lama ascuţită-ascuţită. Stai liniştit. Ai scăpat nişte fire.

Am stat foarte liniştit şi nu m-a tăiat. Mi-a fost greu să nu mă mişc când a venit atât de aproape de mine şi m-a studiat îndelung. La sfârşit, îmi prinse bărbia în mână. Îmi ridică faţa şi mă cercetă.

– Fitz? mă strigă el.

Întoarse capul şi-mi zâmbi, dar zâmbetul se topi când am întors şi eu privirea către el. Îmi dădu o perie.

– Nu-i niciun cal de ţesălat, i-am spus.

Păru aproape mulţumit.

– Ţesală asta, mă lămuri şi-mi ciufuli părul.

Mă puse să-l perii până se întinse. Mă durea ţeasta în unele locuri. Burrich se încruntă când văzu că mă strâmb. Îmi luă peria şi-mi ceru să stau nemişcat cât îmi examină şi-mi pipăi pletele.

– Ticălosul! rosti el aspru. Nu tu, preciză el, văzând că mă feresc. Clătină din cap şi mă bătu pe umăr. Durerea va trece cu timpul.

Îmi arătă cum să-mi dau părul pe spate şi să-l leg cu o fâşie de piele. Era suficient de lung.

– Aşa-i mai bine, îmi spuse. Arăţi din nou a om.

M-am trezit din vis cuprins de spasme şi schelălăind. M-am ridicat în şezut şi-am început să plâng.

Se sculă din pat şi veni la mine.

– Ce-i, Fitz? Te simţi bine?

– M-a luat de la mama! am strigat. M-a luat de la ea. Eram prea mic ca să mă despart de ea.

– Ştiu. Ştiu. Dar asta a fost demult. Acum eşti aici, în siguranţă.

Părea de-a dreptul înfricoşat.

– A dat foc vizuinii, i-am zis. I-a transformat pe mama şi pe fraţii mei în piei.

Se schimbă la faţă şi nu mai vorbi cu blândeţe:

– Nu, Fitz. Aceea nu a fost mama ta. A fost visul unui lup. Ochi Întunecaţi. Poate că i s-a întâmplat lui. Dar nu ţie.

– O, ba da, am stăruit eu, supărat dintr-odată. Ba mi s-a întâmplat şi m-am simţit la fel. Exact la fel.

M-am ridicat din pat şi m-am plimbat prin cameră. Am patrulat multă vreme până când mi-a dispărut sentimentul acela. El a stat şi m-a privit. A băut mult rachiu cât am străbătut eu camera de la un perete la altul.

Într-o zi de primăvară m-am uitat pe fereastră. Natura mirosea frumos, trezită la viaţă, proaspătă. M-am întins şi mi-am răsucit umerii. Am auzit cum îmi trosnesc oasele.

– E o dimineaţă numai bună pentru călărit, am spus.

M-am întors şi m-am uitat la Burrich. Mesteca în terciul de ovăz din oala de pe foc. Veni lângă mine.

– E încă iarnă la munte, rosti el încet. Mă întreb dacă Kettricken a ajuns cu bine acasă.

– Dacă n-a ajuns, n-a fost vina Cenuşiei, am zis.

Atunci s-a răsucit ceva în sufletul meu şi m-a durut, astfel că o clipă n-am mai putut respira. Am încercat să-mi dau seama din ce cauză, dar senzaţia dispăruse. N-am vrut s-o urmăresc, însă ştiam că ar trebui. Ar fi fost ca şi cum aş fi vânat un urs. Când m-aş fi apropiat de ea, s-ar fi întors împotriva mea şi-ar fi încercat să mă rănească. Totuşi, mă făcea să vreau s-o urmăresc. Am inspirat adânc şi m-am scuturat de ea. Am tras încă o gură de aer şi-am scos un sunet care mi s-a blocat în gât.

Lângă mine, Burrich stătea înlemnit şi tăcut. Mă aştepta.

Frate, eşti lup. Vino înapoi, vino înapoi de acolo, o să te doară, mă avertiză Ochi Întunecaţi.

M-am îndepărtat de el cu un salt.

Apoi Burrich începu să patruleze prin cameră cu paşi grei, înjurând şi lăsând terciul să se ardă. L-am mâncat aşa pentru că altceva nu aveam.

O vreme, Burrich m-a tot bătut la cap.

– Îţi aminteşti? mă întreba întruna.

Nu voia să mă lase în pace. Rostea tot felul de nume şi mă punea să încerc să spun ale cui sunt. Uneori nimeream într-o oarecare măsură:

– O femeie, i-am zis, când mi-a spus „Patience". O femeie într-o cameră cu plante.

M-am străduit, dar el tot s-a supărat pe mine.

Dacă dormeam noaptea, visam. Vise cu o lumină tremurătoare, o lumină săltăreață, jucăușă, pe un perete de piatră. Și niște ochi la o ferestruică. Visele mă imobilizau și nu mă lăsau să respir. Dacă reușeam să primesc destul aer ca să țip, mă trezeam. Uneori ținea mult până puteam să trag aer în plămâni. Burrich se trezea și el și punea imediat mâna pe cuțitul de pe masă.

– Ce este, ce este? mă întreba.

Dar eu nu știam ce să-i răspund.

Era mai sigur să dorm ziua, afară, să amușin iarba și pământul. Atunci nu visam ziduri de piatră. În schimb, venea la mine o femeie și se lipea afectuos de mine. Mirosea ca florile de pe pajiște, iar gura ei avea gust de miere. Durerea mă cuprindea când mă trezeam și știam că plecase pentru totdeauna, că mi-o luase altul. Noaptea stăteam și mă uitam la foc. Încercam să nu mă gândesc la ziduri reci de piatră, nici la ochii întunecați care plângeau și la gura dulce, amărâtă de cuvinte grele. Nu dormeam. Nici măcar nu îndrăzneam să mă întind. Burrich nu mă obliga s-o fac.

Într-o zi, s-a întors Chade. Îi crescuse barbă lungă și purta o pălărie cu boruri largi, de negustor ambulant, dar eu tot l-am recunoscut. Burrich nu era acasă, dar eu i-am deschis ușa. Nu știam de ce venise.

– Vrei rachiu? l-am întrebat, crezând că pentru asta a venit.

Se uită atent la mine şi aproape că-mi zâmbi.

– Fitz? Întoarse capul ca să mă vadă mai bine. Cum o mai duci?

N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că pur şi simplu m-am holbat la el. După o vreme, puse ceainicul pe foc. Scoase nişte lucruri din pachetul lui. Adusese ceai aromat, brânză şi peşte afumat. Înşiră pe masă pachetele cu ierburi. Dintr-un săculeţ de piele scoase un cristal galben mărişor, cât să-i încapă în palmă. La fundul pachetului era un vas cu gură largă, smălţuit cu albastru pe dinăuntru. Îl aşeză pe masă şi-l umplu cu apă proaspătă la înapoierea lui Burrich. Burrich fusese la pescuit. Avea o sfoară de care atârnau şase peştişori. Erau de râu, nu de apă sărată, alunecoşi şi sclipitori. Îi curăţase deja de măruntaie.

– Îl laşi singur acum? îl întrebă Chade după ce se salutară.

– N-am de ales, trebuie să fac rost de mâncare.

– Deci ai încredere în el?

Burrich întoarse privirea.

– Am dresat multe animale. A învăţa un animal să facă ce-i spui nu e totuna cu a avea încredere într-un om.

Am mâncat peştele pregătit de Burrich în tigaie. Am mâncat şi brânză şi-am băut ceai. Apoi, cât eu am spălat tigaia şi vasele, cei doi au stat de vorbă.

– Vreau să încerc cu ierburi, îi zise Chade lui Burrich. Cu apa sau cu cristalul. Ceva. Orice. Încep să cred că nu-i... aşa cum trebuie.

– Ba este, declară Burrich calm. Nu cred că ierburile sunt o idee bună. Înainte de a se... schimba, îi plăceau prea mult. Spre sfârșit, ori se îmbolnăvea, ori se umplea de energie. Dacă nu-l copleșea suferința, îl istovea lupta sau datoria de om al regelui față de Verity și de Shrewd. Pe urmă lua scoarță de spiriduș, în loc să doarmă. Uitase ce înseamnă să te odihnești și să-ți lași trupul să se întremeze. Nu avea niciodată răbdare. În noaptea aceea... ultima... i-ai dat semințe de carris, nu? Foxglove mi-a spus că n-a mai văzut așa ceva. Cred că i-ar fi sărit în ajutor mai mulți, dacă nu le-ar fi fost atât de frică de el. Săracul Blade a crezut că-și pierduse mințile. Nu și-a iertat niciodată că l-a doborât. Aș vrea să știe că băiatul n-a murit de-adevărat.

– N-am avut timp să aleg. I-am dat ce-am avut la îndemână. N-am știut că o s-o ia razna de la carris.

– Ai fi putut să-l refuzi, îi reproșă Burrich pe un ton calm.

– Tot nu l-ar fi oprit. S-ar fi dus oricum, așa de istovit cum era, și-ar fi fost ucis pe loc.

M-am apropiat de foc. Burrich nu se uita la mine. M-am culcat, apoi m-am răsucit pe spate și m-am întins. Îmi era bine. Am închis ochii și-am simțit căldura flăcărilor pe-o parte.

– Ridică-te și așază-te pe taburet, Fitz, îmi porunci Burrich.

Am oftat, dar l-am ascultat. Chade nu se uită la mine. Burrich reluă discuția:

– Aș vrea să-l țin într-un ritm statornic. Cred că pur și simplu are nevoie de timp ca să-și revină singur. Își

amintește. Câteodată. Pe urmă alungă amintirile. Nu cred că vrea să-și amintească, Chade. Nu cred că vrea să mai fie FitzChivalry. Poate că i-a plăcut să fie lup. Poate că i-a plăcut atât de mult, încât nu-și va mai reveni niciodată.

– Trebuie să-și revină, stărui Chade calm. Avem nevoie de el.

Burrich se așeză în capul oaselor. Stătuse cu picioarele proptite pe grămada de lemne, dar și le coborî pe podea. Se aplecă spre Chade.

– Ai primit vești?

– Nu eu. Dar cred că a primit Patience. Câteodată e foarte frustrant să fii șobolanul din spatele zidurilor.

– Ce-ai auzit?

– Numai pe Patience și Lacey vorbind despre lână.

– Și ce-i cu asta?

– Voiau lână ca să țească o pânză foarte moale. Pentru un bebeluș sau un copilaș. „Se va naște când terminăm noi de strâns recolta, adică la începutul iernii în munți. Așa că hai s-o țesem mai groasă", a spus Patience. Poate e pentru copilul lui Kettricken.

– Patience știe de Kettricken? se arătă uimit Burrich.

– Habar n-am, râse Chade. Cine știe ce-i în capul femeii aceleia? S-a schimbat mult în ultima vreme. Are garda palatului Buckkeep la degetul mic, iar Lordul Bright nici măcar nu-și dă seama. Cred că ar fi trebuit s-o înștiințăm de planul nostru, s-o fi inclus în el de la bun început. Sau poate că n-ar fi trebuit.

– Mi-ar fi fost mai ușor dacă am fi făcut-o.

Burrich privi lung în foc. Chade scutură din cap.

– Îmi pare rău. A trebuit să creadă că l-ai părăsit pe Fitz, că l-ai respins pentru că şi-a folosit Harul. Dacă te-ai fi dus după trupul lui, poate că ai fi trezit suspiciunile lui Regal. Trebuia să-l facem pe Regal să creadă că Patience e singura căreia îi pasă de Fitz destul de mult ca să-l îngroape.

– Mă urăşte acum. Mi-a spus că sunt lipsit de credinţă şi de curaj. Burrich îşi privi mâinile şi i se înăspri glasul. Ştiam că nu mă mai iubeşte de ani de zile. De când şi-a dăruit inima lui Chivalry. Am acceptat asta. Era un bărbat demn de ea. Eu am fost acela care a părăsit-o. Ca să pot trăi fără dragostea ei, pentru că simţeam că încă mă respectă ca bărbat. Dar acum mă dispreţuieşte. Am...

Clătină din cap, apoi închise ochii. Se lăsă liniştea câteva clipe. Burrich se îndreptă încet de spate şi se întoarse spre Chade. Îl întrebă cu voce calmă:

– Deci crezi că Patience ştie că Kettricken a fugit în munţi?

– Nu m-ar mira. Nu s-a anunţat nimic oficial, bineînţeles. Regal i-a trimis mesaje regelui Eyod, cerând să afle dacă Kettricken a fugit acolo, dar Eyod i-a răspuns că ea e regina celor Şase Ducate şi că faptele ei nu-i privesc pe cei de la munte. Regal s-a enervat destul de tare ca să întrerupă legăturile comerciale cu muntenii. Dar Patience se pare că ştie multe din cele ce se petrec în afara turnului. Poate ştie şi ce se întâmplă în Regatul Munţilor. În ce mă priveşte, e clar că aş da orice să aflu cum are de gând să trimită pătura la munte. E un drum lung şi anevoios.

Burrich tăcu un timp, apoi zise:

– Ar fi trebuit să găsesc o cale să plec cu Kettricken și cu bufonul. Dar nu mai erau decât doi cai și provizii numai pentru doi oameni. Nu reușisem să adun mai multe. Așa că au plecat singuri. Se încruntă cu ochii la flăcări. Nu cred că a primit cineva vreo veste de la viitorul rege Verity, nu?

Chade clătină încet din cap.

– Regele Verity, îi reaminti Chade în șoaptă. Dacă ar fi aici. Privi undeva departe. Dacă ar fi fost să se întoarcă, cred că ar fi ajuns aici deja, rosti cu glas liniștit. Încă două-trei zile frumoase ca aceasta și ne vom trezi cu piraţii Corăbiilor Roșii în fiecare golf. Eu nu mai cred că Verity se va întoarce.

– Atunci Regal e rege cu adevărat, zise Burrich cu amărăciune. Cel puţin până se naște și ajunge la vârsta potrivită copilul lui Kettricken. Iar atunci ne putem aștepta la un război civil, dacă va încerca să-și pretindă coroana. Asta dacă vor mai exista cele Șase Ducate pe care să le conducă. Verity... Aș vrea să nu fi plecat în căutarea Strămunilor. Cât era în viaţă, măcar ne apăra de piraţi. Acum, că el nu mai e și se desprimăvărează, nu ne mai fereşte nimic de Corăbiile Roșii...

Verity. Mă străbătu un fior. M-am scuturat de el. A revenit și iar m-am scuturat. L-am ţinut departe de mine. După o clipă, am inspirat adânc.

– Atunci numai apa? îl întrebă Chade pe Burrich, iar eu am știut că vorbiseră, dar eu nu-i auzisem.

Burrich ridică din umeri.

– Dă-i drumul. Ce rău poate să-i facă? Obișnuia să ghicească viitorul în apă?

– Nu l-am pus la încercare niciodată. Am bănuit că ar putea, dacă s-ar strădui. Are Harul și Meșteșugul. De ce n-ar stăpâni și darul prevestirii?

– Dacă un om e capabil de un lucru nu înseamnă că trebuie să-l facă neapărat.

O vreme, cei doi se priviră în ochi. Apoi Chade ridică din umeri.

– Poate că meseria nu-mi permite să am o conștiință atât de scrupuloasă ca a ta, sugeră el cu glas țeapăn.

– Iertare, domnule, rosti Burrich după un moment. Cu toții l-am slujit pe rege după cum ne-a ajutat mintea.

Chade încuviință din cap, apoi zâmbi. Luă totul de pe masă, lăsând doar vasul cu apă și niște lumânări.

– Vino aici, mă chemă cu blândețe, așa că m-am dus la masă. Mă așeză în scaunul lui și puse vasul în fața mea. Uită-te în apă, îmi ceru. Spune-mi ce vezi.

Am văzut apa din vas. Am văzut albastrul de pe fundul vasului. Niciunul din răspunsuri nu-l mulțumi. Mută lumânările de câteva ori, de fiecare dată cerându-mi să mă uit în apă. În cele din urmă, îi zise lui Burrich:

– Măcar acum răspunde când îi vorbești.

Burrich încuviință din cap, dar părea descurajat.

– Da. Cine știe, cu vremea...

Atunci am știut că au terminat cu mine și m-am relaxat.

Chade întrebă dacă-şi poate petrece noaptea la noi. Burrich îi răspunse că poate rămâne, sigur că da. Pe urmă se duse după rachiu. Turnă băutura în două căni. Chade apropie taburetul meu de masă şi se aşeză din nou. Eu am stat şi am aşteptat, dar cei doi începură să vorbească iar între ei.

– Şi cu mine cum rămâne? i-am întrebat, într-un sfârşit.

Se opriră din discuţie şi mă priviră.

– Cum adică? mă întrebă Burrich.

– Eu nu primesc rachiu?

Mă priviră lung. Burrich întrebă prudent:

– Vrei şi tu? Credeam că nu-ţi place.

– Nu-mi place. Nu mi-a plăcut niciodată. Am stat pe gânduri câteva clipe. Dar era ieftin.

Burrich făcu ochii cât cepele. Chade zâmbi discret, cu ochii la mâinile sale. Burrich aduse încă o cană şi-mi turnă şi mie de băut. O vreme rămaseră cu privirea la mine, dar eu n-am făcut nimic. Până la urmă, începură iar să discute. Am sorbit din rachiu. Tot îmi ardea gura şi nasul, dar mă încălzea pe dinăuntru. Ştiam că nu mai vreau o porţie, dar apoi mi-am zis că mai vreau. Aşa că am mai băut puţin. Era doar un gust neplăcut. Semăna cu licorile pe care mi le vâra Patience pe gât când tuşeam. Nu. Am alungat şi amintirea asta. Am lăsat cana jos.

Burrich nu mă luă în seamă. Pălăvrăgi mai departe cu Chade:

– Când vânezi o căprioară, te poţi apropia mult mai mult de ea dacă te faci că nu o vezi. Ea stă pe

loc, te urmărește cum te apropii și nu mișcă din copită, câtă vreme nu te uiți fix la ea.

Luă sticla și-mi mai turnă rachiu. Am pufnit scârbit de mirosul înțepător. Mi s-a părut că mă gâdilă ceva în minte. Un gând. L-am căutat pe lup.

Ochi Întunecați?

Frate? Dorm, Preschimbătorule. Încă nu e vremea de vânat.

Burrich se încruntă la mine. M-am oprit.

Știam că nu mai vreau rachiu. Dar altcineva considera că mai vreau. Altcineva mă îndemna să iau cana, s-o țin doar în mână. Am plimbat lichidul prin ea. Verity obișnuia să plimbe vinul prin cupă și să se uite în el. M-am uitat în cana închisă la culoare.

Fitz.

Am pus-o pe masă. M-am ridicat și-am dat un ocol prin cameră. Aș fi vrut să ies, dar Burrich nu mă lăsa niciodată să plec singur și în niciun caz noaptea. Așa că m-am plimbat în jurul încăperii până am ajuns din nou la scaunul meu. M-am așezat. Cana cu rachiu era tot acolo. După câteva clipe, am luat-o, numai ca să-mi dispară senzația că vreau s-o ridic. Dar, odată ce am ridicat-o, el mi-a schimbat gândul. M-a făcut să cred că vreau să beau din ea. Să mă gândesc cum îmi încălzește stomacul. Bea repede, gustul nu va ține mult, va rămâne doar senzația caldă și plăcută din stomac.

Știam ce urmărește. Începeam să mă înfurii.

Atunci încă o sorbitură mică. Liniștitor. În șoaptă. *Numai ca să te ajute să te relaxezi, Fitz. Focul e atât de fierbinte, ai primit de mâncare. Burrich te va proteja.*

Chade e acolo. Nu trebuie să stai tot cu ochii în patru. Încă o sorbitură. Încă una.

Nu.

Una mică de tot, cât să-ți umezești buzele.

Am băut puțin, numai ca să-l opresc. Dar nu s-a oprit, așa că am mai sorbit o dată. Mi-am umplut gura cu rachiu și l-am înghițit. Îmi era tot mai greu să rezist. Mă epuiza. Iar Burrich îmi tot turna în cană.

Fitz. Spune „Verity trăiește". Atât. Spune doar atât.

Nu.

Nu-i așa că-i plăcută senzația rachiului în stomac? Atât de caldă. Mai bea puțin.

– Știu ce vrei să faci. Încerci să mă îmbeți. Ca să nu te țin la distanță. Nu te voi lăsa.

Eram ud pe față.

Burrich și Chade se uitau amândoi la mine.

– Înainte nu plângea niciodată la beție, remarcă Burrich. Cel puțin nu și când eram eu prin preajmă.

Faptul li se părea interesant.

Spune-o. Spune „Verity trăiește". Pe urmă te las în pace. Îți promit. Spune. Numai o dată. Măcar în șoaptă. Spune-o. Spune-o.

M-am uitat în jos, la masă. Foarte încet, am rostit:

– Verity trăiește.

– Zău? spuse Burrich.

Era prea nepăsător. Se aplecă prea repede să-mi mai toarne rachiu. Sticla se golise. Îmi turnă din cana lui.

Brusc, am vrut să beau. Am vrut să beau pentru mine. Am luat cana și-am dat-o peste cap. Apoi m-am ridicat în picioare.

– Verity trăiește. Îi e frig, dar trăiește. Atât am avut de spus.

M-am dus la ușă, am tras zăvorul și am ieșit în noapte. N-au încercat să mă oprească.

Burrich avea dreptate. Toate erau la locul lor în mine, ca un cântec pe care îl auzi prea des și nu ți-l mai poți scoate din minte. Se ivea în spatele gândurilor și-mi colora visele. Se insinua în mine și nu-mi dădea pace. Primăvara se făcea vară. Amintiri vechi se suprapuneau peste cele noi. Pânza vieților mele începea să se țească la loc. Existau găuri și cute în ea, dar îmi venea tot mai greu să refuz s-o cunosc. Numele dobândeau înțeles și le asociam cu chipuri. Patience, Lacey, Celerity și Cenușia nu mai erau simple cuvinte, ci sunau plin, ca niște clopoței, trezind amintiri și sentimente. „Molly", am spus într-o zi cu glas tare, pentru mine. Auzindu-mă, Burrich a ridicat brusc privirea, mai să scape din mână lațul fin pe care-l împletea. L-am auzit trăgându-și sufletul, ca și cum se pregătea să-mi vorbească, dar a tăcut, așteptând să mai spun eu ceva. N-am mai zis nimic. În schimb, am închis ochii, mi-am ascuns fața în palme și-am tânjit după uitare.

Petreceam foarte mult timp la fereastră, absorbit de pajiște. Nu era nimic de văzut acolo. Dar Burrich nu mă oprea și nu mă punea la treabă, cum ar fi făcut mai de mult. Într-o zi, privind iarba grasă, l-am întrebat:

– Ce vom face când vor veni aici ciobanii? Unde vom locui atunci?

– Gândeşte-te mai bine. Fixase în cuie o piele de iepure de podea şi o curăţa de carne şi de grăsime. Nu vor veni. Nu au turme pe care să le aducă la păscut pe păşunea de vară. Majoritatea animalelor au fost duse în interiorul regatului, odată cu plecarea lui Regal. A pustiit Buckkeepul de tot ceea ce-a putut duce în căruţe sau expedia înainte. Pun rămăşag că orice oaie pe care a lăsat-o la Buckkeep s-a transformat în friptură peste iarnă.

– Probabil, am încuviinţat.

Atunci am simţit o apăsare în minte, mai grea decât lucrurile pe care le ştiam şi refuzam să mi le amintesc. Mă apăsau toate cele pe care nu le ştiam, toate întrebările lăsate cândva fără răspuns. Am ieşit să mă plimb pe pajişte. Am traversat-o şi am ajuns pe malul pârâului, am luat-o în jos, de-a lungul apei, până la păpurişul mlăştinos. Am cules mugurii de papură, ca să îi gătim cu terciul. Cunoşteam din nou numele plantelor. Nu voiam, dar ştiam care din ele omoară şi cum se prepară otrava. Nu-mi pierdusem cunoştinţele, aşteptau să mă folosesc de ele, fie că doream, fie că nu.

Când m-am întors cu mugurii, Burrich pregătea ovăzul. I-am pus pe masă şi am umplut un vas cu apă din butoi. Cât i-am spălat şi i-am ales, am întrebat, în sfârşit:

– Ce s-a întâmplat? În noaptea aceea...

Burrich se întoarse către mine foarte încet, de parcă aş fi fost o pradă gata să se sperie la mişcări bruşte.

– Care noapte?

– Noaptea în care regele Shrewd şi Kettricken urmau să evadeze. De ce n-ai poruncit să-i aştepte mârţoagele şi lectica?

– A, atunci.

Oftă ca tulburat de o durere veche. Vorbi foarte încet şi foarte potolit, de parcă se temea să nu mă sperie:

– Ne-au urmărit, Fitz. Tot timpul. Regal ştia totul. N-aş fi putut scoate din grajd niciun fir de ovăz, darămite trei cai, o lectică şi un măgar. Gărzile din Farrow se împrăştiaseră pretutindeni, se prefăceau că veniseră doar ca să inspecteze grajdurile goale. N-am îndrăznit să vin la tine să-ţi spun. Aşa că, până la urmă, am aşteptat să înceapă ospăţul, să se încoroneze Regal singur şi să creadă că a învins. După aceea m-am furişat şi m-am dus după singurii cai, doi, de care am putut face rost. Cenuşia şi Roşcovanul. Îi ascunsesem în fierărie, ca să mă asigur că Regal nu-i va vinde şi pe ei. Hrană n-am putut să iau decât atâta câtă am furat din camera gărzilor. A fost singurul lucru care mi-a trecut prin cap.

– Iar regina Kettricken şi bufonul au fugit călare.

Numele îmi sunară straniu pe limbă. Nu voiam să mă gândesc la ele, nu voiam să mi le amintesc. Ultima oară când îl văzusem pe bufon, plânsese şi mă acuzase de moartea regelui său. Eu stăruisem să fugă în locul stăpânului său, să-şi salveze viaţa. Nu era cea mai frumoasă amintire a despărţirii de cineva pe care-l considerasem cândva prieten.

– Da. Burrich puse oala cu terci pe masă şi o lăsă să se răcească. Chade şi lupul i-au îndrumat spre mine.

Am vrut să plec cu ei, dar n-am putut. N-aș fi făcut decât să-i încetinesc. Piciorul meu... Mi-am dat seama că nu voi putea ține pasul cu animalele multă vreme, iar să călărim doi pe un cal l-am fi istovit. Am fost nevoit să-i las singuri.

Tăcere. Apoi un mârâit, mai gros decât urletul de lup.

– Dacă aflu vreodată cine ne-a trădat lui Regal...

– Eu.

Mă țintui cu privirea – o privire înspăimântată. Nu-i venea să creadă. Mi-am studiat mâinile. Începeau să tremure.

– Din prostie. S-a întâmplat din vina mea. Mica servitoare a reginei, Rosemary. Te loveai de ea peste tot. Trebuie să fi fost spioana lui Regal. M-a auzit spunându-i stăpânei sale să se pregătească, regele Shrewd va pleca împreună cu ea. M-a auzit sfătuind-o pe Kettricken să se îmbrace gros. Din vorbele mele, Regal probabil că a ghicit că urma să fugă din Buckkeep. A bănuit că va avea nevoie de cai. Și poate că Rosemary n-a fost doar spioană. Poate că a dus un coș cu bunătăți otrăvite unei femei bătrâne. Poate că a uns cu untură treptele pe care știa că va coborî regina ei.

M-am forțat să ridic ochii de la muguri ca să întâlnesc privirea îngrozită a lui Burrich.

– Iar ce n-a auzit Rosemary au auzit Serene și Justin. Se lipiseră de rege, îi sugeau vlaga cu Meșteșugul, știau orice gând îi trimitea sau avea pentru Verity. Odată ce mi-au aflat intențiile, eu slujind ca om al regelui, au început să mă spioneze și pe mine. N-am

știut că se poate. Galen descoperise acest lucru și-i învățase și pe ucenicii lui. Îl mai ții minte pe Will, fiul lui Hostler? Membru al grupului de inițiați? El se pricepea cel mai bine la asta. Te putea face să crezi că nu e de față, deși era.

Am scuturat din cap, vrând să scap de amintirile înfricoșătoare despre Will. Mi-a evocat umbrele temniței, lucrurile pe care încă refuzam să mi le aduc aminte. M-am întrebat dacă îl omorâsem. Nu eram sigur. Nu credeam că vârâsem destulă otravă în el. Am ridicat capul și-am întâlnit privirea fixă a lui Burrich.

– În noaptea aceea, în ultima clipă, regele n-a mai vrut să plece, i-am spus încet. Îl consideram pe Regal trădător de atâta vreme, încât am uitat că, pentru Shrewd, tot fiul său rămânea. Ce-a făcut Regal... să-i fure coroana fratelui său, știind că trăiește... regele Shrewd n-a mai vrut să trăiască știindu-l capabil de așa ceva. Mi-a cerut să fiu omul regelui, să-i împrumut puterea Meșteșugului meu, ca să-și ia rămas-bun de la Verity. Dar Serene și Justin stăteau la pândă. Am tăcut, în timp ce piesele jocului se așezau la loc pe rând. Ar fi trebuit să-mi dau seama că lucrurile merg prea ușor. Nu erau gărzi la rege. De ce? Pentru că Regal nu avea nevoie de ele. Pentru că Serene și Justin îl sugeau pe Shrewd ca niște lipitori. Regal terminase cu tatăl lui. Se autoîncoronase viitor rege: nu mai avea niciun beneficiu de pe urma lui. Așa că cei doi l-au sleit cu Meșteșugul. L-au omorât. Nici măcar n-a apucat să-și ia rămas-bun de la Verity. Probabil că Regal le-a cerut să se asigure că nu va mai lua legătura cu

el. Aşa că i-am omorât pe Serene şi pe Justin. I-am ucis aşa cum mi-au ucis şi ei regele. Fără să le dau şansa să riposteze, fără umbră de milă.

– Încet. Ia-o-ncet.

Burrich veni iute la mine, mă prinse de umeri şi mă împinse pe scaun.

– Tremuri de parcă eşti gata să faci o criză. Linişteşte-te.

Nu puteam vorbi.

– Asta n-am priceput Chade şi cu mine, îmi spuse el. Cine ne-a trădat? I-am luat la rând pe toţi. Chiar şi pe bufon. O vreme ne-am temut că am trimis-o pe Kettricken sub protecţia unui trădător.

– Cum aţi putut crede aşa ceva? Bufonul l-a iubit pe regele Shrewd mai mult decât oricine altcineva.

– Nu ne-a venit minte nimeni altul care să ne cunoască planurile, îmi explică Burrich simplu.

– Nu bufonul a fost cauza căderii noastre. Ci eu.

Acela, cred eu, a fost momentul în care mi-am revenit complet. Rostisem lucrul cel mai greu de rostit, înfruntasem cel mai cumplit adevăr. Îi trădasem pe toţi.

– Bufonul m-a prevenit. Mi-a spus că voi fi moartea regilor, dacă nu mă învăţ să las lucrurile aşa cum sunt. Şi Chade m-a prevenit. A încercat să mă facă să-i promit că nu voi mai pune alte roţi în mişcare. Dar eu m-am încăpăţânat. Aşa că faptele mele au dus la moartea regelui. Dacă nu l-aş fi ajutat să comunice cu ajutorul Meşteşugului, n-ar fi fost atât de vulnerabil în faţa ucigaşilor lui. Eu l-am făcut vulnerabil, căutându-l pe Verity. Dar am dat peste lipitorile alea.

Eu, asasinul regal. O, asasin în atâtea feluri, Shrewd. Îmi pare atât de rău, regele meu. Atât de rău. Dacă n-aș fi fost eu, Regal n-ar fi avut motive să te ucidă.

– Fitz, vorbi Burrich cu glas ferm, Regal n-a avut nevoie de motive ca să-și omoare tatăl. A avut nevoie doar să rămână fără motive ca să-l lase în viață. Iar tu nu puteai să controlezi asta. Fruntea i se încruntă brusc. De ce l-au omorât chiar atunci? De ce n-au așteptat să pună mâna și pe regină?

I-am zâmbit.

– Tu ai salvat-o. Regal credea că a pus mâna pe ea. Au crezut că ne-au oprit când ne-au împiedicat să luăm caii din grajd. Prințul chiar mi s-a lăudat cu asta când eram în celulă. Că regina a trebuit să plece fără cai. Și fără haine groase.

Burrich râânji amar.

– Ea și bufonul au luat lucrurile împachetate pentru Shrewd. Și au plecat călare pe cei mai buni cai din grajdurile din Buckkeep. Pun rămășag că au ajuns la munte în siguranță, băiete. Cenușia și Roșcovanul probabil pasc pe pășunile de la munte acum.

Slabă alinare... În noaptea aceea, am ieșit și am alergat cu lupul, iar Burrich nu m-a mustrat. Dar n-am putut fugi prea departe, nici prea repede. Sângele pe care l-am vărsat atunci nu era sângele pe care voiam să-l vărs, iar carnea proaspătă nu mi-a alungat foamea care mă devora.

Așadar, mi-am adus aminte de viața mea și de cine fusesem. Cu trecerea zilelor, Burrich și cu mine am

început să vorbim din nou deschis, ca doi prieteni. A renunțat să mă domine, dar nu fără să-și exprime, ironic, regretul. Ne-am amintit cum ne purtam cândva unul cu celălalt, cum râdeam împreună, cum ne ciondăneam. Dar, pe măsură ce lucrurile reveneau la normal între noi, ne-am adus aminte, cu atât mai dureros, de cele pe care le pierdusem.

Burrich nu avea destul de lucru ca să-i treacă ziua. Era bărbatul care se ocupase singur de toate grajdurile din Buckkeep, de caii, câinii și șoimii din ele. Îl urmăream cum își inventează îndatoriri ca să-și umple timpul, știam cât tânjește după animalele pe care le îngrijise atâta vreme. Îmi era dor de hărmălaia și oamenii de la Curte, dar cel mai mult jinduiam după Molly. Inventam discuții cu ea, culegeam flori de crețușcă și de rogoz, pentru că-i purtau mireasma, iar noaptea mă întindeam și-i simțeam mângâierea pe față. Dar despre asta nu vorbeam cu Burrich. În schimb, ne-am adunat puterile ca să ducem un trai cât de cât normal. El pescuia, eu vânam; aveam de curățat piei, de spălat și de cârpit cămăși, de cărat apă. Era și asta o viață. Burrich a încercat să-mi povestească odată cum a venit la mine în temniță, ca să-mi aducă otrava. Mâinile i se convulsionau ușor în timp ce-mi spunea cum a fost nevoit să plece și să mă lase în celulă. Nu l-am lăsat să continue.

– Hai să mergem la pescuit, i-am propus dintr-odată.

A tras adânc aer în piept și-a încuviințat. Ne-am dus la pescuit și n-am mai vorbit în ziua aceea.

Dar eu fusesem întemnițat, înfometat și omorât în bătaie. Câteodată, când Burrich se uita la mine,

știam că-mi vede cicatricele. Mi-am ras barba din jurul dungii care-mi brăzda obrazul și-am văzut că-mi cresc fire albe deasupra frunții, acolo unde îmi fusese crăpat scalpul. N-am vorbit niciodată despre asta. Refuzam să mă gândesc la ce-am pătimit. Dar niciun om nu scapă din așa ceva neschimbat.

Am început să visez noaptea. Vise scurte și alerte, clipe împietrite de fierbințeală, durere mistuitoare, teamă fără speranță. Mă trezeam cu părul lucind de transpirație rece, dezgustat de teamă. Nimic nu mai rămânea din acele vise când mă ridicam în capul oaselor pe întuneric, nici cel mai subțire fir care să mă ajute să le dezleg taina. Numai durerea, frica, mânia, frustrarea. Dar, mai presus de toate, teama. Teama copleșitoare care mă lăsa tremurând și încercând să respir disperat, cu ochii plini de lacrimi, cu gust de fiere în gât.

Prima oară când s-a întâmplat, prima oară când am sărit din somn scoțând un sunet neinteligibil, Burrich s-a rostogolit din pat ca să-mi pună mâna pe umăr, să mă întrebe dacă sunt bine. L-am împins cu atâta sălbăticie, încât s-a izbit de masă, gata s-o răstoarne. Frica și mânia mea au atins apogeul într-un moment de furie în care l-aș fi omorât numai pentru că se afla acolo unde puteam ajunge la el. În clipa aceea m-am respins și m-am dezgustat atât de mult, încât n-am mai vrut altceva decât să mă distrug complet, să distrug tot ce ținea de mine. Am *respins* cu sălbăticie întreaga lume, aproape dislocându-mi conștiința. *Frate, frate, frate,* țipă disperat Ochi Întunecați în

mine, iar Burrich se împletici cu un țipăt. După o clipă, am reușit să înghit și să bolborosesc:

– Un coșmar, atâta tot. Îmi pare rău. Visam, am avut un coșmar.

– Înțeleg, zise Burrich nervos. Înțeleg, repetă el mai liniștit.

S-a întors în pat, dar eu am știut că ceea ce înțelegea el era faptul că nu mă putea ajuta și nu avea ce face.

Coșmarurile nu mă bântuiau în fiecare noapte, dar destul de des ca să-mi fie groază să mă culc în pat. Burrich mințea că doarme și nu mă aude, însă eu îmi dădeam seama că stă treaz când mă lupt singur cu mine noaptea. Nu-mi aminteam ce visam, doar teroarea cumplită care mă cuprindea. Simțisem teama și înainte. De multe ori. Când mă luptasem cu neoamenii, când îi bătusem pe piratii Corăbiilor Roșii, când o înfruntasem pe Serene. Teama care avertiza, care atâța, care îți dădea avantajul de a rămâne în viață. Dar teama din timpul nopții se transforma într-o teroare dezumanizantă, în speranța că voi muri și-i voi pune capăt, pentru că eram distrus și-aș fi dat orice ca să nu mai îndur atâta suferință.

Nu ai cum să te opui unei asemenea temeri sau rușinii care-i urmează. Am încercat să-i răspund prin furie, prin ură. Nici lacrimile, nici rachiul n-au înecat-o. Se furișa în mine ca o duhoare malefică și-mi păta orice amintire, mânjindu-mi propria imagine despre cel care fusesem cândva. Nicio clipă de bucurie, pasiune sau curaj nu-mi mai răsărea în gând așa cum o trăisem, pentru că mintea mea adăuga întruna, trădătoare: „Da, ai

avut parte de ea, o vreme, dar pe urmă s-a întâmplat asta şi uite ce-ai ajuns." Teama aceea istovitoare era o prezenţă înjositoare în mine. Ştiam cu o certitudine dezgustătoare că, dacă m-ar forţa cineva, m-aş confunda cu ea. Nu mai eram FitzChivalry. Eram ce rămăsese după ce groaza m-a smuls din propriul meu trup.

A doua zi după ce Burrich a rămas fără rachiu, i-am spus:

– Mă descurc singur dacă vrei să te duci în oraş.

– Nu mai avem bani să cumpărăm provizii şi nici ce vinde nu mai avem.

Mi-o trânti verde-n faţă, de parcă ar fi fost vina mea. Stătea lângă foc. Îşi lipi palmele şi le strânse între genunchi. Îi tremurau puţin.

– Va trebui să ne descurcăm singuri de-acum înainte. Vânat e din plin. Dacă nu reuşim să ne găsim de mâncare aici, meritäm să murim de foame.

– O să te descurci? l-am întrebat fără ocolişuri.

Mă privi printre pleoapele întredeschise.

– Ce vrei să zici?

– Că s-a terminat rachiul, i-am zis-o direct.

– Şi crezi că nu pot să trăiesc fără el?

Începea să se enerveze. Se controla tot mai greu de când nu mai avea băutură.

Am scuturat foarte discret din umeri.

– Întrebam şi eu, atâta tot.

Am stat cât se poate de cuminte, fără să-l privesc, sperând că nu va izbucni. După o vreme, îmi zise foarte calm:

– Păi, cred că amândoi va trebui să aflăm răspunsul.

Am păstrat tăcerea timp îndelungat. Într-un sfârşit, l-am întrebat:

– Ce-ai de gând să faci?

Mă privi iritat.

– Ţi-am zis. Să vânez ca să avem ce mânca. Ăsta-i un lucru pe care ar trebui să fii în stare să-l pricepi.

Mi-am luat ochii de la el, încuviinţând în tăcere.

– Îl pricep. Am vrut să zic... după asta. După ziua de mâine.

– Păi, o să vânăm ca să avem carne. Un timp o să ne descurcăm aşa. Dar mai devreme sau mai târziu ne vor trebui lucruri pe care nu le putem obţine sau face cu mâinile noastre. Unele ni le va aduce Chade, dacă va putea. Turnul a fost golit complet, e ca un os ros de carne. Va trebui să merg în oraş o vreme şi să-mi caut ceva de lucru. Dar, deocamdată...

– Nu, am rostit eu calm. Adică... nu ne putem ascunde aici la nesfârşit, Burrich. Ce facem după aceea?

Veni rândul lui să facă o pauză mai lungă.

– Păi, nu prea m-am gândit. La început, te-am adus aici numai până te însănătoşeşti. Pe urmă, un timp, mi s-a părut că nu te vei...

– Dar mi-am revenit acum. Patience, am zis, după o mică ezitare.

– Te crede mort, mi-o reteză Burrich, poate mai aspru decât intenţionase. Chade şi cu mine suntem singurii care ştim adevărul. Înainte de a te scoate din sicriu, nu eram siguri. A fost doza prea puternică,

ai murit din cauza ei sau ai înghețat după atâtea zile de stat în pământ? Am văzut ce ți-au făcut.

Tăcu și rămase cu ochii la mine. Părea bântuit. Scutură ușor din cap.

– N-am crezut c-o să supraviețuiești chinurilor, darămite otrăvii. Așa că n-am dat speranțe nimănui. Pe urmă, când te-am scos... Scutură iar din cap, mai violent de data asta. La început, erai distrus. După câte ți-au făcut... aveai atâtea răni... nu știu ce-a apucat-o pe Patience să ți le curețe, dar, dacă n-ar fi făcut-o... Mai târziu... n-ai fost tu. După primele săptămâni, ce-am făcut Chade și cu mine m-a scârbit. Am pus un suflet de lup într-un trup de om, așa mi s-a părut.

Se uită din nou la mine, ca și cum nu-i venea să-și creadă propriei amintiri.

– Mi-ai sărit la gât. În prima zi în care-ai fost capabil să te ții pe picioare, ai vrut să fugi. Eu nu te-am lăsat și-atunci m-ai atacat. Nu-i puteam arăta lui Patience creatura aceea care mârâia și sărea să muște, ca să nu mai zic de...

– Crezi că Molly...?

Burrich își îndreptă privirea în altă parte.

– Probabil a auzit că ai murit. Cineva a aprins o lumânare pe mormântul tău, adăugă el stânjenit, după o mică pauză. Zăpada fusese dată la o parte și am găsit un rest de ceară când am venit să te dezgrop.

– Ca un câine care dezgroapă un os.

– M-am temut că n-o să înțelegi.

– N-am înțeles. L-am crezut pe cuvânt pe Ochi Întunecați.

Mai mult n-am putut suporta în clipa aceea. Am încercat să închei discuția, dar Burrich nu se dădu bătut:

– Dacă te-ai întoarce în turn sau în oraș, lumea te-ar omorî. Te-ar spânzura deasupra apei sau ți-ar da foc. Sau ți-ar smulge membrele. Dar s-ar asigura că de data asta nu mai învii.

– Atât de mult m-au urât?

– Nu te-au urât. Nu. Le-ai fost foarte drag celor care te-au cunoscut. Dar, dacă te-ai întoarce – un bărbat mort și îngropat care se plimbă prin lume – s-ar teme de tine. Nu e un lucru pe care să-l explici ca pe-o farsă oarecare. Oamenii nu privesc Harul cu ochi buni. Când un om e acuzat că-l are, apoi moare și e îngropat... Ca să-ți păstreze o amintire frumoasă, trebuie să rămâi mort pentru ei. Dacă te-ar vedea printre ei, ar lua-o drept dovadă că Regal a avut dreptate, că practicai magia animalelor și te-ai folosit de ea ca să-l ucizi pe rege. Ar trebui să te omoare din nou. Și de data asta pentru totdeauna.

Burrich se ridică brusc și străbătu de două ori camera în lung și-n lat.

– Să fiu al naibii, tare bine mi-ar prinde un rachiu.

– Și mie, am recunoscut calm.

Peste zece zile, l-am văzut pe Chade venind pe cărare. Bătrânul asasin mergea încet, ajutându-se de-o bâtă, și-și ducea sacul pe umeri. Era o zi călduță și-și lăsase în jos gluga. Părul lung, cărunt, îi flutura în vânt. Avea barba mai lungă, ca să-i acopere și mai bine fața. La prima vedere, arăta ca un spoitor ambulant. Un

bătrân plin de cicatrice, cândva Omul Însemnat. Vântul şi soarele îi zbârciseră faţa. Burrich plecase la pescuit, treabă pe care prefera s-o facă singur. Ochi Întunecaţi venise să se încălzească la soare pe prag în absenţa lui, dar se topise în pădurea din spatele colibei îndată ce simţise mirosul lui Chade în aer. Eram singur.

O vreme, l-am urmărit apropiindu-se. Iarna îi întipărise trăsăturile bătrâneţii pe chip şi-n pletele cenuşii. Dar călca mai voinicește decât mă aşteptasem, de parcă însingurarea îl întărise. În cele din urmă, i-am ieşit în întâmpinare, simţindu-mă ciudat de timid şi de stânjenit. Când mă văzu, se opri în loc. Eu am continuat să merg spre el.

– Băiete? mă întrebă prudent, când ne-am apropiat.

Am reuşit să dau din cap şi să zâmbesc. Surâsul ivit pe chipul său în semn de răspuns îmi trezi un sentiment de smerenie. Chade aruncă bâta ca să mă îmbrăţişeze, apoi îşi lipi obrazul de al meu, de parc-aş fi fost un copil.

– Of, Fitz, Fitz, dragul meu băiat, rosti el cu uşurare în glas. Am crezut că te-am pierdut. Am crezut că ţi-am făcut un rău mai mare decât dacă te lăsam să mori.

Braţele lui obosite mă strânseră cu putere.

M-am purtat frumos cu bătrânul. Nu i-am spus că se înşela.

2
DESPĂRŢIREA

După ce s-a încoronat singur rege al celor Şase Ducate, prinţul Regal Farseer a lăsat ducatele de coastă să se descurce singure. A golit oraşul şi o bună parte din ducatul Buck de toţi banii pe care i-a putut smulge. Caii şi restul animalelor din Buckkeep le vânduse pe-o nimica toată, iar cele mai frumoase fuseseră duse în interiorul regatului, la noua lui reşedinţă de la Tradeford. Mobilierul, accesoriile şi biblioteca casei regale tradiţionale fuseseră şi ele luate, unele pentru a-i împodobi locuinţa, altele pentru a se da cadou sau vinde pe de-a-ntregul ducatelor interioare şi nobililor de acolo. Hambarele cu grâne, pivniţele cu vin, depozitele de arme – toate fuseseră devastate, iar prada cărată în interiorul regatului.

Regal îşi anunţase intenţia de a-i muta pe regele Shrewd cel suferind şi pe Kettricken, viitoarea regină însărcinată şi văduvă, la Tradeford, ca să fie apăraţi de raidurile Corăbiilor Roşii care jefuiau ducatele de coastă. Aceasta a fost şi justificarea pentru a fura mobilierul şi comorile din Buckkeep. Dar, după moartea lui Shrewd şi dispariţia lui Kettricken, şi un

asemenea motiv străveziu a ajuns greu de crezut. Totuşi, Regal a plecat din Buckkeep cât de repede a putut după încoronare. S-a zvonit că, atunci când Consiliul Nobililor i-a pus la îndoială hotărârea, a declarat că ducatele de coastă nu-i aduc decât războaie şi cheltuială, că au supt dintotdeauna ca nişte lipitori resursele ducatelor interioare şi le dorea Străinilor bucuria de a pune mâna pe un ţinut atât de arid şi de mohorât. Mai târziu, Regal a negat că ar fi rostit asemenea vorbe.

Când a dispărut Kettricken, regele Regal s-a aflat într-o poziţie fără precedent în istorie. Copilul pe care îl purta Kettricken în pântece era, evident, următorul moştenitor al coroanei. Dar atât regina, cât şi copilul ei nenăscut dispăruseră în condiţii foarte suspecte. Nu toţi erau convinşi că nu fusese mâna lui Regal. Chiar dacă regina ar fi rămas la Buckkeep, copilul ei tot n-ar fi putut prelua titlul de viitor rege până la şaptesprezece ani, cel puţin. Regal era foarte nerăbdător să devină el rege, dar legea cerea să fie recunoscut de toate cele Şase Ducate. Şi-a cumpărat coroana făcând unele concesii ducatelor de coastă. Cea mai importantă dintre ele a fost promisiunea că Buckkeepul nu va rămâne fără oameni şi va fi oricând pregătit să apere coasta.

Comanda vechiului turn a fost dată nepotului său celui mai în vârstă, moştenitorul ducelui de Farrow. Lordul Bright, la douăzeci şi cinci de ani, se tot frământase aşteptând ca tatăl lui să-i predea puterea. S-a arătat mai mult decât încântat să conducă Buckkeepul şi ducatul Buck, dar nu prea avea experienţă. Regal a plecat la castelul Tradeford de pe Râul Vin, în Farrow, în vreme ce tânărul Lord Bright a rămas la Buckkeep cu o gardă, alcătuită din cei mai buni soldaţi din Farrow. Se pare că Regal nu i-ar fi lăsat şi fondurile de care avea

nevoie să lucreze, așa că tânărul s-a străduit să stoarcă cele necesare de la negustorii din orașul Buckkeep și de la fermierii și păstorii din regatul Buck, care oricum aveau necazuri. Nu există dovezi că Lordul Bright ar fi manifestat rea-voință față de locuitorii regatului sau celelalte ducate de coastă, dar nici nu le era devotat.

La Buckkeep mai locuiau și câțiva nobili neînsemnați. Majoritatea proprietarilor de pământ stăteau în propriile turnuri, mai mici, protejându-și locuitorii atât cât puteau. Cea mai importantă persoană rămasă la Buckkeep era Lady Patience, care fusese viitoare regină până când soțul ei, prințul Chivalry, a renunțat la tron în favoarea fratelui său mai tânăr, Verity. În turn stăteau și soldați din Buck, garda personală a reginei Kettricken și bruma de ostași rămași din garda personală a regelui Shrewd. Soldații erau demoralizați pentru că nu-și primeau regulat solda, iar tainul zilnic era foarte sărăcăcios. Lordul Bright își adusese propria gardă la Buckkeep și, evident, îi prefera pe oamenii lui față de cei regat. Situația s-a înrăutățit și mai mult din cauză că nu se respecta lanțul de comandă. De ochii lumii, soldații din Buck trebuia să raporteze căpitanului Keffel din Farrow, comandantul gărzii Lordului Bright. În realitate, Foxglove, din garda reginei, Kerf, din garda de la Buckkeep, și bătrânul Red, din garda regelui Shrewd, au format o ceată și-și țineau propriile întâlniri de taină. Dacă raportau regulat cuiva, atunci îi raportau lui Lady Patience. În timp, soldații din Buckkeep au început să vorbească despre ea ca despre Doamna din Buckkeep.

Chiar și după încoronare, Regal și-a păzit titlul cu mare grijă. A trimis mesaje în toate părțile, încercând să afle unde sunt regina Kettricken și copilul ei nenăscut. Bănuind că s-ar

fi putut adăposti la tatăl ei, regele Eyod din Regatul Munţilor, i-a cerut acestuia s-o trimită înapoi. Când Eyod i-a răspuns că pe munteni nu-i interesează unde se află regina celor Şase Ducate, Regal s-a înfuriat şi a tăiat legăturile cu el, încetând orice relaţie comercială şi încercând chiar să-i oprească pe călătorii obişnuiţi să treacă hotarele Buckului. În acelaşi timp, a început să circule, aproape sigur la porunca lui Regal, zvonul că pruncul lui Kettricken nu era al lui Verity şi deci nu va avea dreptul să pretindă tronul celor Şase Ducate.

Au fost vremuri grele pentru puţinii locuitori din Buck. Abandonaţi de regele lor şi apăraţi doar de-o mână de soldaţi prost aprovizionaţi, poporul a rămas fără cârmaci pe o mare furtunoasă. Ceea ce nu furau sau distrugeau piraţii luau oamenii Lordului Bright drept biruri. Tâlharii au început să prade la drumul mare, pentru că, dacă nu poţi trăi din muncă cinstită, atunci faci ceea ce eşti nevoit. Micii arendaşi şi-au pierdut orice speranţă de a duce un trai normal şi au fugit de pe coastă, devenind cerşetori, hoţi sau prostituate în oraşele din interiorul regatului. Negoţul a murit, pentru că vasele care plecau rareori se mai întorceau acasă.

Chade şi cu mine am stat şi-am povestit pe banca din faţa colibei. N-am pomenit de lucruri de rău augur, nici de evenimentele importante din trecut. N-am discutat despre învierea mea din mormânt, nici de situaţia politică a momentului. În schimb, el mi-a vorbit despre lucrurile pe care le împărtăşeam noi doi, ca şi cum aş fi fost plecat într-o călătorie lungă. Alunecosul, nevăstuica, îmbătrânea; iarna trecută l-a moleşit, iar venirea primăverii nu l-a înviorat. Chade

se temea că nu va mai trăi încă un an. Mentorul meu reușise, în sfârșit, să obțină frunze penate uscate fără să-i mucegăiască, dar descoperise că planta uscată nu are putere. Ne era dor amândurora de plăcintele bucătăresei Sara. Chade m-a întrebat dacă vreau vreun obiect din camera mea. Regal poruncise să fie scotocită și-o lăsase în dezordine, dar el nu credea că mi se luaseră prea multe și că se va simți lipsa obiectelor pe care le-aș dori eu. L-am întrebat dacă-și mai amintește de tapiseria cu regele Wisdom discutând cu Străbunii. Mi-a răspuns afirmativ, dar că era prea mare ca s-o târască până aici. I-am aruncat o privire atât de îngrozită, încât s-a înduplecat imediat și mi-a spus că va găsi el o cale să mi-o aducă.

– Am glumit, Chade. Lucrul acela n-a făcut altceva decât să-mi dea coșmaruri când eram mic. Nu. Nu e nimic în camera mea care să conteze pentru mine acum.

Chade mă privi aproape trist.

– Lași în urmă o viață rămânând cu ce, hainele de pe tine și-un cercel? Și zici că nu vrei să-ți aduc nimic de acolo. Nu ți se pare ciudat?

Am stat și m-am gândit puțin. Sabia primită de la Verity. Inelul de argint de la regele Eyod, care fusese al lui Rurisk. Un ac de la Lady Grace. Cimpoiul lui Patience fusese în camera mea – speram să-l fi recuperat ea. Vopselele și hârtiile mele. O cutiuță pe care o cioplisem ca să-mi țin otrăvurile în ea. Molly și cu mine nu am schimbat niciodată semne de iubire. Nu-mi dădea voie să-i fac cadouri, iar eu

nu m-am gândit niciodată să-i fur o panglică din păr. Dacă aş fi făcut-o...

– Nu. E mai bine să renunţ la tot. Deşi ai uitat ceva.

Am răsucit gulerul cămăşii mele scorţoase ca să-i arăt micul rubin fixat în argint.

– Acul pe care mi l-a dat Shrewd, ca semn că sunt al lui. Îl mai am încă.

Patience prinsese cu el pânza cu care mă învelise în mormânt. Am alungat gândul acela.

– Mă mir şi acum că gărzile lui Regal nu ţi-au jefuit trupul. Cred că Harul e atât de înspăimântător, încât s-au temut de tine şi mort, la fel de mult ca atunci când erai viu.

Mi-am pipăit cu degetul puntea nasului care-mi fusese spartă.

– Nu mi s-a părut că se tem de mine, îţi spun sigur.

Chade îmi zâmbi strâmb.

– Te deranjează nasul, nu? Eu zic că-ţi dă prestanţă.

L-am privit chiorâş în lumina soarelui.

– Serios?

– Nu. Dar aşa e politicos să spui. Nu-i chiar atât de rău. Arată de parcă ar fi încercat cineva să ţi-l pună la loc.

Mă zgudui o amintire ascuţită ca un spin.

– Nu vreau să mă gândesc la asta, i-am zis sincer.

Se întunecă la chip din cauza suferinţei mele. Mi-am întors privirea de la el, incapabil să-i suport mila. Amintirea bătăilor îndurate era mai suportabilă dacă reuşeam să pretind că nu mai ştie nimeni

de ele. Mă ruşinam de ce-mi făcuse Regal. Mi-am lăsat capul pe spate, proptindu-l de peretele colibei de lemn scăldat în soare şi-am inspirat adânc.

– Aşa... Ce se întâmplă acolo, jos, unde oamenii sunt încă în viaţă?

Chade îşi drese glasul, acceptând să schimbăm subiectul.

– Păi... Ce ştii?

– Mai nimic. Kettricken şi bufonul au fugit. E posibil ca Patience să fi auzit că regina a ajuns cu bine la munte. Regal e furios pe regele Eyod din Regatul Munţilor şi a închis drumurile pentru negustorii lui. Verity trăieşte, dar nimeni n-a mai auzit nimic de la el.

– Ho! Opreşte-te. Chade îşi încordă spatele. Zvonul despre Kettricken... ţi-l aminteşti din seara când l-am discutat eu cu Burrich.

Mi-am întors privirea de la el.

– Aşa cum îţi aminteşti un vis. În culori tulburi, ca prin apă, cu întâmplări haotice. V-am auzit pomenind de el.

– Şi de Verity?

Încordarea bruscă a lui Chade îmi trimise un fior pe şira spinării.

– M-a atins cu Meşteşugul în seara aceea, i-am răspuns calm. V-am spus că trăieşte.

– LA DRACU'!

Sări în picioare şi începu să ţopăie de parcă era apucat. Nu mai asistasem la un asemenea spectacol şi mă holbam la el uluit şi înfricoşat deopotrivă.

– Burrich şi cu mine n-am dat crezare vorbelor tale! O, ne-am bucurat că le-ai rostit, iar când ai fugit, el mi-a zis: „Lasă-l să plece, de mai multe oricum nu e în stare în seara asta, îşi aminteşte de prinţul lui.“ Nu ne-am închipuit că e altceva la mijloc. La dracu' şi la naiba! Se opri brusc şi arătă cu degetul spre mine. Raportează. Povesteşte-mi totul.

Am orbecăit printre amintiri. Îmi era la fel de greu să le pun în ordine, de parcă le-aş fi văzut prin ochii lupului.

– Îi era frig. Dar trăia. Era obosit sau rănit. Încetinit cumva. Încerca să ajungă la mine şi eu îl respingeam, aşa că mă tot îndemna să beau. Ca să-mi cobor zidurile, presupun...

– Unde era?

– Nu ştiu. Zăpadă. Pădure. Bâjbâiam după umbre de amintiri. Nu cred că ştia unde se află.

Chade mă sfredeli cu ochii lui verzi.

– Poţi să ajungi la el, să-l simţi, cât de cât? Poţi să-mi spui dacă mai trăieşte?

Am scuturat din cap. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

– Poţi să-l atingi cu Meşteşugul acum?

Am scuturat iar din cap. Mi se strângea stomacul de încordare.

Frustrarea lui Chade creştea cu fiecare scuturare a mea din cap.

– La naiba, Fitz, trebuie!

– Nu vreau s-o fac, am strigat şi am sărit brusc în picioare.

Fugi! Fugi cât te ţin picioarele!

Aşa am făcut. Dintr-odată, pur şi simplu. Am fugit de lângă Chade de parcă m-ar fi urmărit toţi diavolii de pe maleficele Insule Străine. Chade m-a chemat înapoi, dar m-am făcut că nu-l aud. Am fugit şi, imediat ce am ajuns la adăpostul copacilor, Ochi Întunecaţi a venit la mine.

Nu pe-acolo, pe-acolo e Inima Haitei, m-a avertizat el. Aşa că am luat-o amândoi la goană în sus, pe deal, departe de pârâu, spre învălmăşeala de rugi care atârnau deasupra unui mal unde se adăpostea Ochi Întunecaţi în nopţile furtunoase. *Ce-a fost? Ce pericol te-a pândit?*

A vrut să mă întorc, am recunoscut după o vreme. Am încercat să mă exprim în aşa fel încât să mă înţeleagă. *A vrut să... nu mai fiu lup.*

Mă trecu un fior pe şira spinării. Explicându-i lui Ochi Întunecaţi ce se întâmplase, m-am trezit faţă în faţă cu adevărul. Alegerea era simplă. Fii lup, fără trecut, fără viitor, trăieşte numai ziua de azi. Sau fii un om mutilat de trecut, a cărui inimă îi pompează frica în sânge. Puteam merge pe două picioare, trăind ruşinat şi umilit. Sau puteam alerga pe patru şi uita până şi de Molly, devenită doar o mireasmă plăcută. Am stat liniştit sub rugi, mângâind spinarea lui Ochi Întunecaţi, ţintuind cu privirea un loc pe care doar eu îl vedeam. Ziua se stinse treptat şi se pierdu în amurg. Hotărârea mea se închega inevitabil şi pe nesimţite, la fel ca întunericul. Inima mea striga împotriva ei,

dar alternativa era de nesuportat. Am ţinut de ea cu o voinţă de neclintit.

Se întunecase când m-am întors. M-am târât acasă cu coada între picioare. Era ciudat să revin în colibă ca lup încă o dată, să amuşin lemnul aprins ca pe un lucru aparţinând omului, să clipesc la lumina focului ghicit prin obloane. Şovăielnic, mi-am detaşat mintea de cea a lui Ochi Întunecaţi.

N-ai prefera să vânezi cu mine?

Aş prefera de o mie de ori să vânez cu tine. Dar în noaptea asta nu pot.

De ce?

Am scuturat din cap. Hotărârea mea se clătina pe o muchie atât de subţire, încât nu îndrăzneam s-o pun la încercare vorbind despre ea. M-am oprit la marginea pădurii ca să-mi scutur praful de pe haine, să-mi netezesc părul şi să-l prind iar în coadă la spate. Speram să nu fiu murdar pe faţă. Mi-am îndreptat spatele şi m-am forţat să mă întorc în două picioare la colibă, să deschid uşa şi să-i privesc. M-am simţit extrem de vulnerabil. Vorbiseră despre mine. Îmi cunoşteau aproape toate secretele. Demnitatea mea, şi aşa zdrobită, era acum făcută ţăndări. Cum să apar în faţa lor şi să aştept să mă trateze ca pe-un om? Dar nu-i puteam învinovăţi. Încercaseră să mă salveze. De mine însumi, e-adevărat, dar tot salvare se chema. Nu era vina lor că sufletul salvat nu merita salvarea.

Stăteau la masă când am intrat. Dacă aş fi fugit aşa cu câteva săptămâni în urmă, Burrich ar fi sărit ca ars, ca să mă zgâlţâie şi să mă pocnească. Ştiam că

depăşisem amândoi asemenea reacţii, dar amintirea lor mă făcea de o prudenţă pe care nu reuşeam s-o maschez în întregime. Totuşi, pe faţa lui Burrich nu am citit decât uşurare, în vreme ce Chade mă privea ruşinat şi îngrijorat.

– N-am vrut să te forţez, îmi spuse el cu sinceritate, înainte de a deschide eu gura.

– Nici nu m-ai forţat, am răspuns calm. N-ai făcut decât să pui degetul pe rana pe care eu însumi o apăsam cel mai puternic. Uneori nu ştii cât de gravă e rana ta până când nu ţi-o atinge altcineva.

Mi-am luat un scaun. După săptămâni întregi de mese încropite, m-am mirat să văd brânză, miere şi vin de soc. Era şi o franzelă pe care s-o mâncăm cu păstrăvul prins de Burrich. O vreme doar am mâncat, fără să rostim alte vorbe decât cele necesare la masă. Ne-am mai relaxat. Dar, în clipa în care am terminat şi am strâns resturile, încordarea a revenit.

– Îţi înţeleg întrebarea, rosti Burrich dintr-odată. Chade şi cu mine ne-am uitat uimiţi la el. Cea de acum câteva zile, când ai vrut să afli ce vom face în continuare. Trebuie să înţelegi că renunţasem la Verity, considerându-l mort. Kettricken îi purta în pântece moştenitorul, dar era în siguranţă, în Regatul Munţilor. Nu mai aveam ce face pentru ea. Dacă aş interveni în vreun fel, aş trăda-o în faţa altora. Cel mai bine e să rămână ascunsă, în siguranţă, printre oamenii tatălui ei. Când copilul ei va împlini vârsta potrivită pentru a se urca pe tron... ei, dacă n-oi fi deja oale şi ulcele până atunci, probabil voi face ce

mi-o sta în puteri. Deocamdată, a fi în slujba regelui ține de trecut pentru mine. Așa că, atunci când mi-ai pus întrebarea, nu m-am gândit decât la nevoia de a mă îngriji de noi.

– Și acum? am întrebat încet.

– Dacă Verity trăiește, atunci tronul i-a fost furat de un impostor. Am jurat să vin în ajutorul regelui meu. La fel, și Chade. La fel, și tu.

Ia-o iar la fugă.

Nu pot.

Burrich tresări de parcă l-aș fi împuns cu acul. Oare, dacă m-aș îndrepta spre ușă, ar sări să mă oprească? Dar nu vorbi și nici nu se mișcă, doar așteptă.

– Eu, nu. Acel Fitz a murit, i-am spus fără ocolișuri.

Parcă i-aș fi tras un pumn. Însă Chade întrebă calm:

– Atunci de ce mai poartă acul de la Shrewd?

Am dus mâna și l-am desprins de la guler. Uite-l, am vrut să-i răspund, ține-l, ia-l și fă ce vrei cu el. Mie nu-mi mai trebuie. Nu mai am tăria necesară. În loc de asta, am stat și m-am uitat la ac.

– Vin de soc? oferi Chade, dar nu mie.

– E frig în seara asta. O să fac niște ceai, îl refuză Burrich.

Chade încuviință în tăcere. Eu am rămas pe loc, cu acul roșu-argintiu în mână. Mi-am adus aminte de mâinile regelui meu când l-a trecut prin cutele cămășii mele de băiețel. „Acum ești al meu", îmi zisese. Dar regele era mort. Oare moartea lui mă elibera de promisiune? Și cum rămânea cu ultimul lucru pe care mi-l spusese? „Ce-am făcut din tine?" Mi-am alungat

întrebarea din minte. Mai important era ce devenisem acum: cel în care mă transformase Regal? Sau aveam o cale de scăpare?

– Așa mi-a zis Regal, am rostit, căzut pe gânduri. Că nu trebuie decât să-mi zgârii puțin pielea ca să dau peste Sluga-fără-Nume. Am ridicat ochii și m-am forțat să-l privesc pe Burrich. Ar fi frumos să fiu slugă.

– Zău? mă întrebă el. A fost o vreme când nu gândeai așa. Cine ești tu, Fitz, dacă nu omul regelui? Ce ești tu? Unde te-ai duce?

Unde m-aș duce, dacă aș fi liber? La Molly, mă îndemnă inima. Am scuturat din cap, alungând ideea înainte să mă ardă pe suflet. Nu. Pe ea o pierdusem chiar înainte de a-mi pierde viața. M-am gândit la libertatea mea aparentă, amară. Într-un singur loc mai puteam merge. Am strâns din dinți, am înălțat capul și-am înfruntat privirea fermă a lui Burrich.

– Voi pleca. Oriunde văd cu ochii. În Statele Chalced, la Bingtown. Știu să mă port cu animalele. Și mă pricep și la caligrafie. Mi-aș putea câștiga pâinea.

– Nu mă îndoiesc. Dar asta nu-i viață, sublinie Burrich.

– Păi, atunci ce e? l-am întrebat, dintr-odată cu adevărat furios.

De ce trebuia să facă să-mi fie și mai greu? Cuvintele și gândurile țâșniră din mine ca puroiul dintr-o rană infectată.

– Ai vrea să mă dedic regelui meu și să sacrific totul pentru el, cum ai făcut-o tu. Ai vrea să renunț la femeia pe care o iubesc ca să-l urmez pe rege ca

un câine care nu se dezlipeşte de călcâiele lui, cum ai făcut-o tu. Şi, când regele acela te-a părăsit, cum a fost? Ţi-ai reprimat sentimentele, i-ai crescut bastardul în locul lui. Pe urmă ţi-au luat totul, grajduri, cai, câini, servitori. Nu ţi-au lăsat nimic, nici măcar un acoperiş deasupra capului, regii aceia pe care ai jurat să-i slujeşti. Şi tu ce-ai făcut? Cum nu ţi-a mai rămas nimic, te-ai lipit de mine, ai scos bastardul din sicriu şi l-ai readus la viaţă. O viaţă pe care o urăsc, pe care nu o vreau!

L-am sfredelit cu privirea, acuzator. El se holbă la mine, incapabil să scoată un cuvânt. Voiam să-mi pun frâu vorbelor, dar parcă mă mâna ceva de la spate.

– De ce eşti întotdeauna lângă mine? De ce mă ridici în picioare, numai ca să fiu doborât din nou? Pentru ce? Vrei să-ţi fiu dator? Să poţi avea pretenţii asupra vieţii mele, pentru că nu ai tăria să-ţi faci o viaţă a ta? Nu vrei altceva decât să mă faci ca tine, un bărbat fără o viaţă a lui, un bărbat care renunţă la tot pentru regele lui. Nu înţelegi că a trăi înseamnă mai mult decât a te sacrifica pentru altcineva?

M-am uitat la el, dar, când i-am citit uimirea şi durerea în ochi, am întors capul.

– Nu, am zis abătut, după o clipă. Nu înţelegi, n-ai cum. Nici nu-ţi închipui câte mi-ai luat. Ar trebui să fiu mort, dar nu m-ai lăsat. Cu cele mai bune intenţii, întotdeauna convins că faci numai ce e bine, indiferent cât mă doare. Dar cine ţi-a dat dreptul ăsta asupra mea? Cine a decis că poţi să-mi faci aşa ceva?

În cameră nu se mai auzea decât glasul meu. Chade împietrise, iar expresia lui Burrich nu făcea decât să

mă înfurie şi mai tare. Am văzut că-şi adună gândurile. Îmi vorbi cu mândrie şi demnitate:

– Tatăl tău mi-a transmis această îndatorire, Fitz. Am făcut tot ce-am putut pentru tine. Ultimul lucru pe care mi l-a zis prinţul meu, pe care mi l-a spus Chivalry, a fost: „Creşte-l cum se cuvine." Iar eu...

– Iar tu ai renunţat la următorii zece ani din viaţă ca să creşti bastardul altuia, i-am retezat-o brutal, cu sarcasm. Te-ai îngrijit de mine, a fost singurul lucru pe care ai ştiut să-l faci. Tot timpul, Burrich, ai avut grijă de cineva, l-ai pus pe altul pe primul loc, sacrificându-ţi un trai normal în beneficiul altcuiva. Credincios ca un câine. Asta-i viaţă? Nu te-ai gândit niciodată să fii propriul tău stăpân, să iei propriile tale decizii? Sau te temi de lucrul acela care te împinge mereu să pui mâna pe sticlă?

Deja strigam. Când n-am mai avut ce spune, pieptul mi se ridică şi coborî printre gâfâituri. În copilărie, când mă înfuriam, îmi juram că Burrich avea să plătească pentru fiecare palmă pe care mi-o dădea, pentru fiecare grajd pe care trebuia să-l curăţ când de-abia mă mai ţineam pe picioare. Spunându-i ce i-am spus, mi-am respectat promisiunea înzecit. Privea cu ochi mari, mut de durere. Am văzut că i se ridică pieptul, încercând să inspire aerul pe care nu-l putea trage în plămâni. Se uita la mine atât de şocat, ca şi cum i-aş fi înfipt un cuţit în spate.

L-am scrutat îndelung. Nu ştiam cum de-mi veniseră pe buze cuvintele acelea, dar era prea târziu să le retrag. Să spun „îmi pare rău" n-ar fi însemnat

că nu le-aş fi rostit, nu le-ar fi schimbat cu nimic. Am sperat dintr-odată că mă va lovi, că se va îndura şi de el, şi de mine, măcar cu atât.

Se ridică nesigur, zgâriind podeaua de lemn cu picioarele scaunului. Scaunul se răsturnă şi trosni când se îndepărtă de el. Burrich, care păşea cu atâta fermitate după ce turna în el numeroase căni de rachiu, se îndreptă clătinându-se ca un beţiv spre uşă şi dispăru în noapte. Eu am rămas pe loc, simţind cum mă cuprinde liniştea. Speram să îmi cuprindă şi inima.

Urmară câteva minute de tăcere. Lungă, apăsătoare. Apoi Chade întrebă calm, oftând:

– De ce?

– Nu ştiu.

Ce mincinos desăvârşit eram! Mă învăţase chiar el foarte bine. Mi-am îndreptat privirea spre foc. O clipă, am fost tentat să-i explic. M-am răzgândit însă. M-am pomenit că spun tot alte lucruri:

– Poate că am simţit nevoia să mă eliberez de el. De toate câte a făcut pentru mine, chiar dacă nu am vrut. Nu vreau să mai facă pentru mine lucruri pentru care nu-l pot răsplăti. Pe care nimeni nu ar trebui să le facă pentru altcineva, sacrificii de care nimeni nu ar trebui să fie în stare pentru alţii. Nu vreau să-i mai fiu dator. Nu vreau să mai fiu dator nimănui.

Când vorbi, Chade rosti vorbele fără intonaţie. Mâinile cu degete lungi i se odihneau pe coapse, cuminţi, aproape relaxate. Dar ochii lui verzi căpătară nuanţe arămii, iar în ei luci o veche supărare:

– De când te-ai întors din Regatul Munţilor, eşti mereu gata să te iei la harţă. Cu oricine. Când erai mic şi te îmbufnai sau te supărai, dădeam vina pe vârsta ta fragedă, pe judecata şi frustrările tale de băieţel. Dar te-ai întors de acolo... mocnind de furie. Ca şi cum ai provoca lumea întreagă să te omoare, dacă ar putea. N-a fost numai faptul că te-ai aruncat singur în braţele lui Regal; unde era mai mare pericolul, acolo te duceai. Şi nu doar Burrich a observat asta. Gândeşte-te la anul trecut: de câte ori mă întorceam, îl găseam pe Fitz certându-se cu lumea, în toiul unei încăierări, al unei bătălii, plin de bandaje, beat criţă sau moale ca o cârpă şi smiorcăindu-se după scoarţă de spiriduş. Când ai fost tu calm şi socotit, când te-ai veselit cu prietenii, când te-ai simţit în largul tău? Când nu-ţi provocai duşmanii, îţi alungai prietenii. Ce s-a întâmplat între tine şi bufon? Unde e Molly? Pe Burrich tocmai l-ai trimis să-şi strângă lucrurile. Cine urmează?

– Tu, cred.

Cuvintele mi-au ieşit de pe buze singure, inevitabile. N-am vrut să le rostesc, dar n-am fost în stare nici să le reţin. Venise vremea să fie rostite.

– Ai început deja, după cum ai vorbit cu Burrich.

– Ştiu, am zis aspru. L-am fixat din priviri. De multă vreme nu-ţi mai convine nimic din ce fac. Nici lui Burrich. Nimănui. Se pare că n-am fost capabil să iau nicio hotărâre potrivită în ultimul timp.

– N-aş zice că nu te aprob, consimţi Chade în silă.

Şi iar s-au aprins tăciunii mâniei, ameninţând să nască flăcări:

– Poate pentru că nu mi s-a dat ocazia să iau hotărâri singur. Poate pentru că am fost „băiatul“ tuturor prea mult timp. Ajutorul lui Burrich la grajduri, ucenicul tău asasin, animalul de companie al lui Verity, pajul lui Patience. Când am avut şansa să fiu al meu, numai al meu?

Am pus întrebarea plin de mânie.

– Când nu ai avut-o? îmi răspunse Chade, la fel de mânios. Aşa ai fost de când te-ai întors de la munte. Te-ai dus la Verity şi i-ai spus că te-ai săturat să fii asasin tocmai când trebuiau îndeplinite misiuni în taină. Patience a încercat să te ţină la distanţă de Molly, dar şi atunci ai făcut după capul tău. Ai transformat-o într-o ţintă. Ai implicat-o pe Patience în comploturi care au pus-o în primejdie. Te-ai împrietenit cu lupul, în ciuda avertismentelor lui Burrich. Mi-ai pus la îndoială fiecare hotărâre legată de sănătatea regelui Shrewd. Şi penultimul tău act stupid la Buckkeep a fost să te alături voluntar la o revoltă împotriva coroanei. Ne-ai adus în pragul unui război civil cum n-am avut de o sută de ani încoace.

– Şi ultimul meu act stupid? am întrebat, cu o curiozitate amară.

– I-ai omorât pe Justin şi pe Serene, veni răspunsul – o acuzaţie evidentă.

– L-au sleit de vlagă pe regele meu, Chade, i-am explicat pe un ton glacial. A murit în braţele mele, din cauza lor. Ce era să fac?

Se ridică şi reuşi cumva să mă domine ca altădată.

– După atâţia ani de ucenicie, după cât te-am învăţat să lucrezi pe ascuns, tu ai alergat prin turn cu cuţitul în mână, ai tăiat gâtul unuia şi l-ai înjunghiat de moarte pe celălalt în coridorul cel mare, în faţa adunării de nobili... Grozavul meu asasin ucenic! N-ai găsit altă modalitate să-ţi atingi scopul?

– Eram supărat! am strigat.

– Exact! strigă şi Chade. *Tu* erai supărat. Aşa că ne-ai secat izvorul de putere din Buckkeep! Te-ai bucurat de aprecierea ducilor de coastă şi ai ales să apari în faţa lor ca un nebun! Le-ai risipit ultima fărâmă de încredere în neamul Farseer.

– Acum câteva minute mi-ai imputat că mă bucuram de aprecierea lor.

– Nu. Ţi-am imputat că te-ai dat de gol în faţa lor. N-ar fi trebuit să-i laşi să-ţi ofere conducerea Buckkeepului. Dacă ţi-ai fi făcut datoria aşa cum trebuie, nici nu le-ar fi trecut prin cap o astfel de propunere. Îţi spun încă o dată şi încă o dată şi încă o dată, îţi uiţi lungul nasului. Nu eşti prinţ, eşti asasin. Nu eşti jucător, eşti doar pion. Şi, când faci propriile mişcări, dai peste cap strategia celorlalţi şi pui în pericol toate piesele de pe tablă!

A nu fi capabil să dai cuiva un răspuns nu e totuna cu a-i încuviinţa spusele. M-am încruntat la Chade. Nu cedă, ci rămase în picioare, privindu-mă de sus. Sub ochii lui verzi, sfredelitori, furia mă părăsi brusc, lăsând în urmă doar amărăciune. Şuvoiul meu secret de teamă lăuntrică ţâşni iar la suprafaţă. Voinţa se scurse din mine ca sângele dintr-o rană. Nu puteam

continua. Nu-i puteam înfrunta pe amândoi. După o vreme, m-am auzind spunând îmbufnat:

– Foarte bine. În regulă. Tu şi cu Burrich aveţi dreptate, ca întotdeauna. Promit că nu voi mai gândi, că, pur şi simplu, mă voi supune. Ce vrei să fac?

– Nu.

Atât.

– Nu ce?

Chade clătină încet din cap.

– Ceea ce am înţeles perfect în seara asta e că nu mai trebuie să mă bazez pe tine. Nu vei mai primi nicio însărcinare de la mine şi nici nu te voi mai înştiinţa de planurile mele de acum înainte. S-au sfârşit zilele acelea.

N-am reuşit să cuprind cu mintea faptul că hotărârea lui era definitivă. Întoarse ochii de la mine, privind în depărtare. Când deschise iar gura, nu mentorul meu vorbi, ci Chade. Rosti cuvintele cu faţa la perete:

– Te iubesc, băiete. Dragostea mea n-o vei pierde niciodată. Dar eşti periculos. Iar ceea ce trebuie noi să încercăm e destul de periculos şi fără s-o iei tu razna în toiul acţiunii.

– Ce încercaţi? am întrebat, deşi n-aş fi vrut.

Se uită la mine clătinând încet din cap. Nedezvăluindu-mi secretul, reteză legătura dintre noi. M-am simţit dintr-odată rătăcit. L-am urmărit ca prin ceaţă cum îşi ia sacul şi mantaua.

– E întuneric afară, l-am prevenit. Şi până la Buckkeep e drum lung şi greu, chiar şi ziua. Măcar rămâi peste noapte, Chade.

– Nu pot. N-ai face decât să amplifici cearta, ca şi cum ai zgâria crusta unei răni până când sângerează din nou. S-au spus deja destule vorbe grele. E mai bine să plec acum.

Şi a plecat.

Am stat şi-am privit de unul singur cum arde focul firav. Mersesem prea departe cu amândoi, mai departe decât intenţionasem. Vrusesem să mă despart de ei; în loc de despărţire, otrăvisem fiecare amintire pe care o aveau despre mine. Stricasem totul. Nu mai aveam ce repara. M-am ridicat şi-am început să-mi strâng lucrurile. Mi-a luat foarte puţin timp. Le-am legat într-o boccea învelită cu mantaua mea de iarnă. M-am întrebat dacă mă port ca un copil bosumflat sau am luat o hotărâre bruscă. Era vreo diferenţă? Am stat o vreme în faţa căminului, strângând bocceaua în braţe. Voiam să se întoarcă Burrich, să vadă că-mi pare rău, să ştie că am plecat cuprins de remuşcări. M-am forţat să chibzuiesc adânc la asta. Pe urmă mi-am desfăcut hainele, am întins pătura în faţa focului şi m-am culcat pe ea. De când mă scosese Burrich din ghearele morţii, dormise între mine şi uşă. Poate ca să mă ţină în casă. În unele nopţi aveam senzaţia că numai el stă între mine şi întuneric. Acum nu era aici. În ciuda pereţilor, simţeam că mă ghemuiesc de unul singur în faţa chipului pustiu şi sălbatic al lumii.

Mă ai pe mine întotdeauna.

Ştiu. Şi tu, pe mine. Am încercat, dar n-am reuşit să vorbesc din inimă. Sentimentele se revărsaseră din

mine şi acum mă simţeam golit. Şi atât de obosit... Şi mai aveam atâtea de făcut.

Cenuşiul stă de poveşti cu Inima Haitei. Să trag cu urechea?

Nu. Cuvintele lor le aparţin. Îmi era ciudă că ei stăteau împreună, în vreme ce eu sufeream singur. Dar m-am şi bucurat de singurătate. Poate că Burrich îl va convinge pe Chade să rămână până dimineaţă. Poate că Chade va mai îndulci otrava cu care l-am împroşcat pe Burrich. Priveam fix flăcările. Nu aveam o părere prea bună despre mine.

Există anumite clipe din noapte, cele mai reci şi mai întunecate, când seara e uitată cu desăvârşire şi zorii nu sunt nici măcar o promisiune. Clipe când e prea devreme să te scoli, dar atât de târziu, încât nu mai are rost să te culci. Atunci s-a întors Burrich. Nu dormeam, dar nu m-am mişcat. Însă pe el nu-l puteam păcăli.

– Chade a plecat, rosti el liniştit.

L-am auzit ridicând scaunul căzut. Se aşează pe el şi-şi scoase bocancii. N-am simţit ostilitate din partea lui, nici înverşunare. Parcă nici nu rostisem vorbele acelea la mânie. Sau trecuse dincolo de furie şi de suferinţă, într-o stare de amorţeală.

– E prea întuneric să meargă pe jos, am zis eu, ca vorbind focului, prudent, de teamă să nu spulber vraja liniştii.

– Ştiu. Dar are un felinar mic cu el. Se temea însă mai mult să rămână, se temea că-şi va schimba hotărârea luată în ce te priveşte. Aceea de a te elibera.

Dacă înainte strigasem la el cuprins de mânie, acum mă simţeam părăsit. Mă izbi un val de frică, ştirbindu-mi hotărârea. Panicat, m-am ridicat în şezut. Am inspirat adânc, scuturat de un tremur.

– Burrich, ce ţi-am spus mai devreme... eram supărat, am...

– ...nimerit exact la ţintă.

Scoase un sunet, un fel de hohotit, dacă n-ar fi fost plin de amărăciune.

– Numai aşa cum nimeresc la ţintă oamenii care, cunoscându-se îndeaproape, ştiu cel mai bine cum să se rănească reciproc.

– Nu. Uite cum stau lucrurile: poate că acest câine are nevoie de alt stăpân.

Vorbind despre sine, ironia din glasul lui răsună mai veninoasă decât otrava împroşcată de mine mai devreme. Amuţisem. Burrich se ridică de pe scaun şi îşi lăsă bocancii să cadă pe jos. Mă privi.

– N-am pornit cu gândul de-a te face ca mine, Fitz. Nu i-aş dori nimănui asta. Am vrut să fii ca tatăl tău. Dar uneori mi se părea că, orice-aş face, tu stăruiai să-ţi modelezi viaţa după a mea.

Rămase cu ochii la tăciuni o vreme. Într-un sfârşit, continuă să vorbească încet, calm, adresându-se focului. Parcă spunea un basm vechi unui copil somnoros:

– M-am născut în Statele Chalced. Într-un orăşel de coastă, port pentru pescari. Un loc apărat de vânt. Mama spăla pe la alţii ca să ne întreţină pe bunica şi pe mine. Tata a murit înainte de-a mă naşte, înecat

în mare. Bunica avea grijă de mine, dar era foarte bătrână şi, deseori, bolnavă.

Nu i-am văzut zâmbetul amar, dar l-am ghicit.

– O viaţă de sclavie nu lasă o femeie sănătoasă. Mă iubea şi făcea pentru mine cât putea. Dar eu nu eram copilul care să se joace cuminte în colibă. Iar în casă nu mai locuia nimeni destul de puternic ca să mă strunească.

Aşa că m-am împrietenit la cataramă cu singurul mascul din lumea mea căruia îi păsa de mine. O potaie vagaboandă. Jegoasă. Plină de cicatrice. Nu se gândea decât cum să supravieţuiască, nu era credincioasă nimănui, cu excepţia mea. După cum şi eu îi eram credincios numai ei. Nu cunoşteam altceva decât lumea lui, felul lui de a trăi. Pune mâna pe ce vrei, când vrei şi nu te gândi ce faci după ce pui mâna. Sigur ştii ce vreau să spun. Vecinii credeau că sunt mut. Mama credea că sunt retardat. Bunica, sunt convins, avea bănuielile ei. A încercat să dea câinele, dar, ca şi tine, mă încăpăţânam în asemenea împrejurări. Cred că aveam cam opt ani când animalul a ajuns între un cal şi-o căruţă şi calul l-a lovit de moarte. Furase o bucată de costiţă.

Burrich se ridică de pe scaun şi se duse la păturile lui. Mi-l luase pe Curiosul când avusesem mai puţin de opt ani. Îl crezusem mort. Dar tovarăşul lui Burrich murise cu adevărat, într-un mod violent. Tot aşa simţi când mori tu însuţi.

– Ce-ai făcut? am murmurat.

L-am auzit făcându-şi patul şi întinzându-se.

– Am învăţat să vorbesc, îmi răspunse după o pauză. Bunica m-a obligat să trec peste moartea lui Biciuşcă. Într-un fel, mi-am revărsat afecţiunea asupra ei. Nu că aş fi uitat cele învăţate de la Biciuşcă. Am devenit hoţ, şi încă unul foarte dibaci. Am reuşit să uşurez cât de cât traiul mamei şi-al bunicii cu noua mea meserie, deşi lor nici nu le trecea prin cap ce învârteam. Peste vreo cinci ani, boala sângelui a început să bântuie prin Statele Chalced. Nu mai văzusem pe nimeni suferind de ea până atunci. Au murit amândouă, şi mama, şi bunica, iar eu am rămas singur. Aşa că m-am făcut soldat.

Îl ascultam uluit. De ani de zile îl ştiam taciturn. Băutura nu-i dezlegase niciodată limba, dimpotrivă, îl adâncise în tăcere. Acum însă i se revărsau cuvintele din gură, astâmpărându-mi curiozitatea şi spulberându-mi bănuielile adunate ani la rând. Nu înţelegeam cum de-mi vorbea atât de deschis dintr-odată. Numai vocea lui se auzea în camera luminată de foc.

– Mai întâi am luptat pentru un moşier mărunt din Chalced. Nu ştiam şi nu ne păsa de ce luptam, nici dacă era o bătălie dreaptă sau nu. Scoase un pufnet uşor. Aşa cum ţi-am spus, dacă-ţi duci traiul de azi pe mâine nu înseamnă că ai o viaţă normală. Dar m-am descurcat binişor. Mi-am câştigat reputaţia de om rău. Nimeni nu se aşteaptă de la un băiat să lupte sălbatic şi viclean ca o fiară. Era singura cale de-a supravieţui printre oameni de teapa soldaţilor care-mi stăteau alături. Dar într-o zi am pierdut o campanie. Am petrecut câteva luni, nu, aproape un an, aflând

ce înseamnă să-i urăşti, ca bunica mea, pe proprietarii de sclavi. După ce am evadat, am făcut ceea ce visase ea dintotdeauna: m-am dus în cele Şase Ducate, unde nu există nici sclavi, nici proprietari de sclavi. Grizzle era duce de Shoaks pe atunci. Am luptat o vreme în serviciul lui. Nu ştiu cum am ajuns să mă îngrijesc de caii soldaţilor mei. Mi-a plăcut foarte mult. Ostaşii lui Grizzle erau nişte domni în comparaţie cu scursurile lui Jecto, dar eu tot preferam tovărăşia cailor, şi nu pe a lor.

Când s-a terminat războiul cu Sandsedge, ducele Grizzle m-a dus la grajdurile lui de acasă. Acolo m-am apropiat de un armăsar tânăr, Neko. Îl îngrijeam, dar nu era al meu. Îl călărea Grizzle când mergea la vânătoare. Uneori, îl folosea ca animal de prăsilă. Dar Grizzle nu era un om blând. Câteodată îl punea pe Neko să se bată cu alţi armăsari, aşa cum pun alţii câinii sau cocoşii să se bată între ei, pentru distracţie. O iapă în călduri şi cel mai bun armăsar care s-o aibă. Eu... Eu eram foarte apropiat de Neko. Îi cunoşteam viaţa ca-n palmă, ca pe-a mea. Aşa m-am făcut bărbat. Cel puţin aveam înfăţişare de bărbat.

Burrich făcu o mică pauză. După o vreme, oftă şi continuă:

– Ducele Grizzle l-a vândut pe Neko şi şase iepe, iar eu m-am dus cu ei. Sus, pe coastă, la Rippon. Îşi drese glasul. O molimă a lovit grajdurile bărbatului de acolo. Neko a murit a doua zi după ce-a dat semne de boală. Am reuşit să salvez două din iepele lui. Ţinându-le pe ele în viaţă m-a determinat să nu

mă omor. Dar, după aceea, mi-a pierit mie cheful de viață. Nu mai eram bun de nimic, decât de băut. Pe lângă asta, rămăseseră atât de puține animale, că nu-ți mai venea să-i spui grajdului grajd. Așa că am fost pus pe liber. Până la urmă, am ajuns iar soldat, de data asta în slujba unui prinț tânăr, pe nume Chivalry. Venise la Rippon ca să pună capăt unui conflict de la hotarele dintre ducatele Shoaks și Rippon. Nu știu cum de m-a luat acest sergent printre oamenii lui. Avea soldați de primă mână în garda personală. Eu rămăsesem fără bani și sufeream că nu pusesem băutură în gură de trei zile. Nu eram nici pe departe la fel de bun ca ei nici ca om, darămite ca soldat. În prima lună cât am stat cu Chivalry, de două ori am fost dus în fața lui pentru încălcarea disciplinei. Mă bătusem. Ca un câine, sau ca un armăsar, credeam că era singura cale ca să mă impun în fața celorlalți.

Prima oară când am ajuns în fața prințului, plin de sânge și tot împotrivindu-mă, am fost șocat văzând că suntem de-o vârstă. Aproape toți soldații lui erau mai bătrâni decât mine; mă așteptasem să înfrunt un bărbat între două vârste. Am stat în fața lui și i-am întâlnit privirea. Parcă ne-am fi recunoscut. Parcă am fi văzut fiecare... cum am fi fost în alte împrejurări. Nu s-a arătat milos cu mine. Mi-am pierdut simbria și am primit mai mult de lucru. A doua oară, toată lumea se aștepta să mă dea afară. Am ajuns iar în fața lui, gata să-l împroșc cu ura mea, dar el pur și simplu m-a privit. Și-a dat capul pe spate, ca un câine când aude un zgomot îndepărtat. Mi-a tăiat iar simbria și

mi-a dat şi mai multe sarcini. Dar m-a păstrat. Toţi îmi ziseseră că voi fi dat afară. Acum toţi se aşteptau să dezertez. Nu ştiu de ce n-am făcut-o. De ce să faci pe soldatul dacă nu primeşti bani, ci doar corvezi în plus?

Burrich îşi drese iar glasul. L-am auzit cum se cuibăreşte mai bine în pat. Tăcu o vreme. Îşi reluă apoi povestirea, dar fără chef:

– A treia oară când m-au târât la Chivalry a fost pentru că mă încăierasem în cârciumă. Gărzile oraşului m-au luat pe sus, plin de sânge, beat şi cu chef de bătaie. Tovarăşii mei soldaţi nu mai voiau de mult să aibă de-a face cu mine. Pe sergentul meu îl dezgustam, cu ostaşii de rând nu mă împrietenisem. Aşa că m-au arestat gărzile oraşului. Şi i-au spus lui Chivalry că lăsasem laţi doi bărbaţi şi-i ţinusem la respect cu ciomagul pe alţi cinci, până când au venit gărzile şi-au pus capăt tămbălăului cum au putut.

Chivalry a dat drumul gărzilor după ce le-a dat bani ca să acopere paguba pricinuită de mine în cârciumă. S-a aşezat la masa de scris – avea în faţă o scrisoare neterminată –, şi m-a cercetat cu privirea din cap până-n picioare. Apoi s-a ridicat fără o vorbă şi-a împins masa într-un colţ. Şi-a scos cămaşa şi-a luat o lance din alt colţ. Am crezut că vrea să mă bată cu ea până leşin. În loc de asta, mi-a aruncat şi mie una, zicându-mi: „Aşa, acum arată-mi cum ai ţinut la respect cinci bărbaţi.“ Şi m-a atacat. Burrich îşi drese iar vocea. Eram obosit, pe jumătate ameţit de băutură, dar nu m-am lăsat. Până la urmă, a reuşit o lovitură norocoasă. M-a lăsat leşinat.

Când m-am trezit, câinele avea din nou stăpân. Alt fel de stăpân. Știu că i-ai auzit pe alții spunând că Chivalry era rece, aspru și corect până în cel mai mic amănunt. Nu-i adevărat. A fost așa cum credea el că trebuie să fie un bărbat. A luat un ticălos hoțoman și jegos și...

Lui Burrich i se opriră vorbele în gât. Oftă dintr-odată.

– M-a pus să mă scol cu noaptea-n cap a doua zi. Instrucție cu armele până când am căzut amândoi din picioare. Nu mai avusesem instructor până atunci. Pur și simplu mi se aruncase lancea și fusesem trimis în luptă. El m-a antrenat și m-a învățat să mă bat cu sabia. Nu-i plăcea deloc toporul, mie însă, da. Așa că mi-a arătat tot ce știa și a aranjat apoi să mă învețe un bărbat priceput la lupta cu toporul. În restul zilei, trebuia să stau lângă el. Ca un câine, s-ar putea spune. Nu știu de ce. Poate că tânjea după un tovarăș de vârsta lui. Poate că-i era dor de Verity... Poate... Nu știu.

Mai întâi m-a învățat să socotesc, pe urmă, să citesc. M-a pus să mă îngrijesc de calul lui. Apoi de câinii și de șoimii lui. Apoi de toate animalele de povară și de tras la căruță. Dar nu m-a învățat doar să muncesc. M-a învățat și să fiu curat. Cinstit. A dat valoare însușirilor pe care mama și bunica încercaseră să mi le insufle cu atâta vreme în urmă. Mi le-a descris ca pe niște însușiri prețioase ale omului, nu simple maniere pe care să le respecți când intri în casa unei femei. M-a învățat să fiu om, nu fiară cu chip de om. M-a făcut să-mi dau seama că nu e vorba numai de

reguli, ci de un fel de-a fi. De a trăi, nu de a te târî de azi pe mâine.

Burrich își încheie povestea. L-am auzit ridicându-se. Se duse la masă și luă sticla cu vin de soc lăsată de Chade. O tot răsuci în mână. Apoi o puse la loc. Se așeză pe un scaun și rămase cu privirea pierdută în flăcări.

– Chade zice că ar trebui să te părăsesc mâine, rosti el încet. Se uită în jos, la mine. Cred că are dreptate.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am îndreptat privirea spre el. Lumina tot mai plăpândă a focului desena umbre pe fața lui. Nu i-am putut citi nimic în ochi.

– Chade zice că ai fost băiatul meu prea multă vreme. Al lui Chade, al lui Verity, chiar și al lui Patience. Că te-am tratat ca pe-un copil și te-am îngrijit prea mult. Crede că, atunci când a trebuit să iei decizii de bărbat, le-ai luat ca un băiat. Impulsiv. Ai vrut să fii cinstit, ai vrut să fii bun. Dar intențiile bune nu sunt suficiente.

– Când m-a trimis să omor oameni înseamnă că m-a tratat ca pe-un copil? am întrebat, cuprins de îndoială.

– Ai ascultat măcar o vorbă din tot ce-am spus? Am omorât oameni în tinerețe. Asta n-a făcut din mine un bărbat. Și nici din tine.

– Atunci ce-ar trebui să fac? am întrebat, sarcastic. Să caut un prinț care să mă educe?

– Poftim! Vezi? Un răspuns de copil. Nu pricepi, așa că te superi. Și te umpli de venin. Îmi pui întrebarea asta, dar știi deja că nu-ți va plăcea răspunsul meu.

– Şi care e acela?

– Păi, ţi-aş putea zice că ai putea face mai rău decât dacă ai porni în căutarea unui prinţ. Dar n-am de gând să-ţi spun ce să faci. Aşa m-a sfătuit Chade. Şi cred că are dreptate. Dar nu pentru că aş considera că iei hotărâri copilăreşti. N-ar fi mai copilăreşti decât cele pe care le-am luat eu la vârsta ta. Cred că iei deciziile pe care le-ar lua un animal. Te gândeşti numai la prezent, niciodată la ziua de mâine, niciodată la ce s-a întâmplat ieri. Ştiu că ştii ce vreau să spun. Nu mai trăieşti ca un lup pentru că ţi-am interzis eu. Acum trebuie să te las în voia ta, ca să afli singur dacă vrei să trăieşti ca lup sau ca om.

Mă ţintui cu privirea. Prea multă înţelegere se ascundea în ochii lui. Mă speria gândul că şi-ar putea da seama cu ce mă lupt. Am negat posibilitatea, am alungat-o. I-am întors spatele lui Burrich, sperând, poate, să mă înfurii încă o dată. Dar el tăcea.

Până la urmă, am înălţat capul spre el. Se uita pierdut în foc. Mi-a luat mult timp să-mi înăbuş mândria şi să-l întreb:

– Ce-ai de gând să faci?

– Ţi-am spus. Mâine plec.

Întrebarea următoare mi-a fost şi mai greu s-o rostesc:

– Şi unde te vei duce?

Tuşi să-şi dreagă vocea şi păru cam stânjenit.

– Am o prietenă. E singură. Are nevoie de o mână de bărbat în casă. E de reparat acoperişul, de plantat grădina. O să stau la ea o vreme.

– Prietenă? am îndrăznit să întreb, ridicând din sprânceană.

Îmi răspunse pe un ton lipsit de intonație:

– Nu-i ce-ți închipui tu. E doar o prietenă. Vei zice că am găsit pe cineva de care să am grijă. Posibil. Poate e vremea să îngrijesc pe cineva care chiar are nevoie de asta.

Veni rândul meu să privesc focul.

– Burrich, eu chiar am avut nevoie de tine. M-ai salvat de pe marginea prăpastiei, m-ai făcut iar om.

Burrich pufni.

– Dacă m-aș fi ocupat de tine așa cum ar fi trebuit, n-ai fi ajuns pe marginea prăpastiei.

– Nu. Aș fi rămas în mormânt.

– Crezi? Regal n-ar fi avut motive să te acuze că te folosești de Har.

– Ar fi găsit el un pretext ca să mă omoare. Sau un moment potrivit. Nu prea are nevoie de pretexte ca să facă ce vrea.

– Poate că da. Poate că nu.

Ne-am uitat amândoi la flăcările tot mai firave. Am dus mâna la ureche, m-am jucat cu încuietoarea cercelului.

– Vreau să ți-l dau înapoi.

– Aș prefera să-l păstrezi. Poartă-l.

Aproape că îmi cerea să-l păstrez. M-am simțit ciudat.

– Nu merit ceea ce reprezintă acest cercel pentru tine, orice ar reprezenta el. Nu l-am câștigat cinstit, nu îl merit.

– Ceea ce reprezintă el pentru mine nu se câştigă. E ceva ce ţi-am dat, pe merit sau nu. Fie că-l porţi, fie că nu, îl iei cu tine.

Am lăsat cercelul să-mi atârne de ureche. O plasă argintie şi o piatră albastră prinsă în ea. Burrich i-l dăruise cândva tatălui meu. Patience, fără să ştie ce semnificaţie are, mi-l dăduse mie. Nu ştiam dacă Burrich voia să-l port din acelaşi motiv pentru care i-l dăduse tatălui meu. Am simţit că nu e vorba doar de atât, dar el nu mi-a spus nimic, iar eu n-am vrut să-l întreb. Dar am aşteptat, sperând să mă întrebe el ceva. Însă el s-a ridicat şi s-a întors în pat, printre pături. L-am auzit întinzându-se.

Aş fi vrut să-mi fi pus întrebarea aceea. Mă durea că nu-i dăduse glas. Eu, oricum, i-am răspuns:

– Nu ştiu ce voi face, am rostit în camera cufundată în beznă. Până acum am avut întotdeauna sarcini de îndeplinit, stăpâni cărora să le dau socoteală. Acum, că nu-i mai am... mă încearcă un sentiment straniu.

O vreme am crezut că n-are de gând să-mi răspundă, dar dintr-odată, îmi spuse:

– Îl cunosc foarte bine.

Am privit spre tavanul întunecat.

– M-am gândit la Molly. Nu o dată. Ştii unde s-a dus?

– Da.

Văzând că nu-mi spune mai multe, mi-am dat seama că nu e bine să insist.

– Ştiu că cel mai înţelept e s-o uit. Mă crede mort. Sper că, indiferent la cine s-a dus, acela va avea mai

multă grijă de ea decât mine. Sper că o iubeşte aşa cum merită.

Burrich se foi printre pături.

– Ce vrei să zici? mă întrebă prudent.

Mi-a fost mai greu să-i răspund decât am crezut.

– Când m-a părăsit, mi-a mărturisit că are pe altcineva. Cineva la care ţine cum ţin eu la regele meu, cineva pe care ea îl aşază mai presus decât orice şi decât oricine în viaţa ei.

N-am fost în stare să-mi termin ideea. Am inspirat adânc, ca să-mi alung nodul din gât.

– Patience a avut dreptate.

– Aşa este, încuviinţă Burrich.

– Nu pot acuza pe nimeni, în afară de mine. Odată ce-am ştiut că Molly e în siguranţă, ar fi trebuit s-o las să-şi vadă de viaţă. Merită un bărbat care să-i dedice tot timpul, să-i fie devotat trup şi suflet...

– Da, merită, mă aprobă Burrich neîndurător. Păcat că nu ţi-ai dat seama de asta înainte de a fi cu ea.

Una e să-ţi recunoşti vina în sinea ta, şi cu totul altceva e să ai un prieten care nu numai că e de acord cu tine, dar îţi şi subliniază cât de gravă e această vină. Nu l-am contrazis, nici nu l-am întrebat de unde ştie adevărul. Dacă îl aflase din gura lui Molly, atunci nu voiam să ştiu ce altceva îi mai spusese. Dacă îl ghicise singur, nu voiam să ştiu că fusesem atât de neîndemânatic în a mă feri de alţii. M-a copleşit o senzaţie, o înverşunare care mă îndemna să arunc vorbe grele. Mi-am muşcat limba şi m-am străduit să cumpănesc la ceea ce simţeam: vină şi ruşine că îi provocasem

suferință lui Molly, că am făcut-o să se îndoiască de calitățile ei. Și convingerea că, oricât de rău am făcut că ne-am apropiat, a fost și bine. Când m-am asigurat că nu-mi tremură glasul, am rostit calm:

– Nu voi regreta niciodată că o iubesc. Doar că n-am putut să arăt lumii că e soția mea, așa cum o consideram în inima mea.

Burrich nu mai spuse nimic, însă, după un timp, liniștea care ne despărțea deveni prea apăsătoare. Nu puteam dormi din cauza ei. Într-un sfârșit, am rostit:

– Așa, deci. Mâine merge fiecare pe drumul lui, bănuiesc.

– Probabil, spuse Burrich. Mult noroc, adăugă el, după o pauză.

Mi s-a părut că e sincer. Că își dă seama de cât noroc am nevoie.

Am închis ochii. Eram atât de obosit... Atât de sătul... Sătul să-i rănesc pe cei pe care-i iubeam. Dar ajunsesem la capăt. A doua zi, Burrich va pleca, iar eu voi fi liber. Liber să-mi urmez inima, fără să mai intervină nimeni în viața mea.

Liber să mă duc la Tradeford și să-l omor pe Regal.

3
STRĂDANIA MEŞTEŞUGULUI

Meşteşugul este magia tradiţională a neamului de regi Farseer. Deşi pare a se manifesta cel mai vizibil la cei cu sânge regesc, nu e deloc neobişnuit să apară, poate nu atât de vădit, la rudele îndepărtate din acest neam sau la cei care se trag şi din Străini, şi din familii originare din cele Şase Ducate. Este o magie a minţii, care îi dă celui ce-o practică puterea de a comunica fără a vorbi cu cei aflaţi la distanţă. Meşteşugul îţi pune la dispoziţie posibilităţi nenumărate; în forma lui cea mai simplă, se poate întrebuinţa pentru a transmite mesaje, pentru a influenţa gândurile duşmanilor (sau ale prietenilor), ca să le abaţi pentru a-ţi îndeplini propriile scopuri. Are însă două dezavantaje: pretinde foarte multă energie ca să-l întrebuinţezi zilnic şi oferă celor care-l practică o atracţie greşit considerată o plăcere. Este mai degrabă o stare de euforie, una care se intensifică proporţional cu forţa şi durata folosirii Meşteşugului. Cei care-l practică pot deveni dependenţi de el, pentru ca, în cele din urmă, să le secătuiasă forţa minţii şi a trupului, să-i transforme în nişte bebeluşi uriaşi, cu bale pe la colţurile gurii.

Burrich a plecat în dimineaţa următoare. Când m-am trezit, era sculat şi îmbrăcat şi se foia prin colibă, împachetând. Nu i-a luat prea mult. Şi-a strâns obiectele personale, dar mi-a lăsat mie cea mai mare parte din provizii. Nu băusem cu o seară înainte, dar vorbeam şi ne mişcam amândoi cu grijă, de parcă eram mahmuri. Ne purtam unul cu celălalt cu atâta condescendenţă, încât mi s-a părut mai rău decât dacă nu ne-am fi vorbit deloc. Am vrut să bolborosesc nişte scuze, să-l implor să se mai gândească, să fac ceva, orice, pentru ca prietenia noastră să nu sfârşească aşa. În acelaşi timp, voiam să-l văd plecat odată, să se termine totul, să fie deja mâine, începutul unei noi zile, să fiu singur. Am ţinut cu dinţii de hotărârea mea, aşa cum strângi în palmă lama de cuţit. Bănuiesc că şi pe Burrich îl încercau sentimente asemănătoare, pentru că din când în când se oprea şi se uita la mine ca şi cum ar fi vrut să-mi vorbească. Prea multe au rămas nerostite între noi.

Într-un timp dureros de scurt, fu gata de plecare. Îşi aruncă sacul pe umăr şi luă o bâtă de lângă uşă. Eu nu mi-am dezlipit ochii de la el, gândindu-mă ce caraghios arăta: Burrich, îngrijitorul de cai, mergând pe jos. Soarele de vară timpurie care bătea în prag lumina un bărbat trecut de vârsta a doua, dunga albă care-i ascundea cicatricea prevestind firele cărunte furişate deja în barbă. Era puternic şi zdravăn, dar trecuse fără îndoială de prima tinereţe. De zilele tinereţii viguroase, pe care şi-o petrecuse veghind asupra mea.

– Ei, rosti el morocănos, rămas-bun, Fitz. Şi mult noroc.

– Mult noroc şi ţie, Burrich.

Am traversat camera în fugă şi l-am îmbrăţişat până n-a apucat să dea înapoi. Mă îmbrăţişă şi el, scurt, dar aproape că-mi frânse coastele, şi pe urmă îmi dădu la o parte părul de pe faţă.

– Du-te şi te piaptănă. Arăţi ca un sălbatic.

Îi miji o umbră de zâmbet pe chip. Se întoarse şi plecă.

L-am urmărit cum se îndepărtează. Am crezut că nu se va uita înapoi, dar, după ce a traversat pajiştea, s-a întors şi mi-a făcut semn cu mâna. I-am răspuns în acelaşi fel. Pe urmă a dispărut, înghiţit de pădure. O vreme am stat pe treapta din faţa uşii, măsurând locul în care îl văzusem ultima oară. Dacă aveam să-mi urmez planul, aveau să treacă ani întregi până să-l revăd. Dacă aveam să-l mai revăd. Fusese nelipsit din viaţa mea de când împlinisem şase ani. Întotdeauna mă putusem bizui pe el, chiar dacă nu voisem. Acum plecase. Şi el, şi Chade, şi Molly, şi Verity, şi Patience.

M-am gândit la toate câte i le spusesem cu o seară în urmă şi m-am cutremurat de ruşine. Fusese necesar, m-am consolat eu. Voisem să-l îndepărtez de mine. Dar prea multă vrăjmăşie răbufnise din vechile resentimente care mocniseră în mine de atâta amar de vreme. Nu intenţionasem să-i arunc vorbe grele. Doar să-l îndepărtez, nu să tai în carne vie. Ca şi Molly, Burrich avea să poarte cu el îndoielile pe care i le vârâsem în suflet. Călcând în picioare mândria

lui Burrich, am pierdut și bruma de respect pe care Chade o mai avea pentru mine. Poate copilul din mine sperase că, într-o zi, avea să se întoarcă la ei, să-și ducă iarăși traiul împreună. Acum știam că mă înșel. „S-a sfârșit", mi-am zis încet. „Viața aceea s-a încheiat, uită de ea."

Acum mă eliberasem de amândoi. Nu mă mai îngrădeau nici ei, nici ideea de onoare sau datorie. Nici așteptările lor. Nu voi mai fi obligat să-i privesc în ochi și să le dau socoteală de faptele mele. Eram liber să fac singurul lucru pe care mai aveam inima sau curajul să-l fac, singurul lucru pe care-l puteam face ca să pot să-mi îngrop în uitare viața de dinainte.

Să-l omor pe Regal.

Așa mi se părea cinstit. El mă omorâse primul pe mine. Fantoma promisiunii pe care i-o făcusem regelui Shrewd, aceea că nu mă voi atinge niciodată de cineva dintre ai lui, se contură vag ca să mă bântuie. Am gonit-o, amintindu-mi că Regal îl omorâse și pe cel care făcuse promisiunea, și pe cel căruia i-o făcuse. Acel Fitz nu mai exista. Nu voi mai sta niciodată în fața bătrânului rege Shrewd ca să-i raportez rezultatele unei misiuni, nu voi mai sta, om al regelui, lângă Verity, ca să-i împrumut din forța mea. Lady Patience nu mă va mai hărțui cu zeci de comisioane mărunte, atât de importante pentru ea. Mă jelea ca pe-un mort. Și Molly... Mă înțepară lacrimile în ochi, măsurându-mi suferința. Mă părăsise înainte de a mă ucide Regal, dar tot pe el îl consideram vinovat de pierderea ei. Dacă nu aveam să mă bucur de umbra de viață

la care mă treziseră Burrich şi Chade, aveam măcar răzbunarea. Mi-am promis că Regal mă va privi în ochi murind, ştiind că moare de mâna mea. Nu-l voi ucide pe furiş, nu va fi otrăvit de un necunoscut. Îi voi aduce moartea eu însumi. Voiam să lovesc ca săgeata, ca un cuţit aruncat fix la ţintă, nestânjenit de teama faţă de cei din jurul meu. Dacă dădeam greş, eram, oricum, mort în orice alt fel care ar fi contat pentru mine. Nu făcea rău nimănui încercarea mea. Dacă muream ucigându-l pe Regal, merita. Îmi voi păzi propria viaţă numai până când o voi lua pe a lui. După aceea, nimic nu mai conta.

Ochi Întunecaţi fremătă, tulburat de bănuiala vagă a unui gând de-al meu.

Te-ai gândit vreodată câte aş pătimi dacă ai muri? mă întrebă.

Am strâns o clipă din ochi. Dar mă gândisem la întrebarea lui înainte.

Câte am pătimi dacă aş trăi hăituit ca o pradă?

Ochi Întunecaţi înţelese. *Suntem vânători. Niciunul din noi nu s-a născut să fie pradă.*

Nu pot să fiu vânător, dacă aştept întruna să fiu vânat. Aşa că trebuie să-l vânez eu pe Regal, înainte să mă vâneze el pe mine.

Îmi acceptă planurile cu prea mult calm. Am încercat să-l fac să-mi înţeleagă intenţiile. Nu voiam să mă urmeze orbeşte.

Am de gând să-l omor pe Regal. Şi pe iniţiaţii lui. Am de gând să-i omor pe toţi, pentru tot ce mi-au făcut, pentru toate câte mi-au luat.

Regal? Carnea asta nu putem s-o mâncăm. Nu înţeleg vânătoarea oamenilor.

Am luat imaginea lui Regal din mintea mea şi am îmbinat-o cu imaginea pe care o avea el despre negustorul de animale care îl ţinuse în cuşcă pe vremea când fusese pui şi-l lovise cu bâta trasă în alamă.

Ochi Întunecaţi căzu pe gânduri. *Odată ce-am scăpat de el, am fost destul de deştept să stau departe. A-l vâna ar fi fost la fel de înţelept ca a vâna un porc spinos.*

Nu pot renunţa, Ochi Întunecaţi.

Înţeleg. Nici eu nu pot renunţa la porcii spinoşi.

Pentru el, răzbunarea mea pe Regal era acelaşi lucru cu slăbiciunea lui pentru porcii spinoşi. M-am pomenit că-mi accept scopurile cu mai puţină stăpânire de sine. Odată ce mi le stabilisem, nu mă vedeam renunţând la ele pentru nimic în lume. Vorbele pe care le rostisem cu o seară înainte se întoarseră ca să mă mustre. Ce se întâmplase cu discursurile mele frumoase în faţa lui Burrich, despre o viaţă trăită pentru mine însumi? Păi, am ezitat eu, poate aşa aş proceda, dacă aş supravieţui după ce aş îndeplini ce mai aveam de îndeplinit. Nu că nu mi-aş putea trăi propria viaţă, dar nu puteam accepta ideea ca Regal să creadă că mă învinsese, da, şi că îi furase tronul lui Verity. Răzbunare, pur şi simplu, mi-am zis. Dacă eram vreodată în stare să-mi alung frica şi ruşinea, trebuia să mă răzbun.

Poţi să intri, dacă vrei, l-am poftit pe Ochi Întunecaţi.

De ce-aş vrea?

N-a trebuit să mă întorc ca să văd că lupul se apropiase deja de colibă. Se aşeză lângă mine, apoi privi înăuntru cu ochi mijiţi.

Pfui! Ţi-ai umplut vizuina cu duhori, nu-i de mirare că nu mai simţi nimic.

Se furişă prudent în colibă şi începu să umble amuşinând. Am rămas în prag, urmărindu-l. Trecuse un timp de când nu-l mai considerasem un alt eu. Crescuse şi se împlinise, era în plină forţă. Altul ar fi zis că-i un lup cenuşiu. Pentru mine, avea toate culorile unui lup, negru la ochi şi la bot, galben-pal la baza urechilor şi pe gât, blana presărată cu fire protectoare ţepene şi negre, mai ales pe umeri şi pe partea netedă a crupei. Labe foarte mari, şi mai mari când alerga pe zăpada îngheţată, o coadă mai expresivă decât chipul multor femei, colţi şi fălci care puteau oricând să zdrobească oasele picioarelor de căprioară. Se deplasa economisindu-şi puterile, ca toate animalele perfecte. Numai privindu-l şi mi se tămăduia inima. După ce-şi potoli curiozitatea, veni şi se aşeză lângă mine.

Stai de pază?

– O să te păzesc, l-am asigurat.

Ciuli urechile la auzul vocii mele. Apoi se cufundă în somn sub mângâierea soarelui.

M-am ridicat în linişte şi-am intrat în colibă. Mi-a luat foarte puţin timp să-mi număr bunurile. Două pături şi o manta. Un schimb de haine, îmbrăcăminte de lână groasă, nepotrivită pentru călătorit vara. O perie. Un cuţit şi-o gresie. Cremene. O praştie. Câteva piei

mici argăsite, de la animalele vânate. Fire de tendoane. Un topor de piatră. Oglinda lui Burrich. Un ceainic mic și câteva linguri. Pe ultimele le cioplise Burrich. Un săculeț cu făină mai grosolană și unul cu făină de grâu. Mierea rămasă. O sticlă cu vin de soc.

Nu prea multe ca să pornesc în aventura mea. Mă aștepta o călătorie lungă pe uscat la Tradeford. Trebuia să o închei în viață, înainte de a face planuri cum să trec de garda și de inițiații lui Regal, ca să-i omor. Am chibzuit îndelung. Vara era abia la început. Aveam timp să strâng ierburi și să le usuc, să afum pește și carne pentru rațiile de călătorie. Nu trebuia să plec flămând. Deocamdată, aveam haine și restul strictului necesar. Dar până la urmă voi avea nevoie de bani. Le spusesem lui Chade și lui Burrich că pot să mă descurc singur, priceput cum sunt la animale și la scris. Poate că aceste daruri mă vor ajuta să ajung la Tradeford.

Mi-ar fi fost mai ușor dacă aș fi rămas FitzChivalry. Cunoșteam barcagii care transportau regulat marfă și-aș fi găsit pe unul care să mă ia și pe mine până la Tradeford. Dar FitzChivalry murise. Nu putea să se ducă pur și simplu la docuri și să caute de lucru. Nici măcar nu putea merge la docuri, de frică să nu fie recunoscut. Mi-am dus mâna la față, amintindu-mi ce văzusem în oglinda lui Burrich. O dungă albă în păr, care să-mi aducă aminte că soldații lui Regal îmi smulseseră o parte din scalp. Mi-am pipăit noua alcătuire a nasului. Aveam și o dungă subțire pe obrazul drept, sub ochi, acolo unde Regal îmi zdrobise fața

cu pumnul. Nimeni nu şi-ar aminti de Fitz, cu acele cicatrice. Mi-aş lăsa barbă. Iar dacă mi-aş tunde părul de pe frunte ca scribii, ar fi suficient să nu atrag privirile întâmplătoare. Dar nu m-aş aventura deliberat printre cei care mă cunoscuseră.

Aş merge pe jos. Nu mai făcusem o călătorie lungă pe jos.

De ce nu putem rămâne aici? O întrebare somnoroasă de la Ochi Întunecaţi. *Pescuim în pârâu, vânăm în pădurea din spatele colibei. Ce altceva ne lipseşte? De ce trebuie să plecăm?*

Trebuie să plec. Trebuie să fac asta ca să fiu om din nou.

Chiar crezi că vrei să fii om din nou? L-am simţit că se miră, dar şi că acceptă încercarea mea. Se întinse leneş, fără să se ridice, desfăcându-şi ghearele labelor din faţă. *Unde mergem?*

La Tradeford. Acolo e Regal. O călătorie lungă, în susul râului.

Sunt lupi acolo?

Nu în oraş, sunt sigur. Dar sunt în Farrow. Şi mai sunt şi în Buck. Dar nu pe-aici.

În afară de noi doi, sublinie el. *Mi-ar plăcea să întâlnim lupi acolo unde mergem,* adăugă.

Apoi se întinse la loc şi se culcă din nou. Şi asta înseamnă să fii lup, mi-am zis. Nu-şi va mai face griji până la plecare. Atunci pur şi simplu va veni după mine şi-şi va încredinţa viaţa în mâinile noastre dibace.

Dar eu îmi recăpătasem suficiente trăsături umane ca să nu mai procedez ca el. Am început să adun provizii chiar de a doua zi. În ciuda protestelor lui Ochi

Întunecaţi, am vânat mai mult decât trebuia să mâncăm în fiecare zi. Şi am avut noroc, nu l-am lăsat să se îmbuibe, ci am tăiat o parte din carne în felii şi-am afumat-o. După câte hamuri reparasem pentru Burrich, mă pricepeam destul de bine să lucrez cu pielea ca să-mi fac nişte încălţări uşoare, de vară. Mi-am uns bine bocancii vechi şi i-am pus la o parte, pentru iarnă.

Ziua, cât Ochi Întunecaţi picotea la soare, eu culegeam plante. Unele medicinale, cunoscute de toată lumea, pe care voiam să le am la îndemână: scoarţă de salcie împotriva febrei, rădăcină de zmeur împotriva tusei, pătlagină împotriva infecţiilor, urzici împotriva congestiei şi altele asemănătoare. Dar am ales şi din cele nu chiar tămăduitoare. Am făcut o cutiuţă de cedru şi am umplut-o cu ele. Am strâns şi pus la păstrare otrăvurile învăţate de la Chade: cucută-de-apă, buretele-viperei, zârnă, esenţă din boabe de soc, orbalţ şi ştirigoaie. Le-am ales cât de bine m-am priceput, pe cele fără gust şi fără miros, pe cele care puteau fi măcinate în praf fin sau din care se obţineau lichide transparente. Am cules şi scoarţă de spiriduş, stimulentul puternic primit de Verity de la Chade pentru a-l ajuta în perioadele în care folosea Meşteşugul.

Regal avea să fie înconjurat şi apărat de grupul lui de iniţiaţi. De Will mă temeam eu cel mai mult, dar nu-l subapreciam pe niciunul. Despre Burl ştiam că e o matahală, iar Carrod, un crai. Dar zilele acelea trecuseră de mult. Văzusem ce făcuse din Will întrebuinţarea Meşteşugului. Nu mai avusesem legături de foarte mult timp nici cu Burl, nici cu Carrod şi

nu intenționam să fac presupuneri privitoare la ei. Amândoi erau instruiți să folosească Meșteșugul și, cu toate că talentul meu nativ păruse cândva mult mai puternic decât al lor, descoperisem prin multă suferință că știau să-l aplice în moduri necunoscute până și lui Verity. Dacă mă atacau și supraviețuiam, atunci îmi trebuia scoarță de spiriduș.

Am meșterit încă o cutie, destul de mare ca să-mi încapă otrăvurile în ea, dar i-am dat aspectul unei cutii de scrib, ca să dau impresia că sunt scrib călător. Așa urma să apar în ochii cunoștințelor întâmplătoare. Penele de scris le-am smuls de la o gâscă pe care am înghesuit-o cu Ochi Întunecați pe cuibar. Câteva din prafurile pentru pigmenți le puteam obține singur și am făcut din oase tuburi și opritoare în care să le țin. Ochi Întunecați mi-a dat în silă niște fire de blană, pentru pensulele mai aspre. Pe cele mai fine le-am făcut din blană de iepure, dar n-am fost prea mulțumit de ele. Era de-a dreptul descurajant. Oamenii se așteptau de la un scrib să aibă cele mai bune cerneluri, pensule și condeie. Am tras concluzia, decepționat, că Patience avusese dreptate: știam să scriu foarte frumos, dar îmi lipsea îndemânarea unui scrib adevărat. Speram ca proviziile să-mi fie suficiente pentru orice muncă aveam să găsesc în drum spre Tradeford.

A venit vremea când mi-am dat seama că nu puteam fi mai bine aprovizionat decât eram și că trebuia să plec în curând, ca să călătoresc pe timp de vară. Eram dornic de răzbunare, însă, ciudat, nu-mi venea să renunț la colibă și la viața aceea. Pentru

prima oară de când îmi aduceam aminte, mă trezeam din somn natural şi mâncam când îmi era foame. Nu aveam alte sarcini decât acelea pe care mi le dădeam singur. Nu-mi strica dacă mai stăteam o vreme, ca să-mi recapăt sănătatea trupească. Deşi vânătăile căpătate în temniţă îmi dispăruseră de mult şi singurele semne exterioare ale rănilor erau cicatricele, tot mă trezeam ţeapăn în unele dimineţi. Câteodată mă lua prin surprindere un junghi când săream sau întorceam capul prea repede. După o vânătoare mai extenuantă, începeam să tremur şi mă temeam să nu fac o criză. Ar fi mai înţelept să mă vindec complet înainte de plecare.

Aşa că am mai întârziat o vreme. Zilele erau calde, vânătoarea mergea strună. Pe măsură ce trecea timpul, m-am împăcat cu trupul meu. Nu mai eram războinicul călit din vara trecută, dar reuşeam să ţin ritmul cu Ochi Întunecaţi dacă vânam o noapte întreagă. Când ţâşneam să omor prada, acţionam rapid şi sigur. Corpul mi se vindecase, iar eu am făcut uitate suferinţele trecute; le recunoşteam în sinea mea, dar nu mă opream asupra lor. De coşmarurile care mă bântuiseră mă scuturasem ca Ochi Întunecaţi de blana de iarnă. Nu dusesem nicicând o viaţă mai simplă. În sfârşit, îmi găsisem liniştea.

Dar liniştea nu durează niciodată mult. M-a trezit la realitate un vis. Ochi Întunecaţi şi cu mine ne-am sculat înainte de a se crăpa de ziuă, am vânat şi-am omorât doi iepuri graşi. Coama dealului era ciuruită de vizuinile labirintice săpate de ei şi, după ce am vânat suficient ca să ne umplem burţile, am început

imediat să ne jucăm prosteşte, sărind şi scormonind pământul. Se luminase de-a binelea când am terminat cu joaca. Ne-am aruncat la umbra cu pete de soare a mestecenilor, am mai ciugulit din pradă şi-am aţipit. Ceva, poate lumina neregulată a soarelui, mi-a închis pleoapele şi mi-a trimis un vis.

Eram din nou la Buckkeep. În vechea cameră a gărzilor, stăteam cu mâinile şi picioarele desfăcute pe piatra rece, în mijlocul unui cerc de bărbaţi care mă priveau cu asprime. Podeaua de sub mine aluneca şi devenise lipicioasă din cauza sângelui care începuse să se închege. Gâfâind cu gura deschisă, mirosul şi gustul lui îmi ameţiră simţurile. Veneau din nou după mine, nu doar bărbatul cu pumnii înfăşuraţi în mănuşi de piele, ci şi Will, silueta vagă şi transparentă a lui Will, furişându-se pe lângă ziduri, ca să se strecoare în minte. „Aşteptaţi, vă rog, aşteptaţi", i-am rugat eu. „Opriţi-vă, vă implor, nu aveţi de ce să vă temeţi de mine sau să mă urâţi. Nu sunt decât un lup. Doar un lup, nu însemn nimic pentru voi. Nu vă voi mai deranja niciodată. Nu sunt decât un lup." Am ridicat botul spre cer şi am scos un urlet.

M-a trezit propriul meu urlet.

M-am rostogolit până am ajuns în patru labe, m-am scuturat zdravăn şi m-am ridicat în picioare. Un vis, mi-am spus. Doar un vis. Teama şi ruşinea mă mânjiră, năvălind peste mine ca un val. În vis, implorasem milă, cum nu făcusem în realitate. Mi-am zis că nu sunt laş. Eram? Se pare că mai simţeam încă gustul şi mirosul sângelui.

Unde te duci? mă întrebă Ochi Întunecați, leneș. Stătea mai ferit la umbră decât mine și blana îl camufla surprinzător de bine acolo.

Apă.

M-am dus la pârâu, m-am curățat de sângele lipicios de iepure de pe față și de pe mâini și am băut cu sete. M-am spălat din nou pe față, trecându-mi unghiile prin barbă ca să îndepărtez sângele. Brusc, m-am hotărât că nu mai suport barba. Nu intenționam, oricum, să merg în locuri în care să fiu recunoscut. M-am întors în colibă să mă bărbieresc.

La ușă, am strâmbat din nas la mirosul de mucegai. Ochi Întunecați avea dreptate; dormind înăuntru, mi se atenuase simțul mirosului. Nu-mi venea să cred că locuisem în colibă. Am lipăit înăuntru șovăitor, pufnind dezgustat la mirosul de om. Plouase cu câteva nopți în urmă. Umezeala intrase în carne și o stricase parțial. Am înlăturat bucățile afectate, strâmbând din nas din cauza duhorii. Unele făcuseră viermi. Verificând cu grijă restul proviziei, mi-am alungat un sentiment enervant de agitație. De-abia când am scos cuțitul și-a trebuit să-l curăț de un strat de rugină am recunoscut față de mine ceea ce simțeam.

Nu mai intrasem în colibă de zile întregi.

Poate chiar de săptămâni întregi.

Habar nu aveam cum trece timpul. M-am uitat la carnea stricată, la praful care se așezase pe bunurile mele împrăștiate. Mi-am pipăit barba, surprins de lungimea ei. Burrich și Chade nu mă părăsiseră de câteva zile. Trecuseră săptămâni bune. M-am dus

la uşă şi am privit afară. Iarba crescuse înaltă acolo unde cărările traversaseră înainte pajiştea până la pârâu şi în locul unde pescuise Burrich. Florile de primăvară se ofiliseră de mult, fructele zâmbeau verzi în tufe. M-am uitat la mâinile mele, la jegul pătruns în cutele încheieturilor, la sângele închegat şi uscat de sub unghii. Mai demult, m-ar fi dezgustat să mănânc carne crudă. Acum, ideea de carne gătită mi se părea neobişnuită, stranie. Gândurile mi-au luat-o razna şi n-am vrut să mă confrunt cu mine însumi. Mai târziu, m-am auzit stăruind, mâine, altă dată, acum du-te şi caută-l pe Ochi Întunecaţi.

Eşti tulburat, frate?

Da. M-am obligat să adaug: *Nu mă poţi ajuta de data asta. E o tulburare de om, un lucru pe care trebuie să-l rezolv singur.*

Mai bine fii lup, mă sfătui el, toropit de lene.

N-am avut puterea să-i răspund nici da, nici ba. Am lăsat răspunsul să treacă pe lângă mine. Mi-am studiat cămaşa şi pantalonii murdari. Praful şi sângele vechi făcuseră pe haine o crustă, iar pantalonii se zdrenţuiseră sub genunchi. Străbătut de un fior, mi-am adus aminte de neoameni şi de ţoalele lor sfâşiate. Ce se alesese din mine? Am tras de gulerul cămăşii şi-am întors obrazul, scârbit de propria-mi duhoare. Lupii erau mai curaţi decât mine. Ochi Întunecaţi se spăla zilnic.

Am vorbit tare, iar glasul hodorogit nu făcu decât să-mi sporească dezgustul.

– Nici n-a plecat bine Burrich, că m-am şi transformat într-o fiinţă mai jalnică decât un animal. Las

timpul să treacă pe lângă mine, n-am niciun ţel, nu ştiu de nimic, doar de mâncat şi dormit. Iată lucrul asupra căruia a încercat el să-mi atragă atenţia în toţi anii aceia. Am făcut exact ceea ce s-a temut el că voi face.

Cu mari eforturi, am aprins focul în cămin. Am făcut mai multe drumuri ca să aduc apă din pârâu şi am încălzit cât de multă am putut. Ciobanii lăsaseră în colibă un ceainic greu, în care încăpea atâta apă cât să umplu pe jumătate troaca de lemn de afară. Cât s-a încălzit apa, am cules săpunariţă şi coada-calului. Nu-mi aminteam să mai fi fost cândva atât de murdar. Cu coada-calului, mi-am dat jos atâtea straturi de jeg, până am considerat că m-am curăţat. Nu doar un purice plutea în apă. Am descoperit şi o căpuşă pe ceafă şi am ars-o cu o surcea aprinsă din foc. M-am spălat pe cap, m-am pieptănat şi mi-am legat din nou părul în coadă la spate, ca războinicii. M-am bărbierit la oglinda lăsată de Burrich şi m-am holbat la chipul din ea. Frunte bronzată, bărbie palidă.

După ce am încălzit o tură de apă în care mi-am muiat şi mi-am frecat bine hainele, am început să înţeleg de ce era Burrich obsedat de curăţenie şi o întreţinea permanent. Singura soluţie să mai îmbrac pantalonii era să-i tivesc la genunchi. Nici aşa nu prea mă mai acopereau. M-a cuprins zelul şi mi-am spălat şi aşternutul, şi hainele de iarnă, ca să scot mirosul de stătut şi umezeala din ele. Am descoperit că un şoarece îmi împrumutase mantaua şi-şi găsise adăpost în ea. Şi pe ea am cârpit-o cât m-am priceput. Am ridicat ochii de la pantalonii mulaţi uzi, atârnaţi la uscat

pe-o tufă, şi l-am văzut pe Ochi Întunecaţi urmărindu-mă cu privirea.

Miroşi a om din nou.

E bine sau e rău?

Mai bine decât să miroşi ca prada ucisă de-o săptămână. Dar nu miroşi la fel de bine ca un lup. Se ridică şi se întinse, aplecându-se cât mai jos în faţa mea şi răsfirându-şi ghearele pe sol. *Aşa, deci. Până la urmă, tot om vrei să fii. Plecăm curând?*

Da. Spre apus, în sus, pe râul Buck.

Aha. Strănută pe neaşteptate, apoi se lăsă dintr-odată pe-o parte ca să se rostogolească pe spate în ţărână, ca un pui. Se tăvăli până se murdări bine, apoi se ridică şi se scutură de praf. Faptul că-mi accepta hotărârea cu veselie mă apăsa ca o povară. În ce nenorocire îl târam şi pe el?

Noaptea mă găsi cu hainele şi aşternutul încă umede. L-am trimis pe Ochi Întunecaţi să vâneze singur. Ştiam că nu se va întoarce prea curând. Era lună plină şi cer senin. O mulţime de vânat ţopăia prin pădure într-o asemenea noapte. Am intrat în colibă şi-am aţâţat focul destul cât să coc turte din restul de făină. Făina de grâu făcuse gărgăriţe. Mai bine s-o mănânc pe cealaltă, decât s-o strice şi pe ea. Turtele simple cu miere zaharisită au fost incredibil de gustoase. Ştiam că trebuie să mănânc şi altceva în afară de carne şi o mână de legume în fiecare zi. Mi-am făcut un ceai neobişnuit, din mentă sălbatică şi vârfuri de urzici proaspete, şi a fost foarte bun şi el.

Am adus înăuntru o pătură aproape uscată şi-am întins-o în faţa căminului. M-am culcat pe ea, picotind şi uitându-mă la flăcări. L-am căutat pe Ochi Întunecaţi, dar a refuzat să mi se alăture, preferând prada proaspătă şi pământul moale de sub un stejar de la marginea pajiştii. Eram singur şi eram om, acelaşi om din ultimele luni. Mă simţeam puţin ciudat, dar bine.

Abia când m-am răsucit pe partea cealaltă şi m-am întins am văzut pachetul de pe scaun. Cunoşteam toate obiectele din colibă. Pachetul nu fusese acolo ultima oară. L-am luat, l-am adulmecat şi-am simţit mirosul discret al lui Burrich şi al meu. În clipa următoare mi-am dat seama ce făcusem şi m-am mustrat pentru faptele mele. Mai bine să-ncep să mă port ca şi cum mi-ar urmări cineva fiecare gest, dacă nu vreau să fiu ucis încă o dată ca un afurisit care întrebuinţează Harul.

Nu era un pachet mare. O cămaşă de-a mea, luată nu ştiu cum din vechiul meu scrin cu haine, una maro fină, care îmi plăcuse întotdeauna, şi o pereche de pantaloni mulaţi. În cămaşă era un vas mic de pământ cu alifie de-a lui Burrich pentru tăieturi, arsuri şi vânătăi. Patru bănuţi de argint într-un săculeţ de piele; Burrich închipuise un căprior în cusătura din faţă. O curea de piele zdravănă. M-am uitat lung la modelul ei. Un căprior cu coarnele coborâte, gata de luptă, asemănător cu blazonul sugerat de Verity pentru mine. Pe curea, căpriorul ţinea la distanţă un lup. N-aveam cum să nu înţeleg mesajul.

M-am îmbrăcat în faţa focului, întristat că nu fusesem acolo la venirea lui, dar şi uşurat că nu-l văzusem. Din câte îl cunoşteam, probabil că şi el simţise aceleaşi lucruri când bătuse drumul până la mine şi nu mă găsise. Îmi adusese hainele acelea prezentabile ca să mă convingă să mă întorc cu el? Sau ca să-mi ureze drum bun? Am încercat să nu mă gândesc prea mult la intenţiile sau la reacţia lui când găsise coliba goală. Îmbrăcat, m-am simţit şi mai om decât înainte. Am atârnat săculeţul şi teaca de cuţit la curea şi m-am încins cu ea. Am tras un scaun în faţa focului şi m-am aşezat.

Am privit îndelung flăcările. În cele din urmă, mi-am dat voie să mă gândesc la visul recent. Am simţit o gheară în piept. Eram un laş? Cine ştie? Mergeam la Tradeford să-l omor pe Regal. Ar face un laş aşa ceva? Poate, îmi spuse mintea mea trădătoare, poate că da, dacă i-ar fi mai uşor decât să-şi caute regele. Am alungat din minte gândul acela.

Dar s-a întors imediat. Oare să-l omor pe Regal era un lucru bun sau doar dorinţa mea? De ce-ar conta? Pentru că conta. În loc de asta, poate-ar trebui să plec în căutarea lui Verity.

Era o prostie să mă gândesc la asta până nu aflam dacă Verity mai trăieşte sau nu. Dacă l-aş putea atinge cu Meşteşugul, aş afla. Dar nu fusesem niciodată în stare să-l folosesc aşa cum trebuie. Galen avusese grijă să abuzeze de mine, transformându-mi înclinaţia naturală pentru Meşteşug într-un lucru nestatornic şi frustrant. Oare să se fi schimbat asta? Trebuia să mă pricep bine la Meşteşug dacă voiam să trec de iniţiaţii

lui Regal şi să-i iau gâtul. Trebuia să învăţ să-l controlez. Oare puteai învăţa singur să-l stăpâneşti? Cum să înveţi un lucru, dacă nici măcar nu ştii cât de cuprinzător e? Toată abilitatea pe care bătăile lui Galen nici nu mi-o insuflaseră, nici n-o goniseră din mine, toate cunoştinţele pe care Verity nu avusese timp să mi le transmită – cum aveam să le învăţ eu, singur? Imposibil.

Nu voiam să mă gândesc la Verity. Însuşi acest fapt, în aceeaşi măsură ca altele, îmi spunea s-o fac. Verity. Prinţul meu. Regele meu, acum. Legaţi prin sânge şi prin Meşteşug, am crescut cunoscându-l mai bine decât pe oricine altcineva. A fi deschis Meşteşugului, îmi zisese el, nu e acelaşi lucru cu a nu fi închis în faţa lui. Războiul Meşteşugului său împotriva piraţilor devenise însăşi viaţa lui, îi secase tinereţea şi vitalitatea. Nu avusese timp să mă înveţe să-mi controlez talentul, dar mi-a dat câteva lecţii în puţinele dăţi când a avut ocazia. Atât de puternic era Meşteşugul său, încât mă atingea o dată şi rămânea cu mine zile, uneori chiar săptămâni întregi. Şi odată, când am stat în scaunul prinţului meu, în cabinetul lui, la masa lui de lucru, l-am atins şi eu, cu Meşteşugul meu. În faţa mea stătuseră instrumente răsfirate pentru desenat hărţi şi grămada de obiecte personale ale bărbatului care urma să devină rege. Atunci, de data aceea, mă gândisem la el, tânjisem să-l văd acasă ca să-şi conducă regatul şi, pur şi simplu, îmi întinsesem Meşteşugul până la el. Atât de uşor, fără pregătire, chiar fără intenţie. Am încercat să redobândesc aceeaşi stare de

spirit. Nu mai aveam nici masa de scris a lui Verity, nici lucrurile sale în față, dar, dacă închideam ochii, poate îl vedeam. Am inspirat adânc și am încercat să-i evoc imaginea.

Verity era mai lat în umeri decât mine, dar nu chiar de înălțimea mea. Unchiul meu și cu mine aveam aceeași privire și plete negre ca toată familia Farseer, dar ochii lui erau mai adânciți în orbite, iar părul și barba neîngrijite aveau fire cenușii. În copilăria mea, fusese un bărbat musculos, îndesat și bine clădit, care mânuia sabia cu aceeași ușurință cu care mânuia pana. În ultimii ani, îi pierise vlaga. Fusese obligat să petreacă prea multă vreme fără să facă mișcare, în timp ce-și întrebuința Meșteșugul pentru a ne apăra coasta de pirați. Dar, deși nu-l mai ajutau mușchii, aura Meșteșugului său se intensificase într-o asemenea măsură, încât să stai în fața lui era ca și cum stăteai în fața unui cămin cu foc năprasnic. În prezența sa, eram mai conștient de Meșteșugul lui decât de trupul său. Ca să-mi aduc aminte de parfumul lui, m-am gândit la cernelurile înțepătoare pe care le folosea la hărți, la mirosul pergamentului fin și, bineînțeles, la scoarța de spiriduș care-i colora respirația. „Verity", am rostit calm, cu glas tare, și-am auzit ecoul numelui răsunând în mine, ricoșând din zidurile mele.

Am deschis ochii. Nu puteam ieși din învelișul meu până nu-mi coboram zidurile. A-l vedea pe Verity nu însemna nimic până nu deschideam Meșteșugului meu calea de a merge înainte și de a pătrunde în mintea lui. Prea bine. E destul de ușor. Mă relaxez. Mă

uit la flăcări şi văd scânteile discrete care se înalţă pe valurile de căldură. Scântei dansând şi plutind. Îmi slăbesc vigilenţa. Uit forţa cu care mi-a lovit zidul Meşteşugul lui Will, de era să-l doboare. Uit că a ţine zidul în picioare a fost singura cale de a nu-mi pierde minţile în timp ce trupul îmi era bătucit. Uit senzaţia scârboasă de violare pe care am trăit-o când Justin a pătruns în mine cu forţa. Uit felul în care Galen m-a umplut de răni şi mi-a schingiuit abilitatea Meşteşugului când a abuzat de poziţia lui de Maestru şi şi-a impus controlul asupra minţii mele.

Am auzit din nou vorbele prinţului meu, ca şi cum ar fi stat lângă mine: „Galen te-a umplut de răni. Ţi-ai ridicat ziduri pe care nu le pot străpunge, cât de puternic sunt. Va trebui să înveţi să le cobori. Asta e greu." Iar pentru mine, cuvintele acelea fuseseră rostite cu ani în urmă, înainte de invazia lui Justin, înainte de atacurile lui Will. Am zâmbit amar. Oare ştiau că au reuşit să scoată Meşteşugul din mine? Probabil că nici nu se gândiseră la asta. Cineva, undeva, ar trebui să pună pe hârtie amănuntul ăsta. Într-o zi, unui rege priceput la Meşteşug i-ar prinde bine să afle că, dacă-l ataci năprasnic pe un altul, înzestrat şi el cu Meşteşug, îl poţi obliga să se închidă în sine şi să-l laşi fără nicio putere a minţii.

Verity nu avusese timp să mă înveţe cum să-mi cobor zidurile. Ironic, găsise o cale de a mă învăţa cum să le întăresc, ca să-mi feresc gândurile intime de el când nu voiam să i le împărtăşesc. Poate am învăţat prea bine lecţia asta. M-am întrebat dacă voi avea timp s-o uit.

Ai timp, n-ai timp, mă întrerupse Ochi Întunecaţi plictisit. *Oamenii au inventat timpul, ca să aibă ceva de făcut. Atâta te gândeşti la el, de mă ameţeşti. De ce te tot duci pe urmele astea vechi? Adulmecă una nouă, poate găseşti nişte carne la capătul ei. Dacă vrei vânat, trebuie să stai la pândă. Atât. Nu poţi spune „pânda ţine prea mult, pur şi simplu vreau să mănânc". Toate sunt una. Pânda e începutul mâncatului.*

Nu înţelegi, i-am zis, plictisit la rândul meu. *Ziua nu are decât atâtea ore, iar săptămâna numai atâtea zile în care pot face asta.*

De ce îţi ciopârţeşti viaţa în bucăţi şi le dai nume? Ore, zile. Ca şi cu iepurele. Dacă eu omor un iepure, îl mănânc. Pufni somnoros, a dispreţ. *Dacă tu ai un iepure, îl tai în bucăţi şi le zici oase, carne, blană şi măruntaie. Aşa că niciodată n-ai destule.*

Şi ce-ar trebui să fac, o, înţeleptul meu stăpân?

Să nu mai boceşti atâta şi să treci la fapte. Ca să pot să dorm odată.

Îmi trase un ghiont uşor în minte, ca un cot dat în coastele camaradului care se înghesuie în tine pe bancheta din cârciumă. Mi-am dat seama dintr-odată cât de apropiaţi trăisem în ultimele săptămâni. Fusese o vreme când îl certam că nu mai iese din capul meu. Nu-i dorisem tovărăşia când stăteam cu Molly şi încercasem să-i explic că asemenea momente erau numai ale mele. Ghiontul de acum îmi arăta clar că mă agăţasem de el aşa cum se agăţase el de mine când era pui. Am rezistat ferm impulsului de-a mă prinde

iar de el. În loc de asta, m-am proptit de spătarul scaunului şi m-am uitat iar în foc.

Mi-am coborât zidurile. Am stat aşa o vreme, cu gura uscată, aşteptând un atac. Cum nu mă atacă nimeni, m-am gândit şi mai atent şi iar le-am coborât. Mă cred mort, mi-am reamintit. Nu stau la pândă ca să atace prin surprindere un mort. Tot nu-mi venea uşor să-mi impun voinţa asupra zidurilor. Mult mai simplu era să deschid larg ochii şi să privesc apa într-o zi cu soare puternic sau să nu clipesc în aşteptarea unei lovituri. Când, în cele din urmă, am reuşit, am simţit Meşteşugul plutind în jurul meu, separându-se ca şuvoiul de apă în jurul unei pietre. Nu trebuia decât să mă afund în el şi să-l găsesc pe Verity. Sau pe Will, sau pe Burl sau pe Carrod. Am tremurat şi râul s-a retras. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am întors la el. Am stat vreme îndelungată clătinându-mă pe mal, tot îndemnându-mă să sar. Nu poţi testa apa cu Meşteşugul. Ori înăuntru, ori în afară. Înăuntru.

Înăuntru, răsucindu-mă, rotindu-mă în cădere, mi-am simţit sinele deşirându-se ca un rest de funie de cânepă putredă. Straturi din mine se descojeau şi se îndepărtau rostogolindu-se, straturile care mă alcătuiau – amintiri, sentimente, gânduri profunde care contează, crâmpeiele de vrajă pe care le trăieşti, care te ating mai profund decât înţelegerea, amintirile întâmplătoare din zile obişnuite – toate se destrămau. Mă simţeam atât de bine... Nu trebuia decât să le dau drumul, libere.

Dar atunci Galen nu s-ar fi înşelat în privinţa mea.

Verity?

Niciun răspuns. Nimic. Nu era acolo.

M-am retras în mine și mi-am învelit mintea cu sinele. Puteam s-o fac, mi-am dat seama, mă puteam menține în șuvoiul Meșteșugului păstrându-mi, în același timp, identitatea. De ce-mi fusese atât de greu înainte? Am lăsat întrebarea deoparte și-am chibzuit la ce era mai grav. Cel mai grav era că Verity fusese în viață și-mi vorbise cu câteva luni în urmă. „Spune-le că Verity trăiește. Atât." Iar eu le zisesem, dar ei nu mă înțeleseseră și niciunul din ei nu luase măsuri. Totuși, ce altceva ar fi putut să fie mesajul acela, dacă nu un strigăt de ajutor? Un strigăt de ajutor de la regele meu, rămas fără răspuns.

Dintr-odată, povara a devenit insuportabilă, iar țipătul pe care mi l-a smuls Meșteșugul a devenit palpabil, de parcă însăși viața mi-ar fi sărit din piept și-ar fi pornit într-o căutare flămândă.

VERITY!

...Chivalry?

Doar o șoaptă care îmi atinse conștiința, ușoară ca aripa de molie bătând în perdea. Venise rândul meu să mă întind, să percep, să mă stăpânesc. M-am aruncat spre el și l-am găsit. Prezența lui pâlpâia ca o flacără de lumânare șiroind în propriul lac de ceară. Știam că va pleca repede. Aveam o mie de întrebări să-i pun. Am pus-o pe singura importantă.

Verity. Poți să sorbi putere de la mine fără să mă atingi?

Fitz? Glas întrebător plăpând, mai ezitant. *Am crezut că s-a întors Chivalry... Se clătina la marginea întunericului... să-mi ia povara de pe umeri.*

Verity, fii atent. Gândeşte-te. Poţi să iei putere de la mine? Poţi s-o faci acum?

Nu... Nu pot. Ating. Fitz?

Mi-am adus aminte de Shrewd, cum mi-a sorbit puterea ca să-şi ia adio de la fiul său. Cum Justin şi Serene l-au atacat şi l-au secătuit de vlagă şi l-au omorât. Cum a murit, ca o bulă care se sparge. Ca o sclipire de scânteie muribundă.

VERITY! M-am azvârlit spre el, m-am înfăşurat în jurul lui, l-am întărit cum mă întărise şi el, de atâtea ori, când ţineam legătura cu ajutorul Meşteşugului. *Ia de la mine,* i-am poruncit, şi m-am deschis către el. Mi-am impus să cred că-i simt cu adevărat mâna pe umăr, am încercat să-mi amintesc ce senzaţii trăisem când el sau Shrewd sorbiseră putere de la mine. Flacăra care era Verity ţâşni, iar după o clipă arse din nou, fermă, statornică.

Destul, mă avertiză el, apoi mai aspru: *Fii atent, băiete!*

Nu, sunt bine. Pot s-o fac, l-am asigurat şi mi-am călăuzit voinţa către el.

Destul! insistă Verity şi se depărtă de mine. Parcă am fi făcut câţiva paşi ca să ne distanţăm şi să ne cercetăm. Nu-i vedeam trupul, dar simţeam cât de istovit e. Nu era oboseala unui om sănătos după o zi de muncă grea, ci o sfârşeală adunată zi mistuitoare după zi mistuitoare, fără mâncare suficientă, fără odihnă între ele. Îi dădusem putere, dar nu şi sănătate, iar el avea să consume în curând vigoarea împrumutată de la mine, pentru că era forţă adevărată, nu-l

întărea mai mult decât te întărește scoarța de spiriduș luată în loc de-o masă bună.

Unde ești? l-am întrebat.

În Regatul Munților, îmi răspunse fără tragere de inimă, apoi adăugă: *Nu-i bine să-ți spun mai multe. N-ar trebui să comunicăm prin Meștești. Sunt pe-aici din aceia care vor încerca să tragă cu urechea.*

Dar nu întrerupse legătura, iar eu știam că și el, ca mine, ardea de nerăbdare să-mi pună întrebări. Am încercat să mă gândesc ce să-i spun. N-am simțit pe nimeni în afară de noi, dar nu eram convins că mi-aș da seama dacă ne-ar spiona cineva. Minute la rând, legătura noastră s-a menținut numai pentru că eram conștienți unul de celălalt. Apoi Verity mă avertiză ferm: *Trebuie să fii mai atent. Vei avea necazuri. Eu, totuși, am mai prins curaj. De mult n-am mai simțit atingerea unui prieten.*

Atunci merită să-mi asum orice risc. Am ezitat, apoi mi-am dat seama că nu puteam reține gândul în mine. *Regele meu. Trebuie să fac un lucru. Dar, după ce voi termina, voi veni la tine.*

Am simțit ceva din partea lui. Recunoștință umilitoare în intensitatea ei. *Sper să mai fiu aici când sosești.* Mai ferm: *Nu rosti niciun nume, caută-mă numai dacă trebuie. Mai moale: Ai grijă de tine, băiete. Ai mare grijă. Sunt lipsiți de milă.*

Apoi plecă.

Întrerupse legătura cu iscusință. Am sperat ca, oriunde se află, să folosească puterea de la mine ca să găsească de mâncare sau un adăpost sigur. L-am

simţit că trăieşte ca o fiinţă hăituită, mereu cu ochii în patru, mereu ros de foame. O pradă, la fel ca mine. Şi am mai sesizat ceva. O rană, febră? M-am lăsat pe spate în scaun, tremurând uşor. Ştiam că n-ar fi fost înţelept să mă ridic. Simpla întrebuinţare a Meşteşugului mă extenuase, mă deschisesem în faţa lui Verity şi-l lăsasem să soarbă şi mai mult din mine. Peste câteva clipe, când se mai potolea tremuratul, aveam să-mi fac un ceai din scoarţă de spiriduş şi să-mi revin. Pentru moment, am stat cu privirile adâncite în foc şi cu gândul la Verity.

Verity părăsise Buckkeep toamna trecută. Parcă trecuse o eternitate. La plecarea lui, regele Shrewd încă trăia, iar soţia lui Verity, Kettricken, aştepta un copil. Prinţul pornise într-o aventură. Piraţii Corăbiilor Roşii din Insulele Străine ne asaltau ţărmurile de trei ani şi toate eforturile noastre de a-i alunga eşuaseră. Aşadar, Verity, viitorul rege al celor Şase Ducate, pornise către Regatul Munţilor, ca să-i găsească acolo pe aliaţii noştri aproape legendari, Străbunii. Conform tradiţiei, cu nenumărate generaţii în urmă, regele Wisdom îi găsise şi ei ajutaseră cele Şase Ducate să gonească nişte piraţi asemănători cu duşmanii noştri. Pe lângă asta, promiseseră să se întoarcă dacă vom mai avea nevoie de ei. Aşa că Verity îşi lăsase tronul, soţia şi regatul ca să-i caute şi să le amintească de promisiunea făcută. Bătrânul lui tată, regele Shrewd, rămăsese la Curte, alături de fratele său mai tânăr, prinţul Regal.

Nici n-a plecat bine Verity, că Regal a şi început să lucreze împotriva lui. Şi-a atras simpatia ducatelor

interioare şi a ignorat nevoile celor de coastă. Am suspectat că el era sursa zvonurilor care ridiculizau aventura lui Verity şi-l zugrăveau drept un nătărău iresponsabil, dacă nu chiar nebun. Grupul de iniţiaţi care ar fi trebuit să-l slujească pe Verity fusese de mult corupt să-l servească pe Regal. Acesta l-a folosit ca să împrăştie vestea că Verity a murit în drum spre Regatul Munţilor, apoi s-a autoproclamat viitor rege. Controlul lui asupra regelui Shrewd cel suferind a devenit absolut; Regal a declarat că-şi va muta Curtea în interiorul regatului, abandonând Buckkeepul din toate punctele de vedere în mâna Corăbiilor Roşii. Când a anunţat că regele Shrewd şi regina Kettricken trebuie să-l urmeze, Chade a hotărât că şi noi trebuie să luăm măsuri. Ştiam că Regal nu va îngădui nimănui să stea între el şi tron. Aşa că am pus la cale un plan prin care să evadeze amândoi chiar în seara în care s-a proclamat Regal viitor rege.

Nimic nu ne-a mers conform planului. Ducatele de coastă mai aveau puţin şi se răsculau împotriva lui Regal; încercaseră să mă atragă de partea lor. Acceptasem să le susţin cauza, în speranţa că voi menţine poziţia puternică a Buckkeepului pentru Verity. Înainte să-l ajutăm pe rege să fugă, doi iniţiaţi în Meşteşug l-au omorât; numai Kettricken a fugit şi, deşi i-am omorât pe ucigaşii lui Shrewd, am fost prins, torturat şi găsit vinovat de întrebuinţarea Harului. Lady Patience, soţia tatălui meu, intervenise în favoarea mea fără niciun rezultat. Dacă Burrich nu ar fi reuşit să-mi arunce otravă în celulă, aş fi fost spânzurat deasupra

apei şi mi s-ar fi dat foc. Dar otrava a fost suficientă ca să-i convingă pe toţi că am murit. Câtă vreme sufletul meu a rătăcit cu Ochi Întunecaţi în trupul lui, Patience mi-a cerut cadavrul din celulă şi m-a îngropat. Fără ştirea ei, Burrich şi Chade m-au dezgropat cât de repede au putut-o face în siguranţă.

Am clipit şi-am întors privirea de la foc. Aproape se stinsese. Aşa era şi viaţa mea acum, cenuşă rămasă în urma mea. Nu aveam cum să-mi iau înapoi femeia pe care o iubisem. Molly mă credea mort şi, fără îndoială, privea cu dezgust Harul cu care eram înzestrat. Oricum, mă părăsise cu multe zile înainte ca viaţa mea să se ducă de râpă. Ne cunoşteam din copilărie, de când ne jucam împreună pe străzile şi docurile din oraşul Buckkeep. Pe atunci îmi zicea Bobocul şi credea că sunt un simplu băiat din turn, ajutor de grăjdar sau ucenic de scrib. S-a îndrăgostit de mine înainte de a afla că eu eram bastardul, fiul nelegitim din cauza căruia Chivalry a fost obligat să renunţe la tron. Când a aflat adevărul, era s-o pierd. Dar am convins-o să aibă încredere în mine şi aproape un an de zile am ţinut unul la celălalt, în ciuda oricăror piedici. De nenumărate ori, eu am fost nevoit să-mi pun datoria faţă de suveran înaintea dorinţelor noastre. Regele a refuzat să-mi dea permisiunea să mă însor; Molly s-a împăcat cu gândul. Shrewd mă promisese altei femei. Molly a acceptat chiar şi asta. A fost ameninţată şi batjocorită drept „târfa bastardului". N-am putut s-o protejez. Dar ea a trecut, neclintită, prin toate... până când, într-o zi, mi-a spus pur şi simplu că există

altcineva în viaţa ei, cineva pe care îl poate iubi şi pe care-l pune mai presus de toate, aşa cum făceam eu cu regele meu. Şi m-a părăsit. N-am putut s-o învinovăţesc. Putea doar să-mi fie dor de ea.

Am închis ochii. Eram obosit, aproape sfârşit. Iar Verity mă prevenise să nu mai întrebuinţez Meşteşugul decât la nevoie. Dar ce rău aş face dacă aş arunca o privire asupra lui Molly? Numai o clipă s-o văd, să mă asigur că e bine... Probabil că n-aş reuşi nici atât. Totuşi, ce rău aş face să încerc, doar un minut?

Ar fi trebuit să-mi fie uşor. Îmi aminteam totul despre ea fără niciun efort. Îi respirasem de atâtea ori mireasma de ierburi îmbinate ca să-şi parfumeze lumânările şi căldura pielii sale dulci! Îi cunoşteam fiecare nuanţă din voce, ştiam cum i se îngroşa când râdea. Îmi aminteam curba precisă a bărbiei ei, cum o scotea în faţă când se supăra pe mine. Îmi aminteam părul ei des şi lucios şi ochii ei negri sfredelitori. Avea felul ei de a-mi prinde faţa în mâini şi de-a o ţine strâns în timp ce mă săruta... Mi-am dus mâna la faţă, sperând să-i găsesc mâna acolo, s-o prind şi să nu-i mai dau drumul niciodată. În locul ei, am dat peste o cicatrice. Lacrimi prosteşti îmi împăienjeniră ochii. Am clipit să le alung, urmărind cum dansează flăcările din cămin până mi s-a limpezit privirea. Sunt obosit, mi-am zis. Prea obosit ca să încerc s-o găsesc pe Molly cu Meşteşugul. Ar trebui să dorm. Am încercat să mă detaşez de sentimentele acelea prea omeneşti. Totuşi, pe ele le-am ales când am decis să redevin om. Poate că ar fi mai înţelept să fiu lup. Mai

mult ca sigur că un animal nu trebuia să experimenteze asemenea sentimente.

Afară, în noapte, un lup singuratic ridică botul și urlă dintr-odată la lună, străpungând bezna cu singurătatea și disperarea lui.

4
DRUMUL RÂULUI

Buck, cel mai vechi ducat din regatul celor Șase Ducate, are o coastă care pornește chiar de sub Highdowns și se întinde spre sud, cuprinzând gura de vărsare a râului Buck și Golful Buck. Insula Cornului face parte din el. Bogăția ducatului are două surse principale: apele pline de pește, de care au profitat întotdeauna locuitorii coastei, și comerțul pe apă, prin care se trimit ducatelor interioare cele de trebuință pe râul Buck. Râul este lat, coteșe liber în făgașul albiei sale și primăvara inundă adesea porțiunile joase ale regatului. Curentul este de așa natură încât un canal neînghețat rămâne întotdeauna deschis pe râu tot anul, cu excepția celor patru ani când asupra Buckului s-au abătut cele mai aspre ierni din istoria lui. Nu doar bunuri din Buck călătoresc pe râu spre ducatele interioare, ci și mărfuri din Rippon și Shoaks, fără să mai pomenim de cele exotice din Statele Chalced și de cele ale negustorilor din Bingtown. În jos, pe râu, sosesc toate mărfurile pe care le au de oferit ducatele interioare, precum și blănurile fine și chihlimbarul din Regatul Munților.

M-am trezit când m-a atins Ochi Întunecați cu nasul rece pe obraz. Nici atunci n-am tresărit, ci am absorbit, cu simțuri cam lichide, realitatea din jurul meu. Îmi vuia capul și-mi înțepenise fața. Sticla de vin goală se rostogoli de lângă mine când m-am ridicat în capul oaselor pe podea.

Dormi prea adânc. Ești bolnav?

Nu. Doar tâmpit.

Nu te-am mai văzut dormind buștean de la vin.

Mă împunse din nou cu botul și l-am dat la o parte. Am strâns pleoapele o clipă, apoi le-am redeschis. Nicio îmbunătățire. Am aruncat câteva așchii de lemn peste tăciunii rămași din seara trecută.

– E dimineață? am întrebat somnoros, cu glas tare.

Lumina de-abia începe să se schimbe. Ar trebui să ne întoarcem la locul cu vizuini de iepuri.

Du-te înainte. Mie nu mi-e foame.

Foarte bine. Făcu doi pași, apoi se opri lângă ușa deschisă. *Nu cred că-ți face bine să dormi înăuntru.* După aceea plecă, o siluetă cenușie schimbătoare, depărtându-se de colibă. M-am întins la loc încet și-am închis ochii. O să mai dorm un piculeț.

Când m-am trezit a doua oară, lumina zilei bătea în ușa deschisă. Mi-am trimis iute Harul în căutare și am găsit un lup sătul dormitând între două rădăcini mari de stejar, la umbra cu petice de soare. Ochi Întunecați nu prea avea ce face în zilele senine. În ziua aceea l-am aprobat, dar m-am obligat să mă gândesc la hotărârea din ziua anterioară. Am început să fac ordine în colibă. Atunci mi-a trecut prin cap că era posibil să n-o

mai văd niciodată. Cu toate astea, am măturat peste tot, din obişnuinţă. Am scos cenuşa din cămin şi am pus o grămadă de lemne proaspete în locul ei. Dacă va fi să treacă cineva pe-aici şi va avea nevoie de adăpost, va găsi totul pregătit. Mi-am strâns hainele de-acum uscate şi am aşezat pe masă lucrurile pe care aveam să le iau cu mine. Erau foarte puţine, dacă te gândeai că numai atât aveam pe lume, însă când mi-am amintit că va trebui să le car în spate, mi s-au părut prea multe. Am coborât la pârâu să-mi astâmpăr setea şi să mă spăl înainte de a le aduna într-o boccea cât mai uşor de dus.

Întorcându-mă de la pârâu, m-am întrebat cât de nemulţumit va fi Ochi Întunecaţi să călătorească pe timp de zi. A doua pereche de pantaloni ajunsese, nu ştiu cum, pe prag. M-am aplecat s-o ridic înainte de a intra şi i-am trântit pe masă. Brusc, mi-am dat seama că nu sunt singur.

Pantalonii din prag ar fi trebuit să mă pună pe gânduri, dar devenisem neglijent. Prea multă vreme trecuse de când nu mai fusesem ameninţat. Începusem să mă bazez prea mult pe Harul meu ca să mă anunţe dacă mai era cineva prin preajmă. Neoamenii nu puteau fi sesizaţi astfel. Nici Harul, nici Meşteşugul nu mă avertizau de prezenţa lor. Erau doi, ambii tineri, nu de mult transformaţi în neoameni. Purtau haine aproape întregi şi, chiar dacă erau murdare, nu erau îmbibate cu noroi şi nici părul nu le era încâlcit şi jegos, ca la alţi neoameni.

Mă luptasem cu neoameni de cele mai multe ori iarna, când erau istoviţi de lipsuri. Una din îndatoririle

mele ca asasin în slujba regelui Shrewd era să-i ţin departe de zona din jurul Buckkeepului. Noi nu descoperisem niciodată ce fel de magie foloseau Corăbiile Roşii, de ne furau oamenii din sânul familiilor şi-i aduceau înapoi doar peste câteva ceasuri, transformaţi în brute fără sentimente. Nu ştiam decât că singura cale pentru a-i ajuta era să-i omorâm din milă. Neoamenii erau cea mai năprasnică oroare slobozită de Corăbiile Roşii asupra noastră. Piraţii ne lăsau rudele să ne prade mult timp după plecarea lor. Ce era mai rău: să-ţi priveşti fratele în ochi, ştiind că, pentru el, jaful, crima şi violul erau lucruri normale, câtă vreme obţinea ce dorea, sau să iei cuţitul, să-l prinzi şi să-l omori?

Pe cei doi i-am întrerupt în timp ce-mi răscoleau prin lucruri. Cu mâinile pline de carne uscată, mâncau şi se urmăreau prudent. Deşi neoamenii călătoreau împreună, nu erau credincioşi absolut nimănui. Poate că tovărăşia altora era, pur şi simplu, un obicei. Îi văzusem atacându-se cu sălbăticie pentru o pradă ori alta, dar şi numai dacă li se făcea suficient de foame. Acum însă îşi întoarseră ochii spre mine, stând în cumpănă. Eu am îngheţat pe loc. Preţ de-o clipă, nimeni nu mişcă.

Mâncarea şi bunurile mele erau, toate, în mâna lor. Nu aveau motiv să mă atace câtă vreme nu-i provocam. M-am dat înapoi spre uşă cu paşi lenţi şi precauţi, cu mâinile jos, nemişcate, ca şi cum aş fi dat peste un urs devorându-şi victima. Aşa că nu i-am privit fix când m-am retras prudent din teritoriul lor.

Ajunsesem foarte aproape de uşă, când unul din ei ridică o mână murdară şi arătă spre mine.

– Vise prea zgomotoase! exclamă el furios.

Lăsară amândoi prada şi se năpustiră asupra mea.

M-am răsucit şi-am luat-o la fugă, ciocnindu-mă piept în piept cu un neom care tocmai intra. Îmi purta cămaşa, dar altceva nu prea mai avea pe el. Impulsul îi dictă să mă prindă în braţe. N-am şovăit. Cuţitul de la curea îmi era la îndemână. L-am scos şi l-am înjunghiat în burtă de mai multe ori, până mi-a dat drumul. Se ghemui cu un urlet de durere când m-am strecurat pe lângă el.

Frate! am auzit şi-am ştiut că Ochi Întunecaţi vine spre mine, dar de prea departe, chiar de pe culme. Un neom îmi trase o lovitură grea din spate şi m-am prăbuşit. M-am rostogolit în strânsoarea lui, ţipând răguşit de spaimă, pentru că neomul trezi în mine fiecare amintire a durerilor îndurate în temniţa în care mă închisese Regal. Panica mă doborî pe dinăuntru ca otrava. M-am scufundat într-un coşmar. Eram prea îngrozit ca să mă mişc. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, nu puteam respira, aveam mâinile amorţite, nu-mi dădeam seama dacă mai ţin sau nu cuţitul cu degetele. Neomul mă apucă de gât. Am dat din mâini ca un nebun, gândindu-mă numai cum să fug, cum să scap din strânsoare. Mă salvă tovarăşul lui, care îmi trase un picior într-o parte de-mi juli pielea când m-am smucit şi m-am izbit de coastele celui de deasupra mea. Am auzit cum i se taie respiraţia şi, cu o lovitură puternică, l-am dat jos de pe mine.

M-am rostogolit de sub el, am sărit în picioare şi-am luat-o la fugă.

Goneam îmboldit de o teamă atât de mare, încât nu puteam gândi. Am auzit un neom apropiindu-se de mine, parcă şi pe celălalt, în spatele lui. Dar cunoşteam dealurile şi pajiştea la fel de bine ca lupul meu. I-am alergat în susul dealului abrupt din spatele colibei şi, înainte ca ei să ajungă în vârf, am schimbat direcţia şi m-am făcut nevăzut. Una din vijeliile năprasnice de iarna trecută doborâse un stejar care smulsese o bucată mare de pământ cu rădăcini încâlcite cu tot şi trăsese după el şi nişte copaci mai mici. Se formase astfel o învălmăşeală de trunchiuri şi crengi care lăsa lumina să pătrundă cu dărnicie în pădure. Murii crescuseră nestingheriţi şi se răspândiseră pe uriaşul căzut. M-am trântit la pământ lângă el. M-am furişat pe burtă printre tulpinile cu cei mai mulţi spini, până în întunericul de sub trunchiul de stejar, apoi am stat nemişcat.

Am auzit strigătele furioase ale neoamenilor care mă căutau. Din cauza panicii, mi-am ridicat şi zidurile minţii. „Vise prea zgomotoase", mă acuzase neomul. Păi, Chade şi Verity bănuiseră amândoi că Meşteşugul atrăgea neoamenii. Poate că intensitatea simţirii pe care o solicita Meşteşugul şi faptul că ajungea până la ei le atingeau o coardă lăuntrică şi le amintea de tot ceea ce pierduseră.

Şi îi determina astfel să omoare pe oricine era capabil de sentimente? Poate.

Frate?

Era Ochi Întunecați, fie amuțit, fie la foarte mare distanță. Am îndrăznit să mă deschid puțin pentru el.

Sunt teafăr. Unde ești?

Chiar aici. Am auzit un foșnet și l-am zărit dintr-odată, se târa pe burtă către mine. Îmi atinse obrazul cu nasul. *Ești rănit?*

Nu. Am fugit.

Bine-ai făcut, remarcă el, iar eu mi-am dat seama că vorbea serios.

Dar mi-am dat seama și că e surprins. Nu mă mai văzuse fugind de neoameni. Întotdeauna îi înfruntasem și mă luptasem cu ei, iar el îi înfruntase și se luptase alături de mine. Da, numai că pe vremea aceea eu fusesem cel bine înarmat și bine hrănit, iar ei cei care înduraseră foamea și frigul. Când sunt trei contra ta, iar tu n-ai decât un cuțit la curea, îți scad șansele, chiar dacă știi că-ți vine un lup în ajutor. Nu e vorba de lașitate. Oricine ar fi procedat la fel, mi-am zis eu de mai multe ori.

E-n regulă, mă liniști Ochi Întunecați, apoi adăugă: *Nu vrei să ieși?*

Mai stau puțin. O să ies după ce pleacă, i-am răspuns, ca să-l fac să tacă.

Au plecat de mult, îmi explică el. *Au plecat cât mai era soarele pe cer.*

Vreau să fiu sigur.

Sunt sigur. I-am urmărit cum se îndepărtează, m-am dus după ei. Hai afară, frățioare.

M-am lăsat convins să-mi părăsesc ascunzișul. Când am ieșit, am văzut că soarele apunea. Câte ore

petrecusem acolo, cu simțurile amorțite, ca un melc retras în cochilie? M-am scuturat de praful de pe piepții cămășii cândva curate. Aveam și pete roșii, de la sângele tânărului pe care îl omorâsem în ușă. Va trebui să-mi spăl hainele din nou, mi-am zis, ca un prost. Am vrut să aduc apă și s-o încălzesc, să curăț sângele, însă mi-am dat seama că nu puteam să mă întorc în colibă, pentru că riscam să fiu prins în capcană încă o dată.

Totuși, puținele mele bunuri, ori ce mai lăsaseră neoamenii din ele, rămăseseră acolo.

Când a răsărit luna, mi-am luat inima în dinți și m-am apropiat de colibă. Luna plină lumina pajiștea largă din fața colibei. O vreme, am stat ghemuit pe creastă, urmărind atent orice posibilă mișcare a umbrelor. Un neom zăcea în iarba deasă de lângă ușă. M-am holbat la el multă vreme, așteptând să se miște.

E mort. Folosește-ți nasul, mă sfătui Ochi Întunecați.

Era cel cu care mă ciocnisem ieșind din colibă. Probabil că-i împunsesem cu cuțitul un organ vital; nu ajunsese prea departe. Cu toate acestea, l-am pândit din beznă cu mare grijă, de parcă ar fi fost un urs rănit. În curând am simțit însă duhoarea unui cadavru lăsat în soare o zi întreagă. Zăcea rășchirat, cu fața în iarbă. Nu l-am răsucit, l-am ocolit cât de mult am putut.

Am privit cu dificultate prin fereastra colibei, cercetând întunericul nemișcat câteva minute bune.

Nu-i nimeni acolo, îmi aminti Ochi Întunecați nerăbdător.

Ești sigur?

Da, pe cât de sigur sunt că am nas de lup și nu doar un ciot de carne moartă sub ochi. Frate...

Nu-și termină gândul, dar îi simțeam îngrijorarea mută din cauza mea. Aproape că i-o împărtășeam. O parte din mine știa că nu are de ce să se teamă, că neoamenii luaseră ce voiseră și plecaseră. Alta însă nu putea uita cât de greu se lăsase bărbatul peste mine, nici forța cu care mă izbise. Fusesem țintuit în felul acela de podeaua de piatră dintr-o temniță și bătut cu pumnii și bocancii, și nu fusesem în stare să ripostez. Acum, că îmi reînviase amintirea aceasta, m-am întrebat cum voi reuși să trăiesc cu ea.

Până la urmă am intrat, totuși, în colibă. M-am obligat chiar să aprind o lumânare, după ce, orbecăind, am găsit cremenea. Cu mâini tremurânde, am adunat în grabă rămășițele și le-am învelit în manta. Ușa deschisă în spatele meu era o gaură neagră amenințătoare prin care neoamenii se puteau întoarce oricând. Totuși, dacă o închideam, eram prins în capcană înăuntru. Nici măcar prezența lui Ochi Întunecați stând de pază în prag nu mă liniștea.

Luaseră numai lucrurile care le erau trebuincioase pe moment. Neoamenii nu gândeau mai departe de clipa de față. Carnea uscată fusese mâncată sau azvârlită într-o parte. Nu voiam nimic din ce atinseseră ei. Îmi deschiseseră cutia de scrib, dar își pierduseră interesul văzând că nu conține mâncare. Probabil bănuiseră că în cutia mai mică, cea cu ierburi și otrăvuri, îmi țin culorile. Nu se atinseseră de ea. Dintre haine, îmi furaseră numai cămașa și nu intenționam

să le-o cer înapoi. O găurisem oricum de mai multe ori cu lama cuțitului. Mi-am luat ce mi-a rămas și-am plecat. Am traversat pajiștea și-am urcat în vârful culmii, de unde se vedea bine în toate direcțiile. Acolo m-am așezat și, cu degete tremurătoare, mi-am împachetat frumos lucrurile. Le-am învelit în manta și-am legat-o strâns cu chingi de piele. Cu o altă curea mi-am fixat-o pe umăr. Voi găsi eu o metodă mai ușoară s-o car pe lumină.

– Gata? l-am întrebat pe Ochi Întunecați.

Mergem la vânătoare?

Nu. Călătorim. Am ezitat. Ți-e tare foame?

Puțin. Așa de tare te grăbești să pleci de-aici?

N-a fost nevoie să mă gândesc prea mult la răspuns.

– Da.

Atunci nu-ți face griji. Putem să călătorim și să și vânăm.

Am încuviințat, apoi am ridicat ochii spre cerul nopții. Am zărit Cârmaciul și mi-am stabilit poziția după el.

– Pe-acolo, am zis, indicând latura îndepărtată a culmii.

Lupul nu răspunse, ci se ridică și porni hotărât în direcția arătată de mine. M-am luat după el cu urechile ciulite, cu toate simțurile încordate, nu cumva să scap vreo mișcare din tufișuri. Am avansat în liniște și nu ne-a urmărit nimeni. Nu m-a urmărit nimeni, în afară de frica mea.

Călătoritul noaptea a devenit un obicei. Plănuisem să umblăm ziua și să dormim noaptea. Dar, după

prima noapte de furişat prin păduri în spatele lui Ochi Întunecaţi, luându-ne după orice urmă de vânat ne ducea în direcţia potrivită, m-am decis că e mai bine aşa. Noaptea oricum n-aş fi putut dormi. În primele zile, nu reuşisem să închid un ochi nici ziua. Găseam un punct de observaţie avantajos care era şi un bun ascunziş şi mă întindeam, convins că sunt extenuat. Mă ghemuiam, închideam ochii şi zăceam, chinuit de intensitatea propriilor simţuri. Fiecare sunet, fiecare miros mă făceau să tresar alarmat şi nu mă linişteam până nu mă ridicam ca să mă asigur că nu mă paşte niciun pericol. După o vreme, până şi Ochi Întunecaţi a început să se plângă de agitaţia mea. Când, în cele din urmă, adormeam, o făceam doar ca să mă trezesc în răstimpuri, transpirat şi tremurând. Lipsa de somn ziua îmi afecta nopţile când ţopăiam în urma lui Ochi Întunecaţi.

Totuşi, orele nedormite şi ceasurile petrecute mărşăluind în spatele lupului, chinuit de durerea de cap, n-au fost irosite. Mi-au înteţit ura faţă de Regal şi grupul lui de iniţiaţi. Mi-au rafinat-o. Iată ce a făcut Regal din mine: nu-i destul că mi-a luat viaţa şi iubita, nu-i destul că trebuie să evit oamenii şi locurile dragi mie, nu-i destul că sunt plini de cicatrice şi din când în când mă apucă tremuratul, ci m-a transformat şi într-un om fricos ca un iepure. Nici măcar nu aveam curajul să-mi amintesc toate câte mi le făcuse, însă ştiam că, atunci când voi simţi imboldul, vor năvăli asupra mea şi mă vor dezumaniza. Amintirile pe care nu le puteam evoca în timpul zilei mă pândeau

deghizate în crâmpeie de sunete, culori şi texturi şi mă torturau noaptea. Obrazul meu culcat pe piatra rece şi lipicioasă din cauza stratului subţire din sângele meu cald. Fulgerul luminos care însoţeşte pumnul arcuit lovindu-mi tâmpla. Sunetele guturale scoase de bărbaţi, huiduielile şi mormăiturile ieşite din gâtlejurile lor, în timp ce un om este bătut sub ochii lor. Astfel de amintiri tăioase ca lama zimţată îmi zădărniceau eforturile de a dormi. Cu privirea înceţoşată, tremurând, zăceam treaz lângă lup şi mă gândeam la Regal. Cândva, trăisem o dragoste despre care crezusem că mă va ajuta să îndur orice suferinţă. Regal mi-o furase. Acum nutream faţă de el o ură la fel de arzătoare ca dragostea aceea.

Vânam în timp ce călătoream. Hotărârea mea de a găti carnea imediat s-a dovedit fără folos. Reuşeam să aprind focul poate două nopţi din trei şi numai dacă dădeam peste o adâncitură în care flăcările să nu atragă atenţia. Cu toate acestea, nu mi-am dat voie să devin o creatură mai nevrednică decât un animal. M-am ţinut curat şi am avut atâta grijă de hainele mele câtă îmi permitea viaţa aspră pe care o duceam.

Planul meu de călătorie era unul simplu. Aveam să traversăm regatul până la râul Buck. Drumul însoţea cursul apei până la Turlake. Era foarte circulat; poate că-i va fi greu lupului să rămână nevăzut, dar era cea mai rapidă cale. Odată ajunşi la Turlake, mai aveam foarte puţin până la Tradeford, oraşul de pe râul Vin. La Tradeford, urma să-l ucid pe Regal.

Acesta era planul meu. Refuzam să mă gândesc cum îl voi duce la capăt. Refuzam să mă îngrijoreze ceea ce nu știam. Pur și simplu intenționam să merg înainte, zi după zi, până la îndeplinirea scopului meu. Măcar atât învățasem cât fusesem lup.

Cunoșteam bine coasta de când trăsesem o vară întreagă la vâsle pe *Rurisk*, una din corăbiile de război ale lui Verity, dar nu eram familiarizat cu interiorul ducatului Buck. Da, îl străbătusem o dată, în drum spre Regatul Munților, ca să iau parte la ceremonia prin care Kettricken îi era promisă lui Verity. Atunci făcusem parte din caravana de nuntași, înzestrată cu destui cai și bine aprovizionată. Dar acum călătoream singur și pe jos și aveam timp berechet să cumpănesc la cele văzute. Am traversat un ținut sălbatic, dar o mare parte din el fusese cândva pășune de vară pentru turme de oi, capre și vite. Am străbătut nenumărate pășuni cu iarbă nepăscută, înaltă până la piept, ca să dăm peste colibe reci, părăsite de păstori toamna trecută. Puținele turme pe care le vedeam erau mici, nici pe departe numeroase ca acelea pe care mi le aminteam din anii trecuți. Am întâlnit mult mai puțini porcari și păzitoare de gâște decât în prima călătorie prin același ținut. Pe măsură ce ne apropiam de râul Buck, treceam pe lângă lanuri tot mai mici decât cele văzute întâia dată, iar mult pământ roditor, nici măcar arat, ajunsese pârloagă.

Nu înțelegeam prea multe. Mai văzusem asemenea sărăcie de-a lungul coastei, unde turmele și culturile fermierilor fuseseră devastate de pirați în repetate

rânduri. În ultimii ani, tot ceea ce nu ardeau sau jefuiau piraţii Corăbiilor Roşii se dădea ca taxă pentru navele de război şi soldaţii care de-abia reuşeau să apere coasta. Dar în amonte, acolo unde corsarii nu ajungeau, sperasem să găsesc ţinuturi mai prospere. Am fost foarte mâhnit de ce-am descoperit în ele.

În scurtă vreme am ajuns la drumul care urma râul Buck. Era mult mai puţin circulat decât ştiam, şi drumul, şi râul. Oamenii întâlniţi în cale se dovedeau grosolani şi neprietenoşi, chiar şi atunci când Ochi Întunecaţi se ascundea. Odată am oprit la o fermă ca să cer voie să iau apă din fântână. Mi s-a dat voie, dar nimeni nu a chemat câinii care mârâiau agresivi în timp ce scoteam apă, iar când mi-am umplut burduful, femeia mi-a spus că ar fi mai bine să-mi văd de drum. La fel se purta aproape toată lumea.

Cu cât înaintam, cu atât se înrăutăţea situaţia. Călătorii cu care mă întâlneam nu erau negustori cu căruţe de marfă sau fermieri ducând produse la piaţă, ci familii oropsite, care de multe ori împingeau un căruţ-două cu lucruri, cât le mai rămăsese din gospodărie. Privirile adulţilor erau aspre şi duşmănoase, iar ale copiilor, îngrozite sau goale. Speranţa mea de a găsi de lucru cu ziua pe drumul acela a murit repede. Cei care mai aveau case şi ferme le păzeau cu străşnicie. Câinii lătrau prin curţi şi muncitorii păzeau recolta tânără de hoţi după lăsarea întunericului. Am trecut pe lângă mai multe „oraşe de cerşetori", ciorchini de colibe improvizate şi corturi ridicate la marginea drumului. Noaptea, focurile străluceau puternic în ele, iar

adulții stăteau de pază cu bâte și sulițe. Ziua, copiii ședeau lângă drum și cerșeau de la trecători. Am înțeles de ce erau atât de bine păzite puținele căruțe negustorești.

Mergeam de câteva nopți, ca niște stafii, rătăcind fără zgomot din cătun în cătun, când am întâlnit un oraș oarecare. Se crăpase de ziuă înainte de a ajunge noi la periferie. Când ne-au depășit niște negustori matinali cu o căruță de pui în colivii, am știut că venise vremea să ne facem nevăzuți. Ne-am adăpostit pe timp de zi, pe o colină care ne oferea priveliștea unui oraș construit pe jumătate în albia râului. Când nu puteam dormi, stăteam și urmăream negoțul de pe drumul de dedesubt. Bărci, și mai mici, și mai mari, erau legate la docuri. Câteodată, vântul îmi aducea în urechi strigătele echipajelor care descărcau încărcăturile navelor. O dată am auzit chiar o frântură de cântec. Spre surprinderea mea, m-am pomenit atras de semenii mei. L-am lăsat pe Ochi Întunecați dormind, dar n-am trecut de pârâul de la poalele colinei. M-am apucat să-mi spăl cămașa și pantalonii.

Ar trebui să evităm locul ăsta. Vor încerca să te omoare dacă te duci acolo, mă sfătui Ochi Întunecați amabil. Stătea pe o ridicătură de pe mal, lângă mine, urmărind cum mă spăl sub cerul tot mai închis al amurgului. Pantalonii și cămașa erau aproape uscate. Încercasem să-i explic de ce voiam să rămână pe loc și să mă aștepte cât mergeam eu la hanul din oraș.

De ce ar vrea să mă omoare?

Suntem străini, am pătruns pe terenul lor de vânătoare. De ce să nu încerce să ne omoare?

Oamenii nu gândesc aşa, i-am explicat răbdător.

Nu. Ai dreptate. Probabil că o să te vâre într-o cuşcă şi-o să te bată.

Nu vor face asta, am insistat ferm, ca să-mi ascund teama că aş putea fi recunoscut.

Au mai făcut-o. Cu amândoi. Şi chiar cei din haita ta.

Nu-l puteam contrazice, aşa că i-am promis: *Voi fi foarte, foarte atent. Nu voi întârzia. Nu vreau decât să aud ce se vorbeşte, să aflu ce se întâmplă.*

De ce ne-ar păsa nouă de ce li se întâmplă lor? Nouă ni se întâmplă că nici nu vânăm, nici nu dormim, nici nu călătorim. Ei nu sunt din haita noastră.

Poate aflăm ce ne aşteaptă mai departe în călătoria noastră. Poate aflu dacă drumurile sunt foarte aglomerate, dacă găsesc ceva de lucru cu ziua, ca să primesc nişte bănuţi. Lucruri de-astea.

Am putea să călătorim şi să le aflăm singuri, se încăpăţână Ochi Întunecaţi.

Mi-am tras pantalonii şi cămaşa pe pielea umedă. Mi-am pieptănat părul pe spate cu degetele, l-am stors de apă. Din obicei, l-am prins în coadă de războinic. După aceea mi-am muşcat buza, cumpănind. Plănuisem să apar în faţa lumii ca un scrib rătăcitor. Mi-am desfăcut coada şi mi-am lăsat părul liber. Aproape că-mi atingea umerii. Cam lung pentru un scrib. Scribii şi-l ţineau scurt şi-şi tundeau firele de pe frunte, ca să nu le intre în ochi când lucrează. Păi, cu barba mea neîngrijită şi cu laţele mele, puteam să trec drept un scrib care nu mai găsise de mult ceva de lucru.

Nu era o recomandare pentru abilităţile mele, dar, la cât de puţine provizii aveam, era cea mai bună.

Mi-am netezit cămaşa, ca să fiu mai prezentabil. Mi-am legat cureaua, am verificat cuţitul, să stea bine în teacă, apoi am cântărit în palmă săculeţul mai mult gol decât plin. Cremenea din el cântărea mai mult decât monedele – aveam cei patru bănuţi de argint de la Burrich. Cu câteva luni în urmă, n-ar fi fost cine ştie ce avere. Acum erau tot ce aveam şi m-am decis să nu-i cheltui dacă nu e necesar. Alte bogăţii nu deţineam, decât cercelul de la Burrich şi acul de la Shrewd. Am dus mâna la cercel din reflex. Cât de tare mă enerva când vânam prin tufişuri dese, acum, atingându-l, m-am liniştit. La fel şi acul din gulerul cămăşii.

Acul care nu era acolo.

Mi-am scos cămaşa şi-am pipăit gulerul de la un cap la altul, apoi mi-am luat toate hainele la verificat. Am aprins migălos un foc mic, ca să am lumină. Pe urmă mi-am desfăcut complet legătura şi am controlat-o amănunţit nu o dată, ci de două ori. Asta deşi ştiam sigur unde e acul. Micul rubin cuibărit în argint se afla în gulerul cămăşii purtate de un neom mort, în faţa colibei de ciobani. Eram convins, dar nu puteam s-o recunosc în sinea mea. Cât mi-am scotocit eu printre boarfe, Ochi Întunecaţi a dat târcoale focului nesigur, scâncind uşor agitat, bănuind o îngrijorare pe care n-o înţelegea. „Sst!“, l-am potolit nervos şi mi-am forţat mintea să reia evenimentele, ca şi cum urma să-i raportez lui Shrewd.

Ultima oară când mi-am amintit că purtasem acul fusese noaptea în care-i alungasem pe Burrich și pe Chade. Îl scosesem din guler și-l arătasem amândurora, apoi îl privisem îndelung. După aceea îl prinsesem la loc. De atunci, nu-mi aminteam să-l mai fi luat în mână. Nici să-l fi scos când am spălat cămașa. Ar fi trebuit să mă înțep în el dacă ar fi fost la locul lui. Dar de obicei îl înfigeam într-o cusătură care să-l țină bine. Așa mi se părea mai în siguranță. N-aveam de unde să știu dacă-l pierdusem vânând cu lupul sau era încă prins în cămașa de pe mort. Poate că-l lăsasem pe masă și unul din neoameni furase obiectul acela strălucitor când îmi răscolise bunurile.

Nu era decât un ac, mi-am reamintit eu. Ca bolnav, tânjeam să-l văd imediat, prins în căptușeala mantalei sau căzut în bocanc. Un licăr de speranță mă determină să scotocesc iar în bocanci. Nu era acolo. Un simplu ac, o bucată de metal prelucrată și o piatră lucioasă. Doar semnul primit de la Shrewd când mă făcuse al lui, când stabilise între noi o legătură menită s-o înlocuiască pe cea de sânge, imposibil de recunoscut în fața lumii. Un simplu ac, singurul lucru care-mi rămăsese de la regele și bunicul meu. Ochi Întunecați scânci din nou și am simțit nevoia absurdă de-a mă rățoi la el. Probabil o sesiză și el, dar veni la mine, îmi ridică încet cotul cu nasul și-și vârî capul cenușiu pe sub brațul meu, până când mă atinse cu el pe piept, iar brațul meu îl cuprinse pe după umeri. Înălță brusc botul, lovindu-l dureros, cu zgomot, de bărbia mea. L-am strâns în brațe, iar el se întoarse

să-şi frece gâtul de faţa mea. Gestul final de încredere, de la lup la lup: gâtul întins în faţa colţilor care l-ar putea ataca. După o clipă, am oftat şi-am mai uitat de durerea cauzată de pierderea acului.

A fost doar un lucru de ieri? mă întrebă Ochi Întunecaţi şovăitor. *Un lucru care nu mai e aici? Nu-i cumva un spin în laba ta sau un junghi în burtă?*

– Doar un lucru de ieri, am fost nevoit să recunosc.

Un ac dat unui băiat care nu mai exista, de către un bărbat care murise. Poate că era spre binele meu, m-am consolat. Un lucru mai puţin care să mă ţină legat de FitzChivalry cel blestemat cu Harul. I-am ciufulit lupului părul de la ceafă, pe urmă l-am scărpinat după urechi. Aşezat lângă mine, mă înghionti ca să-l mai scarpin. I-am făcut pe plac, cumpănind. Poate că ar trebui să-mi scot cercelul de la Burrich şi să-l ascund în săculeţ. Ştiam însă că n-o voi face. Mai bine să rămână singura legătură dintre viaţa mea trecută şi cea de acum.

– Dă-mi voie să mă ridic, l-am rugat pe lup, iar el se trase fără chef la o parte.

Mi-am strâns lucrurile la loc cu atenţie şi le-am legat bine, apoi am stins focul cu picioarele.

– Să mă întorc aici sau ne întâlnim în partea cealaltă a oraşului?

Partea cealaltă?

Dacă dai un tur în jurul oraşului şi apoi te întorci din nou spre râu, vei vedea că drumul se continuă în partea aceea, i-am explicat. *Ne vedem acolo?*

Ar fi bine. Cu cât stăm mai puţin lângă vizuina asta de oameni, cu atât mai bine.

Perfect. Te găsesc acolo înainte de-a se face ziuă.

Mai degrabă te găsesc eu pe tine, nas bleg. Şi voi avea şi burta plină pe deasupra.

Am fost nevoit să recunosc că era foarte probabil să nu se înşele.

Fii atent la câini, l-am avertizat în timp ce se retrăgea în tufişuri.

Fii atent la oameni, veni replica lui. După aceea nu l-am mai văzut şi am rămas legaţi numai prin Har.

Mi-am aruncat bocceaua pe umăr şi-am pornit în jos, spre râu. Se întunecase de-a binelea între timp. Intenţia mea fusese să ajung în oraş înainte de lăsarea nopţii şi să mă opresc la o cârciumă ca să ascult bârfele, poate şi să beau ceva, apoi să-mi văd de drum. Vrusesem să traversez piaţa şi să aud bârfele negustorilor. În loc de asta, am găsit un oraş aproape adormit. Piaţa era părăsită, cu excepţia unor potăi care adulmecau tarabele goale după resturi. Am ieşit din ea şi mi-am întors paşii spre râu. Acolo voi găsi o mulţime de hanuri şi cârciumi pline de negustori. În oraş ardeau torţe pe ici, pe colo, dar străzile erau luminate mai degrabă de lumina furişată prin spatele obloanelor care nu se mai închideau bine. Străzile pietruite într-o doară nu erau întreţinute. Nu o dată am călcat într-o groapă, crezând că e o umbră, mai să-mi rup gâtul. Am oprit un paznic înainte de a mă opri el pe mine, rugându-l să-mi recomande un han din apropierea apei. Balanţa, îmi zise el, era un han curat şi onorabil pentru călători, cum îi spunea şi numele, şi era uşor de găsit. Mă avertiză ferm că cerşitul

nu era îngăduit acolo şi că hoţii de buzunare trebuiau să se considere norocoşi dacă se alegeau numai cu o mamă de bătaie. I-am mulţumit pentru sfaturi şi mi-am văzut de drum.

Am găsit uşor Balanţa, aşa cum îmi spusese paznicul. Lumina se revărsa prin uşa deschisă, odată cu vocile a două femei cântând vesel în canon. Inima mi se umplu de bucurie la auzul melodiei voioase şi am intrat în cârciumă fără ezitare. Pereţii groşi, din cărămidă uscată la soare şi buşteni solizi, adăposteau o încăpere întinsă, cu tavanul jos, cu miros puternic de carne, fum şi plină de localnicii de la malul apei. În burta căminului dintr-un capăt se răsucea o halcă de carne la frigare, dar în seara aceea frumoasă de vară majoritatea muşteriilor se adunaseră în capătul mai răcoros. Acolo, cele două cântăreţe urcaseră pe masă două scaune şi-şi împleteau glasurile şezând pe ele. Un bărbat cărunt cu harpă, evident, parte din grupul lor, transpira la altă masă în timp ce punea o coardă nouă la instrumentul său. Mi-am zis că sunt un stăpân şi două cântăreţe rătăcitoare, poate o familie. Am stat şi le-am admirat cum cântă şi gândul mi-a fugit înapoi la Buckkeep şi la ultima dată când am auzit muzică şi-am văzut oameni adunaţi să se veselească. Nu mi-am dat seama că mă holbez ca prostul decât atunci când una din femei o înghionti suspicioasă pe cealaltă şi făcu un gest discret în direcţia mea. Cealaltă femeie îşi dădu ochii peste cap, apoi îmi întoarse privirea. Am coborât ochii îmbujorat, presupunând că mă dovedisem nepoliticos, şi am întors privirea.

Am stat la marginea grupului de oameni şi am aplaudat odată cu ei la sfârşitul cântecului. Bărbatul cu harpa îşi terminase treaba şi îi atrase cu o melodie mai lentă, cu ritm statornic, de tras la vâsle. Femeile se aşezară pe marginea mesei, spate în spate, astfel că pletele li se împletiră în timp ce cântau. Lumea se aşezase, iar câţiva muşterii se retraseră la mesele de lângă perete, să vorbească în linişte. Am urmărit degetele bărbatului pişcând harpa, minunându-mă cât de repede şi le mişca. Într-o clipă veni la mine un băiat roşu în obraji şi mă întrebă ce doresc. Numai o halbă de bere, i-am răspuns, şi el se întoarse iute cu băutura şi cu mărunţişul de la bănuţul meu de argint. Am găsit o masă nu prea departe de cântăreţe, sperând că se va afla vreun curios care să mi se alăture. Dar, în afară de câteva priviri iscoditoare, evident, de la obişnuiţii locului, nimeni nu se arătă interesat de un străin. Femeile terminară cântecul şi începură să vorbească între ele. Privirea aruncată spre mine de către cea mai mare ca vârstă îmi atrase atenţia că mă holbam din nou la ele. Am coborât ochii la masă.

După ce-am băut jumătate din bere, mi-am dat seama că nu mai sunt obişnuit cu ea, mai ales pe stomacul gol. I-am făcut semn băiatului să vină iar la mine şi i-am cerut o farfurie cu mâncare. Îmi aduse o bucată de carne proaspăt tăiată din halca friptă, cu garnitură de legume şi sos turnat pe deasupra. Când am strâmbat din nas la preţ, băiatul se arătă surprins:

– La Nodul Vergii v-ar fi cerut de două ori pe-atât, se indignă el. Şi carnea noastră e de miel, nu resturi putrede din carne de capră.

Am încercat să dreg busuiocul, spunându-i:

– Păi, se vede că nu mai cumperi cât cumpărai înainte cu un bănuţ de argint.

– Poate, dar nu-i vina mea, comentă el obraznic şi se întoarse la bucătărie.

– Ei, uite-aşa s-a dus un bănuţ mai iute decât am crezut, m-am mustrat eu singur.

– Ehei, oare nu cântăm toţi acelaşi cântec? remarcă harpistul.

Stătea cu spatele la masa lui, părând că mă urmăreşte, în vreme ce partenerele lui discutau despre o problemă cu un fluier. Am înclinat din cap afirmativ către el cu un zâmbet, apoi, văzând că avea privirea gri înceţoşată, am rostit cu glas tare:

– Am fost plecat o vreme de lângă râu. De fapt, multă vreme, vreo doi ani. Ultima oară când am trecut pe-aici, hanurile şi mâncarea erau mai ieftine.

– Păi, pun rămăşag că aşa e în tot regatul celor Şase Ducate, cel puţin în cele de coastă. Lumea zice că noile taxe sunt mai dese decât luna nouă. Se uită în jur, de parcă ar fi văzut, iar eu am bănuit că nu orbise de multă vreme. Şi se mai zice că jumătate din ele umplu burdihanele oamenilor din Farrow, care le adună.

– Josh! îl apostrofă una din femei, iar el se răsuci spre ea zâmbind.

– Doar nu vrei să zici că-i vreunul pe-aici chiar acum, Honey[1]. Cu nasul meu, îi miros pe ăia din Farrow de la o poştă.

– Şi miroşi şi cu cine stai de vorbă, atunci? îl întrebă ea pe un ton ironic.

Honey era cea mai în vârstă dintre cele două cântăreţe.

– Un băiat părăsit de noroc, aş zice. Aşadar, nu un ins din Farrow, venit să strângă birul. Pe lângă asta, am ghicit că nu-i unul din perceptorii lui Bright din clipa în care s-a plâns de preţul mâncării. Unde-ai mai văzut ca ăia să plătească la han sau la cârciumă?

Auzindu-i vorbele, m-am încruntat. În timpul domniei lui Shrewd, soldaţii şi perceptorii lui nu luau nimic fără să ofere o răsplată. Se vede că Bright nu respecta obiceiul, cel puţin nu în Buck. Dar mie mi-a amintit să fiu politicos.

– Pot să-ţi ofer o halbă, harpistule Josh? Ţie şi tovarăşelor tale?

– Ce-i asta? se miră bătrânul, zâmbind şi ridicând din sprânceană în acelaşi timp. Mormăi că trebuie să dai un bănuţ ca să-ţi umpli burta, dar îl arunci ca să ne umpli halbele?

– Ruşine să-i fie domnului care ascultă cântecele menestrelilor, dar îi lasă cu gâtul uscat la sfârşit, am răspuns, zâmbind la rândul meu.

Femeile schimbară priviri pe la spatele lui Josh, iar Honey mă întrebă cu ironie blândă:

---

[1] „Miere“ (n. tr.).

– Şi când ai fost domn ultima oară, tinere?

– Nu-i decât o vorbă, am zis, după un moment de stânjeneală. Dar n-aş plânge după banul dat pe cântecele auzite, mai ales dacă le însoţiţi şi cu nişte veşti. Drumul meu duce în sus, de-a lungul râului; voi nu cumva tocmai aţi coborât?

– Nu, şi noi tot în susul râului mergem, interveni voioasă femeia mai tânără.

Avea în jur de paisprezece ani şi ochi de un albastru uimitor. Cealaltă îi făcu semn să tacă şi făcu ea prezentările:

– Aşa cum ai auzit, bunule domn, acesta e harpistul Josh, iar eu sunt Honey. Pe verişoara mea o cheamă Piper[1]. Şi tu eşti...?

Două gafe într-o conversaţie scurtă. Prima, să vorbesc de parcă aş locui încă la Buckkeep şi ei erau menestreli veniţi în vizită. A doua, să nu-mi fi ales un nume. Mi-am scotocit mintea şi, după o pauză prea lungă, am zis repede „Cob", apoi m-am întrebat, înfiorat, de ce îmi luasem numele unui bărbat pe care îl cunoscusem şi-l omorâsem.

– Ei, bine... Cob – Honey făcu şi ea o pauză înainte de a-mi rosti numele – s-ar putea să avem veşti pentru tine şi ne-ar face plăcere orice fel de băutură, fie că eşti domn în ultima vreme, fie că nu. Ce oameni speri să nu fi întâlnit noi pe drum, oameni care să te fi căutat pe tine?

---

[1] „Fluierar", „cimpoier" (n. tr.).

– Poftim? am întrebat în şoaptă şi mi-am ridicat halba să-i fac semn băiatului.

– E ucenic fugit, tată, îi spuse Honey lui Josh, foarte sigură pe ea. Cară o cutie de scrib legată de manta, dar are părul prea lung şi nicio urmă de cerneală pe degete. Râse când văzu că mă mâhnesc. Hai... Cob, doar suntem menestreli. Când nu cântăm, ne uităm în toate părţile, ca să avem din ce ne inspira melodiile. Nu te poţi aştepta să nu observăm nişte lucruri.

– Nu sunt ucenic fugit, am spus calm, dar nu aveam nicio minciună pregătită ca să-mi susţin vorbele. Ce m-ar fi pocnit Chade peste încheieturile degetelor pentru gafa asta!

– Nu ne pasă dacă eşti, băiete, mă linişti Josh. În orice caz, noi n-am auzit niciun scrib furios urlând că şi-a pierdut ucenicul. În ziua de azi, cei mai mulţi ar fi fericiţi dacă le-ar fugi ajutoarele... o gură mai puţin de hrănit pe vremurile astea.

– Iar un ajutor de scrib rareori se alege cu nasul spart şi cicatrice pe faţă de la un stăpân răbdător, remarcă Piper condescendentă. Aşa că nu te învinovăţeşte nimeni dacă chiar ai fugit.

Băiatul de la bucătărie sosi în cele din urmă, iar menestrelii se arătară miloşi cu punga mea, cerându-i doar bere. Mai întâi Josh, pe urmă şi femeile veniră la masa mea. Probabil am crescut în ochii băiatului fiindcă-i cinsteam pe cântăreţi, pentru că, atunci când a venit cu halbele lor, mi-a umplut-o şi pe-a mea, fără să-mi ceară bani. Totuşi, am mai schimbat o monedă

ca să plătesc băutura. Am făcut pe filozoful şi mi-am zis să nu uit să-i las băiatului un bănuţ la plecare.

– Aşadar, am spus eu după ce ne lăsă singuri, ce veşti se aud din josul râului?

– Dar tu nu tot din partea aceea ai venit? întrebă Honey pe ton tăios.

– Nu, doamna mea, am traversat ţinutul, venind de la nişte prieteni ciobani pe care i-am vizitat, am improvizat un răspuns.

Purtarea lui Honey începea să mă irite.

– „Doamna mea", repetă ea încet către Piper şi-şi dădu ochii peste cap.

Aceasta chicoti. Josh le ignoră pe amândouă.

– În josul râului e la fel ca aici în zilele astea, doar mai rău, vorbi el. Vremuri aspre, şi se vor face mai aspre pentru fermieri. Grânele cele bune s-au dus pe plata taxelor, iar cele de sămânţă, pe hrana copiilor. Aşa că numai ce-a rămas a fost cultivat, şi nimănui nu-i cresc grâne mai multe dacă seamănă mai puţine. La fel stau lucrurile cu turmele şi cirezile. Şi nu sunt semne că taxele s-ar micşora la recolta următoare. Până şi o păzitoare de gâşte care nu ştie câţi ani are îşi dă seama că, dacă tot dai, rămâi numai cu foamea-n traistă. Cel mai rău e pe mare. Când te duci la pescuit, cine ştie ce se întâmplă pe-acasă până te întorci? Fermierul îşi seamănă ogorul, ştiind că nu-i va da suficient şi pentru taxe, şi pentru familie şi nu-i va rămâne nici jumătate din recoltă dacă ne fac o vizită piraţii Corăbiilor Roşii. E şi un cântec isteţ despre un fermier care-i spune perceptorului că piraţii au făcut deja treaba în locul lui.

– Numai că menestrelii isteți nu-l cântă, îi aminti Honey acră.

– Deci Corăbiile Roșii atacă și țărmul din Buck, am rostit eu calm.

Josh râse scurt, amar.

– Din Buck, Bearns, Rippon sau Shoaks... mă îndoiesc că piraților le pasă unde se termină unul și unde începe celălalt. Unde se izbește marea de pământ, acolo se pun pe prădat.

– Și corăbiile noastre? m-am interesat pe un ton liniștit.

– Celor care ne-au fost luate de corsari le merge foarte bine. Cele rămase ca să ne apere, ei, bine, gonesc pirații cât gonesc muștelecireada de vaci...

– Și nimeni nu sare în ajutorul Buckkeepului în ziua de azi? am întrebat și-am auzit disperarea răsunând în propriul meu glas.

– Doamna din Buckkeep. Nu numai că ia ferm atitudine, dar o și face cu glas tare. Sunt unii care zic că nu-i în stare decât să țipe și să-i mustre pe ceilalți, dar restul știu că nu cere altora să facă un lucru pe care ea însăși să nu-l fi dus la capăt.

Harpistul spuse acestea de parcă le-ar fi auzit dintr-o sursă sigură. Eram uluit, însă nu voiam să par prea neștiutor.

– Și ce face ea?

– Tot ce poate. Nu mai poartă nicio bijuterie. Le-a vândut ca să plătească vasele de patrulare. Și-a vândut toate moșiile moștenite și a angajat mercenari ca să păzească turnurile. Se zice că a vândut și colierul

primit de la prinţul Chivalry, rubinele bunicii sale, lui Regal, ca să cumpere grâne şi lemne pentru reconstruirea satelor din Buck.

„Patience", am murmurat. Văzusem rubinele odată, demult de tot, când de-abia începusem să ne cunoaştem. Le considerase prea preţioase ca să le poarte, dar mi le arătase spunându-mi că poate într-o zi le va purta mireasa mea. Tare demult se întâmplase asta. Am întors privirea şi m-am străduit să-mi controlez expresia feţei.

– Pe unde-ai dormit în ultimul an... Cob, că habar n-ai de toate astea? mă întrebă Honey sarcastică.

– Am fost plecat, i-am răspuns calm.

Am răsucit iar capul spre masă şi am reuşit s-o privesc în ochi. Speram să nu se vadă nimic pe faţa mea. Honey lăsă capul pe-o parte şi-mi zâmbi.

– Unde? insistă ea, curioasă.

Nu-mi plăcea deloc de ea.

– Am trăit singur, în pădure, i-am răspuns, într-un sfârşit.

– De ce? stărui, zâmbind în continuare.

Eram sigur că ştie cât de mult mă stânjeneşte.

– Evident, pentru că aşa am vrut, i-am spus.

Parcă vorbisem cu gura lui Burrich şi mai că-mi venea să mă uit după el peste umăr. Honey îşi ţuguie buzele spre mine bosumflată, deloc tulburată, dar harpistul Josh trânti halba pe masă. Nu zise nimic, dar, deşi privirea pe care i-o aruncă fetei din ochii orbi nu fu decât un licăr, ea se făcu mică imediat. Îşi împleti mâinile pe marginea mesei, ca un copil certat, şi o

clipă am crezut că s-a cuminţit, până când se uită iar la mine pe sub gene. Ni se întâlniră privirile, iar zâmbetul scurt pe care mi-l aruncă fu plin de dispreţ. Am întors capul, neînţelegând de ce se lua de mine. M-am uitat la Piper, numai ca să văd că se înroşise la faţă străduindu-se să nu izbucnească în râs. Am coborât ochii la mâinile mele, furios pe roşeaţa care-mi inunda obrazul.

În efortul de a relua conversaţia, am întrebat:

– Şi ce alte noutăţi se mai aud de la Buckkeep?

Harpistul Josh râse scurt.

– Nicio nenorocire nouă. Toate poveştile sunt la fel, doar numele satelor şi oraşelor se schimbă. A, dar ştiu şi o noutate. Cică regele Regal îl va spânzura el însuşi pe Omul Însemnat.

Tocmai sorbisem din bere. M-am înecat brusc şi-am întrebat:

– Poftim?

– E-o glumă tâmpită, declară Honey. Regele a dat sfoară-n ţară că va da o recompensă în galbeni cui îi aduce un om rău ciupit de vărsat sau bani de argint cui îi dă informaţii despre locul unde s-ar afla.

– Un bărbat ciupit de vărsat? Numai cu atâtea vorbe l-a descris? am întrebat prudent.

– Se zice că e slab scândură, cărunt şi uneori se deghizează în straie femeieşti. Josh chicoti vesel, nebănuind că spusele lui îmi făcuseră stomacul ghem. Şi cică se face vinovat de înaltă trădare. Se zvoneşte că regele îl acuză de dispariţia viitoarei regine Kettricken şi a pruncului ei nenăscut. Unii zic că nu-i decât un bătrân

care pretinde că ar fi fost sfătuitorul lui Shrewd și în calitatea asta le-a scris ducilor din ducatele de coastă, îndemnându-i să-și păstreze curajul, că Verity se va întoarce și copilul lui va moșteni tronul neamului Farseer. Dacă te iei după alte zvonuri, la fel de distractive, regele Regal speră să-l spânzure pe Omul Însemnat ca să alunge pentru totdeauna ghinionul din cele Șase Ducate.

Chicoti încă o dată, iar eu am scos un rânjet scârbos și-am dat din cap ca prostul.

Chade, mi-am zis. Regal îi dăduse cumva de urmă. Dacă știa că e ciupit de vărsat, altceva ce mai știa? Evident, făcuse legătura între el și mascarada cu Lady Thyme. Oare pe unde-o fi Chade acum? E teafăr? Aș fi vrut, cuprins de o disperare bruscă, să știu ce anume pusese la cale, din ce plan mă exclusese. Cu inima strânsă, mi-am dat seama care erau consecințele faptelor mele. Îl gonisem pe Chade ca să-l protejez de planurile mele sau îl abandonasem când avea mai mare nevoie de ucenicul său?

– Mai ești aici, Cob? Îți văd umbra, dar s-a făcut liniște pe locul tău de la masă.

– O, sunt aici, harpistule Josh! Am încercat să vorbesc cât mai curajos. Cuget la cele pe care mi le-ai povestit, atâta tot.

– După cum se uită, se gândește ce bărbat însemnat i-ar putea vinde el lui Regal, interveni Honey răutăcioasă.

Mi-am dat seama dintr-odată că mă umilea și mă ironiza întruna pentru că voia să flirteze cu mine.

M-am hotărât că avusesem parte de suficientă tovărăşie şi conversaţie pentru o seară. Prea îmi ieşisem din mână şi nu mai ştiam cum să relaţionez cu oamenii. Era mai bine să plec. Mai bine să mă creadă un ciudat şi-un mitocan, decât să mai stau cu ei şi să le stârnesc curiozitatea.

– Vă mulţumesc pentru cântece şi pentru conversaţie, am rostit cât de politicos am putut. Am scos un ban de aramă ca să-l las sub halbă pentru băiat. Acum aş face mai bine să pornesc iar la drum.

– Dar e o beznă cruntă afară! protestă Piper mirată. Puse halba pe masă şi se uită la Honey, care părea şocată.

– Şi e răcoare, doamna mea, am adăugat voios. Prefer să călătoresc noaptea. Mai e puţin şi vom avea lună plină, deci va fi destulă lumină pe un drum lat cum e cel care însoţeşte râul.

– Dar nu te temi de neoameni? mă întrebă harpistul Josh, consternat.

Acum îmi veni mie rândul să mă mir:

– Cum, atât de departe de râu?

– Tu *chiar* ai trăit într-un copac, exclamă Honey. E plin de ei pe toate drumurile. Unii călători plătesc gărzi, arcaşi şi spadasini. Alţii, ca noi, călătoresc în grup şi numai ziua.

– Dar patrulele nu pot nici măcar să-i ţină departe de drumuri? am întrebat, uluit.

– Patrulele? Honey pufni dispreţuitor. Cei mai mulţi dintre noi întâlnesc neoameni la fel de des ca pâlcurile de sulițaşi. Neoamenii nu se leagă de ei, aşa că nici ei nu se leagă de neoameni.

– Păi, atunci, de ce mai patrulează? m-am înfuriat eu.

– Ca să-i prindă pe contrabandiști, îmi explică Josh, înaintea lui Honey. Cel puțin așa vor să se creadă. Pe mulți călători cinstiți îi opresc, îi scotocesc și le iau ce-au chef, zicând că sunt bunuri de contrabandă sau că s-a reclamat furtul lor în orașul de dinainte. Eu zic că Lordul Bright nu-i plătește cât cred ei că li se cuvine, așa că iau și ei pe ce reușesc să pună mâna.

– Și prințul... regele Regal nu face nimic?

Of, cum era să mă înec rostind titlul și întrebarea...

– Păi, dacă ajungi la Tradeford, poți să i te plângi personal, spuse Honey sarcastică. Sunt sigură că pe tine te va asculta, dacă pe ceilalți zeci de mesageri dinaintea ta nici nu i-a băgat în seamă. Tăcu, părând să cadă pe gânduri. Deși am auzit că, dacă vreun neom ajunge destul de departe în regat ca să facă necazuri, știe el cum să-i vină de hac.

Eram scârbit și întristat. Regele Shrewd se mândrise întotdeauna că tâlharii nu reprezentau un pericol în Buck, câtă vreme nu părăseai rutele principale. Acum, auzind că aceia care ar fi trebuit să păzească drumurile regelui erau chiar ei niște pungași, parcă ar fi răsucit cineva un pumnal în mine. Nu era destul că Regal își atribuise dreptul la tron și abandonase Buckkeepul, dar nici măcar nu catadicsea să se prefacă a-l conduce cu înțelepciune. M-am întrebat, șocat, dacă era capabil să pedepsească întreg regatul Buck pentru primirea rece de care a avut parte

la înscăunare. Ce idee prostească! Știam foarte bine că exact asta făcea.

– Fie că voi întâlni neoameni, fie gărzi din Farrow, mă tem că tot trebuie să plec, am spus.

Mi-am golit halba și am pus-o pe masă.

– De ce nu aștepți măcar până dimineață, băiete, să călătorești împreună cu noi? se oferi Josh pe neașteptate. Nu e prea cald pentru mersul pe jos în timpul zilei, pentru că adie întotdeauna vântul dinspre râu. În patru e mai sigur decât în trei pe vremurile astea.

– Mulțumesc frumos pentru ofertă, am spus, dar Josh mă întrerupse:

– Nu-mi mulțumi, pentru că nu ți-am făcut o ofertă, ci te-am rugat ceva. Sunt orb, omule, sau aproape orb. Sigur ai observat și tu. Și-ai mai remarcat că tovarășele mele sunt niște tinere cu vino-ncoa, deși, după cum s-a luat Honey de tine, îmi închipui că i-ai zâmbit mai mult lui Piper.

– Tată! strigă Honey indignată, dar Josh vorbi hotărât mai departe:

– Nu ți-am oferit apărarea grupului nostru, ci te-am rugat să te gândești dacă nu vrei să ne oferi brațul. Nu suntem bogați, nu avem bani să ne plătim gărzi. Totuși, trebuie să batem drumurile, fie că ne atacă neoamenii, fie că nu.

Nu încăpea îndoială că Josh mă scruta cu privirea lui încețoșată. Honey întoarse capul, strângând din buze, iar Piper se uită la mine rugătoare. Neoameni. Țintuit la pământ, sub o ploaie de pumni. Am coborât ochii la masă.

– Nu știu să mă bat, am spus fără ocolișuri.

– Dar cel puțin vezi pe cine pocnești, insistă Josh. Și sigur îi vezi că vin înaintea mea. Uite ce e, oricum mergi în aceeași direcție ca noi. Chiar atât de greu ți-ar fi să călătorești o vreme ziua, și nu noaptea?

– Tată, nu te milogi de el! îl apostrofă Honey.

– Prefer să mă milogesc de el să ne însoțească, decât să mă milogesc de neoameni să nu-ți facă rău! se răsti Josh. Se întoarse cu fața spre mine și adăugă: Am dat peste niște neoameni acum vreo două săptămâni. Fetele au avut atâta minte s-o ia la goană când le-am îndemnat eu și să mă lase în urmă când nu m-am mai putut ține după ele. Dar ne-au furat mâncarea și mi-au stricat harpa și...

– Și l-au bătut, completă Honey. Așa că am jurat, Piper și cu mine, că data viitoare nu mai fugim de ei, oricât de mulți ar fi. Nu și dacă trebuie să-l lăsăm pe papa în urmă.

Nu se mai ghicea nici pic de veselie și sarcasm în glasul ei. Știam că vorbește serios.

Voi întârzia, i-am spus lui Ochi Întunecați, oftând. *Așteaptă-mă, păzește-mă, urmează-mă pe ascuns.*

– Voi călători cu voi, am cedat. Nu pot spune că am făcut-o foarte bucuros. Deși nu mă descurc prea bine la bătaie.

– De parcă nu ne-am fi dat seama de asta după fața lui, îi zise Honey lui Piper.

Îi revenise vocea batjocoritoare, dar mă îndoiesc că știa cât de mult mă răneau vorbele ei.

– Nu te pot plăti decât cu mulțumirile mele, Cob.

Josh se întinse peste masă şi eu i-am strâns mâna, pecetluind, conform tradiţiei, târgul dintre noi. Zâmbi brusc, evident uşurat.

– Aşa că primeşte-le şi bucură-te împreună cu noi de ceea ce ni se oferă ca menestreli. Nu avem bani să luăm o cameră, dar hangiul ne-a oferit adăpost în hambar. Nu mai e ca înainte, când menestrelii primeau o cameră şi de mâncare, dacă cereau. Dar măcar hambarul are o uşă care se închide şi te apără de primejdiile nopţii. Iar hangiul ăsta are inimă bună; nu ne va purta pică dacă îl rugăm să te adăpostească şi pe tine când o să-i spunem că vei fi paznicul nostru pe drum.

– Va fi un adăpost mai sigur decât cele de care am avut parte de multe nopţi încoace, am recunoscut, vrând să fiu amabil.

Mi se făcu inima cât un purice şi-mi alunecă în stomac.

În ce te-ai mai băgat? se întrebă Ochi Întunecaţi. Acelaşi lucru m-am întrebat şi eu.

5
CONFRUNTĂRI

Ce este Harul? Unii îl numesc perversiune, un privilegiu perfid al spiritului, prin care oamenii dobândesc cunoştinţe despre viaţa şi limba animalelor, pentru ca, în cele din urmă, să devină ei înşişi nişte animale. Eu, însă, după ce am studiat Harul şi pe aceia care-l întrebuinţează, am ajuns la altă concluzie. Harul pare să fie o formă de legătură mintală, de obicei cu un anumit animal, legătură care îţi deschide calea spre a înţelege gândurile şi sentimentele animalului respectiv. Nu te învaţă, cum pretind unii, limba păsărilor şi-a fiarelor. Cel înzestrat cu Har simte, într-adevăr, viaţa în toată întinderea ei, în alţi oameni şi uneori chiar în copacii mai puternici şi mai bătrâni. Dar el nu poate să „pornească o discuţie" cu un animal oarecare. Îi sesizează prezenţa în apropiere, poate îşi dă seama dacă e prudent, duşmănos sau curios. Dar Harul nu te face stăpân peste animalele pământului şi păsările cerului, aşa cum ar vrea poveştile îndrăzneţe să creadă lumea. El ar putea fi acceptarea de către om a naturii animale din el, dar şi a faptului că orice animal are trăsături omeneşti.

Devotamentul legendar de care un animal dă dovadă față de perechea cu care s-a legat prin Har nu este deloc același lucru cu devotamentul unui animal față de stăpânul său. Este, mai degrabă, o reflectare a devotamentului pe care cel înzestrat cu Har l-a făgăduit perechii sale: omul e credincios fratelui său animal, după cum animalul e credincios fratelui său om.

Nu am dormit bine, dar nu numai pentru că mă dezobișnuisem să dorm noaptea. Ceea ce aflasem despre neoameni îmi stârnise neliniștea. Cântăreții s-au urcat toți în pod, să doarmă pe grămezile de fân, dar eu mi-am găsit un cotlon unde puteam și să stau cu spatele la perete, și să văd bine ușa. Îmi crea o senzație ciudată să dorm din nou într-un hambar noaptea. Era un hambar solid, construit din piatră de râu, mortar și lemn. Hanul ținea o vacă și câteva găini, pe lângă armăsarii închiriați și animalele mușteriilor. Zgomotele și mirosurile familiare îmi amintiră imediat de grajdurile lui Burrich. Mi s-a făcut dor de ele, mult mai dor decât de camera mea din turn.

M-am întrebat ce face Burrich și dacă știe despre sacrificiile lui Patience. M-am gândit la dragostea care-i legase cândva, la felul în care îi afectase aceasta lui Burrich simțul datoriei. Patience se măritase cu tatăl meu, chiar cu bărbatul căruia Burrich îi jurase credință. Oare s-a gândit Burrich vreodată să meargă la ea, să încerce s-o recâștige? Nu. Am știut imediat, fără umbră de îndoială, că ăsta era răspunsul. Spiritul lui Chivalry va sta întotdeauna între ei. Acum, și al meu.

Nu mi-a trebuit mult să sar cu gândul la Molly. Luase aceeaşi hotărâre în legătură cu noi doi pe care o luase Burrich referitor la Patience şi la el. Molly îmi spusese că devotamentul meu obsesiv pentru rege însemna că noi doi nu aveam să ne aparţinem niciodată. Aşa că îşi găsise pe cineva la care să ţină la fel de mult cât ţineam eu la Verity. Uram tot ce ţinea de hotărârea ei, în afară de faptul că-i salvase viaţa. Mă părăsise. Nu fusese la Buckkeep lângă mine atunci când căzusem în dizgraţie.

Mi-am întins uşor Meşteşugul spre ea, apoi m-am mustrat imediat. Chiar voiam s-o văd în noaptea aceea, dormind, probabil, în braţele altui bărbat, ca soţie a lui? Gândul îmi stârni o durere aproape fizică în piept. Nu aveam dreptul să spionez fericirea de care considera că merită să se bucure. Totuşi, aţipind, m-am gândit la ea şi-am jinduit fără speranţă la ceea ce fusese între noi.

O soartă strâmbă îmi aduse un vis cu Burrich, nu cu Molly, unul dinamic şi lipsit de sens. Stăteam faţă în faţă cu el. El era aşezat la o masă lângă foc, reparând hamuri, aşa cum făcea de obicei seara. Dar în loc de rachiu bea ceai, iar pielea la care lucra era un pantof jos fin, mult prea mic pentru el. Acul gros pătrunse uşor prin pielea moale şi-l înţepă. Burrich înjură, apoi ridică imediat ochii stânjenit, cerându-şi scuze pentru cuvintele urâte rostite în prezenţa mea.

M-am trezit buimac şi mirat. Burrich îmi cususe adesea pantofi când eram mic, dar nu-mi aminteam să-şi fi cerut vreodată scuze când înjurase de faţă cu

mine, deşi mă pocnise nu o dată când îndrăznisem să vorbesc aşa în preajma lui. Ridicol. Mi-am alungat visul din minte şi, odată cu el, şi somnul.

Cercetând împrejurimile cu mintea, am descoperit numai vise confuze de animale adormite. Toţi erau liniştiţi, în afară de mine. Gândul la Chade veni să mă sâcâie şi să mă îngrijoreze. Era bătrân în mai multe privinţe. Când trăia regele Shrewd, se îngrijise de toate nevoile lui Chade, pentru ca asasinul din slujba lui să ducă un trai sigur. Chade rareori se aventurase în afara camerei sale ascunse, şi atunci numai ca să se ocupe de „treburile lui secrete". Acum rătăcea pe-afară, de unul singur, făcând numai el ştie ce, cu soldaţii lui Regal pe urmele lui. Zadarnic m-am frecat pe fruntea dureroasă. N-avea rost să mă îngrijorez, dar nu mă puteam opri.

Am auzit patru paşi uşori, târşâiţi, urmaţi de o bufnitură, ca şi cum cineva coborâse din pod şi sărise de pe ultima treaptă a scării. Probabil că una din femei mergea la privată. Dar peste o clipă am auzit-o pe Honey şoptind:

– Cob?

– Ce este? am întrebat fără chef.

Se întoarse în direcţia vocii mele şi am auzit-o cum se apropie pe întuneric. Timpul petrecut cu lupul îmi ascuţise simţurile. O rază de lună se străduia să pătrundă înăuntru printr-un oblon pe jumătate închis. Am ghicit silueta fetei în beznă.

– Aici, i-am spus când am observat că ezită şi tresare la vocea mea apropiată.

Bâjbâi până în cotlonul meu şi se aşează şovăitoare lângă mine, pe paie.

– N-am îndrăznit să mă culc la loc. Am coşmaruri.

– Ştiu cum e, i-am zis, uimit de câtă compătimire simţeam pentru ea. Dacă închizi ochii, aluneci imediat înapoi în ele.

– Întocmai, încuviinţă ea, apoi rămase tăcută, aşteptând.

Dar eu nu mai aveam ce să-i spun, aşa că am rămas în linişte, pe întuneric.

– Ce fel de coşmaruri ai? murmură Honey.

– Foarte urâte, i-am răspuns pe un ton sec.

Nu voiam să le stârnesc vorbind despre ele.

– Eu visez că mă vânează neoamenii, dar mă lasă picioarele şi nu pot să fug. Încerc şi iar încerc, iar ei se apropie tot mai mult.

– Hm..., am mârâit aprobator.

Mai bine decât să visezi că eşti bătut, şi bătut, şi bătut... Mi-am alungat închipuirile.

– Te simţi tare singur când te trezeşti noaptea şi ţi-e frică.

Cred că vrea să se împerecheze cu tine. O să te primească în haita lor cu atâta uşurinţă?

– Ce? am strigat eu, dar mi-a vorbit fata, nu Ochi Întunecaţi.

– Am zis că te simţi singur când te trezeşti noaptea şi ţi-e frică. Tânjeşti după siguranţă. Vrei să fii apărat.

– Nimic nu te poate apăra de vise noaptea, am replicat eu tăios.

Dintr-odată, am vrut s-o văd plecată de lângă mine.

– Uneori e suficientă puţină bunătate, zise fata încet.

Se întinse şi mă bătu uşor pe mână. Fără să vreau, m-am tras la o parte.

– Eşti ruşinos, ucenicule? întrebă ea timidă.

– Am pierdut o fiinţă dragă, i-am răspuns fără ocolişuri. Inima mea nu doreşte s-o înlocuiască cu nimeni.

– Înţeleg. Se ridică brusc şi se scutură de paie. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Mi s-a părut că se simte insultată, nu că-i pare rău. Se răsuci şi bâjbâi după scară. O jignisem. N-am considerat că e vina mea. Urcă scările încet, dându-mi impresia că aşteaptă s-o chem înapoi. N-am făcut-o. Aş fi vrut să nu fi venit în oraş.

Şi eu tot asta aş fi vrut. Vânătoarea nu merge prea bine atât de aproape de oameni. Mai stai mult?

Mă tem că va trebui să călătoresc cu ei câteva zile, cel puţin până în oraşul următor.

Nu vrei să te împerechezi cu ea, nu e din haita noastră. De ce trebuie să te duci cu ei?

N-am încercat să-i explic în cuvinte. Nu i-am putut transmite decât că e vorba de simţul datoriei, iar el n-a înţeles de ce mă obliga devotamentul meu faţă de Verity să-i ajut pe menestreli pe drum. Erau oamenii mei pentru că erau oamenii regelui meu. Până şi mie mi se părea legătura atât de slabă, aproape ridicolă, dar ce să fi făcut? Aveam să-i duc în siguranţă până în oraşul următor.

Am dormit în noaptea aceea, dar nu prea bine. Discuţia cu Honey parcă deschisese uşa coşmarurilor

mele. Nici n-am adormit bine, că m-a şi cuprins senzaţia că sunt pândit. M-am ghemuit în celulă, rugându-mă să nu fiu văzut, încercând să mă mişc cât mai puţin. Am strâns din pleoape, ca un copil care crede că dacă el nu vede pe nimeni, nici alţii nu-l văd pe el. Dar simţeam ochii care mă căutau, îl simţeam pe Will căutându-mă de parcă mă ascundeam sub o pătură şi el o pipăia cu degetele. Era atât de aproape... Mi s-a făcut atât de frică, încât m-am sufocat. N-am putut respira, nu m-am putut mişca. Panicat, am ieşit din trupul meu într-o parte, alunecând în teama altcuiva, în coşmarul altcuiva.

M-am făcut mic în spatele unui butoi cu peşte pus la murat în prăvălia bătrânului Hook[1]. Afară, văpăile flămânde şi ţipetele celor prinşi sau pe moarte spărgeau întunericul. Ştiam că ar trebui să ies. Fără îndoială, piraţii Corăbiilor Roşii vor jefui şi vor da foc prăvăliei. Nu era o ascunzătoare sigură. Dar nicăieri n-aş fi fost în siguranţă şi aveam doar unsprezece ani, iar picioarele îmi tremuram atât de tare, încât n-aş fi putut să merg, cu atât mai puţin să fug. Undeva, afară, era jupânul Hook. Când se auziseră primele strigăte, pusese degrabă mâna pe sabia veche şi ţâşnise afară. „Păzeşte prăvălia, Chad!“ îmi strigase peste umăr, de parcă se ducea să stea la taclale cu vecinul brutar. La început, am fost încântat să-i dau ascultare. Hărmălaia se auzea de departe, cobora dealul spre apă, iar eu mă simţeam ferit de pericole în prăvălia solidă.

---

[1] „Cârlig“ (n. tr.).

Dar asta fusese cu un ceas în urmă. Acum, vântul din port aducea cu el miros de ars și noaptea nu mai era neagră, ci un amurg înfricoșător, luminat de torțe. Flăcările și țipetele se apropiau. Jupânul Hook nu se întorsese.

Ieși afară, i-am spus băiatului în al cărui corp mă ascunsesem. *Ieși afară, fugi, fugi cât de departe poți, cât te țin picioarele. Salvează-te.* Nu m-a auzit.

M-am târât spre ușa larg deschisă, așa cum o lăsase jupânul Hook. M-am uitat afară. Un bărbat trecu în fugă pe stradă și eu m-am făcut mic și m-am retras înăuntru. Probabil era orășean, nu pirat, pentru că fugea fără să se uite înapoi, fără alt gând decât să se depărteze cât mai mult de oraș. Cu gura uscată, m-am forțat să mă ghemuiesc, proptindu-mă de tocul ușii. Am privit în jos, spre oraș și port. Jumătate din oraș era cuprins de foc. Noaptea călduță de vară se îneca în fumul și cenușa ridicate de vântul fierbinte deasupra flăcărilor. În port ardeau corăbii. În lumina văpăilor, oamenii țâșneau, fugeau și se ascundeau de pirații care se plimbau aproape nestingheriți pe străzi.

Un bărbat apăru de după colțul prăvăliei olarului de la capătul străzii. Avea un felinar și pășea cu atâta nepăsare, încât mă cuprinse un val de ușurare. Dacă mergea așa de liniștit, atunci focul bătăliei trebuie să se fi stins. M-am ridicat pe jumătate, numai ca să mă retrag când bărbatul plimbă lumina pe fațada de lemn a prăvăliei. Uleiul din felinar se clătină și se aprinse când felinarul se sparse și focul cuprinse rapid lemnul uscat. M-am ferit de lumina răspândită

de flamele săltărețe. Dintr-odată, am știut că nu eram deloc în siguranță dacă mă ascundeam, că singura mea speranță era să fug și că ar fi trebuit s-o iau la goană imediat ce auzisem alarma. Hotărârea îmi aduse un dram de curaj în suflet, suficient ca să sar în picioare, să mă reped afară și să trec de colțul prăvăliei.

O clipă, am fost conștient că sunt Fitz. Nu cred că băiatul era conștient de mine. La mijloc nu era Meșteșugul meu, ci el mă căuta pe mine cu Meșteșugul lui rudimentar. Nu-i puteam controla deloc trupul, dar mă blocasem în aventura lui. Călătoream în trupul lui, îi împărtășeam gândurile și senzațiile, așa cum făcuse cândva Verity cu mine. Dar nu aveam timp să mă gândesc cum o fac, nici de ce fusesem legat atât de brusc de străinul acela. Pentru că atunci când Chad țâșni spre umbrele protectoare, fu apucat de guler pe neașteptate de o mână hotărâtă. Pentru o clipă, îl paraliză spaima. Ne-am uitat la rânjetul piratului bărbos care ne înhățase. Altul stătea lângă el, zâmbind răutăcios. Chad se lăsă moale de groază în strânsoarea celui dintâi. Privi în sus neajutorat la cuțitul care se agita, la lumina sclipind pe tăișul care se apropia de fața lui.

I-am împărtășit, câteva momente, senzația când fierbinte, când rece, de groază provocată de cuțitul de la gâtul meu, momentul acela chinuitor în care, sângele cald curgându-mi pe piept, mi-am dat seama că-mi venise sfârșitul, era prea târziu, eram deja mort. Pe urmă, când Chad se prăbuși moale din strânsoarea piratului în colbul străzii, conștiința mea se eliberă din trupul lui. Am rămas plutind, citind, preț de-o

clipă înfricoşătoare, gândurile piratului. Am auzit hohotele guturale ale tovarăşului său, care lovi cu bocancul cadavrul băiatului, şi-am ştiut că-l ocărăşte pe ucigaş pentru că irosise o creatură care ar fi putut deveni neom. Asasinul pufni dispreţuitor şi replică spunând că băiatul fusese prea tânăr, nu trăise destul ca să merite să-şi irosească timpul Stăpânii cu el. Am ştiut, copleşit de greaţa stârnită de un vârtej de sentimente, că ucigaşul îşi dorise două lucruri: să se arate milos faţă de un băiat şi să se bucure că omoară cu mâna lui.

Privisem în inima duşmanului, şi tot nu-l puteam înţelege.

Pluteam în josul străzii după ei, fără trup, fără substanţă. Cu câteva minute înainte, simţeam nevoia să acţionez urgent. Acum nici nu mi-o mai aminteam. În schimb, mă rostogoleam precum ceaţa, martor la prăbuşirea şi devastarea oraşului Grimsmire din ducatul Bearns. În repetate rânduri, am fost atras spre unul sau altul din locuitori, să fiu martor la o luptă, o moarte, o mică victorie prin fugă. Şi acum, dacă închid ochii, îmi aduc aminte noaptea aceea, zecile de momente înfiorătoare din vieţile altora, pe care le-am împărtăşit în clipe scurte. Până la urmă, am ajuns la un bărbat care stătea în picioare, cu o sabie uriaşă în mână, în faţa casei sale cuprinse de flăcări. Ţinea la distanţă trei neoameni, iar în spatele său, soţia şi fiica lui se străduiau să ridice o scândură aprinsă ca să-l salveze pe fiul prins în capcană şi să poată fugi toţi, împreună. Niciunul nu voia să-i părăsească pe ceilalţi, însă eu ştiam că bărbatul e slăbit, prea slăbit

din cauza sângelui pierdut ca să ridice sabia, necum să lovească cu ea. Şi mi-am mai dat seama că neoamenii se jucau cu el, îl momeau ca să-şi slăbească puterile, pentru ca ei să-i ia toată familia şi să facă din ea neoameni. Simţeam fiorul morţii strecurându-se în trupul bărbatului. Acesta lăsă capul în piept.

Dintr-odată, bărbatul încolţit înălţă privirea. O lumină ciudat de familiară îi sclipi în ochi. Apucă sabia cu ambele mâini şi, urlând, se năpusti asupra atacatorilor săi. Doi dintre ei căzură de la prima lovitură, murind cu o expresie de uluire întipărită clar pe chipuri. Al treilea îi pară atacul cu propria armă, dar nu reuşi să-i învingă furia. Din cotul bărbatului curgea sânge şi-i lucea pe piept, dar sabia lui se izbi de a piratului cu un zornăit puternic ca dangătul de clopot, zdrobindu-i apărarea şi apoi asaltându-l, uşoară ca o pană, desenând apoi o dungă roşie pe gâtlejul duşmanului. Când acesta căzu, bărbatul se întoarse şi sări iute lângă soţia lui. Apucă grinda aprinsă fără să-i pese de flăcări şi o ridică de pe trupul fiului său. Se uită în ochii soţiei pentru ultima oară. „Fugi!“ îi spuse. „Ia copiii şi fugi.“ Apoi se prăbuşi în stradă. Era mort.

Când femeia cu faţa împietrită îşi prinse copiii de mână şi-o luă la goană, am simţit cum iese spiritul din trupul bărbatului mort. Sunt eu, mi-am zis, dar mă înşelam. Spiritul îmi sesiză prezenţa şi se întoarse. Avea chipul meu. Sau avusese chipul meu când fusese de vârsta mea. M-a şocat gândul că Verity încă îşi închipuia că arată aşa.

Tu, aici? Scutură din cap a mustrare. *E primejdios, băiete. Şi eu sunt un prost că încerc aşa ceva. Dar ce altceva putem face, când strigă după ajutorul nostru?* Mă cercetă, aşa înlemnit cum stăteam în faţa lui. *Cum de-ai câştigat puterea de a te deplasa cu ajutorul Meşteşugului?*

Nu i-am răspuns. Nu aveam răspunsuri, nu aveam gânduri proprii. Parcă eram o bucată de pânză udă fluturând în adierea nopţii, subţire ca o frunză plutitoare.

Fitz, e periculos pentru amândoi. Întoarce-te. Întoarce-te acum.

Oare chiar e o magie să rosteşti numele cuiva? Ştiinţa nescrisă pretinde că aşa e. Mi-am adus aminte dintr-odată cine sunt şi că nu aparţin acelui loc. Dar nu aveam habar cum ajunsesem acolo, cu atât mai puţin cum să revin în propriul trup. L-am privit pe Verity îndelung, incapabil să deschid gura şi să-i cer ajutorul.

M-a înţeles. A întins o mână străvezie spre mine. L-am simţit cum mă împinge de parcă m-ar fi atins cu palma pe frunte şi m-ar fi pus uşor în mişcare.

M-am lovit cu capul de perete şi-am văzut stele verzi. Mă aflam în hambarul din spatele hanului numit Balanţa. În jurul meu, întuneric paşnic, animale dormind, paie care gâdilă. M-am întors încetişor pe o parte, cuprins de valuri succesive de ameţeală şi greaţă. Slăbiciunea care mă copleşea după ce reuşeam să întrebuinţez Meşteşugul mă izbi ca marea înspumată ţărmul. Am deschis gura să strig după ajutor, dar n-am reuşit decât un cârâit mut. Am închis ochii şi m-am scufundat în uitare.

M-am trezit înaintea zorilor. M-am târât până la boccea, am scotocit prin ea, apoi am reuşit, cu mers împleticit, să ajung la uşa din spate a hanului, unde pur şi simplu am cerşit o cană de apă fierbinte de la bucătăreasă. Ea mă urmări neîncrezătoare cum fărâmiţez fâşii de scoarţă de spiriduş în ea.

– Nu-ţi face bine, mă avertiză, apoi se uită îngrozită cum beau fiertura amară şi fierbinte. Le-o dau sclavilor, aşa să ştii, acolo, în Bingtown. Le-o amestecă în mâncare şi băutură ca să-i ţină pe picioare. Îi duce la disperare, dar le dă şi puterea să reziste, aşa am auzit. Le slăbeşte dorinţa de a se opune.

Eu aproape că n-o auzeam. Aşteptam să-şi facă scoarţa efectul. O recoltasem de pe copaci tineri şi mă temeam că nu are destulă putere. Şi nu mă înşelasem. A trecut o vreme până când am simţit căldura binefăcătoare răspândindu-se în mine, potolindu-mi tremurul mâinilor şi limpezindu-mi vederea. M-am ridicat de pe treptele din spate ale bucătăriei, i-am mulţumit bucătăresei şi i-am înapoiat cana.

– Nu-i bun obiceiul ăsta la un om aşa tânăr ca tine, mă certă ea, apoi îşi văzu de gătit.

Am părăsit hanul ca să colind pe străzi când mijeau zorile pe culmile dealurilor. O vreme, am aşteptat să dau peste vitrine arse, colibe devastate şi neoameni cu ochi roşii rătăcind pe stradă. Dar dimineaţa de vară şi adierea dinspre râu au gonit coşmarul adus de Meşteşug. La lumina zilei, se vedea şi mai bine cât de sărac era oraşul. Mi s-a părut că întâlnesc mai mulţi cerşetori decât la Buckkeep, dar nu ştiam dacă aşa e

normal într-un oraş de pe malul râului. Gândurile mi-au fugit la cele întâmplate noaptea trecută, dar le-am alungat, scuturat de un fior. Nu ştiam cum de reuşisem. Foarte probabil, nu avea să se mai repete. Mă încuraja să ştiu că Verity trăieşte, aşa cum mă înfiora ideea că-şi risipea forţa Meşteşugului cu atâta nesăbuinţă. M-am întrebat unde era în dimineaţa aceea şi dacă, la fel ca mine, îşi începea ziua cu gustul amar al scoarţei de spiriduş în gură. Of, dacă aş fi stăpânit Meşteşugul, n-ar fi trebuit să mă întreb... Nu era un gând menit să mă învioreze.

Când m-am întors la han, menestrelii erau deja treji şi mâncau terciul servit la micul dejun. M-am aşezat la masa lor, iar Josh îmi spuse verde-n faţă că se temuse că plecasem fără ei. Honey nu-mi adresă niciun cuvânt, dar pe Piper am surprins-o de câteva ori că mă cercetează.

Era încă devreme când am părăsit hanul şi, chiar dacă nu mărşăluiam ca soldaţii, harpistul Josh tot ne-a impus un ritm alert. Crezusem că trebuie îndrumat, dar călăuza lui era bâta. Uneori mergea, într-adevăr, cu mâna pe umărul lui Honey sau al lui Piper, dar o făcea mai mult de dragul tovărăşiei decât din necesitate. Iar călătoria noastră nu era plictisitoare, pentru că, mergând, îi ţinea lecţii, mai ales lui Piper, despre istoria regiunii, surprinzându-mă cu câte ştie. Am făcut un scurt popas când soarele s-a ridicat sus de tot pe cer şi am împărţit bruma de mâncare pe care o aveau. Am înghiţit-o cu noduri, dar nu aveam cum să găsesc o scuză ca să mă duc să vânez cu lupul.

Odată ce oraşul a rămas mult în urma noastră, l-am simţit pe Ochi Întunecaţi că ne urmează din umbră. Mă liniştea să-l ştiu pe-aproape, dar aş fi vrut să fim numai noi doi pe drum. În ziua aceea ne-am întâlnit de mai multe ori cu drumeţi călare pe cai sau catâri. Printre copacii mai rari întrezăream câteodată bărci navigând în susul râului, împotriva curentului. Către sfârşitul dimineţii, ne-au depăşit cărucioare şi căruţe bine păzite. De fiecare dată, Josh întreba dacă putem să ne urcăm în ele. De două ori am fost refuzaţi politicos. Ceilalţi nici nu ne-au răspuns. Căruţele se deplasau grăbite, iar un grup era însoţit de câţiva bărbaţi cu înfăţişare bătoasă, toţi purtând aceleaşi uniforme, aşa că am presupus că sunt gărzi plătite.

După-amiaza ne-a trecut recitând „Sacrificiul lui Crossfire", o baladă lungă despre grupul de iniţiaţi ai reginei Vision, despre cum şi-au dat ei viaţa pentru ca ea să câştige o bătălie crucială. O auzisem şi altădată, de mai multe ori, la Buckkeep. Dar la sfârşitul zilei o auzisem de vreo patruzeci de ori, pentru că Josh lucra cu Piper cu foarte multă răbdare, ca să fie sigur că o recită perfect. Am fost recunoscător recitărilor, pentru că datorită lor n-a trebuit să vorbesc.

În ciuda ritmului nostru alert, seara ne-a găsit tot departe de următorul oraş de pe malul râului. Am văzut că menestrelii încep să se neliniştească odată cu amurgul. În cele din urmă, am preluat comanda şi le-am spus că trebuie să părăsim drumul la următorul pârâu pe care-l vom traversa şi să găsim un loc de popas peste noapte. Honey şi Piper rămaseră în

spatele lui Josh, şuşotind între ele îngrijorate. Nu le puteam linişti, aşa cum mă liniştise Ochi Întunecaţi pe mine, zicându-le că nu era nici urmă de călător în jur. În schimb, la încrucişarea următoare, i-am călăuzit în susul râului şi-am găsit o ridicătură scundă adăpostită sub un cedru, unde ne puteam odihni peste noapte.

I-am lăsat singuri, spunându-le că mă duc să mă uşurez, ca să stau puţin cu Ochi Întunecaţi şi să-l asigur că toate sunt bune. N-am irosit deloc vremea, pentru că lupul descoperise un loc în care pârâul făcea vârtejuri şi tăia malul pe dedesubt. Lupul mă urmări atent cum mă las pe burtă, vâr mâinile în apă şi le strecor încet prin perdeaua de ierburi de la suprafaţă. Am prins un peşte gras din prima încercare. Peste câteva minute, am mai făcut un efort şi am scos unul mai mic. Când am renunţat, se întunecase bine, dar aveam trei peşti pe care să-i duc la locul de popas, lăsând doi pentru Ochi Întunecaţi, deşi judecata îmi spunea altfel.

Pescuit şi scărpinat în ureche. Cele două motive pentru care oamenii au mâini, îmi spuse el voios şi se puse pe mâncat. Înghiţise cu lăcomie măruntaiele peştilor imediat ce-i curăţasem.

Fii atent la oase, l-am mai avertizat o dată.

Mama m-a adus pe lume la o crescătorie de somoni, sublinie el. *Oasele de peşte nu-mi fac probleme.*

L-am lăsat să se desfete cu peştii şi m-am întors la menestreli. Aprinseseră un foc mic. Auzindu-mi paşii, toţi trei săriră în picioare, învârtind bâtele.

– Eu sunt, le-am spus cu întârziere.

– Mulţumesc Edei, oftă Josh şi se aşează greu pe pământ, dar Honey mă sfredeli din priviri.

– Ai lipsit o groază de vreme, încercă Piper să-mi justifice reacţia lor.

Am ridicat peştii agăţaţi de urechi pe o ramură de salcie.

– Am adus cina, le-am spus, apoi, pentru Josh, am adăugat: peşte.

– Grozav, zise el.

Honey scoase turta şi un săculeţ cu sare, în timp ce eu am găsit o piatră plată şi am băgat-o printre tăciuni. Am învelit peştii în frunze şi i-am pus pe piatră să se prăjească. Mirosul de peşte prăjit îmi gâdila cerul gurii, dar speram să nu-i atragă pe neoameni la focul nostru.

Stau de pază, îmi reaminti Ochi Întunecaţi, iar eu i-am mulţumit.

Cât eu am supravegheat peştele, Piper murmură „Sacrificiul lui Crossfire" lângă mine.

– „Hist cel şchiop şi Cleave cel orb", am corectat-o eu, preocupat să răsucesc peştele pe partea cealaltă fără să-l rup.

– Am zis bine! mă contrazise ea indignată.

– Mă tem că nu, fata mea. Cob are dreptate. Hist avea picioare strâmbe şi Cleave era orb din naştere. Îi ştii şi pe ceilalţi cinci, Cob?

Îmi aminti de Fedwren când mă asculta la lecţii. Îmi arsesem degetul cu un tăciune şi-l băgasem în gură înainte de a răspunde.

– „Crossfire cel ars îi conducea, iar cei din jurul lui erau ca el – nu teferi la trup, ci cu inimă puternică. Şi curaţi la suflet. Daţi-mi voie să-i înşir aici pe toţi pentru domniile voastre. Era Hist cel şchiop, Cleave cel orb, şi Kevin cel cu mintea rătăcită, Joiner cel cu buză de iepure, Sever cel surd şi Porter, pe care duşmanii l-au lăsat – crezându-l mort, fără mâini şi fără ochi. Şi, dacă vă gândiţi cumva să-i disprețuiţi pe aceştia, atunci daţi-mi voie să vă spun..."

– Hoo! exclamă Josh impresionat, apoi mă întrebă: Ai luat lecţii de bard când ai fost mic, Cob? Ai prins ritmul la fel de bine ca vorbele. Deşi subliniezi prea mult pauzele.

– Eu? Nu. Dar am avut întotdeauna o memorie bună.

M-am abţinut cu greu să nu râd auzindu-i laudele, deşi Honey rânji şi clătină din cap la ele.

– Crezi c-ai putea să reciţi toată balada? mă provocă Josh.

– Poate, am ezitat eu.

Ştiam că pot. Şi Burrich, şi Chade îmi exersaseră memoria deseori. Şi auzisem balada de atâtea ori în ziua aceea, că nu mi-o puteam scoate din cap.

– Ia încearcă. Dar n-o recita. Cânt-o.

– N-am voce.

– Dacă poţi să vorbeşti, ai şi voce. Încearcă. Fă pe plac unui bătrân.

Probabil că supunerea faţă de cei bătrâni devenise un obicei prea înrădăcinat în mine ca să-l înfrunt. Poate că tocmai expresia de pe faţa lui Honey, care

îmi spunea că se îndoieşte că aş putea s-o recit, m-a determinat s-o fac.

Mi-am dres vocea şi am început să cânt încet, până când Josh mi-a făcut semn să ridic glasul. Încuviinţa din cap pe măsură ce cântam, strâmbându-se când schingiuiam câte-o notă. Ajunsesem pe la jumătate când Honey remarcă pe un ton sec:

– Se arde peştele.

Am lăsat baltă cântecul şi-am sărit să dau la o parte piatra şi peştele de pe foc. Cozile erau arse, dar restul se prăjise bine, aburea şi nu se fărâmiţa. L-am împărţit. Eu mi-am mâncat tainul prea repede. Nici de două ori pe-atât nu mi-ar fi potolit foamea, dar a trebuit să mă mulţumesc cu atât. Turta a mers de minune cu peştele. După aceea, Piper a pregătit un ceai. Ne-am aşezat pe pături în jurul focului.

– Cob, îţi merge bine ca scrib? mă întrebă Josh pe neaşteptate.

Am scos un sunet batjocoritor.

– Nu atât de bine pe cât aş vrea. Dar mă descurc.

– Nu atât de bine pe cât ar vrea, şopti Honey către Piper, imitându-mă sarcastic.

Harpistul Josh o ignoră.

– Eşti cam bătrân pentru asta, dar ai putea fi învăţat să cânţi. N-ai voce rea; cânţi ca un copil, fără să ştii că ai glas şi plămâni de bărbat. Ai o memorie extraordinară. Cânţi la vreun instrument?

– La cimpoi. Dar nu prea bine.

– Te-aş putea învăţa să cânţi bine. Dacă ai veni cu noi...

– Tată! Nici măcar nu-l cunoaştem bine! obiectă Honey.

– Ţi-aş fi putut spune acelaşi lucru când ai coborât din pod azi-noapte, replică Josh blând.

– N-am făcut decât să stăm de vorbă.

Honey îmi aruncă o privire urâtă, de parcă aş fi trădat-o. Mi se muiase limba în gură.

– Ştiu, continuă Josh. Pierderea vederii mi-a ascuţit auzul. Dar, dacă ai considerat că eşti în siguranţă să stai de vorbă cu el singură, noaptea, atunci poate că şi eu am considerat că e sigur să stea în tovărăşia noastră. Ce zici, Cob?

Am clătinat uşor din cap, apoi am zis:

– Nu. Oricum, îţi mulţumesc. Apreciez propunerea ta, mai ales că e făcută unui străin. Voi călători cu voi până în oraşul următor şi vă doresc să găsiţi alţi tovarăşi de drum de acolo. Dar... nu doresc să...

– Ai pierdut pe cineva drag. Înţeleg asta. Dar singurătatea nu e bună pentru nimeni, spuse Josh calm.

– Pe cine ai pierdut? mă întrebă Piper, în felul ei direct.

M-am gândit cum să-i răspund fără să dau naştere la alte întrebări.

– Pe bunicul meu, am zis, într-un sfârşit. Şi pe soţia mea.

Rostind vorbele acelea, parcă mi-am deschis o rană.

– Ce s-a întâmplat? vru să afle Piper.

– Bunicul a murit. Soţia m-a părăsit.

Am dat răspunsuri scurte, sperând să fiu lăsat în pace.

– Bătrânilor le vine vremea să moară, spuse Josh amabil, dar Honey îl întrerupse cu bruscheţe:

– Asta-i dragostea pe care ai pierdut-o? Ce-i poţi datora unei femei care te-a părăsit? Dacă nu i-ai dat motiv să te părăsească.

– Mai degrabă nu i-am dat motive să rămână, am recunoscut fără chef. Te rog, am adăugat fără ocolişuri. Nu vreau să vorbesc despre asta. Deloc. Vă voi conduce până în oraşul următor, dar de acolo îmi voi vedea singur de drum.

– Ei, mai clar de-atât nu te puteai exprima, constată Josh cu părere de rău.

Am simţit în glasul lui că fusesem nepoliticos, dar nu rostisem vorbe pe care să le regret.

N-am vorbit prea mult în seara aceea, lucru pentru care le-am fost recunoscător. Piper se oferi să facă prima de pază, apoi Honey urma s-o înlocuiască. N-am protestat, ştiind că Ochi Întunecaţi avea să ne supravegheze toată noaptea. Puţine pericole treceau de el. Am dormit mai bine în aer liber şi m-am trezit repede când Honey s-a aplecat deasupra mea ca să mă scuture. M-am sculat în şezut, m-am întins, m-am ridicat şi am aţâţat focul, apoi m-am aşezat lângă el. Honey veni şi se aşeză şi ea lângă mine.

– Nu-ţi place de mine, nu-i aşa? mă întrebă încet. Vorbea pe un ton blând.

– Nu te cunosc, am zis, încercând să dau dovadă de cât mai mult tact.

– Hm... Şi nici nu vrei, remarcă fata. Mă ţintui cu privirea. Dar eu am vrut să te cunosc din clipa în

care te-am văzut că roşeşti la han. Nimic nu-mi stârneşte mai mult curiozitatea decât un bărbat care roşeşte. Puţini bărbaţi am văzut să se îmbujoreze aşa numai pentru că sunt prinşi că se uită la o femeie. Vorbi cu glas şoptit şi puţin răguşit când se aplecă în faţă, secretoasă. Aş vrea foarte mult să aflu la ce te-ai gândit de ţi s-a urcat tot sângele în obraji.

– Numai că fusesem nepoliticos să mă holbez, am rostit cu sinceritate.

Honey îmi zâmbi.

– Eu nu la asta m-am gândit când m-am holbat la tine.

Îşi umezi buzele şi se trase mai aproape de mine.

Atât de dor mi s-a făcut în clipa aceea de Molly, încât am simţit că mă doare.

– Nu mă îndeamnă inima la asemenea jocuri, i-am spus lui Honey în faţă şi m-am ridicat. Mă duc să aduc lemne de foc.

– Cred că ştiu de ce te-a părăsit nevasta, replică ea răutăcioasă. Nu te îndeamnă inima, zici? Eu cred că problema ta e mai jos decât inima.

Se ridică şi se întoarse la pătura ei. Nu am simţit decât uşurare că a renunţat la mine. Mi-am ţinut promisiunea şi m-am dus să strâng lemne de foc.

Primul lucru pe care l-am întrebat pe Josh a doua zi a fost cât mai aveam până în oraşul următor.

– Dacă mergem în acelaşi ritm ca ieri, ar trebui să ajungem până mâine la prânz.

Am evitat să zăbovesc asupra dezamăgirii din glasul lui. În timp ce ne aruncam pe umeri boccelele şi

porneam la drum, am reflectat cu amărăciune că mă îndepărtasem de oamenii pe care-i cunoşteam şi la care ţineam ca să evit exact situaţia în care mă aflam, aceea de-a umbla cu necunoscuţi. M-am întrebat dacă exista vreo cale de-a trăi printre străini şi de-a refuza să mă las controlat de aşteptările şi de nevoile lor.

Ziua era caldă, dar nu înăbuşitoare. Dacă aş fi fost singur, mi-ar fi plăcut să călătoresc pe la marginea drumului. În pădurea din stânga noastră, păsările se chemau una pe alta. În dreapta, deslu-şeam râul printre copacii rari şi, câteodată, barje navigând în josul lui sau bărci cu vâsle înaintând anevoios contra curentului. Am vorbit puţin între noi. După o vreme, Josh a pus-o pe Piper să recite din nou „Sacrificiul lui Crossfire". Când fata s-a încurcat, n-am mai ajutat-o.

Gândurile mi-au luat-o razna. Viaţa fusese foarte uşoară când nu fusesem nevoit să-mi fac griji că n-am ce mânca sau îmbrăca. Mă considerasem foarte priceput în a trata cu oamenii şi în meseria mea. Dar îl avusesem pe Chade, cu el pusesem ţara la cale, şi timp să pregătesc ce să spun şi ce să fac. Nu mă descurcam la fel de bine doar cu inteligenţa mea şi cu cât puteam duce în spate. Privat cum eram de toate avantajele avute cândva, pe care mă bazasem fără să-mi dau seama, nu doar curajul ajunsesem să mi-l pun la îndoială, ci şi îndemânarea. De asasin, de om al regelui, de războinic, de bărbat... Mai eram aşa ceva? Am încercat să mi-l amintesc pe tânărul nesăbuit care trăsese la vâsle pe *Rurisk*, nava lui Verity, care se aruncase

nechibzuit în bătălie, mânuind un topor. Nu-mi venea să cred că eu fusesem acela.

Pe la prânz, Honey împărți ce mai rămăsese din turtă. Fetele mergeau în față, vorbind în șoaptă, mușcând din pâinea uscată și sorbind din burdufurile cu apă. M-am aventurat să-i propun lui Josh să facem popas mai repede în seara aceea, ca să pot vâna și pescui.

– Ar însemna să nu mai ajungem în oraș mâine la prânz, mă avertiză el.

– Mâine seară e foarte bine, l-am asigurat eu calm.

Întoarse capul spre mine, poate ca să mă audă mai bine, dar ochii lui încețoșați păreau să mă scruteze pe dinăuntru. Mi-a fost greu să îndur chemarea pe care am citit-o în ei, dar nu i-am dat niciun răspuns.

Când ziua a început, în cele din urmă, să se stingă, am căutat un loc bun de popas. Ochi Întunecați plecase în cercetare înaintea noastră, când, la un moment dat, am simțit că i se zbârlește părul. *Sunt oameni aici, put a hoit și-a murdărie. Îi adulmec, îi văd, dar altfel nu-i simt.* Îmi transmise și mie tulburarea care-l cuprindea întotdeauna în preajma neoamenilor. I-o împărtășeam. Știam că fuseseră cândva oameni și că avuseseră sclipirea aceea de Har care există în orice creatură vie. Pentru mine, era destul de ciudat să-i văd mișcându-se și vorbind, când eu nu-i simțeam că trăiesc. Pentru Ochi Întunecați, era ca și cum ar fi văzut pietre care mănâncă și se mișcă.

Câți sunt? Tineri, bătrâni?

Mai mulţi ca noi şi mai mari decât tine. Aşa percepe un lup ciudăţeniile. *Pândesc drumul, chiar la prima cotitură în faţa voastră.*

– Haideţi să ne oprim aici, am propus eu dintr-odată.

Trei capete se răsuciră să mă privească uimite.

Prea târziu. V-au mirosit, vin spre voi.

N-aveam timp să mă prefac, nici să găsesc o minciună credibilă.

– Sunt neoameni în faţă. Mai mulţi decât doi. Pândesc drumul de-o vreme şi se îndreaptă spre noi acum. Strategie? Pregătiţi-vă, le-am spus tovarăşilor mei de drum.

– De unde ştii? mă provocă Honey.

– Să fugim! propuse Piper.

Nu-i păsa de unde ştiu. Ochii ei larg deschişi îmi arătau cât se temuse de aşa ceva.

– Nu. Ne vor ajunge din urmă şi noi de-abia ne vom trage sufletul. Chiar dacă reuşim să scăpăm azi, mâine tot va trebui să trecem pe lângă ei.

Mi-am azvârlit bocceaua pe jos şi am lovit-o cu piciorul. Nu conţinea niciun lucru care să merite să-mi risc viaţa. Dacă câştigam, aveam s-o recuperez. Dacă nu, nu-mi păsa de ea. Dar Honey, Piper şi Josh erau muzicanţi. Îşi ţineau instrumentele în boccele. Niciunul din ei nu făcu gestul de a se despărţi de ele. N-am pierdut vremea cerându-le să le arunce. Din instinct, fetele se aşezară de-o parte şi de alta a bătrânului. Strângeau prea tare bâtele în mâini. Eu o mişcam pe a mea cu uşurinţă, o balansam şi-o ţineam la îndemână, aşteptând. Preţ

de-o clipă, mi-a pierit orice gând. Mâinile mele ştiau ce fac şi singure.

– Cob, ai grijă de Honey şi de Piper. Nu te îngrijora de soarta mea, ele să nu păţească nimic, îmi porunci Josh răspicat.

Vorbele lui îmi pătrunseră în minte şi groaza mă copleşi dintr-odată. N-am reuşit să-mi păstrez poziţia de atac şi nu m-am mai gândit decât la durerea pe care mi-ar fi provocat-o înfrângerea. Îmi era rău, tremuram şi îmi doream din tot sufletul să mă întorc, pur şi simplu, şi s-o iau la fugă, fără să-mi pese de menestreli. Aşteaptă, aşteaptă, îmi venea să strig zilei. Nu sunt pregătit pentru asta, nu ştiu dacă voi lupta, voi fugi sau voi leşina pe loc. Însă timpul nu ştie ce-i mila. *Vin prin tufişuri,* mă avertiză Ochi Întunecaţi. *Doi mai repede, unul mai încet. Ăsta cred că-i al meu.*

Fii atent, l-am prevenit. Am auzit tufele trosnind şi am simţit duhoarea. În clipa următoare, Piper văzu un neom şi ţipă, iar cei doi năvăliră din spatele copacilor. Dacă strategia mea era să stau pe loc şi să atac, a lor era să dea năvală şi să atace. Amândoi erau mai bine clădiţi decât mine şi nu aveau nicio ezitare. Hainele le erau murdare, dar nu rupte. Nu păreau să fi fost transformaţi în neoameni de multă vreme. Aveau ciomege. Mai mult de-atât n-am avut timp să observ.

Neoamenii nu erau nici proşti, nici lenţi în mişcări. Nu mai percepeau senzaţiile altora, nici nu-şi aminteau ce pot face ele dintr-un duşman. Din cauza asta, faptele lor deveneau, nu o dată, aproape imposibil de înţeles. Nu erau mai puţin inteligenţi decât atunci

când fuseseră întregi, nici mai puțin îndemânatici la mânuirea armelor. Dar, ca să-și satisfacă nevoile, acționau cu o rapiditate de-a dreptul animalică. Calul pe care îl furau azi îl mâncau mâine, pur și simplu pentru că foamea îi rodea mai tare decât îi apăsa nevoia de a-l călări. În luptă, nu cooperau. Membrii unui grup nu știau ce-nseamnă loialitatea. Se atacau la fel de ușor unii pe alții cum atacau un dușman comun. Călătoreau împreună, atacau împreună, dar nu-și uneau eforturile. Cu toate acestea, în încercarea de a pune mâna pe ceea ce doreau, erau de o viclenie brutală și de o inteligență lipsită de scrupule.

Știam toate acestea, așa că nu m-am mirat când amândoi au încercat să treacă de mine și să-i atace pe cei mai slabi. Ceea ce m-a surprins însă a fost cât de ușurat m-am simțit, ca un laș. Am paralizat ca în visele mele și i-am lăsat să mă ocolească.

Honey și Piper luptau cu bâtele ca niște cântărețe, mânioase și înspăimântate. N-aveau deloc îndemânare, nici instruire, nici măcar experiența de a lupta împreună, ca să evite loviturile pe care și le trăgeau una alteia sau lui Josh. Fuseseră învățate să cânte, nu să se bată. Bătrânul înlemnise la mijloc, cu mâna pe bâtă, incapabil să lovească fără a risca să-și nimerească fetele. Fața i se schimonosea de furie.

Aș fi putut să fug atunci. Aș fi putut să-mi înșfac bocceaua și să-mi iau picioarele la spinare fără să mă uit înapoi. Neoamenii nu m-ar fi urmărit; s-ar fi mulțumit cu prada mai ușoară. Dar am rămas pe loc. O brumă de curaj și mândrie tot mai aveam în mine.

L-am atacat pe neomul mai scund, deşi părea mai priceput la mânuit ciomagul. Le-am lăsat pe Honey şi pe Piper să-l pocnească pe cel mai mare şi l-am obligat pe celălalt să mă înfrunte pe mine. Prima lovitură i-am dat-o jos, peste picioare. Am încercat să-l schilodesc sau măcar să-l dobor la pământ. A răcnit de durere când s-a răsucit să mă pocnească, dar nu cu mişcări încetinite.

Mai observasem un lucru la neoameni: durerea îi afecta mai puţin. Când eu îndurasem bătaia cruntă, ceea ce m-a făcut mai mult să-mi pierd curajul a fost ideea tulburătoare că mi se distrugea trupul. Era ciudat să-mi dau seama că mă ataşasem emoţional de corpul meu. Dorinţa profundă de a-l păstra nevătămat o întrecea pe aceea de a scăpa de durere. Omul se mândreşte cu trupul său. Când e vătămat, nu suferă doar fizic. Regal ştiuse lucrul ăsta. Ştiuse că fiecare lovitură pe care mi-o dădeau gărzile lui îmi provoca şi teamă, pe lângă că mă umplea de vânătăi. Ar face el din mine ceea ce fusesem, o creatură bolnăvicioasă, care tremura după orice efort şi se temea de crizele care-i puseseră stăpânire şi pe minte, şi pe corp? Teama aceea m-a schilodit mai mult decât pumnii primiţi. Neoamenii nu o aveau; poate că, atunci când îşi pierduseră capacitatea de a se ataşa, îşi pierduseră şi ataşamentul faţă de propriul trup.

Potrivnicul meu se răsuci şi-mi trase o lovitură cu ciomagul care-mi zgudui umerii când am parat-o cu bâta. O durere mică, şopti corpul meu vibrând, şi-o aştepta pe următoarea. Neomul izbi încă o dată,

și încă o dată l-am blocat. Odată ce l-am înfruntat, nu mai aveam cum s-o iau la fugă. Știa să-și folosească ciomagul: probabil că fusese cândva războinic sau învățat să dea cu toporul. Am recunoscut mișcările și le-am parat, le-am împiedicat sau le-am deviat pe rând. Îmi era prea frică de el ca să-l atac, mă temeam de o lovitură dată prin surprindere, pe care să n-o pot evita dacă las garda jos. M-am dat înapoi atât de repede, încât neomul se uită peste umăr, crezând, probabil, că poate renunța la mine ca să atace femeile. Am reușit un răspuns timid la una din loviturile lui, dar nici nu clipi. Nu obosea, nici nu-mi permitea să profit că aveam o armă mai lungă decât a lui. Spre deosebire de mine, nu-l deranjau țipetele menestrelilor care încercau să se apere. Din spatele copacilor se auzeau înjurături și icnete slabe. Ochi Întunecați îl pândise pe al treilea agresor și se năpustise asupra lui, sperând să-l doboare pe la spate. Dăduse greș, și acum îi dădea târcoale, ferindu-se de sabia acestuia.

Nu știu dacă pot să trec de sabia lui, frate. Dar cred că-l pot întârzia. Nu îndrăznește să se întoarcă cu spatele ca să te atace pe tine.

Ai grijă! Atât am avut timp să-i spun, pentru că potrivnicul meu nu mă slăbea cu ciomagul. Mă asaltă cu o ploaie de lovituri și în curând mi-am dat seama că-și înteța eforturile, izbind cu și mai multă forță. Nu mai credea că trebuie să se ferească de un posibil atac din partea mea; își concentra puterile numai ca să-mi înfrângă apărarea. Fiecare izbitură pe care o blocam cu bâta îmi făcea umerii să vibreze. Impactul îmi

trezea dureri vechi, zguduind răni închise, aproape uitate. Nu mai aveam rezistența unui luptător. Vânatul și mersul pe jos nu mă căliseră și nu-mi întăriseră mușchii la fel ca trasul la vâsle o zi întreagă. Un val de îndoială îmi spulberă concentrarea. Bănuiam că sunt depășit de adversar, așa că mă temeam de durerea care va veni și pe care nu știam cum s-o evit. Disperarea de a evita suferința nu e același lucru cu hotărârea de a învinge. Încercam să mă țin la distanță de neom, să am loc destul ca să mânuiesc bâta, dar el mă asalta fără milă.

Am aruncat un ochi la menestreli. Josh stătea țeapăn în mijlocul drumului, dar lupta se dădea mai departe de el. Honey se retrăgea șchiopătând sub asaltul dușmanului. Încerca să abată loviturile ciomagului, în vreme ce Piper mergea în spatele lui și-l pocnea zadarnic peste umeri cu bâta ei subțire. Neomul pur și simplu încasa loviturile și ținea cu tot dinadinsul s-o doboare pe Honey cea rănită. Îmi trezi un instinct.

– Piper, dă-i la picioare! am strigat, apoi m-am concentrat pe problemele mele, pentru că neomul îmi zgâriase umărul cu ciomagul. Am răspuns cu două izbituri iuți, dar slabe, și m-am îndepărtat de el.

O sabie îmi tăie umărul și-mi străpunse coastele.

Am țipat de uimire, gata să scap bâta, când mi-am dat seama că nu eu eram cel rănit. Am simțit și am auzit în același timp schelălăitul mirat al lui Ochi Întunecați, apoi bocancul izbindu-mă în cap.

Năucit, înghesuit. *Ajută-mă!*

Aveam şi alte amintiri, mai adânc îngropate în mine, în afară de bătăile îndurate de la gărzile lui Regal. Cu mulţi ani în urmă, simţisem tăişul unui cuţit şi-o izbitură de bocanc. Dar nu pe pielea mea. Un terier de care mă legasem, Faur, încă puiandru, luptase pe întuneric cu bărbatul care-l atacase pe Burrich în lipsa mea. Luptase şi murise mai târziu din cauza rănilor, nici n-am apucat să-l mai văd. Am descoperit dintr-odată că exista o ameninţare mai gravă decât propria mea moarte.

Teama pentru propria mea persoană a dispărut în faţa spaimei de a-l pierde pe Ochi Întunecaţi. Am făcut ceea ce ştiam că trebuie să fac. Mi-am schimbat poziţia, am păşit în faţă şi l-am lăsat pe neom să mă lovească în umăr, ca să mă înfurii. Şocul îmi zdruncină braţul şi o clipă nu mi-am mai simţit deloc mâna. Am sperat că o mai am. Prinsesem bâta mai de sus şi i-am ridicat brusc capătul scurt, izbindu-l pe neom sub bărbie. Nu se aşteptase să adopt altă tactică. Înălţă bărbia, dezgolindu-şi gâtlejul, iar eu mi-am înfipt bâta cât am putut de tare în scobitura de la baza gâtului. Scuipă sânge când trase brusc aer în piept din cauza durerii. M-am dat înapoi săltând, am schimbat poziţia bâtei şi l-am pălit în cap cu capătul celălalt. Neomul se prăbuşi, iar eu am luat-o la fugă în pădure.

M-au condus la ei mârâiturile şi icnetele de efort. Ochi Întunecaţi fusese încolţit, îşi ţinea laba stângă din faţă în dreptul pieptului. Pe umărul lui stâng lucea sângele şi se aduna în bobiţe roşii ca nişte giuvaiere pe blana care-i acoperea toată partea stângă. Se retrăsese

adânc într-un desiș de rugi încâlciți. Spinii sălbatici și mlădițele agățătoare în care se adăpostise îl înconjurau din toate părțile și-i blocau ieșirea. Se vârâse cât mai mult în ele, ca să se ferească de sabie. Am simțit că-l dureau și picioarele. Spinii care-l înțepau pe Ochi Întunecați îl țineau la distanță și pe agresorul lui, iar plasa de rugi absorbea multe din loviturile date de neom cu intenția de a-l tăia pe lup.

Văzându-mă, Ochi Întunecați prinse curaj și se răsuci brusc cu fața la agresor, într-o izbucnire de mârâituri. Neomul își trase sabia în spate, pregătindu-se să-l străpungă. Bâta mea nu avea niciun capăt ascuțit, dar, scoțând un urlet furios, i-am înfipt-o în spinare cu atâta sălbăticie, încât i-am vârât-o până în plămâni. Răcni și scoase pe gură picături de sânge și mânie. Vru să se întoarcă și să mă atace, dar eu încă țineam în mână capătul celălalt al bâtei. M-am lăsat pe el cu toată greutatea, forțându-l să se retragă, cu pași împleticiți, în încâlceala de rugi. Brațele sale deschise nu găsiră altceva de ce să se sprijine decât spinii sfâșietori. L-am imobilizat în plasa de rugi, apăsând cu trupul pe bâtă, iar Ochi Întunecați, încurajat, sări pe spate. Fălcile lupului se încleștară pe ceafa groasă a neomului și-o sfârtecară până ce sângele ne stropi pe amândoi. Urletele de sufocare ale bărbatului se transformară treptat în gâlgâituri slabe.

Uitasem complet de menestreli până când un răcnet gutural îmi aminti de ei. M-am aplecat, am luat sabia aruncată de neom și am fugit înapoi la drum, lăsându-l pe Ochi Întunecați să se trântească la pământ

istovit şi să-şi lingă umărul. Când am ţâşnit din pădure, am dat peste o privelişte înspăimântătoare. Neomul se aruncase asupra lui Honey, care dădea înnebunită din braţe, şi-i rupea hainele. Piper îngenunchease în ţărână, strângându-se de braţ şi ţipând întruna. Josh, tot răvăşit şi plin de praf, se ridicase în picioare şi, rămas fără bâtă, bâjbâia după locul de unde striga Piper.

În clipa următoare, am sărit în mijlocul lor. I-am tras un picior neomului ca să-l dau jos de pe Honey, pe urmă am prins sabia cu ambele mâini şi l-am străpuns dintr-o lovitură îndreptată în jos. Se zbătu ca turbatul, dând din picioare şi agăţându-se de mine, dar eu m-am lăsat greu pe sabie şi i-am împins-o adânc în piept. Luptându-se cu metalul care-l ţintuia la pământ, îşi deschise rana şi mai mult. Mă blestemă cu ţipete neinteligibile şi gâfâituri, scuipând picături de sânge printre ele. Mă prinse cu ambele mâini de glezna dreaptă şi vru să mă doboare trăgându-mă de picior. M-am lăsat şi mai greu pe sabie. Aş fi vrut s-o smulg din el şi să-l ucid repede, dar era atât de puternic, încât nu îndrăzneam să-l eliberez. În cele din urmă, îi veni de hac Honey, izbindu-l cu bâta peste faţă. Bărbatul înţepeni, spre binele lui şi al meu, deopotrivă. Am găsit puterea să smulg sabia din el, apoi m-am dat înapoi clătinat şi m-am aşezat pe drum.

Vederea mi se tulbură, apoi mi se limpezi, apoi mi se tulbură din nou. Ţipetele de durere ale lui Piper erau strigăte de pescăruşi îndepărtaţi. Dintr-odată, prea multe se adunaseră şi eu eram pretutindeni. În pădure, îmi lingeam umărul, dădeam la o parte blana deasă cu

limba, examinând cu grijă tăietura în timp ce-o acopeream cu salivă. Totuşi, stăteam şi în soare, pe drum, adulmecând praf, sânge şi excrementele neomului căruia-i cedaseră măruntaiele. Resimţeam fiecare lovitură primită şi dată, sfârşeala, dar şi durerea de la ciocnirea cu ciomagul. Felul sălbatic în care omorâsem dobândi, brusc, o nouă semnificaţie. Ştiam ce înseamnă durerea pe care o provocasem. Ştiam ce simţiseră neoamenii, trântiţi la pământ şi zbătându-se fără speranţă, moartea fiindu-le singura scăpare. Mintea mea şovăia între ucigaş şi victimă. Eram şi una, şi alta.

Şi eram singur. Mai singur ca niciodată. Înainte, în asemenea momente, cineva îmi fusese întotdeauna alături. Tovarăşii marinari la sfârşitul unei bătălii, Burrich, care venea să-mi vindece rănile şi să mă târască acasă, o casă care mă aştepta, Patience, care venea să se agite pe lângă mine, Chade sau Verity, care mă dojeneau că nu am destulă grijă de mine. Molly, care venea în linişte, odată cu întunericul, să mă mângâie. Acum, bătălia se încheiase, scăpasem cu viaţă, dar nimănui nu-i păsa de mine, în afară de lup. Îl iubeam, dar mi-am dat seama că am nevoie şi de alinare omenească. Despărţirea de cei care ţineau la mine mă afecta mai mult decât puteam suporta. Dacă aş fi fost cu adevărat lup, aş fi ridicat botul spre cer şi-aş fi urlat. Cum nu eram, mi-am trimis mintea în explorare într-un fel pe care nu-l pot descrie. Nu cu Harul, nici cu Meşteşugul, ci cu un amestec profan din amândouă. Căutam înfrigurat pe cineva, oriunde ar fi fost, căruia să-i pese că trăiesc.

Aproape că am simțit ceva. Oare Burrich, aflat cine știe unde, a ridicat din sprânceană și s-a uitat în jur, pe ogorul pe care îl lucra, și a simțit, preț de-o clipă, nu mireasma pământului roditor pe care-l săpa ca să scoată recolta, ci miros de praf și de sânge? Oare Molly s-a îndreptat de spate deasupra copăii cu rufe, și-a dus mâinile la șalele ostenite și-a cercetat împrejurimile, surprinsă de fiorul neașteptat de tristețe? Oare l-am tras pe Verity de-un colț de conștiință, am deranjat-o pe Patience de la sortatul ierburilor puse la uscat în tăvi, l-am făcut pe Chade să se încrunte și să lase un pergament la o parte? Ca o molie fluturând la geam, am ciocănit la conștiința lor, am tânjit după afecțiunea pe care o considerasem certitudine. Aproape că i-am atins, mi-am zis, dar numai ca să mă prăbușesc, sfârșit, înapoi în mine, să stau singur în praful drumului, mânjit de sângele a trei oameni.

Mă umplu de praf zvârlind cu piciorul.

Am ridicat ochii. La început, Honey mi s-a părut o siluetă neagră pe cerul colorat de apus. Am clipit și i-am văzut expresia de dezgust și mânie de pe față. Avea hainele rupte, părul i se lipise de obraji.

– Ai fugit! mă acuză ea. Mi-am dat seama cât îmi disprețuia lașitatea. Ai fugit, l-ai lăsat să-i rupă mâna lui Piper, să-l doboare pe tata la pământ cu ciomagul și să încerce să mă siluiască. Ce fel de om ești? Ce fel de om face un asemenea lucru?

O mie de răspunsuri aș fi putut să-i dau, dar totodată niciunul. Sufletul meu pustiu m-a asigurat că n-aș fi rezolvat nimic vorbindu-i. În loc de asta, m-am

ridicat în picioare. Honey s-a uitat lung după mine când m-am dus să-mi iau bocceaua de pe drum. Parcă trecuseră ore întregi de când o azvârlisem cu piciorul. Am ridicat-o și m-am dus la Josh, care stătea lângă Piper și încerca s-o liniștească. Honey, cu simțul ei practic, le desfăcuse deja pachetele. Harpa lui Josh era o încâlceală de aşchii și coarde. Piper nu va mai cânta la fluier decât peste câteva săptămâni, când i se va tămădui brațul. Așa a fost să se întâmple, iar eu am făcut tot ce mi-a stat în putință.

Adică nimic, în afară de-a aprinde un foc la marginea drumului, de-a aduce apă din râu și de-a o pune la fiert. Am ales ierburile care s-o calmeze pe Piper și să-i aline durerea din braț. Am găsit rămurele uscate și le-am curățat cu cuțitul, ca să le fac atele. Iar sus, pe panta dealului, în pădurea din spatele meu? *Mă doare, frate, dar lama n-a intrat adânc. Totuși, rana se deschide când încerc să calc. Și spinii... m-am umplut de spini ca hoitul de muște.*

Vin la tine acum să ți-i scot pe toți.

Nu. Pot să mă lecuiesc și singur. Îngrijește-i pe ceilalți. O scurtă pauză. *Frate. Ar fi trebuit să fugim.*

Știu.

De ce mi-a fost atât de greu să mă duc la Honey și s-o întreb timid dacă are haine pe care să le poată rupe, ca să prind brațul lui Piper în atele? N-a catadicsit să-mi răspundă, dar Josh mi-a dat, fără o vorbă, cârpa moale care-i învelise harpa. Honey mă disprețuia, Josh părea înlemnit din cauza șocului, iar Piper era atât de frământată de durerea ei, că nici nu

mă lua în seamă. Totuşi, am reuşit să-i conving să vină lângă foc. Am ajutat-o pe Piper să meargă susţinând-o cu o mână, cu cea liberă sprijinindu-i braţul rupt. Am aşezat-o, apoi i-am dat mai întâi ei ceaiul pe care-l pregătisem. Când am deschis gura, am vorbit mai mult pentru harpistul Josh decât pentru ea:

– Pot să-i pun la loc osul şi să-l prind în atele. Am mai avut de-a face cu braţe de bărbaţi rupte în bătălie. Nu pretind, însă, că sunt vraci. Când ajungem în oraş, poate va trebui pus la loc din nou.

Josh încuviinţă uşor din cap. Ştiam amândoi că alte soluţii nu aveam. Aşa că îngenunche lângă Piper şi-o prinse de umeri, iar Honey o apucă de partea de sus a braţului şi-o ţinu bine. Eu am scrâşnit din dinţi la durerea pe care o simţea Piper şi i-am îndreptat hotărât braţul. Fata ţipă, desigur, niciun fel de ceai nu putea amorţi complet durerea, dar se şi forţă să nu se zbată. Îi curseră lacrimi pe obraji şi suspină cât i-am prins braţul în atele şi i l-am legat. I-am arătat cum să-l ţină pe jumătate vârât în vestă, ca să-i susţină greutatea şi să nu-l mişte. După aceea i-am mai dat o ceaşcă de ceai şi mi-am îndreptat atenţia spre Josh.

Primise o lovitură în cap care-l ameţise câteva clipe, dar nu leşinase. Avea o umflătură şi s-a strâmbat la atingerea mea, dar carnea nu-i crăpase. L-am spălat cu apă rece şi i-am spus că şi lui avea să-i facă bine ceaiul. Mi-a mulţumit, determinându-mă să mă ruşinez. M-am uitat la Honey, care mă sfredelea din priviri pe deasupra focului plăpând.

– Eşti rănită? am întrebat-o cu glas calm.

– Am o umflătură cât o prună pe fluierul piciorului, unde m-a lovit. Şi mi-a lăsat urme de gheare pe gât şi pe piept, când a încercat să mă siluiască. Dar pot să mă lecuiesc şi singură, mulţumesc frumos... Cob. Nu datorită ţie sunt în viaţă.

– Honey, rosti Josh cu voce joasă, ameninţătoare.

Se ghicea în ea şi oboseală, şi supărare.

– A fugit, tată. L-a doborât pe atacatorul lui, pe urmă ne-a întors spatele şi-a fugit. Dacă ne-ar fi ajutat atunci, n-am fi păţit nimic. Piper n-ar fi avut mâna ruptă, tu n-ai fi rămas fără harpă. A fugit.

– Dar s-a întors. Nici să nu ne gândim ce-ar fi fost dacă nu s-ar fi întors. Ne-am ales cu nişte răni, dar tu poţi să-i mulţumeşti că eşti în viaţă.

– Nu-i mulţumesc pentru nimic, replică Honey cu amărăciune. O clipă de curaj, şi ne-ar fi salvat mijloacele de trai. Acum ce ne-a mai rămas? Un harpist fără harpă şi o cântăreaţă care nu mai poate folosi braţul ca să-şi ţină fluierul.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat de ei. Eram prea obosit ca s-o mai ascult şi prea descurajat ca să mă explic. Am târât cele două cadavre de pe drum în iarba de pe malul râului. În lumina slabă a amurgului, am intrat din nou în pădure şi l-am căutat pe Ochi Întunecaţi. Îşi îngrijise deja rănile mai bine decât aş fi făcut-o eu. Mi-am plimbat degetele prin blana lui, curăţând-o de spini şi de crenguţele de rugi. Am stat puţin cu el. S-a întins cu capul pe genunchiul meu, iar eu l-am scărpinat pe urechi. Altfel nici nu trebuia să comunicăm, atât ne era suficient. Puţin mai

târziu m-am ridicat, am găsit al treilea cadavru, l-am apucat de umeri şi l-am târât afară din pădure, lângă celelalte două. Fără niciun fel de remuşcare, le-am scotocit buzunarele şi săculeţele. Doi nu aveau decât o mână de monede amărâte, dar cel cu sabia strânsese doisprezece bănuţi de argint. I-am luat săculeţul şi-am aruncat în el monedele. I-am luat şi centura cu teacă şi-am cules sabia de pe drum. După aceea, mi-am făcut de lucru până s-a întunecat de-a binelea, adunând pietre de râu, făcând grămezi în jurul cadavrelor pe care, în cele din urmă, le-am acoperit cu ele. Când am terminat, m-am dus la mal, m-am spălat pe mâini şi m-am stropit cu apă pe faţă. Mi-am scos cămaşa, am spălat-o de sânge şi-am îmbrăcat-o, aşa udă şi rece cum era. La început, mi-a făcut bine la vânătăi, dar mai târziu mi-au înţepenit muşchii de frig.

M-am întors la focul mic, care lumina acum feţele celor din jurul lui. Am luat mâna lui Josh şi i-am pus săculeţul în palmă.

– Poate că veţi reuşi să vă descurcaţi cu atât până poţi să-ţi iei altă harpă, i-am spus.

– Bani de la morţi, ca să-ţi uşurezi conştiinţa? mă luă Honey în zeflemea.

Nervii mei, greu puşi la încercare, cedară:

– Închipuie-ţi că au supravieţuit, pentru că, după legea din Buck, ar fi trebuit cel puţin să vă despăgubească, i-am sugerat. Şi dacă nici asta nu te mulţumeşte, din partea mea, n-ai decât să arunci banii în apă.

Am ignorat-o mult mai dur decât mă ignorase ea pe mine. Deşi mă durea şi mă înţepa tot corpul, mi-am

desfăcut centura sabiei. Ochi Întunecați avusese dreptate; cel cu sabia fusese mult mai bine clădit decât mine. Am fixat pielea pe o bucată de lemn și am dat o gaură în centură cu cuțitul. M-am ridicat apoi și m-am încins cu ea. Mă liniștea senzația sabiei grele la șold. Am scos lama și-am studiat-o în lumina focului. Nu era grozavă, dar folositoare și solidă.

– Pe-asta de unde-ai luat-o? mă întrebă Piper, cu glas ușor tremurat.

– De la al treilea neom, din pădure, i-am răspuns acru.

Am vârât sabia înapoi în teacă.

– Ce e? vru să afle harpistul Josh.

– O sabie, îl lămuri Piper.

Josh întoarse ochii împăienjeniți către mine.

– A mai fost unul în pădure, cu sabie?

– Da.

– Și tu i-ai luat-o și l-ai omorât?

– Da.

Pufni încet și clătină din cap pentru sine.

– Când ne-am dat mâna, am bănuit imediat că nu o mână de scrib strâng într-a mea. Vezi, Honey, n-a fugit. S-a dus doar să...

– Dacă l-ar fi omorât mai întâi pe cel care ne-a atacat, ar fi fost mai înțelept, se încăpățână fata.

Mi-am desfăcut bocceaua și mi-am întins pătura. M-am culcat pe ea. Îmi era foame, dar n-aveam ce să fac. În schimb, puteam să fac ceva să-mi alung oboseala.

– Te culci? mă întrebă Piper.

Pe fața ei se ghici o umbră de îngrijorare, atâta câtă mai putea găsi în ea după ce băuse ceaiul meu.

– Da.

– Și dacă mai vin neoameni?

– Atunci Honey poate să-i omoare în ce ordine crede ea că e mai înțelept, i-am sugerat amărât.

M-am foit pe pătură până când mi-am așezat sabia la îndemână și am închis ochii. Am auzit-o pe Honey pregătind așternutul celorlalți.

– Cob? murmură Josh. Ai păstrat niște bani și pentru tine?

– Nu mă aștept să mai am nevoie de bani, i-am răspuns calm.

Am renunțat să-i explic că nu aveam de gând să mai am de-a face cu oamenii. Nu voiam să mai dau explicații nimănui. Puțin îmi păsa dacă mă înțelegeau sau nu.

Am închis iarăși ochii și am pornit în cercetare, atingându-mă scurt cu Ochi Întunecați. Ca și mie, îi era foame, dar preferase odihna. *Până mâine seară, voi fi liber să vânez iar cu tine,* i-am promis. Oftă satisfăcut. Nu era chiar așa departe. Vedea focul meu scânteind printre copaci sub el. Se propti cu botul pe labele din față.

Eram mai obosit decât credeam. Gândurile mele plutiră, se estompară. Le-am lăsat în voia lor și am zburat liber, departe de durerea care-mi ciugulea din trup. Molly, mi-am zis cu dor. Molly. Dar n-am găsit-o. Burrich dormea pe un așternut de paie în fața unui cămin. L-am văzut, l-am atins, dar n-am reușit

să-i păstrez imaginea. Focul îi lumina parţial chipul; slăbise şi soarele îi arsese faţa în atâtea ore de muncă la câmp. L-am părăsit răsucindu-mă uşor. Meşteşugul lui se ciocni de-al meu, dar nu m-am putut controla.

Când visele mele au atins-o pe Patience, am fost şocat s-o găsesc într-o încăpere privată, cu Lordul Bright. El arăta ca un animal încolţit. O tânără într-o rochie superbă era la fel de mirată ca şi el s-o vadă pe Patience dând buzna peste ei. Patience avea o hartă şi vorbea în timp ce dădea la o parte o tavă cu dulciuri şi vin, ca s-o întindă pe masă.

– Îmi dau seama că nu eşti nici prost, nici fricos, Lord Bright. Deci presupun că eşti ignorant. N-am de gând să te mai las să-ţi neglijezi educaţia. Aşa cum îţi va dovedi harta aceasta, desenată de răposatul prinţ Verity, dacă nu iei măsuri cât de curând, toată coasta Buckului se va afla la discreţia Corăbiilor Roşii. Iar ele nu ştiu ce-i îndurarea.

Îşi ridică ochii căprui pătrunzători şi îl sfredeli aşa cum mă sfredelise şi pe mine de atâtea ori când aşteptase din partea mea supunere. Mai că-mi era milă de Lordul Bright. Din păcate, imaginea scăpă printre degetele Meşteşugului meu firav. Ca o frunză purtată de vânt, m-am răsucit şi i-am părăsit.

Nu ştiu dacă după aceea m-am înălţat sau am coborât, ştiu numai că de trupul meu mă mai lega doar un fir subţire. M-am întors şi m-am învârtit în curentul care mă ispitea, încurajându-mă să sar în el. Undeva, un lup scânci agitat. Degete fără substanţă trăgeau de mine, vrând parcă să-mi atragă atenţia.

Fitz. Fii atent. Du-te înapoi.

Verity. Dar Meșteșugul lui n-avea mai multă forță decât o boare, în ciuda efortului pe care-l depunea. Ceva se ridica între noi, fuioare de ceață rece, moi, dar rezistente, încâlcite ca rugii. M-am străduit să-mi pese, să simt destulă teamă care să mă trimită înapoi în corpul meu, însă parcă eram prins în capcana unui vis și încercam să mă trezesc. Nu reușeam să ies din el. Nu găseam puterea să încerc.

O duhoare de magie câinească în aer și ia uite peste ce-am dat. Will se agață de mine ca ghearele pisicii și mă lipi de el. *Salut, bastardule.* Satisfacția lui profundă îmi trezi la viață groaza în toate culorile ei. I-am bănuit zâmbetul cinic. *Niciunul din ei nu-i mort, nici bastardul, cu magia lui pervertită, nici Verity Pretendentul. Ț-ț. Regal va fi foarte dezamăgit să afle că n-a avut succes, așa cum a crezut. De data asta, însă, mă voi ocupa eu de treburi în locul lui. Așa cum știu eu.* Am simțit cum se insinuează testându-mi apărarea, mai intim ca un sărut. Ca și cum frământa carnea unei târfe, mă pipăia, îmi căuta slăbiciunile. Atârnam ca un iepure în strânsoarea lui, așteptând să-mi sucească brusc gâtul. Se făcuse mai puternic și mai viclean.

Verity, am scâncit, dar regele meu nu mă auzi și nu-mi răspunse.

Will mă cântări în palme. *La ce-ți folosește puterea asta, dacă n-ai învățat s-o stăpânești niciodată? La absolut nimic. Mie, însă, ah, mie îmi va da aripi și gheare. Mă vei face destul de puternic ca să-l găsesc pe Verity, oricât s-ar ascunde.*

Dintr-odată, forța începu să se scurgă din mine ca apa dintr-un burduf ciuruit. Habar n-aveam în ce fel îmi penetrase apărarea și nici cum să-l țin la distanță. Îmi lipi mintea de a lui și supse din mine ca o lipitoare. Așa îl omorâseră Justin și Serene pe regele Shrewd. Bietul de el, pierise ca o bulă de săpun spartă. N-am găsit nici voința, nici forța de-a mă lupta în timp ce Will dărâma zidurile dintre noi. Gândurile lui străine mă apăsau, iar el îmi scotocea secretele și mă secătuia.

Dar în mine îl aștepta un lup. *Frate!* exclamă Ochi Întunecați și se năpusti asupra lui sălbatic. Undeva, în depărtarea nemărginită, Will țipă de groază și disperare. Oricât de puternic ar fi fost Meșteșugul lui, nu era înzestrat cu Har. În fața năvalei lui Ochi Întunecați se dovedea neputincios, la fel de neputincios cât fusesem și eu în fața lui. Demult, când mă atacase Justin, Ochi Întunecați reacționase. Justin se prăbușise ca doborât de un lup adevărat. Își pierduse concentrarea și controlul asupra Meșteșugului său, iar eu reușisem să mă eliberez de el. Acum nu vedeam ce se întâmplă cu Will, dar auzeam trosnind fălcile lui Ochi Întunecați. Spaima lui Will era atât de mare, că mă izbi și fugi imediat, rupând atât de brusc legătura dintre noi, încât o clipă n-am mai știut cine sunt. Pe urmă mi-am revenit, treaz de-a binelea, în propriul meu trup.

M-am ridicat în șezut pe pătură, cu sudoarea curgându-mi pe spinare, și m-am apărat cu fiecare bucățică de zid pe care mi-am amintit cum s-o ridic.

– Cob? mă strigă Josh, puţin alarmat.

Se ridică şi el, somnoros, în şezut. Honey se holba la mine de pe pătura ei, unde stătea de pază. Mi-am înghiţit un suspin printre gâfâituri.

– Un coşmar, am îngăimat cu glas răguşit. Doar un coşmar.

M-am sculat împleticindu-mă, îngrozit de cât de vlăguit eram. Lumea se învârtea cu mine. De-abia mă ţineam pe picioare. Frica de propria mea slăbiciune îmi dădu un imbold. Mi-am luat căniţa şi-am plecat la malul râului. Ceai din scoarţă de spiriduş, mi-am promis şi-am sperat să fie suficient de tare. Am ocolit cât de mult am putut grămezile de pietre care acopereau cadavrele neoamenilor. Înainte de a ajunge la mal, Ochi Întunecaţi apăru lângă mine şchiopătând în trei picioare. Am aruncat cana şi m-am lăsat lângă el. L-am luat în braţe, cu grijă să nu-i ating rana de la umăr, şi mi-am îngropat faţa în blana din jurul gâtului său.

Mi-a fost aşa de frică. Aproape că am murit.

Acum înţeleg de ce trebuie să-i omorâm pe toţi, rosti el calm. *Dacă nu-i omorâm, n-o să ne lase în pace niciodată. Trebuie să-i vânăm în bârlogul lor şi să-i omorâm pe toţi.*

Era singura alinare pe care mi-o putea oferi.

6
HARUL ŞI MEŞTEŞUGUL

Menestrelii şi scribii rătăcitori ocupă un loc special în societatea celor Şase Ducate. Ei sunt depozitari de cunoştinţe, nu numai ale meseriei lor, dar şi ale multor altora. Menestrelii păstrează istoria celor Şase Ducate, nu doar istoria generală care a dat formă regatului, ci şi istoricul specific al micilor oraşe şi chiar al familiilor care locuiesc în ele. Deşi visul oricărui menestrel este să fie singurul martor al unui eveniment măreţ şi, astfel, să devină autorul unei noi epopei, rolul său important şi durabil este acela de a fi martor permanent al micilor evenimente care ţes pânza vieţii. Când e vorba de hotarul unei proprietăţi, de arborele genealogic al unei familii sau chiar de o promisiune făcută pe termen lung, menestrelii sunt chemaţi să dea amănuntele pe care alţii poate că le-au uitat. Cei care îi susţin, fără a le lua locul însă, sunt scribii rătăcitori. În schimbul unei taxe, ei vor înregistra pe hârtie nunţi, naşteri, schimbări ale proprietarilor de moşii, moşteniri primite sau promisiuni de zestre. Astfel de însemnări se pot dovedi activităţi complicate, pentru că fiecare parte

implicată trebuie identificată fără putință de tăgadă. Nu doar după nume și meserie, ci și după neam, loc de baștină și înfățișare. Când și când, menestrelul este chemat să fie martor la cele așternute pe hârtie de scrib, iar din acest motiv nu e neobișnuit să-i vezi călătorind împreună sau să întâlnești un menestrel care e deopotrivă și scrib. Prin tradiție, menestrelii și scribii sunt tratați frumos în casele nobililor, petrecându-și în ele iarna și găsind acolo sprijin și alinare la bătrânețe. Niciun lord nu dorește să fie pomenit de rău în poveștile menestrelilor și scribilor sau, și mai rău, să nu fie pomenit deloc. Oamenii sunt învățați să fie generoși față de ei din simplă politețe. Ei știu că se află în prezența unui zgârcit când stau la masă într-un han care nu se laudă cu menestrelii lui.

Mi-am luat rămas-bun de la cântăreți la ușa unui han dintr-un orășel amărât numit Crowsneck[1] a doua zi după-masă. Adică mi-am luat rămas-bun de la Josh. Honey intră în han fără să arunce măcar o privire înapoi. Piper se uită la mine, dar cu o expresie atât de buimacă, încât n-am înțeles nimic din ea. Bătrânul și cu mine am rămas în stradă. Mersesem unul lângă altul și își puse mâna pe umărul meu.

– E o treaptă la ușa hanului, l-am avertizat calm.

El îmi mulțumi din cap.

– Ehei, ne va prinde bine un pic de mâncare gătită, remarcă el și-și îndreptă bărbia spre ușă.

Am scuturat din cap, apoi am dat glas refuzului meu:

---

[1] „Gât de cioară" (n. tr.).

– Mulţumesc, dar eu nu intru cu tine. Plec mai departe.

– Chiar în clipa asta? Hai, Cob, măcar bea o halbă de bere şi gustă ceva. Ştiu că Honey e... greu de suportat uneori. Dar să nu crezi că vorbeşte în numele tuturor.

– Nu din cauza ei plec. Pur şi simplu am ceva de făcut. Un lucru pe care îl amân de multă vreme. Ieri mi-am dat seama că, până nu-l duc la capăt, nu voi avea linişte.

Josh oftă din străfunduri.

– Ieri a fost o zi urâtă. N-aş lua o hotărâre importantă bazându-mă pe ea. Întoarse capul ca să privească spre mine. Oricare-ar fi lucrul acela, Cob, cred că timpul îl va rezolva. Aşa se întâmplă de obicei, să ştii.

– Cu unele lucruri, am murmurat absent. Altele nu se rezolvă până nu le... dregi. Într-un fel sau altul.

– Păi... Îmi întinse mâna. I-am luat-o într-a mea. Noroc bun îţi doresc. Cel puţin mâna asta de luptător are acum o sabie pe care s-o strângă. Asta nu-i semn rău pentru tine.

– Aici e intrarea, am spus şi i-am deschis-o. Noroc bun şi ţie, i-am urat când trecu pe lângă mine şi închise uşa după el.

Ajuns iar în stradă, mi s-a luat o piatră de pe inimă. Eram din nou liber. Nu-mi voi mai lua pe umeri o asemenea povară încă o dată.

Vin, i-am spus lui Ochi Întunecaţi. *În seara asta vânăm.*

Voi sta la pândă pentru tine.

Mi-am ridicat bocceaua mai sus pe umăr, am strâns bine bâta în mână şi am pornit pe stradă. Crowsneck nu avea absolut nimic care să-mi trezească interesul. Paşii m-au purtat însă direct la târg. Obiceiurile vechi le pierzi greu. Am tras cu urechea la protestele şi plângerile celor veniţi la târguit. Cumpărătorii voiau să ştie de ce erau preţurile atât de mari; vânzătorii le spuneau că marfa primită din josul râului era foarte puţină, iar cea care ajungea din amonte până la Crowsneck era foarte scumpă. Preţurile creşteau şi mai mult acolo, îi asigurau ei. Cumpărătorii care se plângeau de preţuri erau la fel mulţi ca aceia interesaţi să achiziţioneze ce nu se găsea. Nu lipseau doar peştele de mare şi lâna groasă din Buck. Se întâmplase ce prevăzuse Chade: nu găseai mătăsuri, rachiu, giuvaiere fine din Bingtown, nicio marfă din ducatele de coastă sau din ţinuturile aflate dincolo de ele. Din cauză că Regal închisese drumurile comerciale spre Regatul Munţilor, negustorii din Crowsneck nu aveau de vânzare nici ambră, nici blănuri, nici alte bunuri. Crowsneck fusese un oraş de negustori. Acum negoţul lâncezea, sufocat de un surplus de bunuri locale pe care nu aveau cu ce să le schimbe.

Măcar un beţiv care-şi târa picioarele ştia pe cine să dea vina pentru toate acestea. Îşi croia drum împleticit prin piaţă, lovind tarabele şi târându-se printre produsele aşezate de negustorii mai mărunţi pe rogojini. Laţele negre îi atârnau până la umeri şi se împleteau cu barba. Mergea şi cânta, adică mai degrabă urla, pentru că nu avea glas de cântăreţ. Nu reuşea să redea

o melodie pe care să mi-o fixez în memorie, iar versurile le pocea cum şi le amintea, deşi înţelesul lor era limpede. Când domnea regele Shrewd peste cele Şase Ducate, pe râu curgea aur, dar acum, că Regal purta coroana, coasta se înroşea de sânge. Beţivanul începu încă o strofă, zicând că mai bine plăteşti taxe ca să lupţi împotriva Corăbiilor Roşiii, decât să le plăteşti unui rege care se ascunde, dar îl întrerupse garda oraşului. Erau doi soldaţi. Mă aşteptam să-l oprească pe beţiv şi să-l scuture de bani ca să plătească mărfurile sparte. Liniştea coborâtă peste piaţă la apariţia gărzilor ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Schimburile încetară, oamenii se topiră din faţa lor sau se lipiră cu spatele de tarabe ca să le facă loc să treacă. Toţi ochii se fixară asupra lor.

Soldaţii îl încercuiră repede pe beţiv, iar eu m-am pierdut în mulţimea care se uita împietrită cum îl înghesuie. Beţivanul căscă ochii disperat la ei, iar privirea rugătoare şi intensă pe care o plimbă peste mulţime îmi dădu fiori. Un soldat îşi luă avânt şi-i trase un pumn înmănuşat în stomac. Beţivanul părea zdravăn, burtos, ca toţi bărbaţii bine clădiţi când încep să îmbătrânească. Unul mai moale s-ar fi prăbuşit. El se lăsă în faţă peste pumnul soldatului, respiră şuierând, apoi, pe nepregătite, vărsă o gură de bere amară. Gărzile se traseră la o parte scârbite, iar una din ele îl îmbrânci şi-l făcu să-şi piardă echilibrul. Se izbi de o tarabă şi trânti la pământ două coşuri cu ouă. Negustorul nu scoase o vorbă, ci se ascunse şi mai mult după taraba sa, ca şi cum nu voia să fie observat.

Soldaţii se apropiară de beţivanul nenorocit. Primul îl apucă de piepţii cămăşii şi-l ridică în picioare. Îi trase un pumn scurt în obraz şi-l trimise în braţele celuilalt. Acesta îl prinse şi-l ţinu ca să-l poată lovi iar tovarăşul lui în stomac. De data asta, amărâtul căzu în genunchi şi garda din spatele lui îi trase un picior.

Nu mi-am dat seama că înaintez decât atunci când am simţit o mână pe umăr. M-am uitat înapoi la chipul zbârcit al bătrânei sfrijite care mă ţinea pe loc.

– Nu-i înfuria, murmură ea. O să-i tragă o mamă de bătaie şi-o să-l lase în pace, dacă nu-i supără nimeni. Ia-te de ei, şi-o să-l omoare. Sau, mai rău, o să-l ducă în Arena Regelui.

M-am uitat fix în ochii ei obosiţi, iar ea lăsă capul jos, ruşinată parcă. Dar nu-şi luă mâna de pe umărul meu. Atunci, asemenea ei, am întors privirea de la locul bătăii şi m-am făcut că n-aud pumnii care loveau carnea, nici icnetele şi strigătele înăbuşite ale victimei.

Era o zi fierbinte, iar soldaţii asudau sub o armură mai grea decât ştiam eu că poartă de obicei gărzile oraşului. Poate că asta l-a salvat pe beţiv. Nimănui nu-i place să transpire în armură. M-am uitat înapoi la timp să-l văd pe unul din soldaţi aplecându-se şi tăind săculeţul victimei, ridicându-l şi vârându-l în buzunar. Cealaltă gardă scrută mulţimea în timp ce anunţă:

– Rolf cel Negru a fost amendat şi pedepsit pentru actul trădător de a-l batjocori pe rege. Să fie de învăţătură pentru toată lumea.

Soldaţii îl lăsară pe bărbat în praful şi mizeria pieţei şi-şi continuară patrularea. Unul din ei se uită peste

umăr în timp ce se îndepărta, însă nimeni nu mişcă până când cei doi nu dispărură după colţ. De-abia atunci piaţa reveni încet la viaţă. Bătrâna îşi luă mâna de pe umărul meu şi începu din nou să se tocmească pentru nişte napi. Negustorul de ouă veni în faţa tarabei, se aplecă şi adună puţinele ouă nesparte şi coşurile lipicioase de albuş. Nimeni nu se uita la omul căzut.

O vreme am stat nemişcat, aşteptând să-mi treacă senzaţia de frig şi tremurat. Am vrut să întreb lumea de ce le-ar păsa gărzilor de cântecul unui beţiv, dar nimeni nu privi în ochii mei întrebători. Dintr-odată, Crowsneck, cu oamenii şi lucrurile lui, mă atrase şi mai puţin. Mi-am aşezat bocceaua mai bine pe umăr şi mi-am reluat drumul spre ieşirea din oraş. Dar, când am trecut pe lângă bărbatul care gemea, mă izbi un val de durere. Cu cât mă apropiam de el, cu atât o simţeam mai clar, ca şi cum mi-aş fi vârât mâna tot mai adânc într-un foc. Bărbatul înălţă capul şi mă ţintui cu privirea. Stropii de sânge i se amestecau cu praful şi cu voma de pe faţă. Am încercat să-mi văd de drum.

Ajută-l. Aşa exprimă mintea mea imboldul neaşteptat născut în mine.

M-am oprit ca înjunghiat, gata să cad. Rugămintea nu venea de la Ochi Întunecaţi. Beţivanul îşi vârî o mână sub el şi se săltă puţin de jos. Mă privi mut, cu ochi rugători şi jalnici. Mai văzusem asemenea ochi înainte; erau ai unui animal suferind.

Poate ar trebui să-l ajutăm? mă întrebă nesigur Ochi Întunecaţi.

Sst, l-am avertizat.

Te rog, ajută-l. Rugămintea răsună mai stăruitor, mai puternic. *Sângele Străvechi îl roagă pe Sângele Străvechi.* Vocea din mintea mea se exprima tot mai clar, nu în vorbe, ci în imagini. Harul m-a ajutat să înţeleg ce se ascundea în spatele lor. Era o rugăminte venită din partea unui clan.

Sunt din haita noastră? întrebă Ochi Întunecaţi. Ştiam că-mi sesizase nedumerirea, aşa că nu i-am răspuns.

Rolf cel Negru reuşise să-şi vâre şi cealaltă mână sub el. Se împinse până reuşi să se proptească într-un genunchi, apoi, în tăcere, întinse o mână spre mine. L-am apucat de braţ şi l-am ajutat să se ridice încet. Odată în picioare, se bălăbăni uşor. L-am susţinut şi l-am lăsat să se sprijine de mine ca să-şi recapete echilibrul. La fel de buimac ca şi el, i-am oferit bâta. O luă, dar se propti de braţul meu în continuare. Încetul cu încetul, am ieşit din piaţă, el sprijinindu-se greu de mine. Prea mulţi ochi ne urmăreau curioşi. Mergând pe stradă, oamenii mai întâi se uitau la noi lung, apoi întorceau capetele. Bărbatul nu-mi spuse nimic. Am tot aşteptat să-mi arate cu degetul direcţia în care voia să meargă sau o casă despre care să pretindă că-i a lui, dar el se încăpăţâna să tacă.

Când am ajuns la periferie, drumul cotea în jos, spre malul râului. Soarele pătrundea printr-o deschizătură dintre copaci, sclipind argintiu pe apă. În locul acela, o porţiune puţin adâncă a râului spăla un mal ierbos, înconjurat de sălcii. Oameni cu coşuri pline de rufe spălate tocmai plecau. Rolf cel Negru

mă trase uşor de braţ, arătându-mi că vrea să meargă la marginea apei. Ajunşi acolo, îngenunche, apoi se aplecă în faţă ca să-şi vâre în apă nu numai faţa, ci capul cu gât cu tot. Îl scoase, se frecă pe obraz, apoi îl scufundă iarăşi. Când îl scoase la suprafaţă a doua oară, îl scutură cu forţă, aşa cum se scutură un câine ud, împrăştiind apă peste tot. Se lăsă pe călcâie şi ridică spre mine doi ochi injectaţi.

– Beau prea mult când vin în oraş, îmi zise cu glas dogit.

Am încuviinţat în tăcere.

– Te simţi bine acum?

Încuviinţă, la rândul lui. Îi vedeam limba mişcându-i-se în gură, pipăind după tăieturi şi dinţi care să se clatine. O durere veche se rostogoli în mine. Voiam să stau cât mai departe de lucrurile care-mi aminteau de ea.

– Noroc bun, atunci, i-am spus.

Puţin mai sus de locul unde se afla, m-am aplecat, am băut apă şi mi-am umplut burduful. Apoi m-am ridicat, mi-am aranjat iar bocceaua pe umăr şi-am dat să plec. O adiere de Har îmi răsuci brusc capul spre pădure. Un ciot viu se mişcă, apoi se ridică pe labele din spate. Era un urs brun. O ursoaică. Adulmecă aerul, se lăsă în patru labe şi porni leneşă spre noi.

– Rolf, am şoptit în timp ce păşeam în spate. Rolf, uite o ursoaică.

– E-a mea, murmură el. Nu trebuie să te temi de ea.

Am rămas stană de piatră când ursoaica ieşi agale din pădure şi veni spre malul ierbos. Apropiindu-se

de Rolf, scoase un muget jos, ca o vacă plângând după viţel. Apoi îl împinse cu capul. El se ridică în picioare sprijinindu-se de umerii aplecaţi ai animalului. Mi-am dat seama că fac schimb de mesaje, dar habar n-aveam ce anume îşi transmit. Apoi ursoaica înălţă capul şi-l îndreptă direct spre mine. *Sânge Străvechi*, îmi spuse. Avea ochii adânciţi în orbite deasupra botului. Când mergea, blana văluroasă îi sclipea în soare. Animalul şi bărbatul veniră amândoi spre mine. Nu m-am mişcat din loc.

Ajunşi în dreptul meu, ursoaica mişcă botul în sus, îşi lipi hotărâtă nasul de mine şi începu să mă amuşine îndelung.

Frate? se alarmă puţin Ochi Întunecaţi.

Cred că-i în regulă. Nici nu îndrăzneam să respir. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de un urs.

Avea capul cât o baniţă. Respiraţia ei fierbinte pe pieptul meu duhnea a peşte de râu. După câteva clipe, se îndepărtă, scoţând un soi de *uh, uh, uh*, ca şi cum ar fi chibzuit la mirosul meu. Se lăsă pe labele din spate şi respiră pe gură, de parcă mi-ar fi comparat mirosul cu cel din aer. Mişcă încet din cap la stânga şi la dreapta, apoi păru să ia o hotărâre. Se lăsă iar în patru labe şi porni la drum anevoie.

– Vino, mă îndemnă scurt Rolf şi-mi făcu semn să-l urmez.

Se îndreptau spre pădure. Rolf adăugă peste umăr:

– Avem mâncare pentru toţi. Şi lupul e bine-venit.

După o clipă, i-am urmat.

E înțelept ce facem? L-am simțit pe Ochi Întunecați în apropiere, venind spre mine cât de repede putea, șerpuind printre copacii de pe panta unui deal.

Trebuie să-mi dau seama ce sunt. Or fi ca noi? N-am mai vorbit niciodată cu cineva ca noi.

Ochi Întunecați pufni a dispreț. *Ai fost crescut de Inima Haitei. El e mai mult ca noi decât ăștia. Nu sunt sigur că vreau să mă apropii de un urs, nici de omul care-i trimite gânduri.*

Vreau să aflu mai multe, am stăruit. *Cum de m-au simțit, cum de m-a găsit ea?* În ciuda curiozității, am rămas mult în spatele perechii bizare. Om și urs înaintau greoi înaintea mea. Mergeau printre sălciile de la malul râului, evitând drumul. În locul unde pădurea se îndesi pe partea opusă a drumului, traversară în grabă. I-am urmat. Feriți de umbra adâncă a copacilor mai groși, în scurt timp am dat peste o urmă de vânat care tăia o pantă de deal. L-am ghicit pe Ochi Întunecați înainte de a-l vedea în fața mea. Gâfâia pentru că alergase. M-a durut sufletul știind că fugise în trei picioare. De prea multe ori fusese rănit din cauza mea. Cu ce drept îi ceream atâtea?

Nu mă doare chiar atât de rău.

Nu-i plăcea să meargă în spatele meu, dar cărarea era prea îngustă pentru amândoi. L-am lăsat să țopăie pe ea, iar eu am pășit pe la margine, ferindu-mă de crengi și de trunchiuri, urmându-le pe călăuzele noastre îndeaproape. Niciunul din noi nu era în largul său din cauza ursoaicei. O singură lovitură să-ți dea cu laba și te schilodea sau te omora, iar puțina mea experiență

cu urşii nu mă lămurea dacă au sentimente sau nu. Mergând după mirosul ei, lui Ochi Întunecaţi i se ridică blana de pe ceafă, iar mie mi se făcu pielea de găină.

După o vreme, au ajuns la o cabană mică aşezată frumos pe partea opusă a dealului, construită din piatră şi lemn fixat cu muşchi şi iarbă. Buştenii care formau acoperişul erau acoperiţi cu un strat verde. Din ei creşteau iarbă şi chiar tufe scunde. Uşa stătea larg deschisă. Şi bărbatul, şi ursoaica intrară în cabană înaintea noastră. După o clipă de şovăială, am îndrăznit să arunc un ochi înăuntru. Ochi Întunecaţi rămase în urmă, cu blana de pe spate zbârlită, cu urechile aduse în faţă.

Rolf cel Negru reveni la uşă ca să vadă ce facem afară.

– Intraţi, sunteţi bine-veniţi, ne pofti el. Văzând că ezit, adăugă: Sângele Străvechi nu atacă Sângele Străvechi.

Am intrat cu grijă. Am observat o masă joasă în mijlocul camerei, bănci de-o parte şi de alta a ei şi un cămin din piatră de râu clădit într-un colţ, între două scaune confortabile. O altă uşă ducea spre un dormitor mai mic. În cabană mirosea puternic a bârlog de ursoaică şi-a pământ. Într-un colţ zăceau nişte oase împrăştiate, iar pereţii din jurul lor purtau urme de gheare.

O femeie tocmai punea deoparte mătura după ce măturase podeaua. Avea haine maro şi păr castaniu scurt, lipit de cap, precum căciuliţa de ghindă. Întoarse imediat capul spre mine şi mă privi fără să clipească. Rolf arătă spre mine.

– Iată musafirii despre care ţi-am vorbit, Holly, anunţă el.

– Mulţumesc pentru ospitalitate, am rostit.

Femeia mai că tresări.

– Cei cu Sânge Străvechi se primesc întotdeauna cu braţele deschise unii pe alţii.

Am întors privirea înapoi către Rolf.

– N-am mai auzit de „Sângele Străvechi" până acum.

– Dar ştii ce e.

Îmi zâmbi – un zâmbet de urs. Împrumutase şi ţinuta ursoaicei: mersul greoi, capul clătinat la stânga şi la dreapta, bărbia împinsă în afară şi privirea îndreptată în jos, de parcă ar fi avut un bot între ochi. În spatele lui, femeia încuviinţă uşor. Înălţă capul şi avu un schimb de priviri cu cineva. I-am urmărit căutătura şi-am dat peste un şoim mic, cocoţat pe un căprior. Mă sfredeli din ochi. Grinzile erau pătate de excrementele lui albicioase.

– Vrei să zici Harul? am întrebat.

– Nu, răspunse Rolf. Aşa îi spun cei care nu ştiu nimic despre el. E numele prin care îl dispreţuiesc. Aceia dintre noi care au Sânge Străvechi nu-i zic aşa.

Se răsuci spre dulapul lipit de peretele scund şi începu să scoată mâncare din el. Felii lungi şi subţiri de somon afumat. O franzelă grea, coaptă cu nuci şi fructe. Ursoaica se ridică pe picioarele dinapoi, apoi se lăsă iar în patru labe, amuşinând aprobator. Întoarse capul şi luă o bucată de peşte de pe masă; arăta mică în fălcile ei. Se duse agale până în colţul ei şi se întoarse cu spatele ca s-o mănânce. Femeia se aşezase

în liniște pe-un scaun de unde putea vedea toată încăperea. Când i-am aruncat o privire, zâmbi și mă invită din ochi la masă în tăcere. Pe urmă își reluă poziția țeapănă, de supraveghetor.

Am descoperit că salivam de poftă. Nu mâncasem pe săturate de mult timp, iar în ultimele două zile nu băgasem în gură aproape nimic. Un scâncet discret de afară îmi aminti că Ochi Întunecați era la fel de flămând.

– N-avem brânză, n-avem unt, mă preveni Rolf cel Negru serios. Gărzile orașului mi-au luat toți banii pe care i-am făcut înainte să cumpăr unt și brânză. Dar avem pește și pâine din belșug și faguri pentru pâine. Mănâncă ce dorești.

Fără să vreau, mi-au sclipit ochii spre ușă.

– Amândoi, mă lămuri el. În rândul celor cu Sânge Străvechi, doi sunt tratați ca unul. Întotdeauna.

– Măzăriche și cu mine vă urăm amândoi bun venit, adăugă încet femeia. Eu sunt Holly.

I-am mulțumit politicos din cap pentru invitație și l-am întrebat pe lup:

Ochi Întunecați, vrei să intri?

O să vin la ușă.

În clipa următoare, o umbră cenușie trecu sfioasă prin fața ușii deschise. L-am simțit cum dă târcoale cabanei, adulmecă mirosurile locului, simte putoare de urs, numai de urs, pretutindeni. Ajunse iar la ușă, aruncă o privire înăuntru și mai ocoli o dată cabana. Descoperi în apropiere o carcasă de căprioară mâncată pe jumătate, ascunsă sub frunze și pământ. Era

o treabă tipică de urs. N-a trebuit să-l previn să nu se atingă de ea. Într-un sfârşit, veni iar la uşă şi se aşeză alarmat, cu urechile ciulite.

– Du-i de mâncare afară, dacă nu vrea să intre, mă îndemnă Rolf. Niciunul dintre noi nu crede că trebuie să forţezi un seamăn să-şi nesocotească instinctele.

– Mulţumesc, i-am spus, cam ţeapăn, dar nu prea ştiam cum să mă port printre ei.

Am luat o felie de somon de pe masă şi i-am aruncat-o lui Ochi Întunecaţi. O prinse cu abilitate. Rămase un moment cu ea între fălci. Nu putea să mănânce şi să rămână şi în alertă în acelaşi timp. Stând cu peştele în gură, începură să-i curgă dâre lungi de salivă. *Mănâncă*, l-am îndemnat. *Nu cred că ne vor răul.*

Nu mai avu nevoie de încurajări. Lăsă peştele să cadă, îl prinse cu labele şi smulse o bucată zdravănă din el. O înghiţi hulpav, nemestecată. Îmi stârni senzaţia intensă de foame pe care mi-o reprimasem. Am întors capul de la el şi am văzut că Rolf îmi tăiase şi mie o felie groasă de pâine şi-o unsese cu miere. Lui îşi turna mied într-o cană mare. A mea era deja lângă farfurie.

– Mănâncă, nu sta după mine, mă pofti el, iar când m-am uitat cu coada ochiului la femeie, ea zâmbi.

– Poftă bună, îmi ură în şoaptă.

Veni la masă şi luă o farfurie, dar puse pe ea numai o bucăţică de peşte şi un rest de pâine. Mi-am dat seama că mănâncă numai ca să nu mă simt eu stânjenit, nu pentru că i-ar fi fost foame.

– Mănâncă pe săturate, mă îndemnă. Noi simţim că ţi-e foame, să ştii, adăugă ea.

Nu se aşează cu noi la masă, ci se întoarse cu farfuria pe scaunul de lângă foc.

M-am supus cu mare bucurie. Am mâncat la fel de necivilizat ca Ochi Întunecaţi. El era la a treia bucată de peşte, iar eu terminasem tot atâtea felii de pâine şi mestecam la a doua de peşte, când mi-am adus aminte că sunt musafir. Rolf îmi umplu din nou cana cu mied şi rosti:

– Mai demult, am încercat să ţin o capră. Pentru lapte şi brânză. Dar nu s-a putut obişnui cu Hilda. Biata de ea, era prea agitată ca să dea lapte. Aşa că bem mied. Cu nasul Hildei pentru miere, nu ne lipseşte niciodată.

– E grozav, am oftat eu.

Am pus pe masă cana golită pe-un sfert şi am răsuflat liniştit. Nu terminasem de mâncat, dar îmi astâmpărasem, cât de cât, foamea. Rolf cel Negru luă o felie de peşte şi i-o aruncă Hildei. Ea o prinse cu botul şi cu labele, pe urmă se răsuci cu spatele ca s-o mănânce. Rolf îi azvârli o felie şi lui Ochi Întunecaţi, care uitase să mai fie precaut. Lupul sări după ea, se aşeză cu peştele între labele din faţă şi-şi răsuci capul într-o parte ca să muşte din el şi să-l înghită hulpav. Holly ciugulea din peştele uscat şi-l înghiţea cu capul plecat deasupra farfuriei. De câte ori mă uitam la ea, o surprindeam săgetându-mă cu ochii ei negri. Am întors privirea spre Hilda.

– Cum de-ai ajuns să te împrieteneşti cu o ursoaică? am întrebat, apoi am adăugat repede: dacă nu te superi. N-am mai vorbit cu altcineva care s-a

întovărăşit cu un animal, cel puţin nu cu unul care s-o recunoască deschis.

Rolf se lăsă cu spatele pe spătar şi se propti cu mâinile pe burtă.

– Nu „recunosc deschis" în faţa oricui. Am presupus că m-ai simţit imediat, aşa cum Hilda şi cu mine simţim întotdeauna când sunt şi alţii cu Sânge Străvechi prin preajmă. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare... mama mea avea Sânge Străvechi şi doi din copiii ei l-au moştenit. Ea şi-a dat seama, bineînţeles, şi ne-a crescut în spiritul lui. Iar când am devenit bărbat, mi-am căutat singur tovărăşie.

L-am privit cu o expresie goală. El clătină din cap şi un surâs îi coloră buzele.

– M-am dus de unul singur în pădure, căutând un prieten animal. Unii caută în oraşe, alţii, în pădure, câţiva, din câte am auzit, pleacă pe mare. Dar pe mine m-a atras pădurea. Aşa că am intrat în ea cu toate simţurile încordate, postind, bând doar apă rece şi mâncând numai ierburile care-mi puneau în mişcare Sângele Străvechi. Am găsit un loc, aici, m-am aşezat la rădăcina unui copac bătrân şi-am aşteptat. După o vreme, Hilda a venit la mine, căutând cum căutam şi eu. Ne-am testat, am descoperit că ne putem încrede unul în celălalt şi iată-ne acum, după şapte ani.

Se uită la Hilda cu multă dragoste, ca şi când ar fi vorbit despre soţia şi copiii lui.

– O căutare voită a animalului cu care să te întovărăşeşti, am cugetat.

Cred că tu m-ai căutat în ziua aceea și că și eu te-am căutat pe tine. Deși, pe atunci, niciunul din noi nu știa că îl caută pe celălalt. Ochi Întunecați medita, aruncând o lumină nouă asupra faptului că-l salvasem de la negustorul de animale.

Nu cred, i-am spus, cu părere de rău. *Mă mai legasem de două animale înainte, doi câini, și cunoscusem prea bine suferința pierderii unui asemenea prieten. Mă hotărâsem să nu mă mai împrietenesc așa niciodată.*

Rolf se uita la mine aproape îngrozit, nevenindu-i să creadă.

– Te-ai legat de două animale înaintea lupului? Și le-ai pierdut pe amândouă? Clătină din cap, negând că ar fi fost așa. Ești prea tânăr chiar și pentru o primă legătură.

Am ridicat din umeri.

– Eram doar un copil când m-am atașat de Curiosul. A fost luat de lângă mine de cineva care știa câte ceva despre asemenea legături și nu credea că sunt bune pentru niciunul din noi. Mai târziu, l-am întâlnit din nou, dar spre sfârșitul zilelor sale. Iar celălalt cățeluș de care m-am atașat...

Rolf mă privea cu scârba pe care o manifesta Burrich față de Har, în timp ce Holly dădea din cap în tăcere.

– Te-ai atașat de un animal în copilărie? Iartă-mă, dar asta-i o perversiune. E ca și cum s-ar mărita o fetiță cu un bărbat în toată firea. Un copil nu e pregătit să ia parte la viața unui animal sălbatic: părinții cu Sânge Străvechi pe care îi cunosc eu îi feresc cu

multă grijă pe copiii lor de asemenea legături. Expresia i se îmbună. Totuşi, trebuie să fi fost chinuitor pentru prietenul tău să fie luat de lângă tine. Dar, indiferent cine l-a îndepărtat, a făcut ceea ce trebuia, indiferent de ce. Se uită la mine mai atent. Mă mir că ai supravieţuit fără să ştii nimic despre Sângele Străvechi.

– Acolo de unde vin eu, rareori se vorbeşte despre el. Iar când se vorbeşte, i se spune Harul şi e considerat o ruşine.

– Şi părinţii tăi ţi-au zis asta? Ştiu că Sângele Străvechi e desconsiderat şi se spun numai minciuni despre el, dar de obicei nu le auzi de la părinţi. Părinţii noştri ţin foarte mult la familie şi ne ajută să ne găsim perechea potrivită când vine vremea, pentru ca neamul nostru să nu se împuţineze.

Mi-am plimbat privirea de la expresia lui sinceră la ochii miraţi ai lui Holly.

– Nu mi-am cunoscut părinţii.

Chiar dacă Rolf nu ştia cine sunt, tot nu mi-a venit uşor să rostesc vorbele acelea.

– Mama m-a dat familiei tatălui când aveam şase ani. Iar tata a ales... să nu stea lângă mine. Totuşi, cred că am moştenit Sângele Străvechi din partea mamei. Nu-mi amintesc nimic despre ea sau familia ei.

– Şase ani? Şi nu-ţi aduci aminte nimic? Sigur te-a învăţat ceva înainte de a te da, ţi-a spus cum să te fereşti...?

Am oftat.

– Nu-mi amintesc nimic despre ea.

Mă plictisisem de mult să mi se spună că trebuie să-mi aduc aminte ceva despre mama, că toți oamenii au amintiri de la trei ani sau chiar de mai devreme. Rolf cel Negru scoase un sunet înfundat, jumătate mârâit, jumătate oftat.

– Păi, cineva tot trebuie să te fi învățat ceva.

– Nu, i-am spus eu fără ocolișuri, obosit să-l contrazic.

Voiam să pun capăt discuției, așa că am apelat la cea mai veche tactică pe care o știam ca să distrag atenția celor care îmi puneau prea multe întrebări.

– Povestește-mi despre tine. Ce te-a învățat mama ta și cum?

Rolf zâmbi. Obrajii groși i se încrețiră, făcând să i se micșoreze ochii negri.

– Douăzeci de ani i-au trebuit ca să mă învețe. Ai atâta vreme la dispoziție ca să asculți? Văzându-mi expresia nedumerită, adăugă: Nu, știu că ai întrebat numai ca să faci conversație. Dar îți ofer ceea ce văd că-ți lipsește. Rămâi cu noi un timp. Te vom învăța ceea ce trebuie să știi și tu, și lupul. Dar nu-ți va ajunge o oră sau o zi. Îți va lua câteva luni. Poate chiar ani de zile.

Holly vorbi pe neașteptate cu glas scăzut:

– I-am putea găsi și o pereche. Se potrivește cu fata lui Ollie. E mai în vârstă, dar l-ar putea ajuta să-și facă un rost.

Rolf zâmbi larg.

– Ce ți-e și cu femeile astea! Nu te cunoaște nici de cinci minute, dar deja ți-a și găsit nevastă.

Holly mi se adresă direct. Îmi zâmbi scurt, dar blând.

– Vita e prietenă cu o cioară. Împreună ați vâna foarte bine. Rămâi cu noi. O vei cunoaște și-ți va plăcea. Sângele Străvechi trebuie să se unească cu Sângele Străvechi.

Refuză politicos, îmi sugeră imediat Ochi Întunecați. *Destul de rău că am tras în vizuina oamenilor. Dacă începi să dormi lângă urși, o să puți atât de tare, că n-o să mai putem vâna împreună. Și n-am niciun chef să împart prada noastră cu o cioară pisăloagă.* Făcu o mică pauză. *Dar poate că știu o femeie prietenă cu o lupoaică.*

Un zâmbet miji în colțul gurii lui Rolf. Bănuiam că înțelege mai multe din ce ne spuneam și i-am atras atenția lui Ochi Întunecați.

– Aș putea să te învăț lucrul ăsta, dacă te hotărăști să rămâi, se oferi Rolf. Când vorbiți voi doi, pentru cineva cu Sânge Străvechi e ca și cum ați striga în gura mare ca să acoperiți zdrăngănitul unui cărucior de tinichigiu. Nu trebuie să fiți atât de... deschiși. Te adresezi unui singur lup, nu tuturor lupilor din lume. Nu. E chiar mai mult decât atât. Sunt sigur că vă aude orice ființă care se hrănește cu carne. Spune-mi, când a fost ultima oară când te-ai întâlnit cu un carnivor mare?

Niște câini m-au urmărit acum câteva nopți, zise Ochi Întunecați.

– Câinii latră de pe teritoriul lor, remarcă Rolf. M-am referit la un carnivor sălbatic.

– Nu cred că am văzut vreunul de când ne-am legat, am recunoscut în silă.

– Vor încerca să te evite, așa cum neoamenii încearcă să te urmărească, rosti Rolf cel Negru calm.

Un fior îmi străbătu șira spinării.

– Neoameni? Dar ei se pare că nu au niciun fel de Har. Nu-i simt deloc cu Harul, doar îi văd sau îi ghicesc după duhoare...

– Pentru simțurile tale de om cu Sânge Străvechi, toate creaturile emană căldură, ca și cum ți-ar fi rude. Toate, în afară de neoameni. E-adevărat?

Am încuviințat stânjenit.

– Ei nu o mai au. Nu știu în ce fel li se fură, dar asta înseamnă să fii neom. Rămâne un gol în tine. Noi, cei cu Sânge Străvechi, știm foarte bine lucrul ăsta, și mai știm că neoamenii ne urmăresc și ne atacă pe noi mai mult decât pe alții. Mai ales dacă ne folosim talentul fără băgare de seamă. De ce e așa nu poate spune nimeni cu certitudine. Poate doar neoamenii știu, dacă mai „știu" cu adevărat. Dar pentru noi e un motiv în plus să ne păzim pe noi și talentele noastre.

– Vrei să zici că Ochi Întunecați și cu mine n-ar trebui să folosim Harul?

– Vreau să zic că poate ar trebui să rămâneți aici o vreme, ca să vă faceți timp să învățați cum să stăpâniți talentul celor cu Sânge Străvechi. Altfel, vă veți trezi că aveți de dus mai multe lupte ca aceea de ieri.

Își permise un zâmbet ușor.

– Nu ți-am pomenit nimic de atacul acela, am spus eu calm.

– Nici nu trebuia, sublinie Rolf. Sunt convins că v-au auzit luptând de la șapte poște toți cei cu Sânge

Străvechi. Până când nu învățați să vă controlați când vorbiți unul cu altul, niciun gând schimbat între voi nu va fi ascuns de alții. Făcu o pauză, apoi reluă: Nu ți s-a părut ciudat că neoamenii își pierd vremea atacând un lup, când n-au ce câștiga de pe urma unui asemenea atac? Se concentrează asupra lui numai pentru că e legat de tine.

Mi-am cerut iertare din priviri de la Ochi Întunecați.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, dar avem de împlinit un lucru care nu suportă amânare. Cred că vom întâlni tot mai puțini neoameni pe măsură ce avansăm în interiorul regatului. Nu vom păți nimic.

– Probabil. Pe cei care vin în mijlocul regatului îi adună regele. Dar cei rămași vor fi atrași de tine. Și, chiar dacă nu ai mai întâlni niciunul, ai da peste gărzile regelui. În perioada asta, sunt foarte interesate de oamenii cu Har. În ultima vreme, mulți dintre cei cu Sânge Străvechi au fost vânduți regelui, de vecini, chiar și de familie. Aurul lui e bun și nici măcar nu cere prea multe dovezi că au Sânge Străvechi. De mult timp n-a mai fost atât de aprigă răzbunarea împotriva noastră.

Am întors privirea stânjenit, conștient de motivul pentru care îi ura Regal pe cei cu Har. Grupul lui de inițiați îl sprijineau. Mi s-a făcut rău când m-am gândit la ființele nevinovate vândute lui Regal, pentru ca el să se răzbune pe ele în locul meu. Am încercat să-mi ascund ura cât mai bine.

Hilda veni la masă, o cercetă gânditoare, apoi luă oala cu faguri. Se îndepărtă cu grijă, se așeză în colțul

ei și începu să-i lingă. Holly se uita întruna la mine. Nu reușeam să citesc nimic în ochii ei.

Rolf cel Negru se scărpină în barbă și se strâmbă când atinse un loc dureros.

– Îți înțeleg dorința de a-l omorî pe regele Regal. Dar nu cred că-ți va fi atât de ușor pe cât îți închipui.

Eu n-am făcut decât să-l privesc, dar Ochi Întunecați scoase un mârâit gros. Auzindu-l, Hilda se lăsă în patru labe. Oala cu miere se răsturnă și se rostogoli pe podea. Rolf cel Negru îi aruncă o privire; ea se calmă, dar ne săgetă din ochi pe Ochi Întunecați și pe mine. Nu cred că te poate îngrozi ceva mai mult decât expresia furioasă a unui urs. N-am îndrăznit să mă mișc. Holly își îndreptă spatele în scaun, dar își păstră calmul. Deasupra noastră, pe căpriori, Măzăriche fâlfâi din aripi.

– Dacă-ți strigi toate planurile și suferința în lumina lunii, să nu te miri că le află și alții. Nu cred că vei întâlni mulți din cei cu Sânge Străvechi care să fie de partea regelui Regal... poate niciunul. De fapt, te vor ajuta cu bucurie, dacă le-o vei cere. Totuși, e mai înțelept să taci când ai un astfel de plan.

– Luându-mă după cântecul tău de mai devreme, aș zice că-mi împărtășești sentimentele. Îți mulțumesc că m-ai avertizat. Dar Ochi Întunecați și cu mine am mai fost în situația de a ne împărtăși gândurile cu multă reținere. Acum, știind că există pericolul să fim auziți, cred că ne putem feri de el. Dar vreau să te întreb ceva. De ce le pasă gărzilor din Crowsneck că un bărbat a băut și cântă o melodie batjocoritoare la adresa... regelui?

De-abia am reuşit să rostesc cuvântul.

– Nu le pasă deloc dacă sunt de-aici, din Crowsneck. Dar lucrurile nu mai stau aşa în oraşul nostru şi nici în alte oraşe de pe malul râului. Gărzile sunt ale regelui, deşi poartă uniforma celor din Crowsneck şi sunt plătite din banii oraşului. Însă tot oamenii regelui sunt. Regal nu se înscăunase nici de două luni când a decretat schimbarea aceasta. A pretins că legea se aplică mai echitabil dacă toate gărzile oraşelor sunt formate din oamenii lui, pentru ca legea celor Şase Ducate să primeze înaintea altora. Ei, ai văzut şi tu cum o aplică... fură orice găsesc asupra sărmanilor beţivani care-l calcă pe rege pe coadă. Totuşi, gărzile din Crowsneck nu sunt atât de aspre ca altele de care am auzit. Se zvoneşte că în Sandbend un hoţ de buzunare sau un tâlhar o duce foarte bine dacă îşi primesc şi gărzile partea lor. Conducătorii oraşelor nu pot concedia soldaţii numiţi de rege. Şi nici n-au voie să completeze efectivele cu oamenii lor.

Tipic pentru Regal. M-am întrebat cât de obsedat devenise de putere şi control. Va pune spioni pe urma spionilor? Sau o făcuse deja? Nici una, nici alta nu erau semne bune pentru viitorul celor Şase Ducate ca regat.

Rolf cel Negru mă aduse la realitate.

– Acum vreau să te întreb eu ceva.

– Întreabă-mă ce doreşti, l-am invitat, dar am ţinut pentru mine cât de sincer avea să-mi fie răspunsul.

– Târziu, aseară, după ce le-ai venit de hac neoamenilor... te-a mai atacat cineva. Nu mi-am dat seama cine, doar că te-a apărat lupul şi că atacatorul s-a dus...

undeva. Lupul tău l-a asaltat cu toată puterea printr-un canal care mie îmi era străin și nu l-am putut urmări. Ați învins, tu și el, dar mai multe nu știu. Cu cine te-ai luptat?

– Cu un servitor de-al regelui, am răspuns șovăitor.

Nu voiam să-i ascund răspunsul în întregime și, oricum, părea neprimejdios, pentru că îl cunoștea deja.

– Te-ai luptat cu ceea ce oamenii numesc Meșteșug, nu-i așa?

Mă țintui din priviri. Văzând că nu răspund, continuă:

– Mulți dintre noi ar vrea să știe cum se întrebuințează. În trecut, cei înzestrați cu el ne-au vânat ca pe niște scursuri. Nu este familie cu Sânge Străvechi care să nu fi suferit din cauza lor. Acum, zilele acelea s-au întors. Dacă există o cale de a ne folosi talentul împotriva celor care întrebuințează Meșteșugul neamului Farseer, ne-ar fi de mare folos s-o cunoaștem și noi.

Holly se apropie în liniște, se prinse de spătarul scaunului pe care ședea Rolf și mă privi peste umărul său. Mi-am dat seama cât de important era răspunsul meu pentru ei.

– Nu vă pot învăța acest lucru, le-am spus cu sinceritate.

Rolf nu mă slăbi din priviri, evident neîncrezător.

– În seara asta, de două ori m-am oferit să te învăț tot ce știu despre Sângele Străvechi, să-ți deschid ușile pe care numai din ignoranță nu le-ai deschis. M-ai refuzat, dar, pe Eda, eu m-am oferit, și încă pe gratis. Iar eu un singur lucru îți cer, unul care ar salva viața

multora dintre ai noştri, şi tu zici că nu mă poţi învăţa să-l folosesc?

I-am aruncat o privire Hildei. Făcuse iar ochi mici, rotunzi şi lucioşi. Probabil că Rolf cel Negru habar n-avea cât de mult semăna cu ursoaica în postură. Amândoi mă făcură să măsor distanţa până la uşă, iar Ochi Întunecaţi era deja în picioare, gata s-o ia la fugă. În spatele lui Rolf, Holly lăsă capul pe-o parte şi mă privi fix. Deasupra noastră, şoimul întoarse capul să ne urmărească. M-am străduit să-mi relaxez muşchii, ca să mă port mult mai calm decât eram. Era o tactică învăţată de la Burrich când avea de-a face cu un animal agitat.

– Ţi-am spus adevărul, am rostit precaut. Nu te pot învăţa ceva ce nici eu nu înţeleg prea bine.

Nu le-am spus că şi mie îmi curgea în vene sânge blestemat de Farseer. Acum eram sigur de un lucru pe care înainte doar îl bănuisem. Puteai folosi Harul pentru a ataca Meşteşugul, însă numai dacă deschideai înainte un canal pentru Meşteşug. Chiar dacă aş fi putut să descriu ce anume făcusem Ochi Întunecaţi şi cu mine, nimeni n-ar fi fost în stare să ne imite. Pentru a lupta cu Harul împotriva Meşteşugului, trebuia să fii înzestrat cu ambele. M-am uitat în ochii lui Rolf cel Negru calm, ştiind că-i spusesem adevărul.

Îşi relaxă treptat umerii aduşi în faţă, iar Hilda se lăsă în patru labe şi începu să amuşine mierea răsturnată.

– Poate aşa e, spuse el încăpăţânat. Poate, dacă ai rămâne cu noi şi ai învăţa ce ţi-aş arăta eu, ai începe

să înțelegi ce faci. Atunci m-ai putea învăța și tu pe mine. Nu crezi?

Mi-am păstrat glasul potolit, fără inflexiuni.

– Azi-noapte ai văzut când m-a atacat un slujitor de-al regelui. Crezi că ei mi-ar permite să rămân aici și să învăț mai multe lucruri pe care să le folosesc împotriva lor? Nu. Singura mea șansă e să intru de bunăvoie în bârlogul lor, înainte de a pleca ei să mă caute pe mine. Am ezitat câteva clipe, apoi l-am liniștit pe Rolf: Deși nu te pot învăța să faci lucrul pe care-l fac eu, poți să fii convins că va fi întrebuințat împotriva dușmanilor celor cu Sânge Străvechi.

Acesta fu, în sfârșit, un răspuns logic, pe care îl putea accepta. Inspiră cu zgomot de mai multe ori, căzut pe gânduri. M-am întrebat stânjenit dacă și eu împrumutasem de la lup atâtea gesturi câte luase el de la ursoaică și Holly de la șoim.

– Vrei măcar să rămâi până dimineață? mă întrebă Rolf pe nepusă masă.

– Ne descurcăm mai bine când călătorim noaptea, am spus cu părere de rău. Ne e mai ușor amândurora.

El încuviință înțelept.

– Păi, atunci îți doresc numai bine și mult noroc ca să-ți împlinești țelul. Puteți să rămâneți aici în siguranță până răsare luna, dacă doriți.

M-am consultat cu Ochi Întunecați și-am primit oferta recunoscători. Am examinat rana de la umărul lupului. Nu arăta mai bine decât bănuisem. L-am uns cu alifie de la Burrich, pe urmă ne-am trântit afară la umbră și-am moțăit toată după-amiaza.

Ne-a prins bine amândurora să ne relaxam complet, știind că ne păzesc alții. Nu mai dormisem așa de bine de când plecasem în călătorie. Când ne-am trezit, Rolf cel Negru ne pregătise pește, miere și pâine pentru drum. Nici urmă de șoim. Mi-am închipuit că-și găsise alt adăpost pe timpul nopții. Holly stătea în umbra cabanei, privindu-ne somnoroasă.

– Mergeți cu bine, mergeți cu grijă, ne sfătui Rolf, după ce i-am mulțumit și ne-am împachetat mâncarea. Mergeți pe cărările pe care vi le-a deschis Eda.

Tăcu, parcă așteptând un răspuns. Mi-am dat seama că nu știam ce anume cerea tradiția să-i răspund, așa că i-am urat, simplu, „Noroc bun!", și am primit o încuviințare din cap.

– Te vei întoarce aici, să știi, adăugă Rolf.

Am scuturat încet din cap.

– Mă îndoiesc. Dar îți mulțumesc pentru câte mi-ai dat.

– Nu. Știu că te vei întoarce. Nu e vorba că vrei sau nu să înveți ceea ce-ți pot arăta eu. Vei avea nevoie de învățătura mea, o să vezi. Nu ești un om obișnuit. Oamenii obișnuiți cred că au dreptul să fie stăpâni peste toate animalele, să le vâneze și să le mănânce sau să le subjuge și să le conducă viața. Tu știi că nu ai un asemenea drept de stăpânire. Calul te va purta pentru că așa vrea el, după cum și lupul va vâna cu tine pentru că așa dorește. Ai un simț mai profund al ființei tale pe lume. Crezi că ai un drept, dar nu acela de-a o conduce, ci de-a face parte din ea. Prădător sau victimă; ori una, ori alta, nu-i nicio

rușine. Cu trecerea timpului, vei vedea că te apasă poveri urgente. Ce trebuie să faci când prietenul tău vrea să plece cu o haită de lupi adevărați? Îți garantez, va veni și vremea aceea. Ce trebuie să facă el, dacă tu te căsătorești și ai copii? Când va veni timpul ca unul din voi să moară, așa cum e legea firii, cum va face față cel rămas cu restul lumii, de unul singur? Cu vremea, vei tânji după cei din neamul tău. Vei vrea să știi cum să-i simți și cum să-i cauți. Astfel de întrebări au răspunsuri. Răspunsuri ale Sângelui Străvechi, pe care nu ți le pot da într-o zi și nu le poți înțelege într-o săptămână. Ai nevoie de ele. Și te vei întoarce să le afli.

Mi-am îndreptat ochii spre cărarea bătută din pădure. Nu mai aveam deloc certitudinea că nu aveam să mă întorc la Rolf.

Holly vorbi încet, dar limpede, din umbră:

– Cred în lucrul pentru care pleci de-aici. Îți doresc să reușești și te-aș ajuta, dacă aș putea. Aruncă o privire spre Rolf, de parcă ar fi discutat despre asta între ei și n-ar fi ajuns la un consens. La nevoie, strigă, așa cum îl strigi pe Ochi Întunecați, rugându-i pe cei cu Sânge Străvechi care te aud să le trimită vorbă lui Holly și lui Măzăriche din Crowsneck. Cine te va auzi te va ajuta. Iar dacă nu te poate ajuta, îmi va trimite vorbă mie, iar eu voi face tot ce-mi stă în putință pentru tine.

Rolf răsuflă brusc, din străfunduri.

– Vom face tot ce vom putea, o corectă el. Dar ar fi mai înțelept să rămâi aici și să înveți mai întâi cum să te aperi.

Am înclinat din cap a încuviințare, dar în sinea mea m-am decis să nu-i implic pe niciunul din ei în răzbunarea mea pe Regal. Când mi-am înălțat ochii spre Rolf, el îmi zâmbi ușor amuzat și ridică din umeri.

– Du-te, atunci. Dar fiți prudenți, amândoi. Nici nu va apune luna, că veți și lăsa în urmă regatul Buck și veți intra în Farrow. Dacă crezi că regele Regal ne ține zdravăn în frâu aici, așteaptă până ajungi acolo unde lumea consideră că are dreptul s-o facă.

Am încuviințat cuprins de îngrijorare. Apoi, încă o dată, Ochi Întunecați și cu mine am pornit pe drumul nostru.

7
FARROW

Lady Patience, Doamna din Buckkeep, așa cum a ajuns să fie numită, s-a ridicat la putere într-un mod unic. S-a născut într-o familie nobilă și era, din naștere, o doamnă. A dobândit rangul mai înalt de viitoare regină prin căsătoria grăbită cu viitorul rege Chivalry. Nu a căutat niciodată să se impună, indiferent de poziție, pentru a prelua puterea care i se cuvenea prin naștere și căsătorie. Numai când a rămas singură, aproape abandonată și cunoscută drept Lady Patience cea excentrică din Buckkeep, a luat frâiele în mână ca să-și exercite influența. A procedat așa cum procedase de fiecare dată în viața ei, bizar și la întâmplare, într-un mod care nu i-ar fi adus niciun câștig oricărei altei femei.

Nu s-a folosit de relațiile ei cu familii nobile, nu a profitat de legăturile create de soțul ei decedat, datorită poziției sale. În schimb, s-a apropiat de pătura cea mai de jos a puterii, așa-numiții soldați, printre care se întâlneau adesea și multe femei. Puținii soldați rămași din garda personală a lui Shrewd și a reginei Kettricken se treziseră în situația neobișnuită de

gardieni care nu au ce apăra. Îndatoririle gărzilor din Buckkeep fuseseră preluate de armata personală adusă de Lordul Bright din Farrow, iar ei primiseră sarcini mai neînsemnate, precum curățirea și întreținerea turnului. Fostele gărzi erau plătite neregulat, își pierduseră respectul pentru camarazi și pentru ei înșiși și deseori trândăveau sau își ocupau timpul cu treburi înjositoare. Lady Patience, sub pretextul că nu aveau altă treabă, a început să le solicite serviciile. Mai întâi, a cerut o gardă când a început, din senin, să călărească pe Mătase, calul ei bătrân. Plimbările călare de o după-amiază s-au transformat treptat în excursii de o zi, apoi în vizite peste noapte în localitățile care fie fuseseră jefuite de pirați, fie se temeau de raiduri. În cele dintâi, ea și servitoarea ei, Lacey, îi îngrijeau cât puteau pe răniți, îi treceau pe răboj pe morți ori pe cei transformați în neoameni și veneau cu întăriri serioase, adică cu garda lui Patience, la adunatul resturilor de pe străzile principale și la construirea de adăposturi temporare pentru cei rămași fără casă. Aceasta, chiar dacă nu era treabă vrednică de niște luptători adevărați, se dovedea o lecție aspră, care le amintea împotriva cui fuseseră instruiți să lupte și ce se întâmpla când nu existau apărători. Recunoștința locuitorilor ajutați le reda gărzilor mândria și le întărea solidaritatea. În localitățile nejefuite, garda demonstra, cât de cât, că Buckkeepul și mândria neamului Farseer nu s-au stins. În câteva sate și orașe s-au înălțat îngrădituri provizorii, unde localnicii se puteau retrage din fața piraților și aveau șansa de a se apăra.

Nu s-au scris pergamente în care să se spună ce părere avea Lordul Bright despre excursiile lui Lady Patience. Ea nu-și anunța oficial expedițiile. Le făcea pentru propria plăcere,

gărzile care o însoțeau lucrau de bunăvoie, și tot de bunăvoie își îndeplineau sarcinile primite de la ea în localități. Unii soldați, în care Patience ajunsese să aibă încredere, făceau „comisioane" pentru ea. Astfel de „comisioane" presupuneau mesaje duse la turnurile îndepărtate din Rippon, Bearns și chiar Shoaks, prin care cerea vești despre cum se descurcau orașele de coastă și dădea vești despre Buck; solii lui Patience trebuiau să străbată teritorii străine și-i păsteau nenumărate primejdii. Ei primeau de la ea mlădițe din iedera pe care o cultiva tot anul în odăile ei, ca semn pe care să-l arate destinatarilor mesajelor și ca sprijin pentru ei. S-au compus mai multe balade despre Mesagerii Iederei, despre curajul și dibăcia de care dădeau dovadă, amintindu-ne că și cele mai înalte ziduri trebuie, cu timpul, să cedeze în fața iederei acaparatoare. Cea mai renumită faptă vitejească a fost, probabil, cea a lui Pansy[1]*, cea mai tânără dintre mesageri. La unsprezece ani, a bătut tot drumul până la ascunzătoarea ducesei de Bearns, în Peșterile de Gheață din ducat, pentru a-i spune când și unde va acosta o corabie cu provizii. Pansy a străbătut o parte din drum printre sacii cu grâne dintr-o căruță furată de pirați, fără să fie descoperită. A reușit să fugă chiar din mijlocul taberei corsarilor, dar numai după ce a dat foc cortului în care dormea conducătorul lor, drept răzbunare pentru că îi transformase părinții în neoameni. Pansy nu a apucat să împlinească treisprezece ani, dar faptele ei nu vor fi date uitării multă vreme.*

Alții o ajutau pe Patience să-și dea bijuteriile și moșiile străbune pentru bani pe care apoi îi folosea „cum avea chef,

---

[1] „Panseluță" (n. tr.).

pentru că era dreptul ei" – așa i-a spus odată Lordului Bright. A cumpărat grâne și oi din interiorul regatului, iar „voluntarii" ei s-au ocupat încă o dată de transportul și împărțirea lor. Micile vase cu provizii aduceau o rază de speranță apărătorilor încercuiți de dușmani. Îi plătea simbolic pe zidarii și tâmplarii care ajutau la reconstruirea localităților devastate. Și dădea bani, nu mulți, dar însoțiți de sincerele ei mulțumiri, gărzilor care o ajutau de bunăvoie.

Când emblema cu iederă a ajuns să fie purtată de mulți soldați din garda de la Buckkeep, ea n-a făcut decât să confirme un fapt deja împlinit. Bărbații și femeile alcătuiau garda lui Patience, erau plătiți de ea, când erau plătiți, dar, mai important pentru ei, Patience îi aprecia și le folosea serviciile, îi lecuia când se răneau și îi apăra cu limba ei ascuțită de oricine vorbea disprețuitor despre ei. Ei au stat la temelia influenței lui Patience, a puterii pe care a ajuns s-o aibă. „Un turn rareori se dărâmă de la vârf în jos", obișnuia ea să spună, susținând că învățase zicala de la prințul Chivalry.

Dormisem bine și aveam burțile pline. Cum nu trebuia să vânăm, am călătorit toată noaptea. Ne-am ținut departe de drum, dar n-am dat peste neoameni. O lună mare și albă ne arginta cărarea printre copaci. Mergeam ca o singură ființă, gândeam doar ca să ghicim ce mirosuri adulmecăm și ce zgomote prindem cu urechea. Hotărârea mea neclintită îl influențase și pe Ochi Întunecați. Nu-i transmiteam intenția mea cu surle și trâmbițe, dar ne gândeam la ea fără să ne concentrăm asupra ei. Era un alt fel de imbold vânătoresc, stârnit

de alt fel de foame. În noaptea aceea am străbătut kilometri întregi sub privirea împietrită a lunii.

Aveam o logică de soldat, o strategie pe care Verity ar fi aprobat-o. Will aflase că trăiesc. Nu știam dacă le va spune și celorlalți inițiați, nici măcar lui Regal. Bănuiam că îl roade foamea de a mă seca de puterea Meșteșugului, așa cum Justin și Serene îl secătuiseră pe regele Shrewd. Bănuiam că un asemenea furt de putere te făcea să cazi într-un extaz nerușinat și că Will voia să-l savureze singur. Pe lângă asta, eram convins că mă va căuta, hotărât să mă scoată din vizuină, oriunde m-aș ascunde. Știa că mi-e foarte frică de el. Nu se aștepta să merg direct la el, decis să-l omor nu doar pe el și pe ceilalți inițiați, ci și pe Regal. Călătoria mea în ritm alert la Tradeford putea fi cea mai bună strategie de a rămâne ascuns față de el.

Farrow se lăuda că e tot atât de neted precum e Buck de stâncos și acoperit de păduri. Zorii mijiți în acel ducat ne-au surprins într-o pădure de foioase nefamiliară, cu copaci mai rari. Ne-am găsit culcuș de zi într-un mestecăniș de pe panta lină a unui deal care dădea într-o pășune. Pentru prima oară de când luptasem cu neoamenii, mi-am scos cămașa și mi-am cercetat umărul lovit de ciomag. Era negru-albăstrui și mă durea dacă încercam să-l ridic deasupra capului. Altceva, nimic. O vânătaie neînsemnată. Cu trei ani în urmă, aș fi zis că-i o rană serioasă. Aș fi spălat-o cu apă rece și mi-aș fi pus comprese cu ierburi, ca să-i grăbesc vindecarea. Acum, deși îmi învinețise tot umărul și mă străbătea câte-un junghi de câte ori îl

mișcam, era doar o vânătaie și am lăsat-o să se vindece de la sine. Am zâmbit amar în sinea mea când mi-am îmbrăcat la loc cămașa.

Ochi Întunecați nu s-a arătat prea răbdător când i-am cercetat tăietura de la umăr. Începea să se închidă. În timp ce am dat la o parte blana de la marginea ei, își întinse brusc botul în spate și mă apucă de încheietură cu dinții. Nu tare, dar ferm.

Las-o în pace. O să se vindece.

E murdară.

O adulmecă și-o linse, cumpănind. *Nu foarte tare.*

Lasă-mă să mă uit la ea.

Tu nu te uiți niciodată. Mi-o râcâi.

Atunci stai potolit și lasă-mă s-o râcâi.

Cedă, dar nu foarte încântat. În rană intraseră fire de iarbă care trebuiau smulse. Nu o dată mă apucă de încheietură. În cele din urmă, mârâi către mine în așa fel încât să pricep că s-a săturat. Eu n-am fost mulțumit. De-abia m-a lăsat să-l ung cu alifia de la Burrich.

Te îngrijorează prea mult treburile astea, mă anunță el nervos.

Nu suport ideea că ești rănit din cauza mea. Nu-i drept. Asta nu-i viață de lup. N-ar trebui să fii singur, rătăcind din loc în loc. Ar trebui să umbli cu haita, să vânezi pe teritoriul tău, poate chiar să-ți găsești cândva o pereche.

Cândva e cândva, poate că va veni și ziua aceea sau poate că nu. Ăsta-i năravde om, să se tot îngrijoreze de ce va fi sau nu. Nu poți să mănânci carne până nu vânezi. Pe lângă asta, nu sunt singur. Suntem împreună.

E-adevărat. Suntem împreună. M-am întins lângă el ca să mă culc.

Îmi răsări în gând Molly. Mi-am scos-o voit din minte şi-am încercat să dorm. Zadarnic. M-am zvârcolit până când Ochi Întunecaţi mârâi, se ridică, se depărtă de mine şi se culcă la loc. Am stat puţin în capul oaselor, aţintindu-mi privirea spre o vale împădurită. Ştiam că sunt pe cale să iau o hotărâre prostească. Am refuzat să chibzuiesc cât de prostească şi de nechibzuită era. Am inspirat adânc, am închis ochii şi-am căutat-o pe Molly.

Mă îngrozise ideea c-o voi găsi în braţele altuia. Mă temusem că o voi auzi vorbind de mine cu ură. Dar nu am găsit-o deloc. De câteva ori mi-am concentrat gândurile, mi-am adunat toate puterile şi-am încercat s-o aflu. În cele din urmă, Meşteşugul m-a răsplătit cu imaginea lui Burrich lucrând la acoperişul de stuf al unei colibe. Nu purta cămaşă, iar soarele verii îi colorase pielea în nuanţe de lemn şlefuit. Îi curgea transpiraţia pe ceafă. Se uita la cineva de jos şi trăsăturile i se înăspriră de supărare. „Ştiu, doamna mea. Ai putea s-o faci şi tu, mulţumesc foarte mult. Dar mai ştiu că am destule griji pe cap şi atât mai lipseşte, să ne rostogolim amândoi de-aici, de sus."

Undeva, gâfâiam de efort şi-am redevenit conştient de propriul meu trup. M-am împins afară din mine şi m-am întins după Burrich. Măcar să-i spun că trăiesc. Am reuşit să-l găsesc, dar l-am văzut în ceaţă. „Burrich!" l-am strigat. „Burrich, sunt eu, Fitz!" Dar mintea lui era împrejmuită şi închisă pentru mine;

n-am reușit să-i prind nici măcar o fărâmă de gând. Mi-am blestemat nepriceperea la Meșteșug și am cercetat încă o dată vârtejurile de nori.

Verity stătea în fața mea, cu brațele încrucișate la piept, scuturând din cap. Nu vorbea mai tare decât șoapta vântului și stătea neclintit, încât de-abia îl vedeam. Totuși, simțeam că depune un efort uriaș ca să ajungă la mine. „Nu face asta, băiete", mă preveni în șoaptă. „Îți va aduce numai necazuri." Dintr-odată, m-am pomenit în alt loc. El se proptea cu spatele de o lespede mare și neagră și i se citea oboseala pe chip. Se freca la tâmple, ca și cum l-ar fi durut capul. „Nici eu n-ar trebui să fac asta. Dar uneori tânjesc după... Ei, lasă, nu mă lua în seamă. Dar află de la mine: unele lucruri e mai bine să rămână ascunse, iar riscurile contactelor prin Meșteșug sunt prea mari acum. Așa cum te simt și te găsesc eu, te poate găsi și altcineva. Te va ataca în orice fel. Nu-i atrage atenția asupra lucrurilor tainice. Nu va avea scrupule să le folosească împotriva ta. Renunță la ele, pentru a le apăra." Parcă mai prinsese puteri. Zâmbi amar. „Știu ce înseamnă asta, să renunți la ele pentru a le apăra. Și tatăl tău a știut. Ai și tu puterea să afli. Renunță, băiete. Vino la mine, pur și simplu. Dacă mai vrei. Vino la mine și-ți voi arăta ce se poate face."

M-am trezit în miezul zilei. Mă bătuse soarele și acum mă durea capul și eram amețit. Am aprins un foc mic, ca să-mi fierb un ceai din scoarță de spiriduș. Am luat din provizie cu zgârcenie, folosind doar o bucată de scoarță, iar în rest, urzici. Nu mă așteptasem

să-mi trebuiască atât de des. Mi-am zis că ar trebui s-o pun la păstrare; poate aveam nevoie de ea după înfruntarea cu grupul de inițiați al lui Regal. Iată un gând optimist. Lupul deschise ochii și mă urmări o vreme, apoi ațipi la loc. Eu mi-am sorbit ceaiul și-am studiat peisajul. Visul bizar îmi trezise dorul de locuri și vremuri în care oamenii ținuseră la mine. Le lăsasem pe toate în urmă. Ei, nu chiar pe toate. M-am așezat lângă Ochi Întunecați și i-am pus mâna pe umăr. Fremătă sub atingerea mea. *Culcă-te,* îmi zise morocănos.

Tu ești tot ce am, i-am spus, copleșit de melancolie.

Lupul căscă leneș. *Și altceva nu-ți trebuie. Acuma culcă-te. Somnul i-o treabă serioasă,* mă anunță solemn. Am zâmbit și m-am întins lângă el, cu o mână pe blana lui. Radia de satisfacția simplă pe care i-o dădeau burta plină și picoteala sub soarele cald. Avea dreptate. Merita să iau somnul în serios. Am închis ochii și-am dormit fără vise tot restul zilei.

În zilele și nopțile următoare, peisajul ținutului se schimbă în păduri presărate cu pășuni întinse. Livezile și lanurile înconjurau orașele. Odată, demult, străbătusem ducatul Farrow. Atunci călătorisem cu o caravană și traversasem ținutul prin interior, nu urmând cursul râului. Fusesem un tânăr asasin încrezător, pe cale de a săvârși un omor însemnat. La finalul călătoriei, trăisem pentru prima oară experiența actului trădător al lui Regal. De-abia scăpasem cu viață din ea. Acum străbăteam încă o dată același ținut, așteptând cu nerăbdare să comit o crimă la capătul drumului.

De data asta, însă, călătoream singur și în susul râului, omul pe care voiam să-l ucid era unchiul meu, iar crima aveam s-o săvârșesc la porunca mea. Asta mi se părea uneori un lucru extraordinar, dar alteori de-a dreptul înfricoșător.

Mi-am respectat promisiunea pe care mi-o făcusem și am evitat tovărășia oamenilor cât am putut. Ne-am ținut aproape de drum și de râu, dar, când întâlneam câte-un oraș, îl ocoleam de departe. A fost mai greu decât îmi imaginasem, într-un ținut fără păduri. Una e să ocolești un cătun din Buck ascuns de cotitura râului și înconjurat de păduri, alta e să traversezi lanuri sau să te furișezi prin livezi fără să te simtă câinii sau stăpânii lor. Într-o oarecare măsură, reușeam să conving animalele că nu le voiam răul. Dacă erau ușor de amăgit. Majoritatea câinilor de fermă privesc lupii cu o suspiciune pe care nu le-o poți alunga, oricât ai încerca să-i liniștești. Iar cei mai bătrâni se uită chiorâș la orice om care călătorește însoțit de un lup. Harul îmi dădea posibilitatea de a comunica ușor cu unele animale, dar nu-mi garanta că ele mă ascultau sau mă credeau. Câinii nu sunt proști.

Nici vânătoarea nu era la fel de simplă într-un ținut lipsit de păduri. Vânatul mic trăia în colonii și mai mult sub pământ, iar animalele mari pur și simplu ne întreceau la fugă pe suprafețele întinse. Timpul petrecut vânând îl furam din timpul călătoriei. Câteodată dădeam peste cotețe nepăzite și mă strecuram în ele ca să șterpelesc ouă de sub păsările așezate pe cuibar. Nu mă jenam să fur prune și cireșe din livezile

prin care treceam. Am prins, pur și simplu întâmplător, un hărăgar tânăr și prost, un porc din acela sprinten pe care nomazii îl creșteau pentru carne. Cum de s-o fi rătăcit de turmă nu ne-am sinchisit. L-am doborât cu colții și cu sabia. L-am lăsat pe Ochi Întunecați să se îmbuibe cu măruntaiele lui în noaptea aceea și pe urmă l-am enervat tăind restul de carne în felii pe care le-am uscat la soare deasupra unui foc mic. Mi-a luat o jumătate de zi până când am considerat că se uscase destul carnea grasă ca să se poată păstra bine, dar în următoarele zile am înaintat mai repede datorită proviziei. Când dădeam peste o pradă, o vânam și-o omoram, când nu, mâncam din porcul afumat.

Am ținut-o tot așa de-a lungul râului Buck, spre nord-vest. Când ne-am apropiat de orașul Turlake, mare centru negustoresc, ne-am abătut de la drum cât am putut și, un timp, ne-am călăuzit numai după stele. Lui Ochi Întunecați îi convenea de minune, băteam șesuri acoperite cu rogoz uscat deja la vremea aceea. În depărtare, vedeam deseori cirezi de vite și turme de oi și de capre și, mai rar, de hărăgari. N-am intrat în vorbă cu nomazii care le urmau, m-am rezumat să arunc priviri celor călare sau să observ, în lumina focului, corturile conice pe care le ridicau când făceau popas pentru o noapte, două.

În nopțile acelea lungi, de mărșăluială, am devenit iar lup. M-am transformat încă o dată în animal, dar conștient, și mi-am zis că, atâta vreme cât îmi dau seama ce fac, nu avea cum să-mi strice prea mult. Ca să fiu sincer, cred că mi-a prins bine. Dacă aș fi

călătorit cu un om drept tovarăș, ar fi fost mult mai complicat. Am fi discutat pe unde s-o luăm, cum să facem rost de provizii și ce tactică să folosim odată ajunși la Tradeford. Dar așa, cu lupul lângă mine, am mers în ritm susținut noapte după noapte, ducând o viață cât se poate de simplă. Eram din ce în ce mai apropiați.

Vorbele lui Rolf cel Negru mi se întipăriseră adânc în minte și-mi dăduseră mult de gândit. Într-un fel, considerasem legătura dintre mine și Ochi Întunecați drept sigură. Odată fusese pui, acum îmi era egal. Și prieten. Unii le spun animalelor „câine" sau „cal", de parcă toate ar fi la fel. Am auzit un bărbat zicându-i iepei sale „aia", ca și cum ar fi vorbit despre o mobilă. N-am înțeles lucrul acesta niciodată. Nu trebuie să fii înzestrat cu Har ca să te bucuri de tovărășia unui animal și să știi că prietenia lui e la fel de profundă și de complicată ca aceea cu un bărbat sau cu o femeie. Cât l-am avut lângă mine, Curiosul a fost un cățeluș prietenos, băgăreț, zvăpăiat. Faur a fost dur și agresiv, înclinat să terorizeze pe oricine îi ceda, și cu un simț al umorului cam brutal. Ochi Întunecați nu semăna cu ei, după cum nu semăna cu Burrich sau cu Chade. Nu sunt deloc lipsit de respect față de niciunul din ei când spun că de lup eram cel mai apropiat.

Dacă Ochi Întunecați nu știa să numere, eu nu simțeam mirosul de cornută din aer și nu știam dacă e de cerb sau de ciută. Dacă el nu putea plănui ce va face peste două zile, eu nu eram capabil să mă concentrez așa cum o făcea el când stătea la pândă. Existau

diferenţe între noi, însă niciunul dintre noi nu se considera superior. Niciunul nu comanda şi nu se aştepta la supunere oarbă din partea celuilalt. Mâinile mele erau uneltele folositoare cu care îi scoteam ghimpii de porc spinos, căpuşele şi ţepii şi-i scărpinam locurile de pe spinare la care el nu ajungea. Greutatea mea îmi dădea un avantaj la amuşinatul vânatului şi la cercetatul terenului. Deşi Ochi Întunecaţi mă compătimea pentru „dinţii mei de vacă", vederea slabă pe întuneric şi nasul pe care îl numea ciot amorţit între ochi, nu mă desconsidera. Ştiam amândoi că datorită dibăciei lui de vânător mâncam carne. Totuşi, nu-mi purta pică pentru că eu nu eram la fel de dibaci. Unde găseşti om care să-i semene?

– Şezi, căţeluş, i-am poruncit odată, în glumă.

Jupuiam cu atenţie un porc spinos pe care-l omorâsem cu bâta după ce Ochi Întunecaţi insistase să-l urmărim. În nerăbdarea lui de a ajunge mai repede la carne, era gata să ne umple de ţepi pe amândoi. Se aşeză, foindu-se pe labele dinapoi.

De ce vorbesc oamenii aşa? mă întrebă, în timp ce eu trăgeam cu grijă de marginea pielii spinoase.

Cum?

Poruncitor. De ce cred că au dreptul să poruncească unui câine, dacă nu sunt din aceeaşi haită?

– Unii formează o haită, sau ceva asemănător, am rostit cu glas tare, căzut pe gânduri.

Am întins bine pielea, ţinând-o de o bucată fără ghimpi de pe burtă, şi-am crestat-o de-a lungul

suprafeței expuse. Pielea se desprinse pocnind de pe carnea grasă.

– Unii oameni cred că au dreptul, am continuat după o mică pauză.

De ce? stărui Ochi Întunecați.

M-am mirat că nu mai chibzuisem la asta înainte.

– Se consideră mai buni decât animalele. Cred că au dreptul să le folosească sau să le comande cum au chef.

Și tu crezi asta?

Nu i-am răspuns imediat. Am separat cu cuțitul pielea de grăsime, trăgând bine de piele când am ajuns în dreptul umărului. Când aveam cal, călăream, nu-i așa? Oare pentru că eram mai bun decât animalul pe care-l supuneam voinței mele? Pusesem câini să vâneze pentru mine, câteodată și șoimi. Ce drept aveam să le poruncesc? Poftim, acum stau și jupoi pielea de pe un porc spinos. Am rostit încet:

– Suntem oare mai buni decât porcul ăsta pe care ne pregătim să-l mâncăm? Sau pur și simplu astăzi l-am întrecut?

Ochi Întunecați lăsă capul pe-o parte, urmărindu-mă cum îi tai cu cuțitul o bucată de carne.

Cred că sunt mai deștept decât un porc spinos. Dar nu mai bun. Poate că-l omorâm și-l mâncăm pentru că putem. Așa cum... – își întinse leneș labele din față – *așa cum am lângă mine un om priceput la jupuit pielea de pe creaturile astea țepoase, ca să le pot mânca eu mai ușor.*

Scoase limba la mine. Am știut amândoi că îmi răspunsese numai pe jumătate. Am plimbat cuțitul

pe spinarea porcului şi, în sfârşit, am desprins toată pielea de pe el.

– Ar trebui să aprind un foc şi să ard o parte din grăsimea asta înainte de-a mânca, am spus eu, preocupat. Altfel o să mă îmbolnăvesc.

Mie dă-mi odată porţia mea, cu a ta fă ce vrei, îmi ceru Ochi Întunecaţi maiestuos. Am crestat de jur împrejurul labelor din spate, am tăiat articulaţiile şi am separat pulpele. Aveau carne suficientă pentru mine. Le-am lăsat pe partea interioară a pielii şi Ochi Întunecaţi îşi trase porţia lui. Am aprins un foc mic în timp ce el zdrobea oase şi-am tras o ţepuşă prin pulpe, ca să le prăjesc.

– Nu cred că sunt mai bun decât tine, am spus încet. Sincer să fiu, nu cred că sunt mai bun decât niciun animal. Deşi, cum ai zis şi tu, sunt mai deştept decât unele din ele.

Decât porcii spinoşi, probabil, remarcă lupul blând. *Dar decât un lup? Nu cred.*

Ajunsesem să cunoaştem fiecare nuanţă a comportamentului celuilalt. Uneori ne întreceam înverşunaţi la vânătoare, găsind cea mai mare bucurie în pândă şi omorâtul prăzii, străbătând lumea cu un ţel în minte, printre pericole. Alteori ne încăieram ca doi puiandri, îmbrâncindu-ne în tufele de la marginea cărării bătute, ciupindu-ne şi muşcându-ne din mers, speriind vânatul înainte de a-l vedea. Câteodată, sub soarele care ne încălzea burţile sau spinările, ispitiţi la somn de insecte bâzâitoare, zăceam şi picoteam în orele după-amiezii, înainte de-a merge să vânăm şi

de-a porni iar la drum. Atunci lupul se trântea pe spate ca un pui şi mă ruga să-l frec pe burtă, să-l curăţ în urechi de căpuşe şi purici sau să-l scarpin sănătos pe gât şi pe ceafă. În dimineţile cu ceaţă rece, ne băgam unul într-altul ca să ne încălzim înainte de-a adormi. Uneori mă trezea un nas rece pe nasul meu şi, când voiam să mă ridic în şezut, descopeream că lupul stătea dinadins cu labele pe părul meu şi mă ţintuia la pământ. Alteori mă trezeam singur şi-l vedeam pe Ochi Întunecaţi puţin mai departe de mine, cercetând împrejurimile. Mi-l amintesc cum stătea şi privea aşa, o siluetă pe cerul de apus. Vântul blând al serii îi vălurea blana. Îşi apleca urechile în faţă şi scruta îndelung orizontul. Am intuit în el o singurătate pe care n-aş fi putut să i-o alin. M-am simţit umil şi l-am lăsat în pace, nici măcar nu l-am cercetat cu Harul. Pentru el, nu eram mai bun decât un lup.

Odată ce-am ocolit oraşul Turlake şi pe cele din vecinătate, am luat-o iar spre nord, ca să ajungem la râul Vin. Acesta se deosebea de Buck ca o viţă de-un armăsar. Cenuşiu şi liniştit, şerpuia printre câmpii cotind ba înainte, ba înapoi, peste prundul din albia lui lată. Pe malul nostru se întindea o cărare paralelă cu apa, dar pe ea umblau mai mult capre şi vite. Auzeam întotdeauna când se muta vreo turmă sau cireadă şi o evitam cu uşurinţă. Pe Vin nu se naviga la fel de uşor ca pe Buck, pentru că era mai puţin adânc şi plin de bancuri de nisip schimbătoare, dar am văzut vase cu marfă pe el. Malul din Tilth era un drum foarte circulat, cu multe sate şi chiar oraşe. Am

zărit barje trase de catâri pe câteva porțiuni de apă în amonte; am presupus că încărcătura trebuia transportată mai târziu pe lângă zonele puțin adânci. Așezările de pe malul nostru aveau doar cheiuri și câteva magherițe răzlețe pentru ciobanii nomazi. În unele erau hanuri, câteva prăvălii și o mână de case agățate la periferie, dar atât. Ochi Întunecați și cu mine le-am evitat. Puținele sate pe care le-am întâlnit erau pustii la vremea aceea a anului.

Păstorii nomazi, care locuiau în corturi în lunile fierbinți, își pășteau turmele pe câmpiile centrale, deplasându-se agale de la un iaz la altul, peste pășunile grase. Pe străzile satelor și pe casele de pământ creștea iarbă. Se lăsase pacea peste localitățile părăsite, însă pustietatea lor îmi amintea de un sat prădat de pirați. N-am zăbovit în niciuna.

Și lupul, și eu ne făcuserăm mai zvelți și mai puternici. Pantofii mi se rupseseră și-a trebuit să-i peticesc cu piele crudă. Pantalonii mi se roseseră la tiv și i-am scurtat în dreptul gambelor. Obosisem de-atâta spălat cămașa; sângele neoamenilor și-al prăzilor noastre lăsaseră pete maronii pe piepți și la manșete. Era cârpită și zdrențuită ca o haină de cerșetor, iar culoarea neuniformă îi dădea un aspect și mai jalnic. Într-o zi, mi-am vârât-o în boccea și-am renunțat la ea. Zilele erau suficient de calde ca să nu-i simt lipsa, iar noaptea mărșăluiam și corpul mi se încălzea de la efort. Mă bronzasem și căpătasem culoarea lupului. Fizic, mă simțeam bine. Nu mai eram atât de puternic ca atunci când trăsesem la vâsle și luptasem în

bătălii, nici la fel de musculos. Dar eram sănătos, mlădios şi suplu. Puteam merge toată noaptea în ritmul lupului fără să obosesc. Era un animal şiret şi rapid şi-mi dovedise în repetate rânduri abilitatea de a supravieţui. Mi-am recâştigat mare parte din încrederea în mine, zdrobită odinioară de Regal. Nu că trupul meu uitase şi iertase toate câte îndurase de la el, dar mă obişnuisem cu junghiurile şi cu cicatricele. Aproape că uitasem de temniţă. N-am permis ţelului meu sumbru să-mi strice zilele acelea senine. Ochi Întunecaţi şi cu mine călătoream, vânam, dormeam şi iar porneam la drum. Duceam un trai atât de simplu şi de mulţumitor, încât am uitat să-l preţuiesc. Până când s-a schimbat.

Coborâsem la marginea râului pe la amurg, cu gând să ne astâmpărăm setea înainte de-a pleca la drum. La un moment dat, Ochi Întunecaţi îngheţă, se lipi cu burta de pământ şi-şi aplecă urechile în faţă. I-am urmat exemplul şi până şi nasul meu bleg prinse un miros neobişnuit. *Ce şi unde?* l-am întrebat pe lup.

Le-am văzut înainte de-a primi răspunsul. Cerboaice mici, ţopăind graţios spre apă. Nu erau cu mult mai înalte decât Ochi Întunecaţi, iar în loc de coarne bogate aveau coarne spiralate, de capră, care luceau negre în lumina lunii pline. Văzusem asemenea animale numai într-un bestiar vechi de-al lui Chade, însă nu-mi aduceam aminte numele lor.

Mâncare? propuse lupul scurt, iar eu am încuviinţat imediat. Cărarea pe care mergeau cerboaicele

le aducea la un salt de noi. Am rămas pe loc, la pândă. Animalele, douăsprezece la număr, se apropiară în grabă şi neatente, atrase de apa rece. Am lăsat-o pe cea din frunte să treacă, aşteptând să ne aruncăm în mijlocul turmei, unde erau mai multe. Dar tocmai când Ochi Întunecaţi se scuturã, gata să sară, un urlet prelung despică întunericul.

Lupul meu se încordă, scâncind nerăbdător. Cerboaicele se risipiră într-o izbucnire de ropote şi bocănit de coarne, fugind chiar pe sub nasul nostru, deşi eram amândoi prea nedumeriţi ca să le urmărim. Cina noastră se transformă într-un tunet vag, îndepărtat. Eu m-am uitat după animale disperat, dar Ochi Întunecaţi nici nu se sinchisi.

Cu gura deschisă, scoase nişte urlete amestecate cu bocete, tremurând din fălci, de parcă se străduia să-şi aducă aminte cum să vorbească. Când îl simţisem cum tresare la urletul de lup îndepărtat, inima începuse să-mi bată mai tare. Nici dacă aş fi auzit glasul propriei mele mame chemându-mă în noapte n-aş fi fost mai şocat. Urlete şi lătrături răspunseră de pe o creastă puţin înaltă de la miazănoapte. Lupul care urlase mai întâi li se alătură. Ochi Întunecaţi răsucea capul ba înainte, ba înapoi, scoţând scâncete joase. Brusc, îl dădu pe spate şi eliberă propriul său urlet. Se făcu linişte, apoi haita de pe creastă se auzi încă o dată, nu chemând la vânătoare, ci anunţându-şi prezenţa.

Ochi Întunecaţi îmi aruncă o privire scurtă, cerându-şi iertare. Şocat, l-am urmărit cum goneşte spre creastă. După o clipă de uluială, am sărit în picioare

şi m-am luat după el. Se depărtase deja mult, dar, când mă simţi, încetini şi se întoarse către mine.

Trebuie să merg singur, îmi spuse cu sinceritate. *Aşteaptă-mă aici.* Se răsuci şi o luă iar la fugă.

Mă cuprinse panica. *Stai! Nu poţi merge singur. Nu sunt din haita noastră. Suntem străini, te vor ataca. Mai bine nu te duce deloc.*

Trebuie să mă duc! repetă el. Îşi exprimă limpede hotărârea şi continuă să fugă.

Am alergat după el. *Ochi Întunecaţi, te rog!* Îngrijorarea pentru el, pentru soarta spre care se îndrepta încăpăţânat, mă cuprinse pe neaşteptate.

Se opri şi privi înapoi, fix în ochii mei, mult prea prelung pentru un lup. *Înţelege. Ştiu că înţelegi. Acum e vremea să ai încredere, cum am avut şi eu. Trebuie să fac asta. Şi trebuie s-o fac singur.*

Şi dacă nu te mai întorci? l-am întrebat disperat.

Tu te-ai întors din vizita în oraşul acela. Şi eu mă voi întoarce la tine. Mergi mai departe de-a lungul râului. Te voi găsi. Du-te acum. Întoarce-te.

Nu l-am mai urmărit. El îşi văzu de drum. *Ai grijă!* i-am strigat rugător – propriul meu urlet în noapte. Apoi m-am ridicat în picioare şi m-am uitat cum se îndepărtează, i-am văzut muşchii puternici tremurând sub blană, coada îndreptată în sus, a îndârjire. M-am luptat din toate puterile să nu-l chem înapoi, să nu-l implor să nu mă lase singur. Am rămas pe loc gâfâind, cu ochii la silueta lui, tot mai vagă. Era atât de neclintit în hotărârea lui, încât m-am simţit ca încuiat pe dinafară şi uitat. Pentru prima oară am trăit resentimentul

și gelozia pe care le trăise el când mă întâlnisem eu cu Verity, când stătusem cu Molly și-i poruncisem să nu se apropie de gândurile mele.

Era cel dintâi contact matur al lui cu semenii. I-am înțeles nevoia de a-i căuta și de-a vedea cum sunt, chiar dacă aveau să-l atace și să-l gonească. Așa trebuia să fie, însă toate temerile care mă încercau mă îndemnau să merg după el, să-i fiu alături dacă era atacat, să stau aproape de el, în caz că ar fi avut nevoie de mine.

Dar el mă rugase să n-o fac.

Nu. Îmi poruncise să n-o fac. Îmi poruncise, apelând la același privilegiu al sinelui la care apelasem și eu. Mi s-a rupt inima în două când m-am îndepărtat de el și-am pornit spre râu. Parcă eram pe jumătate orb. Nu alerga lângă mine sau în fața mea, nu-mi spunea ceea ce simțurile mele amorțite doar îmi sugerau. În schimb, îl ghiceam undeva la distanță. L-am simțit vibrând de fiorul nerăbdării, fricii și curiozității. Era prea concentrat pe viața lui ca s-o împartă cu mine. M-am întrebat dacă asta simțise și Verity cât fusesem eu plecat pe *Rurisk*, hărțuindu-i pe pirați, în vreme ce el trebuia să stea în turn și să se mulțumească cu bruma de informații ciupite de la mine. Lui îi dădusem mult mai multe detalii, făcusem efortul conștient de a-i transmite continuu informații. Totuși, probabil că s-a simțit și el dat la o parte, cum mă simțeam și eu acum și-mi făcea rău.

Am ajuns la malul râului. Acolo m-am oprit, m-am așezat și l-am așteptat pe lup. Îmi spusese că se va

întoarce. Am cercetat îndelung întunericul de deasupra apei curgătoare. Viața mi se adunase ghem în mine. Încet, încet, m-am întors și-am privit în susul râului. Odată cu Ochi Întunecați, îmi pierise și cheful de vânătoare.

Am stat și-am așteptat mult timp. Până la urmă, m-am ridicat și-am pornit la drum prin beznă, fără să fiu prea atent la primejdii și la ce era în jurul meu. Am mers în tăcere pe malul nisipos, însoțit de clipocitul apei.

Undeva, Ochi Întunecați adulmeca alți lupi, îi ghicea curați și puternici, știind foarte bine câți erau și dacă sunt masculi sau femele. Undeva, cine știe unde, lupul meu li s-a arătat fără să-i amenințe, fără să li se alăture, doar anunțându-și prezența. Un timp, lupii îl cercetară. Conducătorul haitei înaintă și urină pe un smoc de iarbă. Pe urmă scormoni adânc în pământ cu ghearele labelor din spate, ca să-și acopere isprava. O femelă se sculă, se întinse și căscă, apoi se așeză și-l examină pe Ochi Întunecați cu ochii ei verzi. Doi lupani se opriră din hârjoană ca să-l studieze. Unul porni spre el, dar un mârâit gros din gâtul mamei îl aduse degrabă înapoi. Se întoarse să se zbenguie iar cu fratele lui. Iar Ochi Întunecați rămase așezat pe labele dinapoi, arătând că nu le vrea răul, și lăsându-i să-l privească. O femelă slăbănoagă scânci șovăitor, până când strănută.

După un timp, majoritatea lupilor se ridicară și porniră la drum cu un țel: să vâneze. Femeia slăbănoagă rămase cu puii, să-i supravegheze în lipsa celorlalți. Ochi Întunecați ezită, apoi urmă haita de la distanță.

Când și când, unul din lupi se uita înapoi la el. Masculul conducător se oprea des să urineze și să scormonească pământul cu labele din spate.

Eu mergeam pe lângă apă, privind cum îmbătrânește noaptea în jurul meu. Luna își urmă cursul încet. Am scos carne uscată din boccea și-am mâncat-o din mers, oprindu-mă o dată să beau din apa de culoarea cretei. În matca lui de pietriș, râul se răsucise către mine. Am fost nevoit să părăsesc malul și s-o iau pe drumul cu smocuri de iarbă de deasupra. Când s-a crăpat de ziuă, m-am oprit pe o ridicătură puțin mai înaltă de pe mal și m-am ghemuit printre peticele de iarbă aspră. N-aveam cum să fiu văzut decât dacă ar fi călcat cineva peste mine. Era un refugiu la fel de bun ca oricare altul.

M-am simțit cumplit de singur.

N-am dormit bine. O parte din mine a rămas trează și a urmărit lupii, dar de la distanță. Erau la fel de conștienți de mine cum eram și eu de ei. Nu mă acceptaseră, dar nici nu mă alungaseră. Nu mă apropiasem atât de mult încât să-i oblig să ia o hotărâre. I-am urmărit omorând un soi de ciută necunoscută, prea mică ca să-i sature pe toți. Îmi era foame, dar nu suficient de foame ca să fiu nevoit să vânez. Curiozitatea mea față de haită era mai puternică decât foamea. I-am urmărit cum se tolănesc sătui la pământ și dorm.

Visele mele s-au îndepărtat de Ochi Întunecați. Am avut din nou senzația ciudată că visez, dar nu mă pot trezi. Ceva mă chema, trăgea de mine cu o teribilă insistență. Am răspuns chemării, șovăitor, dar

incapabil s-o refuz. Am ajuns într-o altă zi, în alt loc, am recunoscut mirosul de fum și țipetele ascuțite înălțate spre cerul albastru de deasupra mării. Încă un oraș din Bearns se lupta și cădea în mâinile piraților. Încă o dată am fost chemat drept martor la un măcel. În noaptea aceea și în aproape fiecare noapte care i-a urmat, m-a bântuit războiul cu Corăbiile Roșii.

Bătălia aceea, dar și cele de după ea, mi s-a întipărit adânc în suflet, în cele mai mici amănunte crude. Miros, zgomot, atingere, le-am trăit pe toate. Cineva în mine pândea și, de câte ori mă culcam, mă târa necruțător acolo unde locuitorii celor Șase Ducate se luptau și mureau apărându-și casele. Aveam să trăiesc mai multe experiențe ale prăbușirii ducatului Bearns decât cei ce locuiau în el. Zi după zi, cum puneam geană pe geană, mă și pomeneam chemat martor. Nu înțelegeam cum se întâmplau toate astea. Poate că înclinația pentru Meșteșug zăcea în stare latentă în mulți locuitori din cele Șase Ducate, iar când aveau de înfruntat moartea și durerea strigau după Verity și după mine cu glasuri pe care nu știau că le au. Nu o dată l-am simțit pe regele meu rătăcind maiestuos prin orașele devastate de pirați, deși nu l-am mai văzut niciodată atât de clar ca prima oară. Mai târziu, aveam să-mi aduc aminte că împărtișem cândva un vis cu regele Shrewd, chemat și el să asiste la căderea orașului Siltbay. De atunci, m-am întrebat cât de des îl chinuiseră imaginile așezărilor nimicite, pe care el nu avea puterea să le apere.

O parte din mine știa că dorm pe malul râului Vin, departe de vuietul bătăliei, înconjurat de iarba înaltă, sub adierea unui vânt potolit. Nu asta părea să conteze. Conta realitatea bruscă a luptelor nesfârșite duse de cele Șase Ducate împotriva piraților. Sătucul fără nume din Bearns probabil nu avea importanță strategică, dar murea sub ochii mei, încă o cărămidă căzută din zid. Odată ce pirații aveau să ia în stăpânire coasta din Bearns, soarta celor Șase Ducate avea să fie pecetluită. Iar corsarii cuceream coasta oraș după oraș, cătun după cătun, în vreme ce regele se adăpostea la Tradeford. Realitatea luptei noastre cu Corăbiile Roșii fusese iminentă și apăsătoare pe timpul când trăgeam la vâsle pe *Rurisk*. În ultimele luni, retras din lume și izolat de război, îmi îngăduisem să uit de oamenii care trăiau o bătălie în fiecare zi. Fusesem la fel de insensibil ca Regal.

M-am trezit când seara împrumuta culorile râului și-ale câmpiei. Nu mă simțeam odihnit, doar ușurat că mă trezisem. M-am ridicat în capul oaselor, m-am uitat în jur. Ochi Întunecați nu se întorsese. L-am atins scurt cu Harul. *Frate,* mă salută el, dar am înțeles că-l deranjam. Se uita cum se tăvălesc cei doi pui. M-am retras obosit în mintea mea. Diferența dintre viețile noastre se dovedea pe neașteptate atât de mare, încât n-am putut nici să mă gândesc la ea. Piraților Corăbiilor Roșii, neoamenii și trădările lui Regal, chiar și intenția mea de a-l ucide, îmi apărură ca niște fapte omenești murdare, în care îl trăsesem cu forța și pe lup. Cu ce drept îi mânjeam și lui existența? Era acolo unde trebuia să fie.

Oricât de puţin îmi plăcea ideea, sarcina pe care mi-o luasem era numai a mea.

Am încercat să-i dau pace lupului. Totuşi, o scânteie de încăpăţânare tot îmi dădea târcoale. Îmi spusese că se va întoarce. Am decis că, dacă e să se întoarcă, atunci să fie la dorinţa lui. Nu-l voi chema eu. M-am ridicat şi mi-am văzut de drum. Mi-am zis că, dacă Ochi Întunecaţi voia să se întoarcă la mine, mi-o putea lua înainte cu uşurinţă. Nimeni nu merge mai repede decât lupul pe un drum lung de kilometri întregi. Iar eu nu avansam prea repede fără el. Îmi lipsea vederea lui nocturnă. Am ajuns într-un loc unde malul se lăsa şi devenea o mlaştină aparent uşor de străbătut. Nu ştiam dacă să trec prin ea sau s-o ocolesc. S-ar fi putut întinde pe câţiva kilometri. Până la urmă, m-am hotărât să mă ţin cât mai aproape de râu. Am petrecut o noapte oribilă dând la o parte tulpinile de pipirig şi de papură, împiedicându-mă de rădăcinile lor încâlcite, ud la picioare şi hărţuit de musculiţe neobosite.

Cât de idiot trebuie să fii ca să străbaţi o mlaştină necunoscută pe întuneric? Dacă o să alunec într-o groapă cu noroi şi mă înec, aşa-mi trebuie! Deasupra mea erau numai stelele, în jur, numai ziduri de papură. În dreapta, surprindeam câte-o sclipire a râului lat, întunecos. Am mers tot în susul lui. Zorii m-au apucat tot înaintând anevoie prin apă. Plăntuţe cu o singură frunză şi rădăcini târâtoare mi se încolăceau pe pantaloni şi pantofi, iar pe piept eram plin de muşcături de insecte. Am mâncat carne uscată din

mers. Nu aveam unde să mă odihnesc, așa că nu m-am oprit. Hotărât să mă aleg, totuși, cu ceva bun din locul acela afurisit, am strâns tulpini subterane de papură în timp ce avansam greoi. Trecuse de miezul zilei când mlaștina s-a transformat iarăși în mal și mi-a trebuit încă un ceas ca să scap de musculițe și de țânțari. Pe urmă, înainte de-a mă culca, m-am curățat de nămolul verzui de pe picioare, pantofi și piele.

Undeva, Ochi Întunecați stătea nemișcat și pașnic în fața lupoaicei slăbănoage care se apropia de el. Când ajunse în dreptul lui, el se culcă pe burtă, se trânti pe-o parte, se răsuci pe spate și-și dezveli gâtul. Lupoaica avansa un pas o dată. Se opri brusc, se așeză și-l studie. El scânci ușor. Ea își dădu urechile pe spate, își arătă dinții cu un mârâit, apoi se răsuci și-o luă la fugă. După o vreme, Ochi Întunecați se ridică și se duse să vâneze șoareci-de-câmp. Părea mulțumit.

Dispăru încă o dată de lângă mine, iar eu am fost din nou chemat în Bearns. Încă un sat ardea.

M-am trezit descurajat. În loc s-o pornesc la drum, am aprins un foc mic din lemnele aruncate de apă pe mal. Am pus apă în ceainic ca să fierb tulpinile de papură, în timp ce tăiam bucăți de carne uscată. Am fiert carnea cu tulpinile pline de amidon, am adăugat puțin din provizia mea prețioasă de sare și niște verdețuri sălbatice. Din păcate, n-am reușit să maschez gustul de var al apei. Cu burta plină, mi-am scos mantaua de iarnă, m-am învelit în ea ca să mă feresc de insecte și am ațipit la loc.

Ochi Întunecaţi şi şeful haitei se uitau unul la altul. Erau destul de departe ca să nu se provoace, dar lupul meu ţinea coada în jos. Celălalt avea picioare mai lungi şi mai subţiri şi blană neagră. Nu atât de bine hrănit, purta urme de la încăierări şi vânătoare. Era încrezător în sine. Ochi Întunecaţi nu mişcă. După o vreme, şeful haitei făcu câţiva paşi, ridică piciorul şi urină pe un smoc de iarbă. Acoperi cu laba din faţă, pe urmă plecă fără să se uite înapoi. Ochi Întunecaţi rămase pe loc nemişcat, gânditor.

A doua zi, dimineaţă, m-am sculat şi-am plecat mai departe. Ochi Întunecaţi mă părăsise de două zile, însă mie mi se părea că sunt singur de mai multă vreme. Oare cum măsura el timpul de când ne despărţisem? Nu în zile şi nopţi. Plecase în căutarea unui lucru. Când îl va găsi, atunci se va încheia timpul despărţirii noastre şi se va întoarce la mine. Dar după ce anume plecase? Cum era să fii lup printre lupi, membru al unei haite? Dacă ar fi acceptat, ce s-ar întâmpla? Ar fugi cu ea o zi, o săptămână, un anotimp? Cât va dura până când voi dispărea din mintea lui, uitat într-una din nesfârşitele zile de ieri ale sale?

De ce-ar vrea să se întoarcă la mine, dacă l-ar primi haita?

După un timp, mi-am îngăduit să-mi dau seama că aveam inima frântă, ca şi cum m-ar fi neglijat un prieten om, preferând tovărăşia altora. Îmi venea să urlu, să-mi trimit Harul în căutarea lui Ochi Întunecaţi, să-i spună cât de singur sunt. Am renunţat, cu un efort de voinţă. Nu era un câine de companie, să

vină când îl fluieram. Aveam vreun drept să-i cer să renunțe la șansa de-a se împerechea, de-a avea haita lui, numai ca să-mi stea mie alături? Niciunul, mi-am zis. Absolut niciunul.

La prânz, am ajuns la o cărare paralelă cu malul. Pe la sfârșitul după-amiezii, trecusem pe lângă câteva ferme mici. Predominau pepenii și cerealele. Apa ajungea la culturi printr-o rețea de șanțuri. Casele din pământ erau așezate departe de mal, probabil ca să fie ferite de inundații. Mă lătraseră câinii, mă boscorodiseră turme de gâște albe și grase cu gâgâitul lor, dar nu întâlnisem niciun suflet de om destul de aproape ca să-l salut. Cărarea devenise un drum lat, bătucit de căruțe.

De pe cerul limpede, soarele mă bătea pe spate și în cap. Am auzit, de undeva de deasupra, un „chi" ascuțit de șoim. Am înălțat ochii. Pasărea fâlfâia ușor din aripile larg deschise. Țipă a doua oară, strânse aripile și plonjă spre mine. Fără îndoială, voia să prindă o rozătoare măruntă de pe câmpie. L-am urmărit coborând și numai în ultima clipă mi-am dat seama că eu eram ținta. Am ridicat brațul să-mi acopăr fața chiar când pasărea își desfăcu iar aripile. Am simțit curentul de aer când ateriză. Pentru o pasăre de asemenea mărime, mi se lăsă foarte ușor pe braț. Ghearele mi se înfipseră dureros în carne.

Mai întâi mi-am zis că e un șoim dresat fugit în sălbăticie, care mă văzuse și se hotărâse, cine știe cum, să se întoarcă printre oameni. Bucata de piele de la picior putea fi un rest din fâșia cu care fusese legat. Pasărea clipi. Era o creatură splendidă oricum te uitai

la ea. Am mişcat puţin braţul ca s-o admir. Pielea de la picior învelea un sul mic.

– Pot să mă uit? am întrebat cu glas tare.

Şoimul întoarse capul în direcţia din care îmi auzea vocea şi mă fixă cu un ochi lucios. Era Măzăriche.

Sânge Străvechi.

N-am reuşit să desluşesc mai mult din gândurile lui, dar mi-a fost suficient.

Nu prea ştiusem cum să mă port cu păsările la Buckkeep. Burrich mă rugase, în cele din urmă, să le las în pace, pentru că le agitam. Cu toate acestea, am atins blând cu Harul mintea sclipitoare a şoimului. Părea liniştit. Am reuşit să desfac sulul. Pasărea se foi pe braţul meu, vârându-mi ghearele în carnea moale. Apoi, fără să mă prevină, îşi întinse aripile şi-şi luă zborul. Se roti în spirală, fluturând tare din aripi ca să se înalţe, scoase acel „chi, chi" ascuţit şi alunecă în jos, pe cer. Eu am rămas cu braţul înroşit de picăturile de sânge scurse din găurile lăsate de gheare. Îmi ţiuia urechea de la fâlfâitul aripilor. M-am uitat la rănile de pe braţ. Apoi curiozitatea m-a împins să desfac sulul. Mesajele le aduceau porumbeii, nu şoimii.

Scrisul se înşira în stil vechi, cu litere subţiri, lungi şi dezlânate. Soarele puternic îmi îngreuna şi mai mult cititul. M-am aşezat pe marginea drumului şi-am protejat sulul cu palma, ca să pot citi. Inima mi se opri în loc la primele cuvinte.

„Sângele Străvechi salută Sângele Străvechi."

Mi-a fost şi mai greu să descifrez restul textului. Pergamentul era zdrenţuit, ortografia bizară, cuvintele amestecate, numai cât să poţi deduce esenţialul. Avertizarea mi-o trimitea Holly, dar bănuiam că scrisul era al lui Rolf. Regele Regal îi vâna făţiş pe cei cu Sânge Străvechi. Celor prinşi le oferea bani, cu condiţia să-l ajute să pună mâna pe un bărbat însoţit de un lup. Holly şi Rolf bănuiau că mă vrea pe mine şi pe Ochi Întunecaţi. Pe aceia care îl refuzau îi ameninţa cu moartea. Mai scria ceva: să-mi fac cunoscut mirosul celor cu Sânge Străvechi şi să le cer să mă ajute cât pot. În rest, scrisoarea era prea zdrenţuită ca să poată fi descifrată. Am vârât sulul în curea. Ziua senină mi se întunecase. Deci Will îi spusese lui Regal că trăiesc. Iar regele se temea suficient de mult de mine ca să pună lucrurile în mişcare. Poate că era bine că mă despărţisem de lup un timp.

La amurg, am coborât pe o ridicătură de pe mal. În faţa mea, pitite într-o cotitură a râului, sclipeau câteva lumini. Poate era un post de control sau un chei care înlesnea trecerea fermierilor şi păstorilor peste râu. Am urmărit luminile în drum spre ele. Acolo precis erau mâncare caldă, oameni şi adăpost peste noapte. M-aş putea opri să schimb o vorbă. Mai aveam şi câţiva bănuţi. Dar nu mai aveam lupul care să-mi pună întrebări, nu-l mai aveam pe Ochi Întunecaţi, să pândească în faţa mea, sperând să nu-l simtă câinii. Nimeni nu se îngrijora de soarta mea, în afară de mine. Poate mă voi opri la luminiţele acelea. Poate

voi bea un pahar şi voi schimba o vorbă. Poate voi afla cât mai este până la Tradeford şi voi auzi bârfe despre ce se petrece acolo. Venise vremea să plănuiesc serios cum îl voi ucide pe Regal.

Venise vremea să contez numai pe mine.

8
TRADEFORD

Pe măsură ce căldura verii se apropia de sfârşit, piraţii Corăbiilor Roşii şi-au dublat eforturile de a lua în stăpânire o parte cât mai mare din ducatul Bearns înainte de venirea iernii vijelioase. Odată ce puneau mâna pe porturile principale, ştiau că pot ataca, nestingheriţi, şi restul coastei celor Şase Ducate. Aşadar, deşi în vara aceea raidurile ajunseseră până la ducatul Shoaks, odată ce zilele calde se împuţinau, piraţii depuneau eforturi concertate pentru a domina toată coasta ducatului Bearns.

Aveau o tactică numai a lor. Nu voiau să cucerească oraşe sau să învingă populaţia. Singurul lor scop era distrugerea. Oraşele pe care le capturau erau arse din temelii, iar locuitorii lor, dacă nu scăpau cu fuga, erau ucişi sau transformaţi în neoameni. Puţini erau păstraţi ca să fie ori puşi la muncă şi trataţi mai rău decât animalele, ori făcuţi neoameni dacă nu mai puteau lucra sau dacă cuceritorii voiau să se distreze pe seama lor. Piraţii îşi construiau propriile adăposturi rudimentare, refuzând cu dispreţ să locuiască în clădirile pe care

ar fi putut să le ia în stăpânire, în loc să le distrugă. Nu făceau niciun efort să întemeieze așezări permanente, pur și simplu întăreau cu garnizoane porturile cele mai importante, ca să se asigure că nu puteau fi recucerite.

Deși ducatele Shoaks și Rippon ajutau ducatul Bearns de câte ori puteau, aveau propriul ținut de apărat și puține resurse la dispoziție. Ducatul Buck se târa de pe-o zi pe alta cum putea. Lordul Bright a observat cu întârziere că Buckul conta în mare măsură pe cetățile de la marginea ducatului pentru protecție și s-a gândit prea târziu să salveze linia aceea de apărare. Și-a folosit oamenii și banii pentru a întări Buckkeepul. Așa că restul ducatului a rămas să se bazeze pe propriii locuitori și pe trupele neregulate, ale căror soldați acționau la ordinele lui Lady Patience, considerată ultimul bastion al apărării împotriva piraților. Bearns nu aștepta sprijin de la Buckkeep, dar primea cu recunoștință tot ce venea de acolo sub semnul iederei.

Ducele Brawndy de Bearns, luptător trecut de mult de prima tinerețe, a răspuns provocării piraților cu o sabie cenușie, ca părul și barba lui. Hotărârea lui nu cunoștea limite. N-a șovăit să-și pună la bătaie averea, nici să riște viața neamului său, în strădania finală de a-și apăra ducatul. Și-a găsit sfârșitul apărând castelul familiei, Ripplekeep. Dar nici moartea sa, nici prăbușirea castelului nu le-au împiedicat pe fiicele sale să continue lupta împotriva piraților.

Cămașa mea se deformase după ce o ținusem sul în boccea atâta vreme. Cu toate acestea, am îmbrăcat-o, strâmbând din nas. Mirosea ușor a lemn ars și puternic a mucegai. Intrase umezeala în ea. M-am convins singur că aerul va alunga putoarea. Cu părul și barba

am făcut ce-am putut, adică mi-am periat părul și l-am prins în coadă, iar barba mi-am pieptănat-o cu degetele. N-o suportam, dar mă enerva să pierd timp cu bărbieritul toată ziua. Am părăsit malul după ce m-am spălat iute în apă și-am pornit spre luminile orașului. De data asta, mă hotărâsem să fiu mai bine pregătit. Avea să mă cheme Jory. Fusesem soldat și mă pricepeam la cai și la scris, dar piraţii îmi dăduseră foc casei. Mă îndreptam spre Tradeford ca să încep o viaţă nouă. Era un rol pe care puteam să-l joc convingător.

Când pieri și ultima rază de soare, mai multe lumini se aprinseră în orașul de pe malul râului și-am constatat că mă înșelasem în ce privește mărimea lui. Se întindea până la marginea apei. M-a trecut un fior, dar mi-am spus că, străbătând orașul, pierdeam mai puţin timp decât ocolindu-l. Fără Ochi Întunecaţi pe urmele mele, nu aveam niciun motiv să lungesc drumul cu ore și kilometri. Mi-am scos bărbia în faţă și-am luat-o din loc, prefăcându-mă cât mai sigur pe mine.

Orașul era mult mai plin de viaţă după lăsarea întunericului decât majoritatea celor în care fusesem. Pe străzi se simţea mireasmă de sărbătoare. Cei mai mulţi trecători se îndreptau spre centrul orașului și, pe măsură ce mă apropiam și eu de el, vedeam torţe și lume în haine elegante, auzeam râsete și muzică. Flori proaspete împodobeau grinzile de sprijin ale ușilor hanului. Am ajuns într-o piaţă luminată ca ziua. De-acolo se auzea muzica, iar oamenii dănţuiau și se veseleau. Lângă butoaiele cu băutură se înșirau mese încărcate cu pâine și fructe. Am început să salivez la

vederea mâncării. În special pâinea mirosea foarte bine, mai ales pentru cineva care nu mai pusese gura pe ea de atâta vreme.

Am zăbovit la marginea mulțimii, trăgând cu urechea, și-am aflat că se însura capamanul orașului și de aceea sărbătorea și dansa lumea. Capamanul, am presupus eu, era un titlu nobiliar din Farrow, iar nobilul acesta era foarte iubit de oameni pentru generozitatea lui. O femeie în vârstă, observându-mă, veni la mine și-mi vârî trei bănuți de aramă în palmă.

– Du-te la mese și mănâncă, tinere, îmi spuse ea amabilă. Capamanul Logis a poruncit ca în noaptea nunții sale toată lumea să sărbătorească împreună cu el. Mâncarea e pe gratis. Du-te și mănâncă, nu te rușina.

Se ridică pe vârfuri ca să mă bată prietenește pe umăr. M-am înroșit fiindcă mă luase drept cerșetor, dar mi-am zis că nu e înțelept să-i schimb părerea. Dacă asta credea despre mine, înseamnă că așa arătam și tot așa trebuia să mă port. Totuși, când am vârât bănuții în săculeț, m-a încercat un sentiment ciudat de vină, ca și cum i-aș fi furat de la femeie. Am făcut ce mi-a spus, adică m-am dus la mese și m-am așezat în capătul cozii la care stătea lumea pentru apă, fructe și carne.

Câteva tinere se ocupau de împărțirea mâncării. Una din ele îmi umplu un blid și mi-l întinse peste masă grăbită, de parcă voia să scape de mine cât mai repede. I-am mulțumit, stârnind chicote în rândul prietenelor ei. Fata se arătă indignată, ca și cum aș fi luat-o drept târfă. M-am îndepărtat rapid de ea. Am găsit un colț de masă unde m-am așezat în așa fel încât

să nu stea nimeni lângă mine. Un tânăr care împărţea halbe şi le umplea cu bere îmi dădu şi mie una şi vru să ştie de unde vin. I-am spus doar că mersesem în susul râului, căutând de lucru, şi l-am întrebat dacă ştie pe cineva care să mă ia în slujba lui.

– O, păi trebuie să mergi la târgul de slujbe de la Tradeford, în susul râului, îmi răspunse el prietenos. E la nicio zi de mers pe jos. Poate te ia cineva la strânsul recoltei. Dacă nu, Arena Regelui tocmai se construieşte. Dau de lucru oricui e în stare să ridice o piatră şi să dea cu hârleţul.

– Arena Regelui? l-am întrebat.

Tânărul înclină din cap către mine.

– Pentru ca toată lumea să fie martoră când regele va împărţi dreptatea.

Îl strigă un nuntaş care flutura o halbă goală. Am rămas singur, să mănânc şi să meditez. „Dau de lucru oricui." Deci atât de sălbatic şi de ciudat păream. Nu-i nimic, ce puteam face? Mâncarea era foarte bună. Aproape că uitasem cât de consistentă e pâinea de grâu şi ce mireasmă răspândeşte. Savoarea feliei muiate în sucul de carne din blid îmi aminti de bucătăreasa Sara şi de generozitatea ei faţă de mine. Undeva, în susul râului, la Tradeford, probabil că frământa aluat de plăcinte sau împăna o bucată de carne cu mirodenii înainte de-a o aşeza într-una din oalele ei mari şi negre şi de-a o acoperi bine, ca să fiarbă înăbuşit deasupra cărbunilor, peste noapte. Da, şi în grajdurile lui Regal, Hands dădea ultimul tur, aşa cum făcuse Burrich la Buckkeep, verificând ca fiecare animal să aibă apă

proaspătă şi fiecare boxă să fie bine închisă. Alte douăsprezece ajutoare de grăjdar de la Buckkeep erau şi ele acolo, chipuri şi suflete pe care le cunoşteam atât de bine din anii petrecuţi împreună în grajdurile lui Burrich, sub supravegherea lui. Şi pe servitori îi luase Regal cu el din Buck. Poate şi doamna Hasty era acolo, şi Brant, şi Lowden şi...

Mă covârşi singurătatea. Ce bine-ar fi să-i văd, să mă proptesc de-o masă şi să ascult bârfele interminabile ale bucătăresei Sara, sau să mă las pe spate în şura cu fân şi să pretind că cred minciunile gogonate ale lui Hands despre câte femei intraseră în patul lui de când îl văzusem ultima oară. Am încercat să-mi închipui reacţia doamnei Hasty la veşmintele mele de-acum şi m-am pomenit zâmbind la figura ei scandalizată.

M-a trezit din visare un bărbat care scotea pe gură un pomelnic de înjurături. Nici măcar cel mai beat marinar n-ar fi pângărit aşa o nuntă. N-am fost singurul care a întors capul către el şi, pentru câteva clipe, nimeni nu mai scoase o vorbă. M-am uitat lung la scena pe care n-o observasem înainte.

Într-o parte a pieţei, acolo unde bătea mai slab lumina torţelor, era o căruţă trasă de doi cai. Căra o cuşcă mare, cu trei neoameni închişi în ea. N-am reuşit să văd decât că erau trei, dar Harul meu nu le sesiza prezenţa. O femeie căruţaş se apropie de cuşcă înarmată cu o măciucă. O lovi zdravăn de bare, poruncindu-le prizonierilor să se potolească, apoi se întoarse către doi tineri care trândăveau proptiţi de capătul căruţei.

– Şi voi să-i lăsaţi în pace, bădăranilor! îi mustră ea. Trebuie să ajungă în Arena Regelui, să primească dreptate sau îndurare acolo. Până atunci, lăsaţi-i în pace, m-aţi auzit? Lily! Lily, adu oasele rămase de la friptura aia de-acolo şi dă-le creaturilor ăstora. Şi voi doi, v-am zis, plecaţi de lângă ele! Nu le mai stârniţi!

Cei doi tineri se dădură înapoi din faţa măciucii, râzând cu mâinile ridicate.

– Nu pricep de ce să nu ne distrăm noi pe seama lor mai întâi, protestă cel mai înalt dintre ei. Am auzit că la Rundsford oamenii îşi construiesc propria arenă a dreptăţii.

Al doilea făcu mare paradă încordându-şi muşchii umerilor.

– Eu pot să intru oricând în Arena Regelui.

– Prizonier sau campion? îi strigă un glas în batjocură, şi amândoi tinerii se puseră pe râs, iar cel mai înalt îl îmbrânci pe celălalt în glumă.

Am rămas în picioare la locul meu. În suflet mi se născu o bănuială sumbră. Arena Regelui. Neoameni şi campioni. Mi-am adus aminte cu ce ochi hrăpăreţi îi urmărise Regal pe bărbaţii care mă încercuiseră ca să mă bată. Mă cuprinse o amorţeală când femeia numită Lily îşi croi drum la căruţă şi azvârli o farfurie de oase prizonierilor. Neoamenii se năpustiră asupra lor hulpavi, lovindu-se şi pălmuindu-se ca să pună mâna pe o porţie cât mai mare din resturile aruncate din milă. Un grup mărişor de oameni se adunase în jurul căruţei, arătând cu degetul spre ei şi râzând. M-am uitat scârbit la spectatori. Chiar

nu-şi dădeau seama că prizonierii aceia fuseseră transformaţi în neoameni? Nu erau criminali. Erau soţi şi fii, pescari şi fermieri din cele Şase Ducate, a căror singură crimă fusese aceea de a fi fost prinşi de piraţii Corăbiilor Roşii.

Pierdusem numărul neoamenilor pe care-i omorâsem. Într-adevăr, îmi provocau repulsie, dar aceeaşi repulsie o simţeam când vedeam un picior ros de cangrenă sau un câine atât de mâncat de râie, încât nu exista leac pentru el. Uciderea neoamenilor nu avea nicio legătură cu ura, pedeapsa ori dreptatea. Moartea era singurul leac pentru boala lor şi ar fi trebuit să-l primească de îndată, din milă pentru familiile care îi iubiseră. Cei doi tineri vorbiseră de parcă uciderea lor ar fi fost un fel de distracţie.

M-am aşezat încet la loc. Mai aveam mâncare în blid, dar îmi pierise pofta. Judecata sănătoasă îmi spunea că ar trebui să mănânc, cât mai aveam ce. M-am uitat la carne. Am înghiţit-o cu forţa.

Când am ridicat ochii din blid, i-am surprins pe cei doi tineri holbându-se la mine. O clipă, le-am susţinut privirile, apoi mi-am adus aminte cine ar trebui să fiu şi-am coborât ochii. Era limpede că se distrau pe seama mea, pentru că veniră ţanţoşi la mine şi se aşezară, unul vizavi, celălalt enervant de aproape. Acesta din urmă strâmbă din nas ostentativ şi-şi acoperi gura, spre amuzamentul tovarăşului său. Le-am urat amândurora bună seara.

– Bună pentru tine, poate. Nu te-ai mai ospătat aşa de ceva vreme, nu, cerşetorule?

Vorbise cel de vizavi, un bădăran bălai, cu fața acoperită de pistrui.

– Așa-i, și mulțumesc capamanului vostru pentru generozitate, am răspuns calm.

Căutam deja o cale să scap de ei.

– Așa. Ce vânt te-aduce la Pome? mă întrebă pistruiatul.

Era mai înalt decât tovarășul lui indolent și mai musculos.

– Caut de lucru. M-am uitat fix în ochii săi cenușii. Mi s-a zis că se ține un târg de slujbe la Tradeford.

– Și la ce fel de lucruri te pricepi, cerșetorule? La speriat ciori? Sau atragi, poate, șobolanii afară din casele oamenilor cu duhoarea ta?

Se propti cu cotul pe masă, prea aproape de mine, apoi se lăsă pe el, de parcă ar fi vrut să-mi arate ghemul gras de mușchi din braț.

Am tras adânc aer în piept o dată, de două ori. M-a încercat o senzație pe care-o uitasem de-o vreme: gheara fricii, însoțită de-un tremur invizibil când eram provocat. Știam că, uneori, era tremurul care anunța o criză. Enervare. Nu. Furie. Furia irațională, nestăpânită, care-mi dădea puterea să ridic barda și să tai brațul unui om de la umăr sau să mă arunc asupra lui și să-i smulg ultima suflare, oricât m-ar lovi cu pumnii.

Îngrozit și surprins oarecum, mi-am întâmpinat furia cu bucurie și m-am întrebat ce-o fi trezit-o la viață. Să fi fost amintirea prietenilor pierduți pentru totdeauna, ori scenele de luptă pe care mi le aducea în vis Meșteșugul atât de des în ultimul timp? Nu

avea importanţă. Purtam o sabie zdravănă la şold şi mă îndoiam că cei doi neghiobi o observaseră sau mă credeau în stare s-o folosesc. Probabil că singura armă pe care-o mânuiseră ei vreodată era secera şi nu văzuseră alt sânge în viaţa lor decât de pui sau de vacă. Nu se treziseră niciodată noaptea din cauza lătratului câinilor, întrebându-se dacă vin piraţii, nu veniseră acasă după o zi de pescuit, rugându-se ca, după ce dau ocol capului, să-şi mai vadă oraşul în picioare. Nişte tinerei fericiţi în ignoranţa lor, care trăiau bine într-un ţinut blând pe malul râului, departe de coasta hărţuită de bătălii, fără altă posibilitate de-a face pe grozavii decât tachinând un străin sau aţâţând prizonieri închişi în cuşti.

Aş vrea ca toţi tinerii din cele Şase Ducate să fie la fel de ignoranţi.

Am tresărit de parcă Verity mi-ar fi pus mâna pe umăr. Aproape că am întors capul. M-am stăpânit însă şi nu m-am mişcat, bâjbâind în sinea mea după el. Zadarnic. Nu i-am găsit urma.

Nu eram sigur că de la Verity îmi venise gândul. Poate era propria mea dorinţă. Totuşi, semănam atât de mult cu el, încât eram convins că el mi-l trimisese. Furia îmi dispăru la fel de repede cum venise şi m-am uitat la cei doi constatând mirat că se aflau tot acolo. Nişte flăcăiandri, da, doar nişte flăcăiandri fără astâmpăr care nu ştiau cum să se grozăvească mai mult. Ignoranţi şi nemiloşi, cum sunt tinerii deseori. Ei, bine, n-aveam să fiu eu acela pe care să-şi dovedească ei bărbăţia, dar nici nu voi păta ţărâna de sânge în ziua nunţii capamanului lor.

– Cred că am stat mai mult decât se cuvine, am rostit cu gravitate şi m-am ridicat de la masă.

Mâncasem destul şi nu-mi mai trebuia jumătatea de halbă rămasă lângă blid. Am observat că tinerii mă măsoară din cap până-n picioare şi că unul din ei tresare clar la vederea sabiei. Celălalt se ridică, vrând parcă să mă ia la rost că plec, dar prietenul lui îi făcu un semn foarte discret din cap. Când se echilibrară forţele, flăcăiandrul musculos se dădu la o parte rânjind, trăgându-se cât mai departe de mine, nu cumva să-l mânjesc cu atingerea mea. Mi-a fost ciudat de uşor să-i ignor jignirea. Nu m-am retras din calea lor, ci m-am întors şi-am ieşit în întuneric, departe de veselie, dans şi muzică. Nu m-a urmărit nimeni.

M-am dus în partea de oraş de pe malul apei, plimbându-mă şi gândindu-mă la ţelul tot mai limpede conturat în mintea mea. Aşadar, eram aproape de Tradeford, aproape de Regal. Am simţit dorinţa bruscă de a mă pregăti pentru el. La noapte îmi voi lua o odaie la un han, unul cu baie, mă voi spăla şi mă voi bărbieri. Să se uite bine Regal la mine, la cicatricele pe care mi le lăsase, ca să ştie că eu l-am omorât. Şi după aceea? Dacă aveam să mai trăiesc ca să mă preocupe acel „după aceea", dacă avea să mă recunoască vreunul din cei care mă vedeau, atunci aşa să fie. Să se ştie că Fitz s-a întors din mormânt ca să arate pretinsului rege Dreptatea regelui adevărat.

Astfel întărindu-mă în adâncul sufletului, am trecut pe lângă două hanuri. În primul răsunau ţipete fie de încăierare, fie de prietenie prea mare; n-aş fi

putut să dorm nici de unele, nici de altele. Al doilea avea o prispă dărăpănată şi-o uşă care atârna strâmbă în balamale. Mi-am zis că nici aşternuturile n-or fi prea curate. În schimb, m-am oprit la un han care avea o oală desenată pe firmă şi ţinea o torţă aprinsă afară, să vadă drumeţii pe unde să intre.

Ca toate clădirile mai mari din Pome, hanul fusese construit din piatră de râu şi mortar şi tot din aceleaşi materiale era făcută şi podeaua. Un cămin mare domnea în capătul încăperii, dar nu ardea în el decât un foc de vară, atât cât să fiarbă oala cu tocană promisă afară. Deşi mâncasem de curând, mi s-a făcut poftă. La tejghea era linişte, lumea se dusese să bea la nunta capamanului. Hangiul avea o înfăţişare prietenoasă, dar o dungă îi brăzdă fruntea la vederea mea. Am pus un ban de argint pe masă în faţa lui, ca să-l liniştesc.

– Aş vrea o odaie pentru noaptea asta şi să fac şi o baie.

Mă examină de sus până jos neîncrezător.

– Numai dacă faci baia mai întâi, rosti el categoric.

I-am zâmbit larg.

– Nu mă deranjează, domnule. Îmi voi spăla şi hainele, nu trebuie se vă temeţi că vă voi umple aşternuturile de gângănii.

Hangiul încuviinţă fără tragere de inimă şi trimise un băiat la bucătărie după apă caldă.

– Ai bătut cale lungă, nu? se arătă el binevoitor, arătându-mi drumul spre baia din spatele hanului.

– Şapte poşte şi încă pe-atât. Dar mă aşteaptă o treabă la Tradeford şi vreau să arăt cât pot de bine când o rezolv.

Am zâmbit la vorbele mele, mulţumit de adevărul lor.

– Aha, o treabă. Aşa, deci. Pricep. Da, e mai bine să te prezinţi curat şi odihnit. Ai o bucată de săpun în colţ. Nu te ruşina s-o foloseşti.

Înainte de a pleca hangiul, l-am rugat frumos să-mi dea o lamă, pentru că în baie exista o oglindă. Îmi promise una bucuros. Mi-o aduse băiatul, cu prima găleată de apă caldă. Până când termină de umplut cada, eu îmi tăiasem deja mare parte din barbă, ca să mă pot bărbieri. Băiatul se oferi să-mi spele hainele pentru un bănuţ de aramă în plus, iar eu am fost mai mult decât bucuros să i-l dau. Mi le luă strâmbând din nas, ceea ce îmi arătă că puteam mai tare decât crezusem. Fără îndoială, excursia prin mlaştină lăsase mai multe urme decât îmi închipuisem.

M-am îmbăiat încet, scufundându-mă în apa fierbinte, dându-mă cu săpunul moale din vas, apoi frecându-mă bine înainte de-a mă clăti. M-am spălat pe cap de două ori, până când mi-a curs din păr spumă albă, nu gri. Apa rămasă în cadă era mai densă decât râul Vin, de culoarea cretei. Măcar acum nu m-am grăbit la bărbierit şi m-am tăiat numai de două ori. După ce mi-am pieptănat părul la spate şi l-am prins în coadă, ca războinicii, m-am uitat în oglindă şi-am văzut un chip pe care de-abia l-am recunoscut.

Nu-mi mai văzusem faţa de luni de zile, şi atunci în oglinda mică de la Burrich. Chipul care mă privea din oglindă era mai tras decât îl ştiusem, cu pomeţi proeminenţi, amintind de portretul lui Chivalry. Dunga de păr alb crescut deasupra frunţii mă îmbătrânea şi mă trimitea cu gândul la o urmă de jder. Fruntea şi obrajii mi se bronzaseră de la soarele verii petrecute în aer liber, dar faţa era mai palidă acolo unde îmi fusese barba, aşa că jumătatea inferioară a cicatricei prelungite pe obraz părea mult mai închisă decât cealaltă. Oglinda nu-mi arăta pieptul întreg, dar tot mi se vedeau mai multe coaste decât înainte. Aveam muşchi, e-adevărat, dar grăsime nici cât să ungi o tigaie, cum ar fi zis Sara, bucătăreasa. Mersul neîntrerupt şi faptul că mâncasem numai carne îmi lăsaseră urme pe trup.

Mi-am întors ochii de la oglindă cu un zâmbet şi trist, şi vesel. Puteam să uit liniştit de teama că m-ar recunoaşte vreun fost prieten. De-abia mă recunoşteam eu însumi.

Am îmbrăcat schimbul de haine groase ca să merg în odaia mea. Băiatul mă asigură că mi le va atârna pe cele spălate în faţa căminului şi mi le va aduce uscate a doua zi dimineaţă. Mă conduse în odaie, îmi lăsă o lumânare şi-mi ură noapte bună.

Încăperea avea puţină mobilă, dar era curată. Patru paturi, dar eu eram singurul oaspete, lucru care mi-a convenit de minune. Fiind vară, unica fereastră, fără perdea, stătea cu obloanele deschise. Adierea răcoroasă a nopţii bătea dinspre râu până în odaie. Am rămas

în picioare o vreme, cu ochii la întunericul de afară. În susul râului, sclipeau luminile din Tradeford. Era o așezare întinsă. Alte lumini scânteiau pe drumul de la Pome la ea. Mă aflam, cu certitudine, într-un ținut bine statornicit. Și tot cu certitudine aveam să călătoresc singur, mi-am zis și-am alungat durerea care mă invada ori de câte ori mă gândeam la Ochi Întunecați. Mi-am azvârlit bocceaua sub pat. Păturile erau aspre, dar miroseau a curat, la fel mindirul. După luni de zile de dormit pe pământ, mi s-a părut la fel de moale ca salteaua mea de pene de la Buckkeep. Am suflat în lumânare și m-am culcat, așteptându-mă să adorm imediat.

Dar m-am pomenit că mă holbez la tavanul întunecat. Zarva de la nuntă se auzea în depărtare. Mai aproape erau alte zgomote, nefamiliare mie. Clădirea pârâia și se așeza mai bine pe pământ, în odăile vecine se foiau ceilalți oaspeți ai hanului. Îmi tulburau odihna, nu mă linișteau ca vântul fremătând printre copaci în pădure sau clipocitul râului aproape de culcușul meu. Mă temeam de semenii mei mai mult decât de orice amenințare din sânul naturii.

Gândurile mi-au rătăcit la Ochi Întunecați și m-am întrebat ce face și dacă e în siguranță în noaptea aceea. L-am cercetat cu Meșteșugul, apoi m-am oprit. A doua zi voi ajunge la Tradeford, pentru a duce la capăt un lucru la care el nu mă va putea ajuta. Mai mult decât atât, mă aflam într-un ținut în care n-ar fi putut veni la mine în siguranță. Dacă voi reuși ceea ce-mi doresc și voi mai fi în viață după aceea, ca să

plec în Regatul Munţilor, în căutarea lui Verity, atunci pentru el e mai bine să stea acolo unde e acum, încercând să se alăture semenilor lui şi să-şi trăiască propria viaţă.

Mi-a fost foarte uşor să trag asemenea concluzii şi să recunosc că luasem o hotărâre înţeleaptă. Mai greu mi-a venit să mă ţin de ea. N-ar fi trebuit să plătesc pentru un pat, ar fi trebuit să-mi petrec noaptea mărşăluind, aş fi avut parte de mai multă odihnă. M-am simţit mai singur ca niciodată. Până şi din temniţa lui Regal, înfruntând moartea, reuşisem să vorbesc cu lupul. În noaptea aceea eram eu şi numai eu, cugetând la un omor pe care nu eram capabil să-l plănuiesc, de teamă că Regal avea să fie păzit de adepţii lui iniţiaţi în Meşteşug, ale căror talente puteam doar să le bănuiesc. În ciuda nopţii calde de sfârşit de vară, mi se făcea frig şi greaţă de câte ori mă gândeam la asta. N-am şovăit nicio clipă în hotărârea mea de a-l omorî pe Regal, doar convingerea că voi reuşi mi se clătina. Nu mă descurcasem prea bine de unul singur, dar a doua zi mă voi purta în aşa fel încât Chade să fie mândru de mine.

Chibzuind la grupul de iniţiaţi, mă cuprinse o senzaţie de certitudine tulburătoare că mă păcălisem în ceea ce priveşte strategia mea. Venisem aici din proprie iniţiativă sau îmi meşterise Will gândurile printr-un şiretlic subtil, ca să mă convingă că a fugi spre el era cel mai sigur lucru pe care-l puteam face? Will întrebuinţa cu dibăcie Meşteşugul. Atât de fin ţi se furişa în minte, încât nici nu simţeai că te atinge.

Dintr-odată, puse stăpânire pe mine o nevoie imperioasă de a-mi trimite Meşteşugul în explorare, de a verifica dacă-l simt cum mă pândeşte. Atunci m-am convins că impulsul de a-l întrebuinţa era, de fapt, influenţa lui Will asupra mea, ispitindu-mă să-mi deschid mintea pentru el. Aşa mi-au rătăcit gândurile, hăituindu-se unul pe altul în cercuri tot mai mici, până când aproape că l-am simţit pe Will cum se distrează urmărindu-mă.

După miezul nopţii, somnul a început, în sfârşit, să-mi dea târcoale. Mi-am părăsit gândurile fără nicio ezitare, aruncându-mă în braţele lui cum se aruncă un scufundător în apă, preocupat să-i exploreze adâncurile. Prea târziu mi-am dat seama de ce mă atrăgea atât scufundarea aceea. M-aş fi opus, dacă mi-aş fi amintit cum. În schimb, am recunoscut în jurul meu draperiile şi trofeele care împodobeau coridorul cel mare din Ripplekeep, castelul principal din ducatul Bearns.

Porţile masive de lemn atârnau deschise în balamale, victimele berbecului intrat pe jumătate înăuntru, după ce lovise teribil în ele. Fumul plutea în aer, încolăcit în jurul flamurilor victoriilor trecute. Grămezi de cadavre se ridicau peste tot acolo unde luptătorii încercaseră să ţină piept şuvoiului de piraţi în faţa cărora cedaseră porţile grele de stejar. La câţiva paşi de zidul masacrului, soldaţi înşiruiţi din Bearns încă mai suflau, dar foarte slab. Ducele Brawndy lupta în mijlocul unui grup mai mic, flancat de fiicele lui, Celerity şi Faith. Fetele învârteau săbiile, încercând zadarnic să-şi apere tatăl de atacul nestăvilit al duşmanilor.

Amândouă se băteau cu o îndemânare şi o ferocitate de care nu le crezusem în stare. Parcă erau o pereche de şoimi, cu feţele încadrate de părul negru scurt şi drept, cu ochi mijiţi a ură. Dar Brawndy refuza să fie apărat, refuza să cedeze în faţa asaltului nemilos al piraţilor. Stătea cu picioarele desfăcute, plin de sânge, şi strângea barda cu amândouă mâinile.

În faţa şi la picioarele lui, ferit de arma rotită în aer, zăcea cadavrul fiicei lui celei mai mari, moştenitoarea sa. O sabie o tăiase între umăr şi gât, zdrobindu-i clavicula, apoi îi străpunsese pieptul. Era moartă, moartă fără speranţă, dar Brawndy nu voia să se îndepărteze de cadavrul ei. Ducelui îi curgeau pârâiaşe de lacrimi şi sânge pe obraji. Pieptul i se umfla ca nişte foale de câte ori inspira, iar pe sub cămaşa ruptă i se vedeau muşchii bătrâni, sleiţi. Înfrunta săbiile a doi potrivnici, un tânăr preocupat doar să-l înfrângă şi un şarpe de bărbat care nu se băga în luptă, ci stătea la pândă cu sabia sa lungă, aşteptând să profite de orice spărtură ar fi reuşit să facă tânărul în apărarea lui Brawndy.

Într-o fracţiune de secundă am ştiut toate acestea, dar şi că ducele nu avea să mai reziste mult. Strângea barda tot mai slab din cauza sângelui alunecos, iar fiecare gură de aer inspirat prin gura uscată îl ardea. Era bătrân, avea inima frântă, ştia că, şi dacă ar supravieţui bătăliei, Bearns ar cădea oricum în mâinile piraţilor Corăbiilor Roşii. Mie îmi plângea sufletul în faţa nenorocirii lui, dar el tot reuşi să facă un pas imposibil în faţă şi să-l izbească de moarte pe

tânărul cu care se bătea. În momentul când barda se înfipse în pieptul piratului, celălalt înaintă și, în clipa următoare, îi vârî sabia în piept și-o scoase imediat. Bătrânul căzu pe pietrele însângerate ale castelului său, lângă leșul dușmanului dintâi.

Celerity, care-și înfrunta propriul agresor, se întoarse foarte scurt la țipătul de groază al surorii ei. Piratul profită de prilej. Arma lui mai grea învălui sabia fetei și i-o smulse din mână. Celerity se dădu înapoi în fața rânjetului de satisfacție al corsarului și-și feri capul de lovitura lui mortală, la timp ca să-l vadă pe ucigașul tatălui ei apucându-l de păr ca să-i taie capul drept trofeu.

N-am mai putut suporta.

Am sărit după barda scăpată de Brawndy și-am prins-o de mânerul lunecos de sânge, ca și cum aș fi strâns mâna unui prieten vechi. Am simțit-o ciudat de grea în mână, dar am ridicat-o, am parat sabia dușmană, apoi, printr-o combinație care l-ar fi făcut pe Burrich mândru de mine, am dus-o la spate ca să-mi iau avânt și să-l lovesc pe pirat în față. Un tremur îmi cuprinse trupul simțind cum i se zdrobesc oasele feței. N-am avut timp să stau pe gânduri. Am sărit în față și-am izbit zdravăn, tăind mâna celui care voise să ia capul tatălui meu. Barda răsună pe dalele de piatră, zguduindu-mi brațele. M-am pomenit împroșcat de sânge când sabia lui Faith străpunse brațul potrivnicului ei. Acesta era mai înalt decât mine, așa că mi-am ferit umărul și m-am rostogolit, ridicându-mă în picioare ca să-i spintec burta cu lama bărzii.

Urmară clipe înnebunitoare, când micul nostru pâlc pur şi simplu împietri. Faith se uita la mine cu o expresie de uimire care se transformă în triumf înlocuit imediat de groază.

– Nu-i putem lăsa să ne ia morţii! hotărî ea brusc.

Ridică bărbia şi părul îi flutură precum coama unui armăsar de luptă.

– Bearns! La mine! ţipă ea.

N-aveai cum să înţelegi greşit tonul ei poruncitor. M-am uitat o secundă la ea. Mi s-au înceţoşat ochii, am văzut dublu. O Celerity cam ameţită îi ură surorii ei: „Trăiască ducesa de Bearns!" Am surprins schimbul de priviri care spunea că niciuna din ele nu se aştepta să mai trăiască până la sfârşitul zilei. Atunci, un grup de luptători din Bearns părăsi lupta şi li se alătură.

– Tatăl şi sora mea. Îngropaţi-i, porunci Faith la doi soldaţi. Restul, la mine!

Celerity se ridică anevoie în picioare, se uită mirată la barda greoaie şi se aplecă să-şi recupereze sabia cu care era obişnuită.

– Acolo, e nevoie de noi acolo, rosti Faith, arătând cu degetul, iar Celerity o urmă, ca să întărească suficient linia de luptă, pentru a le permite oamenilor lor să se retragă.

Am urmărit-o cum se îndepărtează. O femeie pe care nu am iubit-o, dar pe care o voi admira întotdeauna. Am vrut din tot sufletul să merg după ea, dar scena din faţa mea începea să tremure, se pierdea în fum şi umbre. Mă prinse cineva de braţ.

A fost nesăbuit din partea ta.

Vocea din mintea mea părea foarte mulțumită. Will! mi-am zis disperat și inima mea se porni să bată nebunește.

Nu. Dar ar fi putut foarte bine să fie el. Ești tot mai neglijent cu zidurile tale, Fitz. Nu-ți poți permite. Indiferent cât ne cheamă ei, tu trebuie să fii precaut. Verity m-a împins și m-am pomenit că trupul meu mă primește înapoi.

– Dar tu o faci, am protestat, însă n-am auzit decât glasul meu stins în odaia din han.

Am deschis ochii. Prin fereastră, am constatat că întunericul domnea pretutindeni. Nu-mi dădeam seama dacă trecuseră clipe sau ore. M-am bucurat doar că îmi rămânea timp de dormit, pentru că sfârșeala care mă cuprindea nu mă lăsa să mă gândesc la altceva.

A doua zi dimineață, m-am trezit buimac. Prea mult trecuse de când nu mai dormisem într-un pat adevărat, ca să nu mai spun de senzația plăcută că eram curat. Mi-am forțat ochii să se focalizeze și m-am uitat la nodurile din grinzile tavanului. După o vreme, mi-am adus aminte că eram la han și nu mai aveam mult până la Tradeford și la Regal. Aproape în aceeași clipă, mi-am amintit că ducele Brawndy murise. Mi-a luat-o inima la goană. Am strâns tare din pleoape ca să alung amintirile bătăliei în mijlocul căreia mă aruncase Meșteșugul și imediat tâmplele au început să-mi plesnească de durere. În prima clipă, am dat, ca un nebun, vina pe Regal. El era autorul tragediei care scosese viața din mine și-mi lăsase un

trup subjugat de slăbiciune. Chiar în dimineaţa în care sperasem să mă trezesc cu forţe noi şi înviorat, gata să-l omor, n-am găsit puterea nici să mă întorc pe partea cealaltă.

După o vreme, băiatul de la han veni şi-mi aduse hainele. I-am mai dat doi bănuţi, plecă şi se întoarse repede cu o tavă. Când am văzut terciul şi i-am simţit mirosul, am înţeles dintr-odată repulsia lui Verity faţă de mâncare în verile când îi ţinuse la distanţă pe piraţi de ţărmul nostru cu Meşteşugul. Singurele obiecte de pe tavă care mă interesau erau cana şi oala cu apă fierbinte. M-am dat jos din pat împleticindu-mă şi m-am lăsat pe vine ca să-mi scot bocceaua de sub pat. Am văzut stele verzi. Când am reuşit s-o desfac şi să găsesc scoarţa de spiriduş, gâfâiam de parcă aş fi alergat la o întrecere. Am avut nevoie de toată concentrarea ca să-mi conving gândurile să uite de durerea de cap. Cum îmi zvâcneau tâmplele, am pus mai multă scoarţă de spiriduş în cană. Aproape că am atins doza pe care i-o dădea Chade lui Verity. De când mă părăsise lupul, suferisem din cauza viselor aduse de Meşteşug. Oricâte ziduri îmi ridicam, tot nu le puteam alunga. Dar noaptea trecută fusese cea mai grea dintr-o perioadă lungă. Probabil pentru că intrasem şi eu în vis şi, prin Celerity, participasem la întâmplări. Visele îmi secătuiseră şi vlaga, şi provizia de scoarţă de spiriduş. Am privit nerăbdător cum scoarţa împrumuta apei aburinde culoarea ei neagră. Imediat ce n-am mai văzut fundul ceştii, am dus-o la gură şi-am dat-o peste cap. Era să mă înec din cauza

amărelii, dar asta nu m-a împiedicat să mai torn apă peste scoarța rămasă pe fundul cestii.

Am băut și doza a doua, mai slabă, așezat pe marginea patului și privind la orizont pe fereastră. Vedeam foarte bine ținutul jos de pe malul râului. Am deslușit ogoare cultivate și vaci de lapte pe pășuni îngrădite chiar la ieșirea din Pome, iar dincolo de ele, fumul micilor ferme de pe marginea drumului. Nu mai aveam de străbătut mlaștini, nu se mai întindeau câmpii nemăsurate între mine și Regal. De acum încolo, aveam să călătoresc ca om.

Durerea de cap îmi trecuse. Am mâncat terciul rece în silă, ignorând protestele stomacului meu. Plătisem pentru el și trebuia să-mi țină de foame până înainte de sfârșitul zilei. M-am îmbrăcat cu hainele curate pe care mi le adusese băiatul înapoi. Erau spălate, dar mai mult nu le puteam lăuda. Cămașa se deformase și se decolorase în diverse nuanțe maronii. Pantalonii mulați îi purtasem până se răriseră la genunchi și la fund și-mi erau scurți. Când am încălțat papucii cusuți de mine, am văzut încă o dată cât de jerpeliți arătau. De atâta vreme nu mă mai interesase cum trebuie să apar în fața lumii, încât m-am pomenit îmbrăcat mai sărăcăcios decât un cerșetor din Buckkeep. Nu era de mirare că stârnisem deopotrivă milă și dezgust seara trecută. Și eu aș fi simțit la fel față de un om zdrențuros ca mine.

Am șovăit la gândul de a coborî îmbrăcat astfel. Însă alternativa era să-mi pun hainele groase, de lână, să mă sufoc de căldură și să transpir toată ziua. Deși

bunul-simţ mă îndemna să cobor aşa cum sunt, mă consideram atât de vrednic de batjocorit, încât aş fi vrut să mă fac nevăzut.

Strângându-mi iute bocceaua, m-am alarmat constatând câtă scoarţă de spiriduş consumasem deodată. Alarmat, atâta tot. Cu un an în urmă, aceeaşi cantitate m-ar fi făcut să ţopăi pe acoperişuri. Mi-am zis că eram ca zdrenţele de pe mine. Nu aveam de ales. Meşteşugul nu mă lăsa în pace în vis, iar eu nu aveam timp să stau culcat şi să-mi las corpul să-şi revină singur, darămite bani, să mai plătesc pentru o odaie şi mâncare la un han. Totuşi, azvârlindu-mi bocceaua pe umăr şi coborând scările, mi-am spus că nu începeam prea vesel ziua. Moartea lui Brawndy şi prăbuşirea ducatului Bearns, hainele mele de sperietoare de ciori şi scoarţa de spiriduş îmi creaseră toate o stare foarte proastă.

Ce şanse aveam să trec de zidurile şi gărzile lui Regal şi să-i iau viaţa?

Deprimarea, îmi spusese Burrich odată, era unul din efectele scoarţei de spiriduş. Deci asta simţeam. Atât.

Mi-am luat rămas-bun de la hangiu, iar el mi-a urat noroc. Afară, soarele se înălţase de-o suliţă pe cer, prevestind încă o zi frumoasă. Am pornit în pas vioi spre ieşirea din Pome şi spre Tradeford.

Ajuns la periferia oraşului, m-a întâmpinat o privelişte neliniştitoare: două spânzurători, un stâlp pentru biciuit victimele şi doi stâlpi ai infamiei. Lemnul nu lucea de la soare încă; construcţiile erau destul de noi, dar, după cum arătau, erau folosite destul de des.

Am trecut repede pe lângă ele, însă tot mi-am adus aminte cât de aproape fusesem să îmbrățișez și eu un asemenea stâlp. Mă salvaseră sângele meu de bastard regal și tradiția străveche, care spunea că cei cu sânge regesc nu pot fi spânzurați. Mi-am amintit și plăcerea evidentă cu care urmărea Regal cum eram bătut.

M-am înfiorat a doua oară când m-am întrebat unde e Chade. Dacă soldații lui Regal reușiseră, totuși, să-l prindă, nu mă îndoiam că regele îi va lua iute viața. Am încercat să nu-mi închipui cum ar arăta atârnând în ștreang, înalt, slab, cărunt, bătut de soarele fierbinte.

Sau va muri repede?

Am scuturat din cap ca să alung astfel de gânduri și-am trecut pe lângă bietele cadavre care fluturau în soare ca rufele uitate pe sfoară. Mintea mea făcu o glumă macabră: până și ele erau mai bine îmbrăcate decât mine.

Pe drum, a trebuit să mă dau la o parte nu o dată din fața căruțelor și cirezilor. Comerțul părea să fie prosper între cele două orașe. Am lăsat Pome în urmă și, o vreme, am mers pe lângă fermele bine întreținute de la marginea drumului, care ascundeau în spate lanuri și livezi. Puțin mai departe am trecut pe lângă moșii de țară, cu conace de piatră măricele, pomi care făceau umbră deasă, flori în jurul hambarelor solide și cai păscând pe pajiști. Am recunoscut, în mai multe rânduri, animale din Buckkeep. Apoi am trecut pe lângă lanuri întinse de in și cânepă, iar în cele din urmă am văzut gospodării mai modeste și periferia unui oraș.

Aşa mi s-a părut la început. Sfârşitul după-amiezii m-a găsit în inima unui oraş cu străzi pietruite şi lume umblând încoace şi încolo cu tot soiul de treburi. M-am uitat în jur şi m-am minunat. Nu mai văzusem un loc ca Tradeford. Prăvălie lângă prăvălie, cârciumi, hanuri şi grajduri pentru toate pungile, răspândite pe un teren neted, cum nu exista în niciun oraş din Buck. Am ajuns într-o zonă cu parcuri şi fântâni, temple, teatre şi şcoli. Parcurile aveau alei şi poteci care şerpuiau printre flori, statui şi copaci. Oamenii care se plimbau sau îşi mânau căruţa pe ele erau îmbrăcaţi cu haine elegante, din acelea pe care le vedeai la Buckkeep numai la sărbători mari. Unii purtau uniforma aurie cu maro a regatului Farrow, dar până şi straiele servitorilor erau mai elegante decât orice veşmânt îmbrăcasem eu vreodată.

Aici îşi petrecuse Regal verile în copilărie. Considerase întotdeauna Buckkeepul drept un fel de sat puţin mai răsărit. Am încercat să-mi imaginez un băiat părăsind toate frumuseţile acelea toamna, pentru a se întoarce într-un castel în care trage curentul, căţărat pe o stâncă măturată de ploi şi bătută de furtuni, deasupra unui mic oraş-port. Nu era de mirare că se mutase aici, inclusiv Curtea, îndată ce putuse. Am simţit un dram de înţelegere pentru el. Asta m-a enervat. E bine să-l cunoşti îndeaproape pe omul pe care ai de gând să-l omori; nu e bine să-l înţelegi. Mi-am reamintit cum îşi omorâse propriul tată, pe regele meu, şi m-am îndârjit în hotărârea mea.

Rătăcind prin locurile acelea prospere, am atras multe priviri compătimitoare. Dacă aş fi vrut să-mi duc traiul ca un cerşetor, mi-ar fi mers foarte bine. Însă eu am căutat locuri şi oameni mai umili, ca să aud bârfe despre Regal, cum era organizat castelul lui din Tradeford şi câţi oameni locuiesc în el. M-am dus în zona de lângă apă, sperând să mă simt ca acasă.

Acolo am descoperit adevăratul motiv al existenţei oraşului Tradeford. Ca să nu-i dezmintă numele[1], râul acoperea o zonă imensă cu porţiuni unduioase puţin adânci, prin care se vedea pietrişul din albia dură. Era atât de lat, încât malul celălalt se pierdea în ceaţă, iar apa săruta parcă orizontul. Nenumărate cirezi de vite şi turme de oi traversau Vinul, iar în aval, barje cu fund plat, trase de funii, profitau de apa mai adâncă pentru a transporta neîntrerupt mărfuri de pe un mal pe altul. Aici era locul unde se întâlnea negoţul din Farrow cu cel din Tilth, unde livezile, lanurile şi turmele se uneau, unde mărfurile aduse din Buck, Bearns sau ţinuturi mai îndepărtate se descărcau, în sfârşit, şi se trimiteau la nobilii care-şi permiteau să le cumpere. La Tradeford ajunseseră, în vremuri mai blânde, mărfuri din Regatul Munţilor şi din regiunile întinse de dincolo de el: ambră, blănuri scumpe, fildeş sculptat şi, rareori, scoarţa de tămâie din Ţărâmul Ploilor Sălbatice. Aici se aduceau inul, pentru a fi transformat în pânzeturile fine din Farrow, şi cânepa, din care se obţineau fibrele pentru funii şi pânza pentru nave.

---

[1] *Trade* – „negoţ"; *ford* – „vad" (n. tr.).

Mi s-a oferit de lucru câteva ore, să descarc saci de cereale dintr-o barjă mică într-o căruță. Am acceptat, mai mult de dragul bârfelor decât al bănuților de aramă. Am aflat puține lucruri. Nimeni nu vorbea despre Corăbiile Roșii sau despre războiul desfășurat de-a lungul coastei decât ca să se plângă de calitatea slabă și prețul prea mare al puținelor bunuri venite de acolo. Regele Regal era amintit rareori, iar cei care-l pomeneau o făceau numai ca să se mândrească cu talentul lui de a seduce femei și de a ține la băutură. M-a șocat că i se spunea regele Mountwell[1], numele neamului regesc al mamei sale, dar mi-am zis că e chiar mai bine că nu-l folosea pe cel de Farseer. Încă un lucru mai puțin pe care îl aveam în comun.

Am aflat însă multe despre Arena Regelui, iar cele auzite îmi lăsară un gust foarte amar.

Tradiția de a te duela pentru a apăra adevărul celor rostite de tine era foarte veche în cele Șase Ducate. La Buckkeep existau stâlpii aceia înalți, Martorii de Piatră. Se zice că, atunci când doi oameni se întâlnesc la ei pentru a rezolva o neînțelegere printr-o încăierare, El și Eda însăși asistă și au grijă să se facă dreptate. Stâlpii și obiceiul sunt foarte vechi. La Buckkeep, când vorbeam despre Dreptatea Regelui, ne referream adesea la misiunile tainice pe care Chade și cu mine le îndeplineam în numele lui Shrewd. Unii veneau cu cereri chiar la suveran și se supuneau judecății lui, oricare ar fi fost aceasta. Dar au fost vremuri

[1] „Călăreț îndemânatic" (n. tr.).

în care alte nedreptăți ajungeau la urechile regelui și atunci trimitea după Chade sau după mine, ca să-i ducem la îndeplinire porunca privitoare la răufăcător. În numele Dreptății Regelui i-am pedepsit eu pe alții, fie repede, din milostenie, fie încet, ca să îndure cât mai mult. Ar fi trebuit să fiu călit în fața morții.

Arena lui Regal era menită mai mult să distreze decât să împartă dreptatea. Ideea de bază era simplă. Cei osândiți de rege să fie pedepsiți sau omorâți erau duși în arenă. Acolo trebuiau să lupte cu animale înfometate și asmuțite până la furie sau cu un luptător, un campion. Răufăcătorul care dădea un spectacol foarte reușit putea fi iertat de rege sau putea deveni el însuși un campion. Neoamenii nu aveau șansa asta. Erau spintecați de fiare sau înfometați și lăsați să se arunce asupra altor nelegiuiți. Asemenea feluri de judecată deveniseră foarte populare în ultima vreme, atât de populare, încât mulțimea nici nu mai încăpea în piața rotundă din Tradeford, locul unde se „împărțea dreptatea" deocamdată. Regal poruncise construirea unei arene speciale. Avea să fie la o distanță convenabilă de reședința lui, cu celule și ziduri de siguranță în care să stea închise și animalele, și prizonierii mai puternici, cu banchete pentru cei veniți să vadă cum se împarte Dreptatea Regelui. Ridicarea arenei oferea noi posibilități negoțului și slujbe pentru orașul Tradeford. Toată lumea zicea că e o idee foarte bună, mai ales că se întrerupseseră relațiile negustorești cu Regatul Munților. N-am auzit niciun glas care să i se împotrivească.

Când s-a terminat de încărcat căruța, mi-am primit banii și i-am urmat pe ceilalți docheri la o cârciumă din apropiere. Acolo, pe lângă berea din malț și hamei, se puteau cumpăra ierburi și o afumătoare la masă. Era un fum de să-l tai cu cuțitul și în curând au început să-mi lăcrimeze ochii și să mă zgârie pe gât. Pe ceilalți mușterii nu-i deranja, nici nu păreau afectați de el. La Buckkeep lumea nu obișnuia să se amețească cu fum de ierburi arse și eu nu-i prinsesem gustul. Mi-am cumpărat o porție de budincă cu miere și un urcior de bere foarte amară, care avea gust de apă de râu.

Am întrebat în stânga și-n dreapta dacă e adevărat că se caută ajutoare de grăjdari pentru grajdurile regelui și, dacă așa este, unde aș putea să mă interesez de-o slujbă. Faptul că unul ca mine voia să lucreze chiar pentru rege stârni râsete, dar, cum făceam pe prostul mai tot timpul cât lucram cu ei, am reușit să le accept glumele nesărate și propunerile cu un zâmbet tâmp. Până la urmă, unul mai dezmățat mi-a spus că ar trebui să-l întreb direct pe rege și mi-a explicat cum să ajung la castelul Tradeford. I-am mulțumit, am băut ultimii stropi de bere și am plecat.

Probabil mă așteptasem la o clădire din piatră, cu ziduri groase și întărituri. Asta căutam în timp ce mergeam pe unde mi se indicase, spre interiorul orașului, departe de râu. În schimb, am ajuns la o colină, dacă puteai numi așa ridicătura aceea pitică. De la înălțimea ei se vedea bine râul în ambele direcții, iar clădirile frumoase din piatră de pe ea profitaseră de toate avantajele. Am stat pe drumul aglomerat de la baza

colinei şi le-am privit cu gura căscată. Nu aveau nimic din înfăţişarea marţială şi ameninţătoare a castelului Buckkeep. Aleea din pietricele albe, grădinile şi copacii înconjurau o locuinţă deopotrivă grandioasă şi atrăgătoare. Castelul Tradeford şi clădirile din jur nu fuseseră folosite vreodată nici ca adăposturi, nici ca fortăreţe, ci alcătuiau o reşedinţă elegantă şi costisitoare. Zidurile de piatră erau sculptate, iar înăuntru intrai pe sub arcade. Erau şi turnuri, dar fără creneluri. Fuseseră construite pentru ca locuitorii să aibă o vedere amplă a împrejurimilor, mai mult ca să încânte ochiul decât ca să provoace îngrijorare.

Se înălţau ziduri şi între drumul public aglomerat şi castel, dar erau joase, din piatră, acoperite de muşchi şi iederă, cu firide şi deschizături în care tulpini înflorite şerpuiau în jurul statuilor. Un drum lat cât pentru o căruţă ducea direct la castel. Alte alei şi poteci mai înguste te invitau să admiri lacurile cu nuferi şi pomii fructiferi tunşi cu pricepere sau cărările umbroase. Un grădinar prevăzător plantase acolo stejari şi sălcii cu cel puţin o sută de ani în urmă, iar acum copacii înalţi aruncau umbre răcoroase şi fremătau în şoaptele vântului dinspre râu. Toate aceste minunăţii acopereau mai mulţi acri decât o fermă întinsă. Am încercat să-mi închipui un conducător care avea şi timpul, şi resursele necesare pentru a le da viaţă.

Era posibil să fii stăpânul unor asemenea frumuseţi, dacă nu-ţi trebuiau nave de război şi o armată permanentă? Oare Patience avusese parte de ele în casa părinţilor ei? Oare ecourile acestor splendori se

regăseau în vazele delicate cu flori şi vasele cu peşti argintii din camera bufonului? M-am simţit murdar şi necivilizat, şi nu din cauza straielor. Iată, mi-am dat eu seama dintr-odată, cum trebuie să trăiască un rege. În sânul artelor, muzicii şi frumosului, înnobilându-şi supuşii prin crearea unor astfel de locuri superbe. Mi-am înţeles propria ignoranţă şi, mai grav, urâciunea unui suflet de om învăţat numai să omoare în stânga şi-n dreapta. M-a cuprins pe neaşteptate furia împotriva tuturor lucrurilor pe care nu le învăţasem, pe care nici măcar nu le bănuisem. Nu cumva Regal şi mama lui interveniseră şi de data asta, ţinându-l pe bastard ascuns în cotlonul lui? Fusesem instruit să devin o unealtă urâtă, dar folositoare, aşa cum Buckkeepul fusese doar o fortăreaţă, nu un palat.

Dar câte din aceste frumuseţi ar fi supravieţuit aici, dacă Buckkeepul n-ar fi stat de pază ca un dulău fioros la gura râului Buck?

Parcă mi-ar fi aruncat cineva o găleată de apă peste faţă. Era adevărat. Nu de asta fusese construit Buckkeepul, ca să ţină sub control negoţul pe râu? Dacă ar cădea vreodată în mâinile piraţilor, râurile noastre întinse ar deveni drumuri pentru corăbiile lor cu funduri plate. Corsarii ar străpunge ca un jungher pântecele moale al celor Şase Ducate. Nobilii aceştia indolenţi şi flăcăiandrii înfumuraţi de la ţară s-ar trezi noaptea în ţipete şi fum, fără un castel în care să se adăpostească, fără gărzi care să sară şi să lupte pentru ei. Înainte de a muri, poate ar afla şi ei câte au îndurat alţii pentru siguranţa lor. Înainte de a muri, poate

l-ar ocărî pe regele care fugise din fortăreaţa Buckkeep în interiorul regatului şi se dedase plăcerilor.

Dar planul meu era ca regele să moară cel dintâi.

Am dat un ocol prudent castelului Tradeford. Trebuia să cântăresc cu grijă dacă cea mai uşoară cale de a pătrunde în el era şi cea mai ferită privirilor, după cum trebuia să chibzuiesc şi la cea mai sigură cale de ieşire. Până la căderea nopţii, aveam să aflu tot ce se putea despre castelul Tradeford.

9
ASASINUL

Ultimul Maestru adevărat al Meșteșugului care i-a instruit pe învățăceii de neam regal de la Buckkeep nu a fost Galen, ci predecesoarea lui, Solicity. Ea așteptase, poate prea mult, să-și aleagă un ucenic. Când l-a ales pe Galen, tusea din cauza căreia avea să se sfârșească pusese deja stăpânire pe ea. Unii zic că l-a ales în disperare, știind că e pe moarte. Alții, că a silit-o regina Desire, care voia să-și vadă favoritul într-o poziție mai înaltă la Curte. Indiferent care era adevărul, Galen îi era ucenic numai de doi ani când a doborât-o tusea. Cum ceilalți Maeștri slujiseră șapte ani înainte de a-și încheia ucenicia, Galen s-a cam grăbit să se declare Maestru al Meșteșugului imediat după moartea lui Solicity. Pare imposibil ca ea să-i fi transmis toate cunoștințele despre Meșteșug și toate posibilitățile acestuia într-un timp atât de scurt. Totuși, nimeni nu l-a contestat. Deși o asistase pe Solicity la instruirea celor doi prinți, Verity și Chivalry, după moartea ei, Galen a declarat că pregătirea lor era completă. După aceea, s-a opus propunerii de a-i instrui pe alții până în anii

războiului cu Corăbiile Roșii, când a cedat poruncii regelui Shrewd și și-a creat primul și ultimul său grup de inițiați.

Spre deosebire de grupurile tradiționale, care-și alegeau singure membrii și conducătorul, Galen l-a format pe al lui alegându-și el învățăceii cu multă băgare de seamă și, cât a trăit, a exercitat un control strict asupra lor. August, așa-zisul conducător al grupului, și-a pierdut darul Meșteșugului într-un accident, într-o misiune din Regatul Munților. Serene, care și-a asumat rolul de lider după moartea lui Galen, a murit odată cu un alt membru, Justin, în timpul răzmeriței iscate după ce s-a descoperit uciderea regelui Shrewd. Will a fost următorul care și-a asumat conducerea inițiaților care ajunseseră cunoscuți drept Grupul lui Galen. În vremea aceea, mai rămăseseră doar trei membri: Will însuși, Burl și Carrod. Mai mult ca sigur, Galen le inculcase devotamentul neclintit față de Regal, dar asta nu-i împiedica să se lupte între ei pentru a intra în grațiile acestuia.

Până la amurg, explorasem temeinic regiunea din jurul reședinței regale. Am descoperit că oricine se putea plimba în voie pe potecile din partea de jos, printre fântâni și grădini ocrotite de tise și castani, și chiar am văzut câțiva plimbăreți îmbrăcați în veșminte fine. Majoritatea s-au uitat la mine dezaprobator, câțiva cu milă, iar garda în uniformă cu care m-am întâlnit mi-a reamintit cu asprime că cerșitul era interzis în Grădinile Regelui. L-am asigurat că venisem numai ca să admir splendorile despre care auzisem din atâtea povești. La rândul lui, mi-a sugerat că poveștile erau mai mult decât suficiente pentru cei de teapa

mea și mi-a arătat cărarea care mă scotea direct afară din grădini. I-am mulțumit plin de umilință și am plecat. A rămas pe loc să mă urmărească, până când am cotit după un gard viu și m-a pierdut din vedere.

Următoarea mea incursiune a fost mai discretă. Mi-a trecut prin cap să-l atac pe unul din nobilii tineri care se plimbau printre flori și straturi de plante perene și să-i fur hainele, dar m-am răzgândit. N-aveam șanse să dau peste unul destul de slab ca să mi potrivească îmbrăcămintea lui, iar veșmintele elegante pe care le purtau se legau cu prea multe panglici viu colorate. N-aș fi reușit să mă închid la cămașă fără ajutorul unui valet, cu atât mai puțin s-o dau jos de pe un bărbat leșinat. Oricum, amuletele argintii zornăitoare, cusute de dantela manșetelor, nu se potriveau cu treaba silențioasă de asasin. Așa că m-am furișat printre tufele aliniate lângă pereții scunzi și am urcat treptat pe colină.

Într-un sfârșit, am dat peste un zid de piatră fin șlefuită, care încercuia vârful colinei. Puțin mai scund să fi fost, și un bărbat înalt ar fi putut sări peste el. Nu fusese construit ca un obstacol serios. Nu-l înconjurau tufișuri, dar cioturile și rădăcinile de copaci dovedeau că îl acoperiseră cândva plante agățătoare și tufe. M-am întrebat dacă Regal poruncise să fie tăiate. Deasupra zidului se deslușeau numeroase vârfuri de copaci, așa că am îndrăznit să mă bazez pe adăpostul lor.

Mi-a luat aproape toată după-amiaza ca să înconjor zidul fără să mă las văzut. Am numărat mai multe porți. La cea mai frumoasă dintre ele, gărzile ieșeau

în întâmpinarea celor care veneau și plecau în trăsuri. După numărul atelajelor sosite, am dedus că se pregătea o festivitate pentru seara aceea. Un soldat se întoarse și hohoti răgușit. Mi se ridică părul pe ceafă. Am înghețat, holbându-mă la el din ascunzătoare. Îl mai văzusem? Greu de spus de la distanța aceea, dar gândul îmi stârni un sentiment ciudat, de teamă și de furie. Regal, mi-am reamintit. Regal era ținta mea. Am mers mai departe.

La porțile mai neînsemnate, deschise celor care aduceau mărfuri și servitorilor, gărzile nu aveau atâtea dantele, dar îi luau serios la întrebări pe toți bărbații și femeile care intrau și ieșeau. Dacă aș fi fost îmbrăcat mai frumos, aș fi riscat să mă dau drept servitor, dar, cu hainele mele de cerșetor, n-am îndrăznit. În schimb, mi-am găsit un loc ferit de privirile santinelelor și-am început să cerșesc de la negustori. Mă apropiam de ei fără o vorbă, cu palmele căuș și privirea rugătoare. Cei mai mulți au procedat la fel ca majoritatea oamenilor când îi oprește un cerșetor. M-au ignorat și-au continuat să vorbească între ei. Așa am aflat că în seara aceea avea loc Balul Roșu, că fuseseră aduși mai mulți servitori, muzicanți și magicieni, că mugurul-extazului, și nu iarba-fericirii, era acum drogul preferat al regelui și că acesta se enervase foarte tare din cauza mătăsii de slabă calitate livrată de un oarecare Festro și-l amenințase cu biciuirea dacă-i mai aducea marfă proastă. Balul era și un semn de rămas-bun de la rege, pentru că a doua zi pleca s-o viziteze pe draga lui prietenă, Lady Celestra, la reședința Amber, pe

râul Vin. Şi am mai aflat multe lucruri, dar nu legate de ţelul meu. M-am ales şi cu câţiva bănuţi.

M-am întors în oraş. Am găsit o stradă numai cu croitorii. La uşa din spate a prăvăliei lui Festro, am dat peste un ucenic care mătura pe-afară. I-am oferit nişte bănuţi pentru câteva resturi de mătase galbenă de nuanţe diferite. Apoi am căutat cea mai umilă prăvălie de pe stradă. Banii pe care-i aveam de-abia mi-au ajuns să-mi cumpăr nişte pantaloni largi, o cămaşă de purtat peste ei şi o basma asemenea celeia a ucenicului croitorului. M-am schimbat în atelier, mi-am împletit părul în coadă şi mi l-am ascuns sub basma, mi-am încălţat bocancii şi am ieşit în stradă alt om. Sabia îmi atârna acum pe sub pantaloni. Mă deranja la mers, dar nu foarte vizibil, dacă făceam paşi mari, săltaţi. Mi-am dosit zdrenţele şi restul boccelei, în afară de otrăvuri şi uneltele necesare, într-un desiş de urzici din spatele unui closet puturos din curtea unei cârciumi. M-am întors la castelul Tradeford.

Nu mi-am îngăduit să şovăi. M-am dus direct la poarta negustorilor şi m-am aşezat la coadă, în spatele celor care aşteptau să intre. Inima îmi bătea nebuneşte, dar mă prefăceam calm. Mi-am trecut vremea cercetând atât cât deslueam din castel printre copaci. Era imens. Mai devreme, mă mirasem că pe un teren bun de cultivat şi atât de întins creşteau grădini decorative. Acum vedeam că grădinile nu erau decât decorul unei reşedinţe şi înalte, şi foarte extinse, care domina împrejurimile într-un stil nemaivăzut. Nu semăna deloc cu o fortăreaţă sau un castel; era numai

bunăstare și eleganță. Când am ajuns la rând, am arătat peticele de mătase, spunând că am venit să prezint scuzele lui Festro și niște mostre care, spera el, îi vor plăcea mai mult regelui. Când garda morocănoasă ripostă că Festro vine de obicei personal, i-am spus, cam bosumflat, că după părerea stăpânului meu, urmele de bici arată mai bine pe spinarea mea decât pe-a lui, în caz că mătăsurile nu aveau să-i placă lui Regal. Soldații schimbară zâmbete și mă lăsară să trec.

Am grăbit pasul pe cărare până când am ajuns din urmă un grup de muzicanți intrați înaintea mea. Am mers după ei prin spatele clădirii principale. Am îngenuncheat să-mi leg șiretul bocancului când au cerut îndrumări și m-am ridicat exact la timp ca să intru odată cu ei. Am ajuns într-un hol mic, rece și întunecat, după căldura și lumina împrăștiate de soarele după-amiezii. I-am urmat pe menestreli pe un coridor. Vorbeau și râdeau între ei în timp ce înaintau grăbiți. Eu mi-am încetinit pașii, rămânând puțin în urmă. Când am trecut pe lângă ușa întredeschisă de la o încăpere goală, am intrat și-am tras-o după mine. Am inspirat adânc și-am început să mă uit de jur împrejur.

Era o cameră de zi mică, cu piese de mobilier vechi și neasortate, așa că am presupus că aparținea servitorilor sau meșteșugarilor sosiți în vizită. Nu puteam conta că voi rămâne singur acolo multă vreme. Am văzut însă niște dulapuri de bucătărie mari aliniate la perete. L-am ales pe acela care nu se vedea imediat ce deschideai ușa și i-am rearanjat conținutul repede, ca să mă pot așeza în el. M-am instalat comod

înăuntru, lăsând uşa întredeschisă, şi m-am apucat de treabă. Mi-am verificat şi mi-am aranjat sticluţele şi pachetelele cu otravă. Mi-am înmuiat şi cuţitul de la curea, şi tăişul sabiei în otravă, apoi le-am vârât cu grijă înapoi în teacă. Mi-am scos sabia din pantaloni, m-am aşezat şi m-am pus pe-aşteptat.

Zile întregi mi s-a părut că s-au scurs până ce amurgul s-a făcut noapte. De două ori a intrat cineva în cameră, dar, după bârfe, mi-am dat seama că toţi servitorii erau ocupaţi cu pregătirile pentru banchetul din seara aceea. Mi-am trecut vremea gândindu-mă cum m-ar omorî Regal dacă ar pune mâna pe mine. De câteva ori aproape că mi-am pierdut curajul, însă de fiecare dată mi-am reamintit că, dacă aş fi renunţat, aş fi trăit cu frica în sân toată viaţa. Aşa că am încercat să mă pregătesc cât mai bine. Dacă Regal era acolo, atunci sigur era şi grupul lui de iniţiaţi în apropiere. Cu multă atenţie, am făcut exerciţiile învăţate de la Verity ca să-mi păzesc mintea. Mă tenta să-mi trimit o adiere de Meşteşug în căutarea lor, să văd dacă-i simt. M-am abţinut. Mă îndoiam că i-aş descoperi fără să mă trădez. Şi, chiar dacă i-aş fi descoperit, ce-aş fi aflat nou, în afară de ceea ce ştiam deja? Mai bine să mă concentrez pe protecţia mea. M-am obligat să nu mă gândesc exact la ce voi face, ca să nu-mi surprindă frânturi de idei. Când, în sfârşit, am văzut pe fereastră că se întunecase şi cerul era înţesat de stele, am ieşit din ascunzătoare şi m-am aventurat pe coridor.

Muzica plutea în noapte. Regal şi musafirii lui petreceau. Am ascultat câteva minute notele firave ale

unui cântec cunoscut despre două surori. Una o îneca pe cealaltă. Pentru mine, frumusețea cântecului nu era harpa care cânta singură, ci menestrelul care găsește trupul mort al unei femei și are inspirația să construiască o harpă din osul pieptului femeii. Mi-am scos cântecul din minte și m-am concentrat pe țelul meu.

Mă aflam într-un coridor simplu, cu podea de piatră și pereți lambrisați, luminat de câteva torțe. Zona servitorilor, am presupus; nu era destul de luxoasă pentru Regal și prietenii lui. Asta însă nu o făcea un loc sigur pentru mine. Trebuia să găsesc scara servitorilor și să ajung la catul al doilea. M-am strecurat încet pe coridor. Am mers din ușă în ușă, oprindu-mă să trag cu urechea la fiecare. De două ori am auzit mișcare, apoi femei discutând între ele, peste zgomotul scos de cadrul războiului de țesut. Când nu auzeam nimic și ușile erau descuiate, le deschideam rapid. Majoritatea erau ateliere, unele de țesătorie și de lucru manual. Într-unul mi-a atras atenția un costum din stofă albastră fină, întins pe masă pentru a fi cusut. Regal, se părea, tot se dădea în vânt după veșminte elegante.

Am ajuns la capătul coridorului și am tras cu ochiul după colț. Alt hol, mult mai frumos și mai lat. Tavanul dat cu ghips era împodobit cu modele de ferigă. M-am furișat mai departe pe holul acela, ciulind urechile pe la uși, aruncând un ochi prudent în câteva odăi. Mă apropii, mi-am zis. Am dat peste o bibliotecă cu mai multe cărți trase în velin și suluri de hârtie fină decât văzusem la un loc vreodată. M-am oprit într-o cameră în care păsări cu penaj colorat

picoteau pe stinghii în cuşti extraordinar de frumoase. Dale de marmură albă încadrau bazine cu peşti săltăreţi şi nuferi. La mesele de jocuri erau bănci şi scaune tapiţate. Pe măsuţele din lemn de cireş erau afumătoare. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez o asemenea cameră.

În cele din urmă, am ajuns într-un coridor mare, cu portrete atârnând pe pereţi şi podea din gresie neagră lucioasă. M-am retras imediat când am văzut garda şi m-am pitit într-o firidă până când i-am auzit paşii plictisiţi îndepărtându-se. Apoi am ieşit şi-am trecut în goană pe lângă nobilii călare şi doamnele care-mi zâmbeau prosteşte din ramele scumpe.

Am nimerit într-o anticameră cu pereţi mascaţi de draperii şi grupuri statuare şi vase de flori pe mese. Până şi suporturile torţelor erau mai înzorzonate aici. Mici portrete în rame aurite erau agăţate de-o parte şi de alta a căminului lucrat cu mult gust. Scaunele erau apropiate, invitând la conversaţii intime. Muzica răsuna mai tare, pe lângă râsete şi vorbe. În ciuda orei târzii, se benchetuia în continuare. Pe peretele opus erau două uşi sculptate. Duceau în coridorul în care Regal şi nobilii săi dănţuiau şi râdeau. M-am pitit într-un colţ când am văzut doi servitori în uniformă intrând pe o uşă mai îndepărtată din stânga. Duceau tăvi cu diverse vase cu tămâie. Am presupus că înlocuiau tămâia deja consumată. Am împietrit, ascultându-le vorbele şi paşii. Deschiseră uşile înalte şi muzica harpelor se răspândi mai puternică decât mirosul drogurilor. Servitorii închideau uşile. Am îndrăznit să scot

capul din ascunzătoare. Aveam drum liber în față, dar în spate...

– Ce cauți aici?

Mi s-a făcut inima cât un purice, dar am afișat un zâmbet tâmp când m-am întors cu fața la garda care intrase în spatele meu.

– Domnule, m-am rătăcit în casa asta mare, cu atâtea odăi, am răspuns eu, fără să mă prefac.

– Zău? Atunci de ce porți sabie în casa regelui? Nimeni nu are voie să poarte arme, în afară de Garda Regelui. Te-am văzut cum te furișai. Ce ți-ai zis, ospățul e în toi, ce-ar fi să te strecori și să-ți umpli buzunarele cu ce-oi găsi, hoțomanule?

Stăteam înghețat de groază, privind cum soldatul se apropie de mine. Credea, eram convins, că-mi descoperise adevăratele intenții după expresia mea panicată. Verde n-ar fi zâmbit așa dacă ar fi știut că se apropie de un om pe care și el l-a snopit în bătaie într-o temniță. Își propti mâna de mânerul sabiei și rânji plin de sine. Era un bărbat frumos, foarte înalt și blond, ca majoritatea locuitorilor din Farrow. Purta o insignă cu blazonul neamului Mountwell din Farrow, un stejar de aur, peste care sărea căpriorul neamului Farseer. Aș fi preferat să fi renunțat la căprior.

O jumătate din mine observa toate acestea. Cealaltă jumătate retrăia coșmarul de a fi ridicat în picioare de piepții cămășii și ținut așa, pentru ca acest bărbat să mă lovească și să mă trântească iar la podea. Nu era Bolt, cel care-mi spărsese nasul. Nu, Verde venise după el și mă bătuse până leșinasem a doua

oară, după ce tovarăşul lui mă lăsase prea stors ca să mă ţin pe picioare. Atunci mă dominase, iar eu mă ghemuisem şi mă făcusem mic, încercând zadarnic să mă târăsc din faţa lui pe dalele reci, înroşite de sângele meu. Mi-am adus aminte jurămintele pe care le rostea în bătaie de joc de câte ori trebuia să mă ridice în picioare ca să mă lovească din nou. „Pe ţâţele Edei", am rostit în gând şi, odată cu aceste cuvinte, frica muri în mine.

– Ia să vedem ce-ai în săculeţ, îmi ceru el, apropiindu-se.

Nu-i puteam arăta otrăvurile. Nici nu-i puteam explica de ce le aveam la mine. Niciun fel de minciună îmbrăcată în vorbe frumoase nu m-ar fi scăpat de el. Trebuia să-l omor.

Dintr-odată, lucrurile au devenit foarte simple.

Eram mult prea aproape de sala ospăţului. Nu voiam să fac gălăgie sau să alarmez lumea. Aşa că m-am dat înapoi, câte un pas o dată, rotindu-mă într-un cerc larg, care mă aduse în camera din care tocmai ieşisem. Portretele priviră de sus cum mă retrag şovăitor din faţa soldatului înalt.

– Stai pe loc! îmi porunci el, dar eu am scuturat din cap violent, sperând să-i arăt cât de îngrozit eram. Stai pe loc, am zis, hoţoman slăbănog ce eşti!

M-am uitat iute peste umăr, apoi din nou la el, disperat, ca şi cum încercam să-mi iau inima-n dinţi şi să fug. A treia oară când am întors privirea, sări la mine.

Asta şi aşteptasem.

M-am tras la o parte şi l-am izbit cu cotul în şale, sporindu-i suficient avântul ca să cadă în genunchi. Îi trosniră de piatră. Scoase un icnet de furie şi durere. Am văzut cât de tare îl enerva faptul că un hoţoman slăbănog îndrăznise să-l doboare. L-am amuţit brusc cu un picior sub bărbie şi i-am închis gura. Bine că-mi încălţasem bocancii. Până să mai scoată un sunet, i-am şi tăiat gâtul cu cuţitul. Gâlgâi şocat şi ridică braţele, încercând zadarnic să oprească şuvoiul de sânge cald. M-am aplecat asupra lui şi l-am privit în ochi. „FitzChivalry", i-am şoptit. „FitzChivalry." Mă înţelese imediat şi căscă ochii înspăimântat, apoi moartea îi smulse orice expresie de pe chip. Rămase ca un bolovan, fără viaţă. Harul meu nu-l mai simţea.

Acţionasem foarte repede. Răzbunare. M-am uitat la el, aşteptând să simt triumf, uşurare, satisfacţie. N-am simţit nimic, de parcă viaţa s-ar fi scurs din mine aşa cum se scursese din el. Nici măcar nu era o bucată de carne pe care s-o pot mânca. M-am întrebat cu întârziere dacă exista undeva o femeie care să-l fi iubit pe acest bărbat chipeş sau copii bălai care depindeau de solda lui ca să aibă ce pune pe masă. Dacă eşti asasin, nu e bine să-ţi pui asemenea întrebări; nu mi le pusesem când împărţisem dreptatea în numele regelui Shrewd. Am scuturat din cap ca să mi le alung din minte.

O băltoacă roşie se formase pe podea. Îl omorâsem pe Verde rapid, dar exact mizeria asta nu dorisem s-o fac. Fusese un zdrahon şi cursese mult sânge din el. Nu ştiam dacă să pierd vremea ascunzând leşul

sau să accept că tovarăşii lui îşi vor da seama că lipseşte prea mult şi să mă folosesc de descoperirea trupului său ca să creez o diversiune.

În cele din urmă, mi-am scos cămaşa şi-am curăţat cât am putut din sânge. I-am trântit-o pe piept şi m-am şters pe mâini de cămaşa lui. L-am apucat de umeri şi l-am târât afară din camera portretelor. Tremuram întruna, pentru că stăteam cu simţurile încordate ca să aud dacă vine cineva. Bocancii îmi alunecau pe dalele şlefuite, iar zgomotul propriilor mele gâfâituri îmi spărgea urechile. În ciuda eforturilor de a şterge sângele, tot am lăsat o dâră roşie în spatele nostru. Ajungând la uşa camerei cu păsări şi peşti, am ciulit urechile atent înainte de a intra. Mi-am ţinut respiraţia şi-am încercat să ignor bubuiturile inimii mele. Însă nu era nimeni în încăpere. Am împins uşa cu umărul şi l-am târât pe Verde înăuntru. Apoi l-am ridicat şi l-am aruncat într-un bazin. Peştii ţâşniră speriaţi când sângele se risipi în vârtejuri în apa curată. M-am spălat iute pe mâini şi pe piept în bazinul învecinat şi-am ieşit pe altă uşă. Se vor lua după dâra de sânge. Speram să piardă timp întrebându-se de ce-l târâse ucigaşul pe Verde acolo şi de ce-l aruncase în bazin.

M-am pomenit într-o încăpere neobişnuită. Am aruncat o privire la tavanul boltit şi pereţii lambrisaţi. În capătul îndepărtat, un tron impunător stătea pe un podium. O fi camera pentru audienţe. M-am uitat în jur ca să mă orientez şi-am înlemnit. Am auzit râsete, o întrebare şoptită, un chicotit în loc de răspuns. N-aveam timp să mă ascund şi nici unde să mă

adăpostesc. M-am lipit de o draperie şi am înţepenit. Grupul intră zguduindu-se de râs. Hohotele necontrolate dovedeau că petrecăreţii erau fie beţi, fie ameţiţi de fumariţă. Trecură chiar pe lângă mine, doi bărbaţi întrecându-se pentru favorurile unei femei care zâmbea prosteşte şi chicotea ascunsă după un evantai cu ciucuri. Toţi trei erau îmbrăcaţi în nuanţe de roşu, iar unul din bărbaţi avea amulete argintii nu doar la manşetele dantelate, ci şi pe mânecile bufante, până la coate. Celălalt căra o afumătoare pe un baston decorativ, care semăna cu un sceptru. Îl plimba înainte şi înapoi în timp ce mergea, ca să fie mereu înconjuraţi în fumul dulceag. Nu cred că m-ar fi observat nici dacă le-aş fi sărit în faţă făcând roata ţiganului de mai multe ori. Se părea că Regal moştenise pasiunea mamei sale pentru droguri şi o transformase într-un obicei al Curţii. Am rămas nemişcat până când au trecut de mine. Au intrat în camera cu peşti şi păsări. M-am întrebat dacă-l vor observa pe Verde în bazin. Mai degrabă nu.

Am zburat la uşa pe unde veniseră curtenii şi m-am furişat afară. M-am pomenit într-o sală mare de la intrare, cu podea de marmură. Mi s-a blocat mintea când m-am gândit la cât trebuie să fi costat să transporţi cantitatea aceea uriaşă de marmură la Tradeford. Tavanul era înalt, decorat cu flori şi frunze imense imprimate în zugrăveala de ghips. Ferestrele aveau arcade şi vitralii închise la culoare din cauza întunericului, dar între ele luceau tapiserii într-o multitudine de culori, de parcă ele însele ar fi fost ferestre

care se deschideau spre alte lumi. Coridorul era luminat de candelabre cu cristale scânteietoare, agățate de lanțuri aurite. În ele ardeau sute de lumânări. Statuile erau expuse pe piedestaluri răspândite peste tot în sală și, după aspectul lor, am bănuit că sunt strămoșii lui Regal din partea mamei – neamul Mountwell. În ciuda primejdiei care mă păștea, m-am lăsat fascinat de grandoarea încăperii. Apoi am ridicat privirile și am văzut șirul de trepte late. Era scara principală, nu cea a servitorilor, așa cum crezusem eu. Zece oameni ar fi putut s-o urce unul lângă altul. Lemnul balustradei era închis la culoare și plin de noduri răsucite, dar sclipea de lustru. Un covor gros cădea pe mijlocul treptelor ca o cascadă albastră.

În sală nu era nimeni, nici pe scări. N-am mai stat pe gânduri, ci am traversat-o fără zgomot și-am pornit pe trepte. La jumătatea lor, am auzit un țipăt. Deci îl *descoperiseră*, totuși, pe Verde. Ajuns la primul palier, am auzit voci și pași apropiindu-se în goană din dreapta mea. Am fugit spre stânga. Am dat peste o ușă și mi-am lipit urechea de ea. N-am auzit nimic și-am intrat, dar pe toate acestea le-am făcut într-un timp mai scurt decât mi-a trebuit ca să le înșir pe hârtie. Am stat în beznă, cu inima bătându-mi sălbatic, mulțumindu-le Edei și lui El și tuturor zeilor care ar fi putut exista că ușa nu fusese zăvorâtă.

Mi-am lipit iar urechea de ușa grea, ca să aud și altceva decât bătăile inimii mele. Am prins sunete de jos și bocanci coborând pe trepte. După câteva minute, un glas autoritar împărți porunci. M-am ascuns

după uşă, acolo unde aş fi fost ferit, măcar o vreme, dacă s-ar fi deschis, şi am aşteptat, cu răsuflarea tăiată, cu mâinile scuturate de tremurături. Frica mă învălui brusc ca un val de întuneric, ameninţând să mă doboare. Podeaua se clătină sub mine. M-am lăsat pe vine, ca să nu leşin şi să cad. Lumea se învârti cu mine. M-am făcut mic, m-am cuprins cu braţele şi-am strâns tare din pleoape, de parcă aşa m-aş fi ascuns mai bine. Mă izbi încă un val de frică. M-am lăsat la podea şi m-am trântit pe-o parte, cu lacrimile în gât. M-am ghemuit, chinuit de gheara care-mi strângea pieptul. Eram pe moarte. Eram pe moarte şi nu aveam să-i mai văd niciodată pe Molly, pe Burrich, pe regele meu. Ar fi trebuit să merg la Verity. Ştiam. Ar fi trebuit să merg la Verity. Voiam să ţip şi să plâng, convins că nu aveam scăpare, că voi fi descoperit şi torturat. Mă vor găsi şi mă vor ucide, încetul cu încetul. Mă cuprinse dorinţa aproape irezistibilă de-a ţâşni din cameră, de-a scoate sabia şi de-a forţa gărzile să-mi ia viaţa mai repede.

Încetişor. Vor să te păcălească să te trădezi singur. Meşteşugul lui Verity era mai fin decât pânza de păianjen. Mi-am tras sufletul, dar am fost destul de înţelept să nu mă mişc.

După un răstimp ce mi se păru o eternitate, frica oarbă mă părăsi. Am inspirat scuturat de un tremur şi parcă începeam să-mi revin. Când am auzit paşi şi voci în spatele uşii, frica mă îngheţă încă o dată, dar m-am forţat să stau nemişcat şi să ascult.

– Aş fi putut să jur, zise un bărbat.

– Nu. A plecat de mult. Dacă îl vor mai găsi vreodată, vor da de el pe-afară. Nimeni n-ar fi putut să ni se împotrivească amândurora. Dacă ar fi fost aici, l-am fi scos la iveală.

– Îți zic eu, am simțit ceva.

– Nimic, insistă celălalt nervos. N-am simțit nimic.

– Mai verifică o dată.

– Nu. Pierdem timpul. Cred că te-ai înșelat.

Glasul celui dintâi trăda limpede ură, în ciuda vorbelor rostite în șoaptă:

– Sper, dar mă tem că nu. Iar dacă am dreptate, i-am oferit lui Will motivul pe care-l căuta.

Și celălalt bărbat era nervos, dar se și compătimea singur.

– Căuta un motiv? Nu pe ăsta. Ne vorbește de rău regelui de câte ori apucă. Dacă l-ai auzi vorbind, ai crede că e singurul care a făcut sacrificii în slujba lui Regal. Ieri mi-a zis o servitoare că nici măcar nu se mai ferește. De tine zice că ești gras, iar de mine, că am toate slăbiciunile trupești pe care le poate avea un bărbat.

– Dacă nu sunt slab ca un soldat e pentru că nu sunt soldat. Nu cu trupul îl servesc pe rege, ci cu mintea. Mai bine să se uite la el înainte de-a ne critica pe noi, așa chior de-un ochi, cum e.

Se smiorcăia, fără îndoială. Burl, mi-am dat seama brusc. E Burl, și vorbește cu Carrod.

– Sunt mulțumit că măcar în seara asta nu ne poate găsi vină. Nu e nimic în neregulă pe-aici. Din cauza lui tresari la fiecare umbră și vezi primejdii în orice

cotlon. Calmează-te. Acum e problema gărzilor, nu a noastră. Probabil vor descoperi că a fost vreun soţ gelos sau alt soldat. Am auzit vorbindu-se că Verde câştiga prea des la zaruri. Poate de-aceea a fost lăsat în camera jocurilor. Şi-acum te rog să mă scuzi, dar mă întorc în tovărăşia mai veselă din care m-ai scos.

– Du-te, dacă numai la asta îţi stă capul, se bosumflă smiorcăitul. Dar, când ai o clipă liberă, cred că ar fi înţelept să ne sfătuim. Apoi, Burl adăugă: Mă gândesc foarte serios să mă duc la el chiar acum. Să arunc grija pe umerii lui.

– N-ai face decât să te pui într-o lumină proastă. Când te îngrijorezi prea mult, pur şi simplu cedezi în faţa puterii lui. Lasă-l să dea glas ameninţărilor şi profeţiilor lui înfricoşătoare şi să-şi petreacă fiecare clipă stând în gardă. Pânda lui e tot ce-i trebuie regelui. Urmăreşte să ne facă şi pe noi să ne temem. Probabil că-i dă mare satisfacţie. Păzeşte-ţi bine gândurile astea.

O pereche de paşi se îndepărtă în grabă. Nu-mi mai ţiuiau urechile aşa de tare. După un timp, plecă şi celălalt bărbat, călcând mai greoi şi bolborosind. Când nu l-am mai auzit, mi s-a luat o piatră de pe inimă. Mi-am înăbuşit emoţia şi mi-am plănuit mişcarea următoare.

O lumină firavă se strecura prin ferestrele înalte. Am deslușit un pat, cu păturile date la o parte, dezvelind aşternutul alb. Era gol. Un dulap de haine se contura într-un colţ, iar pe noptiera de lângă pat se aflau un vas şi-un urcior.

M-am forțat să mă liniștesc. Am inspirat adânc și prelung de mai multe ori, apoi m-am ridicat în picioare fără zgomot. Trebuia să găsesc dormitorul lui Regal, mi-am reamintit. Bănuiam că e la etajul acesta, odăile servitorilor aflându-se la cele de mai sus. Până acum mă furișasem, dar poate că venise vremea să fiu mai îndrăzneț. M-am dus la dulapul din colț și l-am deschis. Norocul ținea din nou cu mine: intrasem în camera unui bărbat. Am pipăit veșmintele, căutând un material mai rezistent. Trebuia să mă mișc repede, proprietarul camerei era la ospăț și se putea întoarce oricând. Am găsit o cămașă colorată, cu guler și manșete prea împopoțonate pentru gustul meu, dar cu mâneci destul de lungi. Am reușit s-o îmbrac și pe ea, și o pereche de pantaloni mulați, care îmi erau prea largi. I-am strâns cu cureaua, sperând să nu stea prea ciudat pe mine. Am găsit un borcănel cu pomadă parfumată pentru păr. Mi-am vârât degetele în el, mi-am dat la o parte șuvițele de pe față și mi le-am prins din nou la spate, renunțând la basma. Majoritatea curtenilor își purtau părul în bucle pomădate, ca Regal, dar câțiva mai tineri și-l legau la spate. Am scotocit în mai multe sertare. Am găsit un lanț cu medalion și mi l-am pus la gât. Am găsit și un inel, prea larg pentru degetul meu, dar nu avea nicio importanță. Aș fi trecut testul unei priviri întâmplătoare și speram să nu atrag mai multe. Se căuta un bărbat fără cămașă, cu pantaloni grosolani, pe potriva cămășii însângerate pe care-o lăsasem în urmă. Am îndrăznit să sper că-l căutau pe-afară. În prag,

m-am oprit, am tras adânc aer în piept şi-am deschis încet uşa. Nu era nimeni pe hol, aşa că am ieşit.

Odată ajuns la lumină, am constatat nemulţumit că pantalonii erau verde-închis, iar cămaşa de culoarea untului. Îi văzusem mai devreme şi pe alţii îmbrăcaţi cu haine de acelaşi prost-gust, dar nu mă puteam amesteca printre musafirii Balului Roşu. Am lăsat îngrijorarea la o parte şi am pornit în josul coridorului, păşind normal, dar hotărât să găsesc o uşă mai mare şi mai frumos împodobită decât celelalte.

Îndrăzneţ, am încercat-o pe prima care mi-a ieşit în cale. Era descuiată. Am intrat şi m-am trezit într-o cameră cu o harpă uriaşă şi câteva instrumente muzicale aşezate de parcă-şi aşteptau menestrelii. Mai multe scaune şi canapele tapiţate umpleau spaţiul. Toate tablourile reprezentau păsări cântătoare. Am scuturat din cap, zăpăcit de bogăţiile fără număr din castel. Mi-am continuat căutarea.

Din cauza agitaţiei mele, holul părea interminabil. M-am străduit să păşesc calm şi încrezător. Am trecut pe lângă mai multe uşi, încercându-le prudent pe câteva. Camerele din stânga erau dormitoare, cele din dreapta, încăperi mai largi, biblioteci şi sufragerii. În loc de torţe fixate în suporturi, coridorul era luminat cu lumânări protejate. Draperiile atârnau viu colorate, iar firidele adăposteau vaze cu flori sau mici grupuri statuare. N-am putut să nu fac comparaţie cu zidurile mohorâte din Buckkeep. Oare câte nave de război ar fi fost construite şi câte echipaje s-ar fi strâns pentru ele cu banii azvârliţi pentru decorarea

acestui cuib luxos? Furia mi-a alimentat abilităţile. Trebuia să găsesc dormitorul lui Regal.

După încă trei uşi, am dat peste una promiţătoare. Dublă, din lemn de stejar auriu. Stejarul auriu, blazonul ducatului Farrow, era incrustat pe ea. Mi-am lipit urechea de ea şi n-am auzit nimic. Precaut, am apăsat clanţa lustruită; zăvorul fusese coborât. Cuţitul meu era o unealtă prea grosolană pentru o asemenea treabă. Transpiraţia îmi lipi cămaşa de spate până când cedă încuietoarea în mâinile mele. Am împins uşa şi-am intrat iute, apoi am încuiat-o.

Mă aflam, cu siguranţă, în camera lui Regal. Nu în dormitorul lui, dar tot a lui era. Am aruncat o privire cercetătoare în jur. Patru dulapuri înalte de haine, câte două pe cei doi pereţi laterali, şi câte o oglindă între ele. Uşa bogat sculptată a unui dulap era întredeschisă sau nu se putea închide din cauza hainelor prea multe. Alte veşminte atârnau pe umeraşe şi suporturi sau erau întinse pe scaune. Scrinul mic, cu multe sertare încuiate, conţinea, probabil, bijuterii. Două cioturi de lumânări ardeau în sfeşnicele puse de-o parte şi de alta a oglinzii dintre dulapuri. Două afumătoare fuseseră aşezate de fiecare parte a unui scaun aflat în faţa altei oglinzi. În spatele lui, într-o parte, am văzut o masă cu perii, pieptene, borcănele cu pomadă de păr şi sticluţe cu parfum. Dintr-o afumătoare ieşea un fuior subţire de fum cenuşiu. Am strâmbat din nas la putoare şi m-am apucat de lucru.

Fitz. Ce faci? Atingerea foarte uşoară a lui Verity.

Dreptate. I-am răspuns doar cu o adiere de Meşteşug. Nu ştiam dacă teama pe care am simţit-o era a mea sau a lui. Am alungat-o şi mi-am văzut de treabă.

Eram frustrat. Nu găseam un recipient potrivit în care să-mi strecor otrava. Puteam s-o pun în pomadă, dar l-aş fi ucis mai degrabă pe cel care-i ungea părul lui Regal, nu pe rege. Afumătoarele erau pline de cenuşă. Orice aş pune în ele ar fi aruncat odată cu ea. Căminul din colţ fusese curăţat pe timp de vară şi lipsea provizia de lemne. Răbdare, mi-am zis. Dormitorul lui trebuie să fie pe-aproape, acolo vei găsi locuri mai bune. Deocamdată am stropit peria de păr cu unul din amestecurile mele mai puternice, iar în restul soluţiei am scufundat cât de mulţi cercei am putut. Ultimele picături le-am turnat în sticluţele de parfum, deşi nu credeam că se va parfuma suficient ca să moară. Pentru batistele parfumate din sertar aveam spori de la ciuperca îngerul-morţii, care să-i provoace halucinaţii până în ultima clipă. Mai mare plăcere mi-a făcut să torn praf de rădăcina-morţii în patru perechi de mănuşi. Cu otrava aceea mă îmbolnăvise Regal în Regatul Munţilor şi ea era cauza cea mai probabilă a crizelor, mai rare acum, care mă chinuiau de atunci. Speram ca propriile crize să-i pară la fel de amuzante ca ale mele. Am ales trei cămăşi care credeam că-i plac mai mult şi le-am „pudrat" pe la gât şi manşete. Nu erau lemne în cămin, dar aveam o otravă care se amesteca bine cu resturile de cenuşă şi funingine de pe cărămidă. Am presărat-o din abundenţă, sperând că, atunci când se va aprinde iar focul,

fumul o să-i intre în nas lui Regal. Tocmai vâram praful înapoi în buzunar, când am auzit o cheie răsucindu-se în încuietoare.

M-am ascuns fără zgomot după un dulap. Am rămas acolo cu cuțitul în mână, așteptând. Mă cuprinse un calm amenințător. Respiram încet, așteptam, speram ca norocul să-l fi adus pe Regal la mine. Dar era doar un soldat în uniforma lui Regal. Bărbatul năvăli în cameră și o cercetă iute din priviri. I-am citit enervarea pe figură când rosti nerăbdător:

– Era încuiată. Nu-i nimeni aici.

Am așteptat să aud o replică, însă venise singur. Stătu o clipă în loc, oftă și porni spre dulapul deschis.

– Ce prostie! Pierd timpul pe-aici, iar ăla ne scapă, bolborosi pentru sine, dar își trase sabia și împunse cu ea printre haine.

Când se aplecă să împungă mai adânc, i-am văzut fața în oglinda de vizavi de mine. Stomacul mi se făcu ghem, apoi se aprinse ura în mine. Nu știam cum îl cheamă, dar chipul batjocoritor mi se întipărise în memorie pentru totdeauna. Făcuse parte din garda personală a lui Regal, fusese martor la moartea mea.

Cred că mi-a văzut reflecția exact când i-am văzut-o și eu pe-a lui. Nu i-am dat timp să reacționeze, ci l-am atacat din spate. Sabia lui era prinsă între hainele lui Regal când l-am înjunghiat în stomac. L-am apucat cu brațul pe după gât ca să nu-mi pierd echilibrul când am tras cuțitul în sus și l-am despicat ca pe-un pește. Deschise gura să țipe, dar am dat drumul armei și i-am acoperit-o. L-am ținut așa câteva clipe, cât îi

ieşiră măruntaiele prin gaura făcută de mine. Când i-am dat drumul, se prăbuşi, iar ţipătul i se transformă într-un geamăt. Nu voia să dea drumul sabiei, aşa că l-am călcat pe mână şi i-am rupt degetele cu care strângea mânerul. Se rostogoli pe-o parte şi se uită la mine uluit, în agonie. Am îngenuncheat lângă el şi mi-am apropiat faţa de a lui. „FitzChivalry", i-am şoptit, privindu-l fix în ochi, asigurându-mă că înţelege. „FitzChivalry." A doua oară în noaptea aceea, am tăiat gâtul cuiva. Nici nu mai era nevoie. Mi-am şters cuţitul de mâneca soldatului în timp ce el murea. Când m-am ridicat, am simţit două lucruri: dezamăgire că murise prea repede şi un sunet de coardă de harpă, pe care mai mult l-am bănuit.

În clipa următoare, Meşteşugul mă inundă ca un val. Era încărcat de teroare, dar de data asta am ştiut ce este şi de unde vine. Am rămas ferm, cu zidurile ridicate. Am avut impresia că se desface în două şi mă ocoleşte. Dar până şi acel lucru îl vedea cineva, undeva. Nu m-am întrebat cine. Will îmi pipăia zidurile. Am simţit ecoul triumfului său. Preţ de-o clipă, mă îngheţă panica. Apoi m-am pus în mişcare. Mi-am vârât cuţitul în teacă, m-am ridicat şi-am ieşit în coridorul încă pustiu. Aveam puţin timp la dispoziţie să-mi găsesc o nouă ascunzătoare. Will intrase în mintea soldatului şi văzuse camera la fel de clar ca el. Ca şi când ar fi răsunat cornul de vânătoare, l-am simţit explorând cu Meşteşugul, punând gărzile în mişcare aşa cum asmuţi ogarii să ia urma vulpii.

În timp ce fugeam, o parte din mine dobândi siguranța că voi muri. Poate voi reuși să mă ascund o vreme, dar Will știa că sunt în castel. Nu trebuia decât să blocheze toate ieșirile și să înceapă o căutare sistematică. Am alergat pe-un coridor, am cotit și-am urcat treptele care-mi ieșiră în cale. Mi-am ținut zidurile ridicate și planul cât mai ascuns, numai pentru mine, ca pe-o piatră prețioasă. Voi găsi apartamentul lui Regal și voi otrăvi fiecare obiect de acolo. Apoi îl voi căuta chiar pe el. Dacă mă vor descoperi gărzile mai întâi, ghinionul lor. Nu mă vor putea omorî. Nu cu otrăvurile pe care le aveam la mine. Îmi voi lua eu viața înainte. Nu era cine știe ce plan, dar alternativa era să mă predau.

Așa că am continuat să fug, pe lângă alte uși, alte grupuri de statui și flori și alte draperii. Am dat numai peste uși încuiate. Am mai cotit o dată și m-am trezit iarăși în capul scărilor. Mă cuprinse buimăceala. Am încercat să mă dezmeticesc, dar îi luă locul gheara neagră a panicii. Părea să fie același șir de trepte. Dar nu cotisem de suficiente ori ca să ajung înapoi la el. Am gonit pe lângă ele, pe lângă aceleași uși, însoțit de strigătele gărzilor de jos, iar realitatea devenea tot mai limpede și se zvârcolea în mine, dezgustătoare.

Will se propti de mintea mea.

Amețeală și apăsare pe ochi. Îndârjit, mi-am ridicat iar zidurile. Am întors brusc capul și-am văzut dublu o clipă. Să fie de vină fumarița? Nu mă atrăgeau drogurile care-i plăceau lui Regal. Dar nu mi se părea

că eram ameţit de fumariţă ori de fumul dulce al mugurului-extazului.

Meşteşugul e o unealtă puternică dacă e întrebuinţat de o minte dibace. Stătusem cu Verity când îl folosise împotriva Corăbiilor Roşii, zăpăcindu-l pe-un cârmaci până-şi lovi propria navă de stânci, convingându-l pe-un navigator că nu trecuse încă de un punct pe care îl depăşise de mult, trezind frica şi îndoiala în sufletul unui căpitan înainte de a intra în luptă sau dând curaj nemăsurat marinarilor de pe un vas, ca să ajungă exact în braţele furtunii.

De când îmi deforma Will mintea? Mă atrăsese aici pentru întâlnirea aceasta, convingându-mă cu subtilitate că nu se aştepta să vin?

M-am oprit la uşa următoare. M-am ţinut tare, m-am concentrat pe încuietoare. Nu era coborâtă. M-am strecurat înăuntru, am închis uşa după mine. O pânză albastră se întindea pe masa din faţa mea, aşteptând să fie cusută. Mai intrasem în camera aceea. După un moment de uşurare, am chibzuit. Nu, camera aceea fusese la parter. Acum eram la etaj. Sau nu eram? M-am dus repede la fereastră şi m-am tras într-o parte ca să mă uit afară. Departe, dedesubt, se întindeau Grădinile Regelui, luminate de torţe. Pietrişul alb de pe aleea principală sclipea în noapte. Veneau trăsuri pe ea şi servitori în uniformă ţopăiau încoace şi încolo, deschizând uşi. Mi-am zis că moartea lui Verde îi stricase lui Regal balul. Gărzi în uniformă păzeau intrările şi hotărau cine putea pleca şi cine trebuia să aştepte. Toate acestea le-am surprins

dintr-o privire şi mi-am dat seama că mă aflam mult mai sus decât crezusem.

Totuşi, aş fi putut jura că văzusem masa şi pânza albastră care aştepta să fie cusută în aripa servitorilor, la parter.

Ei, nu era chiar imposibil ca Regal să ceară să i se coasă două rânduri de haine albastre. N-aveam timp să-mi bat capul cu asta; trebuia să-i găsesc dormitorul. Am simţit o fericire ciudată când am ieşit din cameră şi-am alergat din nou în jos pe coridor, un fior ca acela pe care ţi-l dă reuşita la vânătoare. Să mă prindă, dacă sunt în stare.

La un moment dat, coridorul împrumuta forma literei T. M-am oprit, dezorientat. Nu se potrivea cu planul clădirii văzute de afară. Am privit la stânga, apoi la dreapta. În dreapta, în capăt de tot, se aflau uşi duble înalte, cu blazonul ducatului Farrow, stejarul auriu. Ca pentru a-mi da brânci, dintr-o încăpere de la stânga răsunară voci furioase. Am luat-o la fugă în dreapta, trăgând cuţitul din teacă. Când am ajuns la uşile duble, am atins uşor încuietoarea, crezând că e coborâtă. Uşa însă cedă imediat şi se deschise larg, fără zgomot. Prea uşor a fost. Mi-am alungat temerile şi am păşit înăuntru, cu cuţitul pregătit de atac.

Era întuneric în cameră, doar două lumânări ardeau în sfeşnice argintii pe poliţa căminului. Intrasem, era limpede, în camera de zi a lui Regal. O altă uşă era întredeschisă, dezvăluind un colţ de pat ferit de nişte draperii splendide, un cămin şi un suport cu lemne, pregătite pentru aprins focul oricând.

Am închis uşa încet în urma mea şi m-am dus în mijlocul camerei. Pe o masă scundă, o carafă cu vin şi două pahare aşteptau întoarcerea lui Regal, lângă un platou cu dulciuri. În afumătoare se pregătise o grămadă de praf de fumariţă, pe care s-o aprindă regele. Era un vis pentru un asasin. Nici nu ştiam de unde să încep.

– Vezi, aşa se procedează.

M-am răsucit, apoi mi s-au tulburat simţurile şi-am ameţit. Mă aflam în mijlocul unei încăperi bine luminate, dar aproape goale. Will stătea nepăsător, tolănit într-un scaun tapiţat. Un pahar de vin alb aştepta pe masa de lângă el. Carrod şi Burl stăteau de-o parte şi de alta a scaunului, cu expresii de iritare şi jenă pe chip. Oricât îmi doream, nu îndrăzneam să-mi iau ochii de la ei.

– Hai, bastardule, uită-te în spate. Nu te voi ataca. Ar fi păcat să stric o minune de capcană pe tine şi să te omor înainte de a vedea cum ai dat greş. Hai, uită-te în spate.

M-am întors cu tot corpul, încet, ca să pot vedea totul dintr-o simplă mişcare a ochilor. Camera de zi a regelui, patul cu draperii, carafa cu vin dispăruseră. În locul lor, o odaie simplă, probabil împărţită de servitoarele unei doamne. Şase gărzi în uniformă stăteau în tăcere, dar atente, cu săbiile scoase.

– Camarazii mei cred, se pare, că teama copleşitoare scoate din vizuină orice om. Însă ei, desigur, nu-ţi cunosc în întregime puterea voinţei, aşa cum ţi-o cunosc eu. Sper că apreciezi cât de fin am lucrat,

pur și simplu asigurându-te că vezi exact ceea ce voiai mai mult să vezi. Le aruncă o privire lui Carrod și lui Burl. Are niște ziduri de care voi n-ați mai întâlnit. Dar zidul pe care nu-l dărâmă berbecul poate fi învins de tulpina fragilă a iederei. Își îndreptă din nou atenția spre mine. Ai fi fost un adversar demn de laudă, numai că, îngâmfat cum ești, m-ai subestimat întotdeauna.

Eu nu scosesem încă nicio vorbă. Mă holbam la toți trei, lăsând ura care creștea în mine să-mi întărească zidurile Meșteșugului. Se schimbaseră de când îi văzusem ultima oară. Pe Burl, cândva un tâmplar musculos, se vedeau efectele poftei de mâncare și lipsa de exerciții fizice. Veșmântul lui Carrod îi trăda firea. Panglici și amulete îi încheiau hainele, de parcă erau un măr înflorit. Dar Will, așezat pe scaun între ei, suferise cea mai mare schimbare. Purta numai straie de un albastru-închis, croite cu măiestrie, astfel că păreau mai scumpe decât ale lui Carrod. Un lanț de argint, un inel de argint, cercei de argint, acestea erau singurele lui bijuterii. Din ochii întunecați, odată atât de pătrunzători, nu mai rămăsese decât unul. Celălalt se scufundase adânc în orbită, încețoșat, ca un pește mort într-un bazin. Zâmbi când văzu că mă uit la el. Arătă spre ochiul schingiuit.

– O amintire de când ne-am întâlnit ultima oară. De când mi-ai aruncat nu știu ce pe față.

– Mare păcat, am rostit foarte sincer. Otrăvurile erau menite să-l omoare pe Regal, nu să te orbească pe tine pe jumătate.

Will oftă indolent.

– Încă o recunoaştere a trădării. De parcă n-am fi avut destule. Ei, nu-i nimic. De data asta, vom lucra mai temeinic. Mai întâi, desigur, ne vom petrece puţin timp scoţând de la tine cum ai reuşit să scapi de moarte. Doar puţin timp, plus atât cât te consideră Regal amuzant. Acum nu mai trebuie să fie nici discret, nici grăbit.

Făcu un semn foarte uşor din cap gărzilor din spatele meu.

I-am zâmbit şi mi-am pus cuţitul otrăvit pe braţul stâng. Am strâns din dinţi de durere cât am plimbat lama pe toată lungimea braţului, nu adânc, dar destul cât să-mi crestez pielea şi să las otrava să pătrundă în mine. Will sări în picioare şocat, în vreme ce Carrod şi Burl păreau îngroziţi şi dezgustaţi.

– Voi muri, i-am anunţat cu zâmbetul pe buze. Probabil foarte curând. Nu am timp de irosit şi nu am nimic de pierdut.

Dar Will avusese dreptate. Întotdeauna îl subestimasem. Nu ştiu cum, dar m-am trezit că înfrunt nu trei iniţiaţi în Meşteşug, ci şase gărzi cu săbiile scoase. Una era să mă sinucid, şi alta să fiu ciopârţit sub privirile celor pe care voiam să mă răzbun. M-am răsucit şi m-a cuprins ameţeala, parcă se învârtea camera, nu eu. Când am ridicat ochii, tot soldaţii mă înfruntau. M-am răsucit iarăşi şi din nou şi am simţit că mă clatin. Dâra subţire de sânge de pe braţ începea să mă ardă. Şansa mea de a mă răzbuna pe Will, Burl şi Carrod se scurgea strop cu strop, în vreme ce otrava mi se răspândea în trup.

Soldaţii avansau către mine fără grabă, răsfirându-se într-un semicerc şi mânându-mă ca pe-o oaie rătăcită. M-am dat înapoi, am privit rapid peste umăr şi i-am zărit, o clipă însă, pe iniţiaţi. Will stătea cu un pas-doi în faţa celorlalţi, cu o expresie iritată pe chip. Venisem aici în speranţa de a-l ucide pe Regal, dar nu reuşisem decât să-l enervez pe slugoiul lui cu sinuciderea mea.

Sinucidere? Undeva, în adâncurile minţii mele, Verity împietri de groază.

Mai bine decât tortură. Doar o şoaptă de Meşteşug, dar jur că l-am simţit pe Will bâjbâind după ea.

Băiete, opreşte nebunia asta. Ieşi de-acolo. Vino la mine.

Nu pot. E prea târziu. N-am cale de scăpare. Dă-mi drumul, nu faci decât să-ţi dezvălui prezenţa în faţa lor.

Să-mi dezvălui prezenţa? Meşteşugul lui Verity bubui în capul meu ca tunetul într-o noapte de vară, ca valurile de furtună zguduind o stâncă moale. Îl mai văzusem procedând aşa. Înfuriat, îşi concentra întreaga forţă a Meşteşugului într-un singur efort, fără să se gândească la ce i se întâmplă după aceea. L-am simţit pe Will că ezită, apoi că se năpusteşte asupra acelei forţe, căutându-l pe Verity, ca să se agaţe de el ca o lipitoare.

Ia cercetaţi voi dezvăluirea asta, vipere ce sunteţi! Regele meu îşi vărsă mânia.

Meşteşugul lui Verity se manifestă ca o explozie, cu o forţă nemaiîntâlnită. Deşi nu asupra mea se dezlănţuia, am îngenuncheat. I-am auzit pe Carrod şi pe Burl ţipând, scoţând urlete guturale de spaimă.

Preț de-o clipă, mi s-au limpezit capul și simțurile și am zărit camera așa cum arătase ea întotdeauna, cu gărzile înșirate între mine și inițiați. Will zăcea leșinat la podea. Poate că doar eu conștientizam ce forță uriașă consuma Verity ca să mă salveze. Gărzile se clătinau, topindu-se ca lumânările în soare. M-am răsucit și-am văzut că ușa din spatele meu se deschide și mai multe gărzi pătrund în cameră. Din trei pași, puteam ajunge la fereastră.

VINO LA MINE!

Porunca nu-mi dădea de ales. Eram impregnat de Meșteșugul care o transmitea și-mi ardea creierul, unindu-se cu respirația mea și cu bătăile inimii mele. Trebuia să merg la Verity. Porunca deveni o rugăminte. Regele meu își sacrificase rezervele ca să mă salveze.

La fereastră, draperii grele. În spatele lor, sticlă cu modele spiralate. Nici una, nici alta nu m-au oprit să sar, în speranța că dedesubt vor fi tufe care să-mi amortizeze căderea. Dar m-am izbit de pământ printre cioburi în mai puțin de-o secundă. Sărisem de la o fereastră de la parter, convins că urma să alunec cel puțin un etaj. O clipă, am apreciat cât de bine reușise Will să mă păcălească. Apoi m-am ridicat în picioare clătinându-mă, tot cu mâna pe cuțit și pe sabie, și am luat-o la goană.

În zona care încercuia aripa servitorilor lumina era slabă. Am binecuvântat întunericul și-am continuat să fug. Din spate am auzit țipete, apoi pe Burl, împărțind porunci. M-ar fi ajuns în câteva minute.

Nu puteam scăpa de-acolo pe jos. Am cotit spre grajduri, unde bezna era şi mai deasă.

Plecarea invitaţilor de la bal iscase agitaţie în grajduri. Ajutoarele de serviciu erau, probabil, în faţa castelului, ţinând caii. Uşile grajdului erau deschise larg, întâmpinând aerul blând al nopţii, iar înăuntru luminau felinare. Am dat năvală înăuntru, gata să răstorn un ajutor, o fetiţă slabă şi pistruiată, care n-avea mai mult de zece ani. Se împletici şi ţipă la vederea armelor mele.

– Nu vreau decât să iau un cal, am liniştit-o. N-o să-ţi fac niciun rău.

Fata se dădu înapoi în timp ce eu îmi vâram sabia şi cuţitul în teacă. Se răsuci brusc.

– Hands! Hands!

O luă la goană tot strigând după el. N-am avut timp să stau pe gânduri. La trei boxe de mine, calul negru al lui Regal mă privea curios pe deasupra ieslei. M-am apropiat de el calm, am întins mâna să-l mângâi pe bot, ca să-şi amintească de mine. Nu-mi simţise mirosul de vreo opt luni, dar îl cunoşteam de când îl fătase mama lui. Mă prinse de guler, mă gâdilă cu botul pe gât.

– Hai, Săgeată. Mergem să facem nişte exerciţii de noapte. Ca pe vremuri, ce zici, prietene?

Am deschis boxa, am prins calul de dârlogi şi l-am scos afară. Nu ştiam unde plecase fata, dar n-o mai auzeam.

Săgeată era înalt, dar nu era obişnuit să fie călărit fără şa. Se încordă şi sări pe cele patru picioare când

m-am urcat în spinarea lui lucioasă. Deşi mă păşteau pericole din toate părţile, tot m-a încercat o plăcere mare să călăresc din nou. L-am apucat de coamă, l-am îndemnat din genunchi. Făcu trei paşi, apoi se opri în faţa bărbatului care-i bloca drumul. M-am uitat la faţa uluită a lui Hands. Nu m-am putut abţine să zâmbesc.

– Eu sunt, Hands. Trebuie să împrumut un cal, altfel mă omoară. Din nou.

Cred că mă aşteptam să râdă şi să-mi facă semn să trec. În loc de asta, se holbă la mine, se albi tot mai mult, până când am crezut că o să leşine.

– Sunt eu, Fitz. N-am murit! Lasă-mă să plec, Hands!

Făcu un pas în spate.

– Pe Eda cea sfântă! strigă.

Iarăşi am crezut că-şi va da capul pe spate într-un hohot de râs, însă el şuieră:

– Magia animalelor!

Apoi se răsuci şi-o luă la fugă prin beznă, urlând din toţi rărunchii:

– Gărzi! Gărzi!

Am pierdut poate două secunde căscând ochii după el. Mi se strânse inima ca atunci când mă părăsise Molly. Anii de prietenie cu Hands, petrecuţi muncind împreună în grajd de dimineaţa până seara, se pierdură toţi într-o clipă de teroare provocată de superstiţie. Nu era cinstit, dar m-a dezgustat trădarea lui. M-am lăsat cuprins de indiferenţă, însă l-am îmboldit pe Săgeată şi-am ţâşnit în noapte.

Avea încredere în mine, da, avea încredere calul acela bun, atât de bine dresat de Burrich. L-am abătut

de pe aleea luminată pentru trăsuri şi potecile îngrijite şi-am gonit peste straturi de flori şi tufe înainte de-a zbura pe lângă pâlcul de gărzi de la una din porţile destinate negustorilor. Pândiseră cărarea, dar Săgeată şi cu mine traversaserăm iarba şi-am ieşit pe poartă până să se dezmeticească soldaţii. Aşa cum îl ştiam eu pe Regal, a doua zi vor avea spatele mângâiat de bici.

După ce-am trecut de poartă, am străbătut în continuare grădinile. În spate auzeam zgomotele urmăritorilor. Pentru un cal învăţat cu frâul, Săgeată răspundea foarte bine la poruncile pe care i le dădeam cu genunchii şi din mişcările corpului. L-am convins să sară peste un gard viu până pe un drum lateral. Am lăsat în urmă Grădinile Regelui şi-am galopat prin oraş, pe străzi pietruite, încă luminate de torţe. În curând am lăsat în urmă şi casele îngrijite, ropotind pe lângă hanuri luminate pentru călători, pe lângă prăvălii întunecoase, cu obloanele trase peste noapte. Copitele tropăiau pe drumurile colbuite. Târziu cum era, nu prea se vedea mişcare pe străzi. Le-am străbătut liberi ca vântul.

Am încetinit când am ajuns în zona mai sărăcăcioasă a oraşului. Torţele erau mai rare şi unele se stinseseră deja. Totuşi, Săgeată ghici că mă grăbesc şi păstră un ritm vioi. La un moment dat, am auzit un galop furios şi-am crezut că mă ajunseseră urmăritorii. Apoi trecu pe lângă noi un mesager din direcţia opusă, fără să-i pese în ce ritm gonea calul. Eu am călărit fără oprire, speriat că mă puteam trezi în

orice clipă cu urmăritorii suflându-mi în ceafă şi că voi auzi cornul sunând.

Tocmai când credeam că am scăpat, am descoperit că oraşul Tradeford îmi mai rezervase o grozăvie. Am pătruns în ceea ce fusese cândva Marea Piaţă Rotundă din Tradeford. În primele zile ale oraşului, fusese inima lui, o piaţă deschisă minunată, pe unde te puteai plimba şi cumpăra mărfuri alese din toate colţurile lumii.

Cum de se transformase în Arena Regelui nu aveam să aflu niciodată. Călărind prin piaţa rotundă, Săgeată fornăi la mirosul de sânge vechi de pe dalele de piatră. Spânzurătorile şi stâlpii pentru biciuit erau tot acolo, dar înălţate ca să fie văzute mai bine din mulţime, alături de alte maşinării, al căror scop nu voiam să-l aflu. Fără îndoială că acelea din noua Arenă a Regelui inspirau şi mai multă groază. L-am îndemnat pe Săgeată din genunchi să grăbească pasul şi-am trecut pe lângă ele scuturat de un fior şi rugându-mă la Eda să nu ajung să aflu cum se folosesc.

O umbră de sentiment se zvârcoli în aer, mi se încolăci în jurul gândurilor şi le supuse. Preţ de-o clipă, mi se opri inima în loc. Am crezut că Will mă căuta şi voia să-mi ia minţile. Dar zidurile mele se înălţau atât de rezistente pe cât puteam eu să le construiesc şi mă îndoiam că el sau altcineva mai era în stare să-şi trimită Meşteşugul în cercetare după izbucnirea lui Verity. Nu. Aveam parte de ceva mult mai rău. Un rău izvorât dintr-o sursă mai adâncă, mai veche, înşelător ca apa curată mânjită cu otravă. Se scurse în

mine. Ura, durerea, frica de locurile închise şi înăbuşitoare şi foamea se contopiră într-o dorinţă fierbinte de libertate şi răzbunare. Îmi treziră la viaţă toate suferinţele îndurate în temniţa lui Regal.

Răul venea dinspre cuşti. Din şirul aliniat la marginea pieţei se ridica o duhoare de răni infectate, urină şi carne stricată. Dar nici acea jignire adusă nasului meu nu era atât de grea ca apăsarea Harului cu miasme de iad pe care mi-l transmiteau fiarele înnebunite, creaturi păstrate pentru a devora răufăcătorii şi neoamenii aruncaţi de Regal în arenă. Am văzut un urs cu botniţă, în ciuda barelor în spatele cărora se agita; două feline dintr-o rasă necunoscută, în agonie din cauza colţilor şi ghearelor rupte încercând să dărâme barele, se încăpăţânau şi acum să scape; un taur negru imens, cu o pereche de coarne superbe. Săgeţi cu panglici, înfipte adânc în carnea animalului, îi provocaseră răni care se infectaseră şi din care îi curgea puroi pe piele. Animalele îmi repetau necontenit nenorocirea lor, cerând uşurare. N-a fost nevoie să mă opresc ca să văd lanţurile şi lacătele grele de la fiecare cuşcă. Dacă aş fi avut de ales, aş fi încercat să le descui. Dacă aş fi avut carne sau cereale, aş fi scutit animalele de chin cu otravă. Dar nu aveam nici una, nici alta, iar timp, şi mai puţin. Aşa că am trecut pe lângă ele, până când cascada de nebunie şi agonie gâlgâi deasupra capului meu şi-mi inundă gândurile.

Am oprit calul. Nu le puteam lăsa aşa. Dar Meşteşugul lui Verity îmi cioplise în minte porunca *Vino la mine.* Nu puteam suporta să nu mă supun.

L-am îmboldit pe Săgeată, care tremura nervos, și am lăsat animalele în urmă, însemnând pe răboj încă o datorie pe care avea să mi-o plătească Regal într-o zi.

În cele din urmă, zorii ne-au găsit la periferia orașului. Nu-mi închipuisem că Tradeford era atât de întins. Am ajuns la un pârâu leneș, care se vărsa în râu. L-am oprit pe Săgeată, am descălecat și l-am condus la apă. L-am lăsat să se adape puțin, l-am plimbat, apoi l-am lăsat să bea din nou. Între timp, mintea îmi colcăia de gânduri. Probabil urmăritorii mei cercetau drumurile care duceau spre sud, crezând că mă întorc la Buck. Aveam un avans bun față de ei; câtă vreme nu stăteam pe loc, aveam mari șanse să scap. Mi-am adus aminte de bocceaua mea bine dosită, pe care n-aveam s-o mai recuperez. Hainele mele groase, pătura, mantaua, le pierdusem pe toate. M-am întrebat dacă Regal îl va învinovăți pe Hands din cauză că furasem calul. Nu-mi ieșea din minte expresia de pe chipul lui înainte de a fugi de mine. M-am bucurat că nu încercasem să dau de Molly. Îmi fusese și așa destul de greu să citesc groază și dezgust pe fața unui prieten. Nu voiam să le citesc și în ochii ei. Mi-am reamintit agonia mută a fiarelor, la care Harul meu mă făcuse martor. De aceste gânduri am scăpat numai ca să resimt frustrarea că planul de a-l omorî pe Regal îmi fusese dejucat, ca să mă întreb dacă se va descoperi otrava pe care i-o presărasem pe haine sau dacă voi mai avea șansa să-l ucid. Mai presus de toate, răsunând în mine ca un tunet, era porunca lui Verity.

Vino la mine, îmi spusese, iar eu nu-mi puteam scoate vorbele lui din minte. O parte din ea era obsedată de ele, mă îmboldea să nu mai pierd vremea cu gânditul şi băutul apei, ci să încalec şi să plec, să mă duc la Verity, pentru că avea nevoie de mine, pentru că îmi poruncise.

Totuşi, m-am aplecat deasupra apei şi-am băut şi eu, şi numai atunci, cât am stat în genunchi la malul pârâului, mi-am dat seama că nu murisem.

Am udat mâneca largă a cămăşii galbene, apoi am desprins încet materialul cu sânge închegat. Tăietura pe care mi-o făcusem singur era superficială, mai mult o linie lungă pe braţul meu. Mă durea şi nu era plăcută la vedere, dar nu părea otrăvită. Mi-am reamintit cu întârziere că-mi folosisem cuţitul de două ori şi-l ştersesem cel puţin o dată. Probabil că nu rămăsese decât o urmă de otravă pe lamă când m-am tăiat.

Speranţa licări în mine frumoasă ca zorii. Urmăritorii mei vor căuta un cadavru la marginea drumului sau un bărbat otrăvit ascuns undeva în oraş, prea bolnav să călărească. Toţi cei trei iniţiaţi văzuseră că mă otrăvisem şi că fusesem ferm convins de sfârşitul meu iminent. Îl puteau convinge pe Regal că eram pe moarte? Nu mă puteam baza pe asta, dar speram să se întâmple aşa. Am încălecat şi am pornit la galop. Am trecut pe lângă ferme, lanuri şi livezi. Am trecut şi pe lângă fermieri în căruţe, care-şi duceau recolta la oraş. Călăream cu braţul lipit de piept şi cu privirea înainte. Nu va trece mult timp până când cei

care veneau în oraş urmau să fie luaţi la întrebări. Mai bine să-mi joc rolul.

Într-un sfârşit, am dat peste fâşii de pământ necultivat, cu turme răsfirate de oi şi hărăgari păscând liniştiţi pe ele. După prânz, am făcut ceea ce ştiam că trebuie făcut. Am descălecat lângă un pârâu cu tufe dese pe mal, l-am lăsat pe Săgeată să se adape din nou, apoi i-am întors capul spre Tradeford.

– Înapoi la grajd, băiete, i-am poruncit, iar când am văzut că nu se mişcă, l-am pocnit zdravăn peste coapsă. Du-te înapoi la Hands. Spune-le că am murit pe undeva. Mi-am imaginat troaca plină cu ovăz pentru el, ştiind cât îi place. Du-te, Săgeată. Du-te.

Animalul fornăi către mine ciudat, dar pe urmă se urni din loc. Se opri o dată ca să se uite înapoi, aşteptând să merg după el şi să-l prind.

– Du-te! am strigat la el şi-am bătut din picior.

Tresări şi plecă la trap, ridicând genunchii şi zvârlind capul pe spate. Ce animal bun, nici măcar nu era obosit. Când se va întoarce la grajd fără călăreţ, poate oamenii vor crede că am murit. Poate vor pierde mai mult timp căutând un cadavru, în loc să mă urmărească. Atât puteam face ca să-i induc în eroare şi sigur era mai bine decât să călăresc armăsarul regelui în văzul lumii. Ropotele lui Săgeată se îndepărtau. M-am întrebat dacă voi mai călări un animal atât de frumos vreodată, sau dacă voi avea unul al meu. Mai degrabă nu.

Vino la mine. Ecoul poruncii nu-mi dădea pace.

– Vin, vin, am şoptit pentru mine. După ce vânez ceva ca să mănânc şi dorm puţin. Dar vin.

M-am abătut de la drum şi-am urmat cursul pârâului până când tufele s-au îndesit. Mă aştepta o călătorie lungă şi obositoare, iar eu nu aveam pe lume altceva decât hainele de pe mine.

10
TÂRGUL DE SLUJBE

Sclavia e o tradiție în Statele Chalced și reprezintă baza economiei lor. Ele susțin că prizonierii de război sunt sursa lor principală de sclavi. Cu toate acestea, mulți dintre sclavii care fug în cele Șase Ducate spun că sunt duși cu forța în raiduri piratерești împotriva ținuturilor lor natale. Poziția oficială a Statelor Chalced este că astfel de raiduri nu au loc, și, tot oficial, ele neagă că închid ochii la pirații care atacă din Insulele Negustorilor. Cele două merg mână în mână.

Sclavia nu a fost niciodată acceptată în toate cele Șase Ducate. Multe dintre fostele conflicte de la hotarele dintre Shoaks și Statele Chalced au ținut mai degrabă de problema sclaviei decât de granițele propriu-zise. Familiile din Shoaks au refuzat să accepte că soldații răniți și capturați în război vor fi ținuți ca sclavi tot restul vieții lor. Orice bătălie pierdută de Shoaks era urmată aproape imediat de un al doilea atac sălbatic împotriva Statelor Chalced, pentru a-i recâștiga pe cei pierduți prima oară. Astfel, Shoaks a ajuns să dețină mult pământ stăpânit cândva de Statele Chalced. Pacea dintre

cele două ducate e întotdeauna fragilă. Statele Chalced se plâng întruna că Shoaks nu numai că adăpostește sclavi fugiți, dar îi și încurajează pe alții să fugă. Niciunul din regii celor Șase Ducate nu a tăgăduit vreodată acest adevăr.

Singurul meu țel de-acum era să-l găsesc pe Verity, aflat undeva dincolo de Regatul Munților. Pentru asta, trebuia să traversez mai întâi ducatul Farrow. Nu era o sarcină ușoară. Dacă regiunea de-a lungul râului Vin e foarte frumoasă, cu cât de îndepărtezi de cursul apei, cu atât devine mai aridă. Terenurile arabile sunt înlocuite de lanuri mari de in și cânepă, dar dincolo de ele se întind tărâmuri fără păduri, nepopulate. Interiorul ducatului Farrow, deși nu e un deșert, este totuși un ținut neted și arid, prielnic numai triburilor nomade care îl traversează cu turmele în căutare de nutreț. Dar până și ele îl părăsesc când trec „vremurile verzi" din an, pentru a se aduna în satele ridicate vremelnic pe lângă râuri sau alte locuri cu apă. În zilele care au urmat fugii mele din castelul Tradeford, am ajuns să mă întreb de ce se deranjase regele Wielder să cucerească Farrowul și să-l facă unul din cele Șase Ducate. Știam că trebuie să mă îndepărtez de râul Vin, s-o iau spre sud-vest, către Lacul Albastru, să traversez marele Lac Albastru, apoi să urmez cursul râului Rece până la marginile Regatului Munților. Dar aceasta nu era o călătorie pe care s-o facă un om singur. Iar fără Ochi Întunecați, eram un om singur.

În Farrow nu întâlneai orașe mari, dar existau localități primitive care supraviețuiau un an întreg în

preajma izvoarelor care țâșneau la întâmplare în interiorul ducatului. Cele mai multe rezistau grație caravanelor negustorești care treceau pe lângă ele. Negoțul se desfășura, chiar dacă mai greu, între populația de pe malul Lacului Albastru și cea de pe malul râului Vin, și tot pe aceeași rută circulau mărfurile din Regatul Munților spre cele Șase Ducate. Logic era să mă alătur unei caravane. Dar ceea ce e logic nu e întotdeauna ușor de realizat.

La venirea în Tradeford, fusesem privit precum cel mai umil cerșetor. La plecare, purtam straie dintre cele mai fine și călăream unul din cei mai frumoși cai crescuți vreodată la Buckkeep. Dar, imediat ce m-am despărțit de Săgeată, situația mea gravă a început să mă apese. Aveam pe suflet doar veșmintele furate, bocancii de piele, cureaua și săculețul, un cuțit și o sabie, pe lângă un inel și-un lanț cu medalion. Rămăsesem fără un ban în pungă, doar cu uneltele de aprins focul, o piatră pentru ascuțit cuțitul și otrăvuri de diverse feluri.

Lupii nu sunt făcuți să vâneze singuri. Așa îmi spusese odată Ochi Întunecați și, până la lăsarea serii, mi-am dat seama câtă dreptate avea. În ziua aceea, am mâncat bulbi de lalea sălbatică și niște nuci puse la păstrare de-o veveriță într-o scorbură prea la vedere. Aș fi mâncat bucuros și veverița, care stătea în copac și mă privea furioasă în timp ce-i devastam proviziile, dar nu aveam mijloacele necesare să-mi transform visul în realitate. În schimb, spărgând nucile una câte una cu o piatră, mi-am zis că tot una câte una mi s-au spulberat și iluziile despre mine însumi.

Mă considerasem un om capabil să se descurce singur şi inteligent. Mă mândrisem cu îndemânarea mea de asasin şi, în adâncul sufletului, crezusem că, deşi nu stăpâneam prea bine Meşteşugul, îl puteam întrebuinţa cu aceeaşi forţă ca oricare alt membru din grupul lui Galen. Privat de generozitatea regelui Shrewd şi de dibăcia de vânător a prietenului meu lup, de informaţiile secrete şi abilitatea de a complota a lui Chade, de mâna lui Verity, care-mi călăuzea Meşteşugul, rămâneam un individ mort de foame, îmbrăcat în haine furate, la jumătatea drumului între Buckkeep şi Regatul Munţilor, cu foarte puţine şanse de a se apropia de unul sau de celălalt.

Oricât de sumbre erau asemenea gânduri, n-au reuşit să mă facă să uit de chemarea stăruitoare a lui Verity, sugerată prin atingerea Meşteşugului. *Vino la mine.* Intenţionase el ca acele cuvinte să mi se întipărească în minte atât de adânc? Mă îndoiam. Cred că urmărise doar să mă împiedice să-l omor pe Regal şi să mă sinucid. Dar porunca lui mă chinuia ca un vârf de săgeată puroind în carne. Îmi alunga somnul cu temeri, ca să visez deseori că merg la el. Nu că aş fi renunţat să-l omor pe Regal; cel puţin de zece ori pe zi urzeam planuri, găseam căi de a mă întoarce la Tradeford, ca să-l atac când se aştepta mai puţin. Dar toate schemele începeau cu „după ce mă duc la Verity". Pur şi simplu nu mai concepeam că am alte lucruri de dus la capăt mai întâi.

După ce am mers câteva zile pe jos cu burta goală în susul râului, am întâlnit oraşul Landing. Nici pe

departe la fel de întins ca Tradefordul, este, totuşi, o aşezare trainică. În el se obţine multă piele frumos lucrată, nu numai din piele crudă de vacă, dar şi din cea dură, de hărăgar. Cealaltă activitate principală a oraşului este olăritul; se fac vase din lutul alb de pe malul râului. Majoritatea obiectelor care în altă parte se obţin, de obicei, din lemn sau sticlă, în Landing se produc din piele sau din lut. Nu doar pantofii şi mănuşile, ci şi pălăriile şi alte veşminte se confecţionează din piele, ca scaunele, acoperişurile şi pereţii tarabelor din piaţă. În vitrinele prăvăliilor am văzut talere, sfeşnice şi chiar găleţi din ceramică smălţuită, toate gravate sau pictate în diferite stiluri şi culori.

Am descoperit, până la urmă, un mic bazar în care puteai vinde orice fără să ţi se pună prea multe întrebări. Mi-am dat la schimb hainele frumoase pe nişte pantaloni largi, o tunică de muncitor şi-o pereche de şosete. Aş fi făcut un troc mai avantajos, dar vânzătorul mi-a scos ochii cu petele maronii de pe manşetele cămăşii, care, credea el, nu vor ieşi la spălat. Iar pantalonii mulaţi se deformaseră pe picioarele mele subţiri. Îi putea spăla, dar nu credea că vor reveni la forma iniţială... Am renunţat şi m-am mulţumit cu târgul făcut. Măcar hainele primite de la el nu fuseseră purtate de un criminal scăpat din castelul lui Regal.

În altă prăvălie, aflată mai jos pe aceeaşi stradă, m-am despărţit de inel, medalion şi lanţ pentru şapte bani de argint şi şapte de aramă. Suma nu acoperea taxa necesară ca să mă alătur unei caravane până în Regatul Munţilor, dar era cea mai bună ofertă din

cele șase câte mi s-au făcut. Femeia durdulie care mi-a cumpărat obiectele m-a tras de mânecă atunci când am dat să plec.

– Nu v-aș cere asta, domnule, dacă n-aș vedea că sunteți tare amărât, rosti ea șovăitoare. Vă rog, nu vă simțiți jignit de propunerea mea.

– Și care e aceasta? am întrebat-o.

Am bănuit că vrea să-mi cumpere sabia. Mă hotărâsem deja să n-o vând. N-aș fi primit destui bani pe ea ca să merite să călătoresc neînarmat.

Femeia arătă sfioasă spre urechea mea.

– Cercelul dumneavoastră de om liber. Am un client care colecționează asemenea rarități. Cred că al dumneavoastră aparține Clanului Butran. Greșesc?

Rosti întrebarea cu atâta reținere, de parcă se aștepta să strig la ea în orice moment.

– Nu știu, i-am răspuns sincer. L-am primit în dar de la un prieten. Nu m-aș despărți de el pentru niște arginți.

Femeia zâmbi cu subînțeles, dintr-odată mai încrezătoare.

– A, dar eu știu că asemenea lucruri se măsoară în aur. Nu v-aș jigni oferindu-vă arginți.

– Aur? am întrebat naiv. Am dus mâna la fleacul de la ureche. Pentru ăsta?

– Bineînțeles, încuviință ea imediat, crezând că urmăresc un câștig mai mare. Văd că lucrătura e foarte migăloasă. Clanul Butran e renumit pentru ea. Pe lângă asta, bijuteria e foarte rară. Clanul Butran garantează libertatea unui sclav, dar numai rareori.

Se ştie lucrul acesta chiar şi pe la noi, deşi suntem departe de Statele Chalced. Odată ce un bărbat sau o femeie are tatuajele Clanului Butran...

Nu mi-a trebuit mult s-o atrag într-o discuţie despre negoţul cu sclavi, tatuajele sclavilor şi inelele celor eliberaţi. A reieşit pe dată că voia cercelul lui Burrich nu pentru un client, ci pentru ea însăşi. Avusese un strămoş sclav care-şi câştigase libertatea. Încă mai păstra inelul primit de el de la foştii stăpâni, ca semn că nu mai era rob. Un fost sclav nu putea să circule liber în Chalced, cu atât mai puţin să părăsească ţara, dacă nu avea un cercel ca al meu, potrivit cu simbolul clanului ultimilor stăpâni tatuat pe obraz. Dacă un sclav provoca necazuri, se vedea imediat câţi stăpâni a avut, după numărul tatuajelor de pe faţă. Aşa că „faţă pictată" a devenit porecla populară a unui sclav vândut de la un stăpân la altul în Chalced, un aducător de belele, bun doar să tragă la galere sau să muncească în mină. Femeia mă făcu să-mi scot cercelul şi să-l studiez cu atenţie, să observ cât de fin era legată plasa din argint care învăluia, fără îndoială, un safir.

– Vedeţi, îmi explică ea, un sclav nu trebuie să-şi câştige de la stăpânul său doar libertatea, ci şi preţul unui asemenea cercel. Fără el, nu e liber cu adevărat, ci e ca şi cum ar fi legat cu un lanţ mai lung. Nu poate merge nicăieri fără să fie oprit la punctele de control, nu poate lucra ca om liber fără consimţământul scris al fostului său proprietar. Fostul angajator nu mai e obligat să-i asigure hrana şi adăpostul, dar sclavul nu are o asemenea libertate de la proprietarul lui de dinainte.

Îmi oferi fără ezitare trei monede de aur, mult peste taxa pentru caravană. Mi-aș fi putut cumpăra cu ele un cal, unul bun, și-aș fi putut nu doar să mă alătur unei caravane, ci să și călătoresc comod. Dar am ieșit din prăvălie înainte ca femeia să mă convingă cu un preț mai mare. Am dat un bănuț de aramă pe o franzelă necoaptă și m-am așezat s-o mănânc lângă docuri. Nenumărate întrebări mi-au trecut prin cap. Cercelul aparținuse, probabil, bunicii lui Burrich. Știam de la el că fusese sclavă, dar își câștigase libertatea. Oare ce însemnătate dobândise bijuteria pentru el, de i-o oferise tatălui meu, și ce însemnase ea pentru tatăl meu, încât s-o păstreze? Știuse Patience toate acestea când mi-o dăduse mie?

Sunt om. Mă tentau monedele de aur oferite de femeie. Mi-am zis că, dacă Burrich ar fi știut în ce situație mă aflam, m-ar fi îndemnat să accept târgul, pentru că viața și siguranța mea contau mai mult pentru el decât un cercel din argint cu safir. Aș fi putut să-mi cumpăr un cal, să merg în Regatul Munților, să-l găsesc pe Verity și să îndeplinesc odată porunca de la el, care mă enerva ca o mâncărime pe care n-o puteam scărpina.

Am privit îndelung râul și, în cele din urmă, m-am împăcat cu gândul călătoriei nesfârșite care mă aștepta. Trebuia să străbat un ținut asemănător cu un deșert până la Lacul Albastru. Habar n-aveam cum voi traversa lacul. Pe malul celălalt, cărările pădurii șerpuiau pe la poalele dealurilor, urcând în ținuturile accidentate din Regatul Munților. La Jhaampe, în capitala regatului, acolo trebuia să ajung, ca să obțin

o copie a hărții folosite de Verity. Harta se baza pe niște scrieri vechi din biblioteca orașului; poate că originalul ei exista încă acolo, dar era posibil să-mi arate că Verity se afla în ținutul necunoscut de dincolo de Regatul Munților. Aveam nevoie de bani, de toate resursele pe care le puteam aduna.

Cu toate astea, m-am decis să păstrez cercelul. Nu fiindcă însemna ceva pentru Burrich, ci fiindcă dobândise o valoare pentru mine. Era ultima mea legătură fizică cu trecutul, cu Fitz cel dinainte, cu omul care mă crescuse, chiar și cu tata, care-l purtase odată. Mi-a fost neobișnuit de greu să mă conving să procedez așa cum știam că e înțelept. Am dus mâna la ureche și-am desfăcut încuietoarea delicată a cercelului. Mai aveam încă zdrențele de mătase de care mă folosisem ca să intru în castelul lui Regal. Am învelit bine giuvaierul în cea mai mică și l-am pus în săculețul de la curea. Negustoreasa se arătase prea interesată de el și-și însemnase bine în minte cum arăta. Dacă Regal chiar se hotăra să trimită oameni în căutarea mea, cercelul va fi un semn particular în descrierea mea.

După aceea m-am plimbat prin oraș, ascultând ce vorbesc oamenii și încercând să aflu ce mă interesa fără a pune întrebări. Am rătăcit prin piață, hoinărind agale de la o tarabă la alta. Mi-am îngăduit să cheltuiesc pentru mine uriașa sumă de patru bănuți de aramă și mi-am cumpărat așa-zise obiecte de lux: un săculeț cu plante pentru ceai, fructe uscate, o oglindă, o mică oală de gătit și o ceașcă. Am întrebat la mai multe tarabe dacă au scoarță de spiriduș, dar ori nu se auzise

de ea, ori îi spunea altfel în Farrow. Nu-i nimic, mi-am zis, nu mă aşteptam să am nevoie de puterile ei înviorătoare. Speram să nu mă înşel. În locul ei, am cumpărat, cam sceptic, nişte seminţe de coroana-soarelui, care, am fost asigurat, trezesc un om oricât de obosit ar fi.

O vânzătoare de zdrenţe m-a lăsat să răscolesc în căruciorul ei pentru doi bani de aramă. Am găsit o manta puturoasă, dar rezistentă, şi nişte pantaloni mulaţi care promiteau să fie pe cât de calzi, pe atât de iritanţi. Restul peticelor de mătase le-am dat pe-o basma. Printre nenumărate aluzii trupeşti, vânzătoarea îmi arătă cum s-o leg în jurul capului. Am procedat la fel ca înainte, adică am făcut din manta o boccea în care să-mi car boarfele. Apoi m-am dus la abator, în partea de răsărit a oraşului.

Nu mai simţisem niciodată o asemenea duhoare. Ţarcurile se înşirau unul după altul, se ridicau munţi de bălegar, puţea a sânge şi măruntaie din şoproanele unde se tăiau animalele, iar din gropile pentru argăsit se înălţau miasme înţepătoare. De parcă asaltul asupra nasului n-ar fi fost suficient, te asurzeau mugetele vitelor, chiţăitul hărăgarilor, bâzâitul muştelor şi ţipetele oamenilor care mutau animalele dintr-un ţarc într-altul sau le scoteau din ele ca să le taie. Oricât mi-am întărit zidurile, nu m-am putut izola de nenorocirea şi panica dobitoacelor rămase în ţarcuri. Nu ştiau ce le aşteaptă, dar mirosul de sânge proaspăt şi zbieretele celorlalte animale stârneau în ele o groază asemănătoare cu aceea pe care o simţisem eu pe

podeaua temniței. Dar în locul acela trebuia să mă aflu, pentru că acolo se întorceau caravanele și tot acolo se formau altele. Foarte probabil, oamenii care-și mânaseră animalele la abator pentru vânzare se vor întoarce. Cei mai mulți vor cumpăra alte mărfuri ca să le ia cu ei înapoi, să nu bată drumul degeaba. Speram să primesc ceva de lucru de la unul din negustori și astfel să găsesc o caravană care să mă ducă măcar până la Lacul Albastru.

Am descoperit curând că nu eram singurul cu asemenea speranțe. Între două cârciumi așezate cu fața la țarcuri se ținea un târg de slujbe destul de amărât. Unii erau păstori veniți cu turma de la Lacul Albastru; stătuseră în Landing până-și cheltuiseră banii, iar acum, rămași fără o lețcaie și departe de casă, căutau un mijloc de-a se întoarce. O parte din păstori numai așa știau să-și ducă traiul. Am văzut și câțiva tinerei, fără îndoială dornici de aventură, de călătorie și de șansa de-a se descurca singuri în viață. Și mai erau la târg și scursurile orașului, indivizi incapabili să găsească o slujbă permanentă sau să trăiască mai multă vreme în același loc. Nu mă potriveam prea bine cu niciun grup, dar în cele din urmă am rămas cu păstorii.

Povestea mea era că mama murise de curând și-și lăsase moșiile surorii mele mai mari, care nu prea avea ce face cu mine. Așa că mergeam la unchiul meu, care locuia dincolo de Lacul Albastru, dar rămăsesem fără bani înainte de a ajunge în Landing. Nu, nu mai fusesem păstor, dar familia mea avusese destui bani ca să țină cai, vite și oi, iar eu știam să le

îngrijesc și, dacă te luai după unii, „mă pricepeam“ la animalele neajutorate.

Nu am găsit de lucru în ziua aceea. Puțini au găsit, iar noaptea ne-a prins pe cei mai mulți culcându-ne exact în locul unde stătusem toată ziua. Un ucenic de brutar veni printre noi cu o tavă de rămășițe de la prăvălie. Am mai cheltuit un bănuț pe-o pâine neagră lungă, cu semințe. Am împărțit-o cu un bărbat îndesat, ale cărui plete palide ieșeau de sub basma și-i cădeau pe față. În schimb, Creece mi-a oferit carne uscată, câteva înghițituri din cel mai prost vin pe care l-am gustat vreodată și o mulțime de bârfe. Era limbut, un tip din acela care critică aspru orice subiect și nu discută despre el, ci îi contrazice întruna pe ceilalți. Cum eu nu prea aveam ce spune, Creece îi antrenă pe vecinii noștri într-o discuție aprinsă despre politica actuală din Farrow. Cineva făcu un foc mic, mai mult pentru lumină decât pentru căldură, și câteva sticle de băutură trecură din mână în mână. Eu m-am întins pe spate, cu capul proptit de boccea în loc de pernă, și-am ascultat bârfele, prefăcându-mă că dorm.

Nu se vorbi despre Corăbiile Roșii, nici despre războiul care nimicea coasta. Am înțeles imediat cât de supărați erau acești oameni că trebuie să plătească taxe pentru armata care apăra un țărm necunoscut lor, pentru nave de război care luptau pe o mare străină de ei. Marea lor era câmpia aridă dintre Landing și Lacul Albastru, iar păstorii aceștia erau marinarii care călătoreau pe ea. Cele Șase Ducate nu reprezentau, prin natura lor, șase regiuni unite într-un singur teritoriu,

ci un regat, dar asta numai pentru că un neam de regi puternici le adunase pe toate între aceleași granițe și le proclamase un singur regat. Pentru populația de aici, nu avea nicio importanță dacă toate ducatele de coastă cădeau în mâinile piraților Corăbiilor Roșii. Tot ar avea cirezi de păstorit și vin oribil de băut; tot le-ar rămâne pășunile, râul și străzile pline de praf. Inevitabil, m-am întrebat cu ce drept îi obligam să plătească un război purtat la o distanță atât de mare de casele lor. Tilth și Farrow fuseseră cucerite și anexate ducatelor; nu veniseră ele la noi să ne ceară protecție armată sau avantaje pentru negustătorii lor. Nu că n-ar fi prosperat, scăpați de propriii moșieri mărunți și mulțumită unei piețe pe care carnea de vită, pielea și funiile se vindeau ca pâinea caldă. Câtă pânză pentru vele, câți colaci de frânghie din cânepă vânduseră aceste ținuturi înainte de a face parte din cele Șase Ducate? Totuși, profitul lor era nesemnificativ.

Mă plictisisem de asemenea discuții. Singurul lucru de care pomeneau toate era nemulțumirea pricinuită de interzicerea negoțului cu Regatul Munților. Începusem să ațipesc când am prins cuvintele „Omul Însemnat". Am deschis ochii și-am ridicat puțin capul.

Cineva îl pomenise ca mai demult, drept prevestitor de rele, și spuse râzând că oile lui Hencil îl văzuseră toate, pentru că mureau în țarc înainte ca bietul om să apuce să le vândă. M-am încruntat în sinea mea la gândul unei molime în zone atât de apropiate, dar un alt bărbat râse și spuse că Regal hotărâse

că nu mai aveai ghinion dacă-l vedeai pe Omul Însemnat, dimpotrivă, dădea norocul peste tine.

– Eu, dacă l-aș vedea pe boșorogul cela, n-aș păli și n-aș fugi, ci l-aș lua la bătaie și i l-aș duce plocon regelui. Oferă o sută de galbeni cui i-l aduce pe Omul Însemnat din Buck.

– Cincizeci, numai cincizeci de galbeni, interveni Creece grosolan. Mai trase o înghițitură din sticlă. Ce prostie, o sută de galbeni pentru un boșorog!

– Nu, o sută numai pentru el, și încă una pentru omul-lup, care se ține scai de el. Tocmai s-a strigat știrea azi după-masă. Cei doi s-au furișat în castelul regelui din Tradeford și-au omorât niște gărzi cu magia animalelor. Le-au spintecat gâtlejurile, ca să le bea omul-lup sângele. Pe el îl caută mai înverșunați acum. Se îmbracă așa, ca un domn, se zice, poartă inel și colier și-i atârnă un cercel în ureche. Are o șuviță albă în păr, urmă dintr-o veche luptă cu regele nostru, o cicatrice pe obraz și nasul spart, tot de atunci. Da, da, și de data asta Regal l-a crestat zdravăn cu sabia.

Un murmur de admirație răzbătu din gurile bărbaților. Până și eu am fost nevoit să admir ce curaj avea Regal să pretindă așa ceva, în timp ce mă întorceam cu fața la boccea și-mi vâram nasul în ea, ca un om adormit buștean. Bârfele continuară.

– Cică are sămânță de Har și se preface în lup ori de câte ori stă în lumina lunii. Doarme ziua și hălăduie noaptea. Se zice că e un blestem aruncat asupra regelui de regina aia străină pe care a alungat-o din Buck pentru că a-ncercat să-i fure coroana. Omul

Însemnat, se zvoneşte, e o jumătate de spirit pe care regina, cu vrăjile ei de la munte, a scos-o din trupul regelui Shrewd cel bătrân, şi care bate drumurile şi străzile din cele Şase Ducate, aducând numai nenorociri pe unde trece şi purtând chiar chipul regelui celui mort.

– Tromboane şi abureli, rosti Creece scârbit.

Mai trase un gât din sticlă. Dar celorlalţi le plăcu povestea aceea înfricoşătoare şi se aplecară mai aproape de povestitor, şoptindu-i „zi mai departe, zi mai departe!"

– Păi, atât am auzit, se supără acesta. Că Omul Însemnat e o jumătate din spiritul lui Shrewd şi că nu-şi va găsi odihna până când nu va zace în mormânt şi regina care l-a omorât.

– Păi, dacă Omul Însemnat e stafia lui Shrewd, de ce mai oferă regele Regal o răsplată de o sută de galbeni cui i-l aduce? întrebă Creece acru.

– Nu e stafia lui, e jumătatea lui de spirit. A furat jumătate din spiritul lui Shrewd când era în agonie, iar acum regele Shrewd nu-şi găseşte pacea până când nu moare şi Omul Însemnat, ca să se unească cele două jumătăţi. Unii zic – povestitorul coborî glasul – că bastardul n-a murit de tot, umblă iar prin lume sub formă de om-lup. El şi Omul Însemnat vor să se răzbune pe regele Regal, să distrugă tronul pe care bastardul nu l-a putut fura. Pentru că era în cârdăşie cu Regina Vulpe şi urma să fie rege alături de ea, odată ce scăpau de Shrewd.

Era o noapte ideală pentru asemenea poveşti. Luna plină şi portocalie străbătea cerul cam leneşă,

iar vântul aducea zgomotele animalelor care se foiau triste în țarcuri, amestecate cu duhoarea de sânge vechi și piei argăsite. Nori zdrențuiți alunecau din când în când prin fața lunii. Mă trecu un fior pe șira spinării la vorbele povestitorului, probabil din alt motiv decât și-ar fi închipuit el... Am tot așteptat să-mi tragă cineva un picior sau să strige: „Ia să ne uităm noi mai bine la ăsta!" Nu mă lovi nimeni. Tonul povestirii îi făcu pe ascultători să caute ochi de lup printre umbre, nu un muncitor istovit, care dormea în mijlocul lor. Cu toate acestea, inima îmi bătu cu putere când m-am gândit la oamenii cu care mă întâlnisem în ziua aceea. Croitorul cu care făcusem schimb de haine mă putea recunoaște după descrierea lor. Poate și femeia care-mi ceruse cercelul. Până și vânzătoarea de zdrențe, care mă ajutase să-mi leg basmaua. Unii poate nu doreau să vorbească, alții poate preferau să nu aibă de-a face cu gărzile regelui. Alții, dimpotrivă. Trebuia să mă port ca și cum toți ar vrut să mă dea în vileag.

Povestitorul vorbea în continuare, înflorindu-și istorisirea cu născoceli despre ambițiile diavolești ale lui Kettricken; se culcase cu mine ca să zămislească un copil pentru care să pretindem tronul. Se ghicea ura în glasul lui când pomenea de Kettricken și nimeni nu-l lua la rost. Nici Creece, aflat lângă mine, nu protesta, ca și cum toată lumea cunoștea întâmplările acelea stranii. Confirmându-mi cele mai rele temeri, Creece rosti dintr-odată:

– Vorbești de parcă ne-ai spune ceva nou, dar cine nu știe că nu de la Verity avea ea burta aia mare, ci

de la bastardul blestemat cu Har? Dacă n-ar fi gonit-o Regal pe târfa de la munte, ne-am fi pomenit că moștenea tronul unul ca Prințul Pestriț.

Un cor de șoapte îi încuviințară spusele. Am închis ochii și m-am întins pe spate prefăcându-mă plictisit, sperând ca nemișcarea și pleoapele căzute să ascundă furia care amenința să mă ardă pe dinăuntru. Ce urmărea Regal, de permitea să circule asemenea bârfe otrăvitoare? Căci, știam eu, numai de la el puteau veni. N-am avut încredere în glasul meu ca să pun întrebări, nici n-am vrut să pară că habar n-am ce se petrece în jurul meu. Așa că am stat liniștit și-am ascultat cu mare interes. Toți știau, am dedus, că regina Kettricken se întorsese la munte. Disprețul profund cu care vorbeau despre ea îmi arăta că vestea era mai nouă. Tot vina vrăjitoarei de la munte era și că se închiseseră trecătorile pentru negustorii cinstiți din Tilth și Farrow. Un bărbat îndrăzni chiar să susțină că, negoțul cu coasta fiind acum închis, Regatul Munților vedea în aceasta o ocazie de-a îngrădi ducatele Tilth și Farrow și de-a le obliga să ajungă la o înțelegere cu el, altfel pierdea toate drumurile negustorești. Altul povesti că o simplă caravană, escortată de gărzi din cele Șase Ducate îmbrăcate în uniforma lui Regal, fusese întoarsă de la granița cu Regatul Munților.

Pentru mine, asemenea discuții erau niște aiureli. Muntenii țineau mult la negoțul cu Farrow și Tilth. Grânele erau mai importante pentru ei decât cheresteaua și blănurile pentru locuitorii de la șes. Negoțul

liber fusese recunoscut deschis drept un motiv al căsătoriei lui Kettricken cu Verity. Chiar dacă ea ar fi fugit înapoi la munte, o cunoşteam destul de bine ca să fiu convins că n-ar fi sprijinit întreruperea negoţului dintre poporul ei şi cele Şase Ducate. Dacă acesta era interzis, cum auzisem, atunci mai mult ca sigur îşi vârâse Regal coada. Însă oamenii din jurul meu bodogăneau întruna împotriva vrăjitoarei de la munte şi a răzbunării ei împotriva regelui.

Punea Regal la cale un război cu Regatul Munţilor? Încercase oare să trimită acolo soldaţi deghizaţi în escorte pentru negustori? O idee prostească. Demult, tatăl meu fusese trimis la munte să stabilească oficial graniţele regatului nostru şi să semneze înţelegeri comerciale cu Regatul Munţilor, punând capăt unui lung şir de ani de hărţuieli şi raiduri de la hotare. Anii aceia de luptă îl învăţaseră pe regele Shrewd că nimeni nu va pune mâna pe trecătorile şi drumurile din Regatul Munţilor cu forţa. Am brodat pe marginea acestui gând fără nicio tragere de inimă. Regal fusese acela care o sugerase pe Kettricken ca mireasă pentru Verity. El o peţise în locul fratelui său. Apoi, pe măsură ce nunta se apropiase, încercase să-l omoare, pentru a o lua el de soţie pe prinţesă. Dăduse greş, dar numai puţini aflaseră de planurile şi comploturile lui. Ocazia de-a pune mâna pe prinţesa Kettricken şi pe toată moştenirea ei, adică pe coroana Regatului Munţilor, până la urmă, îi scăpase printre degete. Mi-am adus aminte de discuţia pe care o auzisem mai demult între Regal şi trădătorul de Galen. Cei doi

crezuseră, se pare, că Tilth şi Farrow ar fi mai bine apărate dacă ei ar fi controlat munţii şi trecătorile care le susţineau. Plănuia Regal să ia cu forţa ceea ce sperase cândva să obţină prin căsătorie? Credea că-i putea asmuţi pe oameni împotriva lui Kettricken în aşa măsură, încât să-şi convingă adepţii că duc un război drept, de răzbunare împotriva unei vrăjitoare de la munte, cu scopul de a păstra deschise principalele drumuri negustoreşti?

Regal, am cugetat eu, era în stare să creadă orice voia el. Cu mintea învăluită în fumul drogurilor, în adâncul sufletului său oglindit pe fundul pocalelor de vin, nu mă îndoiam că-şi crede propriile scorneli. O sută de galbeni pentru Chade şi încă o sută pentru mine. Ştiam foarte bine ce isprăvi făcusem în ultima vreme pentru ca recompensa pe capul meu să fie atât de mare, dar tare aş fi vrut să aflu ce punea la cale Chade. În toţi anii cât îi fusesem ucenic, lucrase anonim şi nevăzut. Nici acum nu avea nume, dar pielea lui pătată şi asemănarea cu fratele său vitreg erau cunoscute. Asta însemna că îl văzuse cineva, undeva. Speram că era teafăr şi sănătos în noaptea aceea, oriunde s-ar fi aflat. Jumătate din mine tânjea să se întoarcă, să revină la Buckkeep şi să-l găsească. De parcă l-aş fi putut feri de primejdii.

Vino la mine.

Indiferent ce doream să fac, indiferent ce simţeam, ştiam că mai întâi trebuia să merg la Verity. Mi-am promis acest lucru o dată, încă o dată şi încă o dată, până când, în sfârşit, am căzut într-un somn iepuresc.

Am visat, dar vise palide, neatinse de adierea Meștesugului, schimbătoare și învârtejite ca vântul toamnei. Mintea mea surprinse și învălmăși gânduri de la toate persoanele de care îmi era dor. Am visat că Chade lua ceaiul cu Patience și cu Lacey. Purta o haină de mătase roșie împodobită cu stele, croită în stil foarte vechi, le zâmbea fermecător femeilor în timp ce sorbea din ceai și aducea voia bună până și în ochii lui Patience, deși ea arăta neobișnuit de amărâtă și sfârșită. Apoi am visat-o pe Molly uitându-se pe după ușa crăpată a unei colibe, în vreme ce Burrich, afară, își strângea mantaua pe corp ca să se apere de vânt și-i spunea să nu se îngrijoreze, nu va lipsi foarte mult, treburile grele puteau să aștepte până la întoarcerea lui, ea să stea în casă și să se ocupe numai de ea. Chiar și pe Celerity am visat-o, se adăpostise în legendarele Peșteri de Gheață din Gheţarul Flămând din Bearns, împreună cu soldații pe care reușise să-i adune și cu mulți dintre supușii ei, rămași fără casă din cauza piraților. Am visat că o îngrijea pe Faith, care zăcea doborâtă de febră din cauza unei răni de săgeată infectate în abdomen. La sfârșit, l-am visat și pe bufon așezat în fața unui cămin, chipul său palid împrumutând nuanțe ivorii de la flăcări. Nu se ghicea niciun strop de speranță în privirea lui, iar eu, din flăcări, mă uitam fix la el. Lângă el, dar nu foarte aproape, Kettricken suspina nemângâiată. Imaginile s-au stins, apoi am visat lupi vânând, vânând, doborând un cerb, dar erau lupi sălbatici, iar dacă al meu se afla printre ei, atunci era numai al lor, și nu al meu.

M-am trezit cu o durere de cap şi de şale din cauza pietrei pe care dormisem. Soarele de-abia mijea printre nori, dar m-am sculat oricum, ca să merg la fântână după apă de spălat şi să beau cât pot. Burrich îmi spusese odată că, dacă bei multă apă, îţi amăgeşti foamea. Era o idee pe care aveam s-o testez în ziua aceea. Mi-am ascuţit cuţitul, am vrut să mă bărbieresc, apoi m-am răzgândit. Mai bine să-mi las barbă, ca să-mi acopere cicatricea cât mai repede. M-am frecat involuntar pe firele aspre, care deja mă iritau. M-am întors la locul unde ceilalţi încă dormeau.

Tocmai începeau să facă ochi, când un omuleţ dolofan apăru şi strigă cu voce piţigăiată că plăteşte om să-l ajute să-şi mute oile dintr-un ţarc într-altul. Era o treabă doar de-o dimineaţă, poate nici atât, aşa că majoritatea bărbaţilor scuturară din cap, preferând să aştepte să fie angajaţi ca păstori până la Lacul Albastru. Omuleţul aproape că se rugă de noi, ne spuse că e nevoit să meargă cu oile pe stradă, deci trebuie să termine înainte de-a se aglomera oraşul. Până la urmă oferi şi dejunul şi cred că asta m-a convins să primesc slujba şi să-l urmez. Îl chema Damon şi mi-a vorbit întruna cât am mers, dând din mâini şi explicându-mi inutil cum voia să-i mân oile. Animalele erau sănătoase, foarte sănătoase, şi nu voia să fie rănite, nici măcar agitate. Calm, încet, aşa se mutau oile. Eu am dat din cap fără o vorbă şi l-am urmat la un ţarc departe de strada abatorului.

În curând mi-am dat seama de ce voia neapărat să-şi mute turma. Ţarcul vecin probabil că aparţinuse

ghinionistului Hencil. Câteva oi mai behăiau, dar cele mai multe zăceau bolnave sau muriseră deja de pântecăraie. Boala lor adăuga miasme noi duhorilor din aer. Niște bărbați jupuiau pielea de pe animalele moarte, ca să recupereze ce se mai putea din turmă. Lucrau murdar și împroșcau cu sânge peste tot, lăsând oile jupuite chiar acolo în țarc, lângă cele muribunde. Scena mi-a amintit de un câmp de luptă pe care mișună jefuitori de cadavre. Am întors privirea de la ea și l-am ajutat pe Damon să-și adune oile.

A încerca să te folosești de Har ca să vorbești cu oile e o pierdere de timp. Nu se pot concentra. Chiar și cele care par mai pașnice sunt așa doar pentru că uită la ce se gândesc. Cele mai proaste pot fi foarte prudente și devin bănuitoare la orice gest. Singura metodă de-a o scoate la capăt cu ele e cea a câinilor ciobănești. Convinge-le că știu foarte bine unde vor să meargă și încurajează-le s-o ia într-acolo. M-am distrat puțin gândindu-mă cum ar fi adunat și mutat Ochi Întunecați prostovanele acelea lânoase, dar numai gândul la lup le făcu pe câteva să se oprească în loc dintr-odată și să arunce priviri îngrozite în jur. Le-am sugerat să le urmeze pe celelalte ca să nu se piardă și se urniră ca mirate de idee, apoi se înghesuiră în restul turmei.

Damon îmi spusese vag unde le ducem și-mi dăduse un toiag. Eu mânam turma din spate și de pe margini, alergând și gâfâind în curând ca un câine, în vreme ce el deschidea calea și nu lăsa oile să se răzlețească la fiecare răscruce. Ne-a dus într-o zonă de la periferia

orașului și-am băgat animalele într-unul din țarcurile dărăpănate de acolo. În cel vecin stătea un taur roșu foarte mândru, în altul, șase cai. După ce ne-am tras sufletul, Damon mi-a explicat că a doua zi urma să se formeze o caravană în locul acela și să plece spre Lacul Albastru. Cumpărase oile doar cu o zi în urmă și intenționa să le ducă acasă și să-și sporească turma. L-am întrebat dacă nu vrea o mână de ajutor să-și mâne oile la Lacul Albastru. Mi-a aruncat o privire cercetătoare, dar nu mi-a dat un răspuns.

S-a ținut de cuvânt în privința dejunului. Am mâncat amândoi terci cu lapte, mâncare simplă care avea un gust minunat pentru mine. Ne-a servit-o o femeie care locuia lângă țarcuri și-și câștiga pâinea păzind animalele și oferind masă și, câteodată, casă proprietarilor lor. După ce-am mâncat, Damon mi-a explicat pe îndelete că, da, avea nevoie de un ajutor, poate doi, pentru drum, dar, judecând după croiala hainelor mele, și-a zis că nu mă pricep la munca pe care voiam s-o fac. De dimineață mă luase numai pentru că eram singurul care părea treaz și dornic de muncă. I-am spus povestea cu sora mea cea fără inimă și l-am asigurat că știu să mă port cu oile, caii sau vitele. După multă șovăială și nehotărâre, îmi dădu slujba. Avea să-mi asigure mâncarea pe timpul călătoriei, iar la sfârșitul ei avea să-mi dea zece bani de argint. Mi-a spus să dau fuga după boarfe și să-mi iau rămas-bun de la tovarășii, dar să nu întârzii după lăsarea serii, că lua pe altul în locul meu.

– Nu am boarfe de luat, nici tovarăși de la care să-mi iau rămas-bun, i-am spus.

Nu era înțelept să mă întorc în oraș, nu după cele auzite noaptea trecută. Aș fi vrut să plece caravana chiar în momentul aceea.

În prima clipă, Damon păru mirat, apoi se arătă mulțumit.

– Ei, eu am și de una, și de alta, așa că te las aici să păzești oile. Va trebui să le aduci apă; le-am lăsat în țarcurile din oraș pentru că acolo este o pompă, însă nu voiam să le știu așa de-aproape de cele bolnave. Tu le aduci apă, iar eu trimit un om cu o căruță de fân pentru ele. Vezi să mănânce bine. Bagă de seamă, după cum te descurci azi, așa voi socoti că ne vom înțelege și în continuare...

O ținu tot așa, explicându-mi detaliat cum voia să-i adap oile și în câte grămezi să împart fânul ca să mă asigur că ajunge pentru toate. Cred că era de așteptat; nu arătam ca un cioban. Mi se făcu dor de Burrich, de presupunerea lui liniștitoare că-mi cunosc bine meseria și mi-o fac așa cum trebuie. Când să plece, Damon se întoarse brusc către mine.

– Cum te cheamă, băiete?

– Tom, am răspuns, după o scurtă ezitare.

Patience se gândise odată să-mi spună așa, înainte de-a accepta eu numele de FitzChivalry. Mi-am adus aminte de vorbele pe care mi le aruncase Regal în batjocură: „Nu trebuie decât să te zgârii puțin pe piele ca să dai peste Sluga-fără-Nume", îmi zisese cu dispreț. Nu cred că ciobanul Tom i-ar fi lăsat o impresie mai bună.

Exista un puț nu prea aproape de țarcuri, cu o găleată prinsă de o funie lungă. Scoțând apă neîntrerupt, am

reuşit să umplu troaca. De fapt, am umplut-o de mai multe ori, până când oile s-au hotărât să n-o mai verse. Venise şi căruţa şi-am clădit patru grămezi de fân în colţurile ţarcului. Altă treabă frustrantă, pentru că oile se înghesuiau şi mâncau din grămezi pe măsură ce le făceam. Numai după ce s-a săturat şi cea mai slabă dintre ele am reuşit să aşez câte una în fiecare colţ.

Ca să-mi treacă după-amiaza, am mai adus apă din puţ. Femeia care locuia lângă ţarcuri mi-a dat voie să încălzesc apă într-o oală mare şi mi-a arătat un loc ferit, unde să mă curăţ de mizeria adunată pe drum. Braţul mi se vindeca frumos. Nu arăta rău pentru o rană menită să mă omoare şi speram că Chade nu va afla de gestul meu nesăbuit. Ce-ar mai râde de mine! După ce m-am spălat, am scos din nou apă, de data asta ca să spăl hainele cumpărate de la vânzătoarea de zdrenţe. Am descoperit că mantaua era de un gri mult mai deschis decât crezusem. N-am reuşit să scot putoarea din ea, dar când am pus-o la uscat mirosea mai mult a lână udă decât a fostul ei proprietar.

Damon nu-mi lăsase bani, dar femeia s-a oferit să-mi dea de mâncare dacă scot apă pentru taur şi cai în locul ei, pentru că se săturase până peste cap de treaba asta în ultimele patru zile. Am ajutat-o şi-am primit tocană şi biscuiţi şi o halbă de bere, ca să alunece mai bine bucatele în stomac. După aceea, am verificat oile. Văzând că sunt liniştite, din obicei, m-am dus la taur şi la cai. M-am proptit de gard şi i-am studiat, întrebându-mă cum ar fi dacă aşa mi-aş duce traiul zilnic. Mi-am dat seama că n-ar fi chiar

așa de rău, nu și dacă seara m-ar aștepta acasă o femeie ca Molly. O iapă albă, cu picioare lungi și musculoase, veni să se frece cu botul de cămașa mea și mă rugă s-o scarpin. Am scărpinat-o și-am aflat că-i era dor de o fată de la fermă care-i aducea morcovi și-o striga Prințesa.

Oare este vreo ființă pe lume care să trăiască așa cum vrea? Poate Ochi Întunecați, într-un sfârșit. Speram din suflet să fi reușit, dar, egoist, speram și că-mi va simți uneori lipsa. Posomorât, m-am întrebat dacă acela era motivul pentru care Verity nu se mai întorsese. Pesemne se săturase de necazurile cu coroana și tronul și renunțase la toate. Dar, chiar în timp ce gândeam așa, mi-am dat seama că mă înșel. Verity era făcut din alt aluat. Plecase în Regatul Munților ca să ceară ajutorul Străbunilor. Iar dacă dăduse greș în misiunea lui, sigur căutase altă soluție. Indiferent care era aceasta, mă chemase la el, ca să-l ajut s-o găsească.

11
PĂSTOR

Chade Fallstar, sfătuitorul regelui Shrewd, era un servitor credincios al tronului Farseer. Puțini știau cu ce se ocupase el în anii cât îl slujise pe Shrewd. Asta nu-l deranja, pentru că nu căuta gloria, ci dovedea față de neamul conducător Farseer mai mult devotament decât față de el însuși sau față de alte lucruri pe care oricine altcineva le-ar considera mai importante. Trata cu multă seriozitate jurământul făcut familiei regale. După moartea regelui Shrewd, și l-a respectat în continuare, îngrijindu-se ca tronul să ajungă în mâinile celor în drept să-l moștenească. Din acest motiv, și numai din acesta, a fost considerat rebel și a fost hăituit, pentru că a înfruntat deschis pretenția lui Regal de a deveni rege al celor Șase Ducate. În misivele pe care le-a trimis separat ducilor, precum și prințului Regal, și-a dezvăluit existența după ani și ani de tăcere, proclamându-se adept credincios al regelui Verity și jurând că nu-l va sprijini pe altul până când nu se va dovedi moartea acestuia. Prințul Regal l-a declarat răzvrătit și trădător și-a oferit o recompensă pentru prinderea și uciderea

lui. Chade Fallstar a scăpat de Regal prin numeroase artificii inteligente și a continuat să convingă ducatele de coastă că regele lor nu era mort, ci avea să se întoarcă pentru a le face să triumfe în războiul împotriva Corăbiilor Roșii. Fără nicio speranță de ajutor de la „regele" Regal, o mare parte din nobilii mai mărunți s-au agățat de aceste zvonuri. Au început să se compună cântece, chiar și oamenii de rând vorbeau între ei plini de nădejde că regele lor priceput la Meșteșug se va întoarce să-i salveze, cu legendarii Străbuni călărind în spatele lui.

Spre sfârșitul după-amiezii, lumea începu să se adune pentru caravană. Taurul și caii aparțineau unei femei. Ea și soțul ei veniră într-o căruță acoperită, trasă de o pereche de boi. Își aprinseră propriul foc, își pregătiră singuri mâncarea și păreau mulțumiți unul cu tovărășia celuilalt. Noul meu stăpân se întoarse mai târziu, cam cherchelit, și verifică pe îndelete oile, ca să fie sigur că le hrănisem și le adăpasem. Venise cu o căruță trasă de un ponei voinic, pe care mi-l dădu imediat în grijă. Își mai luase un ajutor, unul Creece, îmi zise. Să-l pândesc și să-i arăt unde sunt oile când apare. Pe urmă dispăru într-o cameră ca să se culce. Am oftat în sinea mea la gândul unei călătorii lungi în tovărășia limbii ascuțite și bădărăniei lui Creece, dar nu m-am plâns. În schimb, mi-am făcut de lucru cu poneiul, o femelă ascultătoare, pe nume Tobiță.

Următorii care au sosit au fost mai veseli. Alcătuiau o trupă de păpușari și călătoreau într-o căruță pestriță, trasă de doi cai pătați. Căruța avea o fereastră pe-o parte, care se cobora pentru spectacole,

și o prelată care se trăgea și acoperea o scenă când se foloseau marionete mai mari. Păpușarul-șef se numea Dell. Avea trei ucenici și un păpușar cu experiență, pe lângă o cântăreață care li se alăturase pentru drum. Nu-și aprinseră focul, ci înveseliră casa femeii de lângă țarcuri cu cântece și jocuri de marionete după câteva halbe de bere.

Veniră și doi căruțași cu două căruțe pline de oale împachetate cu grijă, și în cele din urmă, conducătoarea caravanei, însoțită de patru ajutoare. Acestea urmau să ne fie mai mult decât simple călăuze. Însăși înfățișarea femeii inspira încredere. Madge era o femeie robustă, cu păr cenușiu lucios, prins cu o fâșie de piele decorată cu mărgele. Două dintre ajutoare erau fiica și fiul ei. Știau unde se află adăpătoarele, curate sau murdare, ne apărau de bandiți, cărau mâncare și apă în plus și căzuseră la învoială cu nomazii ale căror pășuni urma să le traversăm. Acest lucru, dar și celelalte, era foarte important, pentru că nomazii nu-i priveau cu ochi buni pe oamenii care le străbăteau pajiștile cu animale care să mănânce hrana turmelor lor. Madge ne-a adunat în seara aceea ca să ne spună toate acestea și să ne atragă atenția că ea și ajutoarele ei vor păstra disciplina grupului nostru. Furtul și scandalurile nu erau îngăduite, se va merge în ritmul în care putea merge toată lumea, conducătoarea de caravană se va ocupa de înțelegerile făcute la adăpătoare și cu nomazii și toți trebuie să fim de acord să-i respectăm hotărârile ca și cum ar fi fost legi. Madge și ajutoarele ei verificară căruțele, să se asigure că fac față drumului, că animalele sunt sănătoase

şi că avem destulă apă şi mâncare în caz de urgenţă. Vom călători în zigzag, de la o adăpătoare la alta. În căruţa lui Madge fuseseră încărcate câteva butoaie cu apă, dar femeia insistă ca fiecare atelaj tras de animale să le aibă pe ale lui.

Creece îşi făcu apariţia la apusul soarelui, după ce Damon se culcase deja. Mi-am făcut datoria şi i-am arătat oile, apoi i-am suportat bodogăneala; se enervase că Damon nu ne asigurase un loc de dormit. Era o noapte senină şi vântul adia foarte uşor, aşa că eu n-aveam de ce să mă plâng. Nu i-am spus nimic, l-am lăsat să boscorodească până s-a plictisit. M-am culcat chiar lângă ţarcul oilor, ca să le păzesc de animalele sălbatice, iar Creece plecă să-i irite pe păpuşari cu firea lui morocănoasă şi părerile lui grozave.

Nu ştiu cât am dormit cu adevărat. Visele mele se dădură la o parte ca draperiile bătute de vânt. Am tresărit când m-am auzit strigat. Glasul venea din depărtare, dar, ascultându-l, nu m-am putut desprinde de el, de parcă mă atrăgea o vrajă. Ca pe-o molie rătăcitoare, m-au atras patru lumânări arzând pe o masă de lemn. Parfumurile lor amestecate se răspândeau dulci în aer. Cele mai lungi, cu vârf, miroseau a mirt. Cele mai scurte, în faţa lor, împrăştiau miresme de primăvară. Violete, mi-am zis, şi alte flori. O femeie se aplecă deasupra lor, inspirându-le parfumul. Avea ochii închişi şi fruntea transpirată. Molly. Îmi rosti iar numele.

– Fitz, Fitz... De ce-ai murit şi m-ai părăsit? Nu aşa trebuia să se întâmple, trebuia să vii după mine,

să mă găsești ca să te pot ierta. Tu ar fi trebuit să aprinzi lumânările acestea pentru mine. N-ar fi trebuit să fiu singură acum.

Se întrerupse ca să inspire adânc, ca sfâșiată de durere, și să înăbușe cu disperare un val de frică.

– O să fie bine, își zise ea. O să fie bine. Așa e normal. Cred.

Deși era doar un vis în care mă purta Meșteșugul, îmi stătu inima în loc. M-am uitat la Molly cum stă în picioare lângă foc, într-o căscioară. Afară se dezlănțuia o furtună de toamnă. Molly se prinse de marginea mesei și se îndoi peste ea din mijloc. Purta o cămașă de noapte și părul îi lucea de sudoare. Sub privirea mea înspăimântată, trase din nou aer în plămâni și țipă, dar nu tare, ci cu glasul unui pui de pasăre, de parcă n-ar fi avut vlagă în trup. După câteva clipe se îndreptă de spate și-și puse mâinile pe burtă. Am amețit văzând ce burtă mare avea. Arăta atât de umflată, ca o femeie însărcinată.

Era însărcinată.

Dacă ar fi fost posibil să leșin în vis, cred că aș fi leșinat. Însă mintea mea porni într-o goană amețitoare, reordonând fiecare vorbă pe care mi-o spusese Molly la despărțire, amintindu-mi de ziua în care mă întrebase ce-aș fi făcut dacă ar fi fost însărcinată. De copil îmi vorbise, pentru el mă părăsise, pe el îl punea mai presus de orice în viața ei. Nu pe un alt bărbat. Pe copilul nostru. Plecase ca să ne protejeze copilul. Și mie nu-mi spusese nimic, de teamă că nu voi merge

cu ea. Mai bine să nu-mi ceară s-o urmez, decât să mi-o ceară și s-o refuz.

Și nu se înșelase. Nu m-aș fi dus cu ea. Prea multe se întâmplau atunci la Buckkeep, prea mă apăsau îndatoririle față de rege. Avusese dreptate să mă părăsească. Așa îi dicta firea, să mă părăsească și să îndure toate acestea singură din încăpățânare. O prostie, dar atât de caracteristic pentru ea, încât îmi venea s-o strâng în brațe. Îmi venea s-o scutur și s-o iau la rost.

Se prinse din nou de masă, deschise ochii larg, rămasă fără glas din cauza durerii care o zguduia.

Era singură. Mă credea mort. Și năștea singură, într-o căscioară bătută de vânt.

M-am întins după ea strigând *Molly, Molly,* dar ea se concentra acum pe trupul său, îl asculta numai pe el. Am înțeles atunci frustrarea lui Verity când avea nevoie disperată de mine, dar eu nu reușeam să-l aud.

Ușa se dădu la o parte cu putere, lăsând vântul și ploaia rece să intre în casă. Molly ridică ochii printre gâfâituri.

– Burrich? întrebă cu răsuflarea tăiată, dar plină de speranță.

Mă apucă din nou amețeala, dar îmi trecu văzând expresia ei de recunoștință și ușurare când zări chipul întunecat apărând în cadrul ușii.

– Eu sunt, ud leoarcă. Nu ți-am găsit mere uscate, oricât am vrut să dau pe ele. Prăvăliile din oraș sunt goale. Sper că nu s-a udat făina. M-aș fi întors mai repede, dar furtuna asta...

Intră vorbind, un bărbat întors acasă din oraș, cu o rană pe umăr. Îi curgea apă pe față și din manta.

– E timpul, e timpul, îi zise Molly disperată.

Burrich lăsă rana, închise ușa și trase zăvorul.

– Ce? întrebă ștergându-se la ochi și dându-și la o parte părul de pe frunte.

– Vine copilul, îi răspunse Molly, ciudat de calmă.

Burrich o privi tâmp, apoi rosti apăsat:

– Nu. Am numărat amândoi, ai numărat și tu. Nu se poate să vină acum.

Vorbea supărat, atât de mult voia să aibă dreptate.

– Mai sunt cincisprezece zile, poate mai multe. Moașa, am vorbit cu ea azi și-am aranjat totul, a zis că vine să te vadă peste câteva zile...

Îi pieri vocea când Molly strânse iar marginea mesei. Din cauza încordării, buzele îi dezveliră dinții. Burrich stătea pironit locului. Se făcu mai alb la față decât îl văzusem vreodată.

– Să mă întorc în sat și s-o aduc? întrebă cu jumătate de glas.

Stropi de apă plescăiră pe podeaua neregulată. Trecu o veșnicie până când Molly reuși să respire.

– Nu cred că mai e timp.

Burrich stătea tot împietrit, în mantaua din care picurau stropi de apă. Nu înaintă, rămase pe loc, de parcă Molly ar fi fost un animal imprevizibil.

– N-ar trebui să te întinzi? o întrebă el, nesigur.

– Am încercat. Mă doare tare dacă stau întinsă și mă iau contracțiile. Am țipat.

Burrich dădea din cap ca o marionetă.

– Păi, atunci stai în picioare. Sigur.

Nu se mișcă. Molly îl privi rugătoare.

– Nu se poate să fie chiar așa diferit... vorbi ea printre gâfâituri. De-un mânz sau un vițel...

Burrich făcu niște ochi atât de mari, de i se văzu tot albul ochiului. Scutură din cap sălbatic, fără un cuvânt.

– Dar, Burrich... nu are cine să mă ajute. Și sunt...

Vorbele i se transformară într-un țipăt. Se aplecă deasupra mesei cu genunchii îndoiți, până ce o atinse cu fruntea. Scoase un geamăt de groază împletită cu durere.

Frica ei îl trezi pe Burrich la realitate. Clătină scurt din cap, ca sculat din somn.

– Nu. Ai dreptate, nu se poate să fie mare diferență. Nu se poate. Am făcut asta de sute de ori. E același lucru, sunt sigur. Așa. Ia să vedem. O să fie bine, lasă-mă numai să... ăăă...

Se dezbrăcă iute de manta și-o aruncă pe jos. Își dădu la o parte părul ud de pe frunte, apoi îngenunche lângă Molly.

– O să te consult, o preveni.

Molly încuviință ușor din cap. Mâinile sigure ale lui Burrich o pipăiră blând, dar ferm, așa cum îl văzusem că face când iapa suferea și el voia să grăbească lucrurile.

– Nu mai e mult, nu mai e mult, spuse el. A coborât.

Deveni dintr-odată mai încrezător, iar eu am simțit că Molly prinde curaj. Rămase cu mâinile pe burta ei când începu o nouă contracție.

– E bine, așa trebuie.

Îl auzisem rostind aceleași cuvinte de sute de ori în grajdurile de la Buckkeep. Între contracții, o sprijini pe Molly cu brațele, încurajând-o mereu cu vorbe, spunându-i ce fată bună are, ce fată cuminte, ce fată frumoasă e și ce copil frumos o să nască. Mă îndoiesc că vreunul din ei înțelegea ce spune, dar tonul conta. Burrich se ridică să ia o pătură, o împături și-o așeză pe podea, lângă el. Nu-și arătă în niciun fel stânjeneala când dădu la o parte cămașa de noapte a lui Molly, ci vorbi blând, încurajator, în timp ce ea strângea marginea mesei. I-am văzut mușchii încordați și pe urmă am auzit un țipăt brusc și pe Burrich zicând:

– Împinge, împinge, nu te opri, împinge, foarte bine, ia uite ce-avem noi aici. Cine-o fi?

Bebelușul veni în brațele lui, cu capul în căușul unei palme bătătorite, cu trupușorul ghemuit în cealaltă, iar Burrich se lăsă pe podea uimit, de parcă n-ar mai fi văzut cum se naște un pui în viața lui. Auzisem multe femei vorbind despre naștere și mă așteptasem la ore întregi de țipete și bălți de sânge. Dar bebelușul care se uita la Burrich cu ochi albaștri calmi nu avea decât foarte puțin sânge pe el. Cordonul cenușiu încolăcit la burtă era mai mare și mai gros decât mânuțele și piciorușele lui. Se făcu liniște. Doar biata Molly răsufla greu.

– E sănătos? întrebă ea dintr-odată. Îi tremura vocea. S-a întâmplat ceva? De ce nu plânge?

– E sănătoasă, îi răspunse Burrich încet. E sănătoasă. Și, la cât de frumoasă e, de ce să plângă?

Tăcu o vreme, copleşit de emoţie. În cele din urmă, aşează fetiţa uşor pe pătură şi-o înveli cu un colţ.

– Mai ai un pic de lucru, fetiţo, încă n-ai terminat, îi zise lui Molly cu asprime.

Dar în scurtă vreme o aşează pe un scaun lângă foc, învelită în pătură, ca să nu răcească. Avu o clipă de şovăială, apoi tăie cordonul cu cuţitul de la centură, înainte de a înveli fetiţa într-o pânză curată şi de a i-o duce lui Molly. Ea o dezveli imediat. Cât Burrich făcu ordine prin odaie, o examină centimetru cu centimetru, minunându-se de părul negru lucios, degetele firave, cu unghii perfecte, urechile delicate. Pe urmă Burrich făcu şi el acelaşi lucru când luă bebeluşul în braţe şi se întoarse cu spatele, pentru ca Molly să se schimbe într-o cămaşă de noapte care nu era leoarcă de sudoare. O cercetă pe fetiţă cu atenţia pe care n-o acordase niciodată unui mânz sau unui căţeluş.

– Ai moştenit fruntea lui Chivalry, îi spuse el.

Îi zâmbi şi-o atinse pe obraz, iar ea întoarse capul spre degetul lui mângâietor.

Când Molly se aşeză din nou lângă foc, Burrich îi dădu fetiţa înapoi, dar se ghemui pe podea lângă ele când mama o duse la sân. Bebeluşul se chinui puţin să prindă sfârcul, însă până la urmă începu să sugă. Burrich scoase un oftat adânc. Se temuse, ştiam eu, că Molly nu-l putea hrăni la sân. Ea nu avea ochi decât pentru copil, dar eu am observat că Burrich se freacă pe obraz şi la ochi şi că-i tremură mâinile. Zâmbi cum nu mai zâmbise niciodată.

Când Molly îl privi, parcă răsări soarele pe faţa ei.

– Îmi faci, te rog, o cană de ceai? îl rugă încet, iar Burrich încuviinţă, zâmbind ca un prost.

Am părăsit lumea viselor cu mult înainte de revărsatul zorilor, neştiind, la început, când am trecut de la somn la starea de veghe. Mi-am dat seama că stau cu ochii deschişi şi mă holbez la lună. Mi-ar fi imposibil să descriu ce-am simţit atunci. Treptat, gândurile mele au dobândit un sens şi atunci am înţeles visele anterioare pe care mi le adusese Meşteşugul despre Burrich. Se explicau multe. Îl văzusem prin ochii lui Molly. Stătuse tot timpul cu Molly, avusese grijă de ea. Ea era prietena la care plecase ca s-o ajute, femeia care avea nevoie de o mână de bărbat. Stătuse cu ea, în timp ce eu fusesem singur. M-am enervat brusc, fiindcă nu venise la mine să-mi spună că Molly purta copilul meu în pântece, însă m-am potolit imediat, zicându-mi că poate încercase. Nu degeaba se întorsese la coliba ciobanilor în ziua aceea. Cine ştie ce-şi închipuise când o găsise goală. Că se adeveriseră cele mai negre temeri ale sale? Că fugisem în sălbăticie şi nu aveam să mă mai întorc niciodată?

Dar aveam să mă întorc. La fel de uşor precum ai deschide o uşă, am înţeles că puteam s-o fac. Nimic nu stătea cu adevărat între mine şi Molly. Nu exista niciun alt bărbat în viaţa ei, doar copilul nostru. Am zâmbit în sinea mea. Nu voi lăsa un lucru atât de neînsemnat ca moartea mea să ne despartă. Ce era moartea, faţă de viaţa trăită alături de copilul tău? Mă voi duce la Molly, îi voi explica, de data asta îi voi spune întreg adevărul, de data asta mă va înţelege

și mă va ierta, pentru că nu vor mai exista secrete între noi.

N-am mai stat pe gânduri. M-am ridicat în capul oaselor pe întuneric, mi-am luat bocceaua pe care-o folosisem drept pernă și-am plecat. În josul râului înaintam mult mai ușor decât în susul lui. Aveam câțiva bani de argint. Aveam să găsesc cumva o barcă și, când rămâneam lefter, să lucrez ca să-mi plătesc drumul. Vin era un râu potolit, dar, odată ce-aș trece de Turlake, curentul vârtos al râului Buck m-ar purta repede spre casă. Mă întorceam. Acasă, la Molly și la fiica noastră.

Vino la mine.

M-am oprit. Nu Verity mă căuta, eram sigur. Meșteșugul venea dinăuntrul meu, era semnul lăsat de atingerea lui neașteptată și viguroasă. Aveam certitudinea că, dacă ar ști de ce plec spre casă, mi-ar spune să mă grăbesc, să nu-mi fac griji pentru el. Avea să fie bine. Eu nu trebuia decât să merg înainte.

Un pas după altul, pe drumul luminat de lună. Fiecare pas, fiecare bătaie de inimă îmi spunea aceleași cuvinte. *Vino la mine. Vino la mine.* Nu pot, le-am implorat. Nu vreau, le-am înfruntat. Am continuat să înaintez. Am încercat să mă gândesc numai la Molly, numai la fetița noastră. Trebuia să poarte un nume. Oare o va boteza Molly înainte de-a mă întoarce eu?

Vino la mine.

Va trebui să ne căsătorim imediat. Să găsim un Martor într-un sătuc. Burrich se va pune chezaș că sunt copil găsit, fără părinți pe care să-i înregistreze Martorul. Voi spune că mă cheamă Bobocul. Un

nume ciudat, dar auzisem altele şi mai ciudate şi m-aş fi împăcat cu el tot restul vieţii. Numele, cândva atât de importante pentru mine, nu mai contau.

Vino la mine.

Va trebui să-mi găsesc ceva de lucru, orice. M-am hotărât brusc că banii de argint din săculeţul meu erau mult prea importanţi ca să-i cheltuiesc, că va trebui să lucrez tot drumul până acasă. Şi, odată ajuns, cum îmi voi câştiga existenţa? La ce eram bun? Supărat, am refuzat să mă mai gândesc la asta. Voi găsi eu ceva, voi afla o cale. Voi fi un soţ bun, un tată bun. Fetele mele nu vor duce lipsă de nimic.

Vino la mine.

Am încetinit pasul. Mă aflam pe o ridicătură scundă şi priveam drumul de dedesubt. Luminile încă ardeau în oraşul de pe marginea râului. Trebuia să cobor acolo şi să găsesc o barjă care să meargă în aval, să-mi dea cineva de lucru pe ea, chiar dacă nu ştie câte parale fac. Atât. Nu trebuia decât să merg înainte.

Atunci n-am înţeles de ce n-am fost în stare. Am făcut un pas, m-am împiedicat, lumea s-a învârtit cu mine şi-am căzut în genunchi. N-am putut să mă întorc. Trebuia să mă duc la Verity. Nici acum nu înţeleg prea bine ce mi s-a întâmplat, deci nu pot explica. Am rămas în genunchi pe ridicătură, cu ochii la oraşul de jos, ştiind foarte clar ce mă îndemna sufletul să fac. Dar nu puteam să-l ascult. Nimic nu mă reţinea, nimeni nu mă obliga, cu pumnul ori cu sabia, să mă întorc la caravană. Doar glasul acela bătea încăpăţânat la poarta minţii mele. *Vino la mine, vino la mine, vino la mine.*

N-am fost capabil să mă împotrivesc.

Nu-i puteam porunci inimii să nu mai bată. Nu puteam să-mi opresc respirația și să mor. Și nu puteam ignora chemarea aceea stăruitoare. Stăteam singur pe întuneric, prins în capcana sufocantă a voinței altui om. O parte din mine, mai potolită, îmi spunea: poftim, vezi? Asta se întâmplă și cu ei. Cu Will și cu ceilalți inițiați, cărora Galen le înrădăcinase în minte, prin Meșteșugul lui, credința față de Regal. Nu uitaseră că avuseseră alt rege, nu credeau că procedează corect. Pur și simplu nu mai aveau de ales. Cu o generație în urmă, așa pățise Galen, obligat să fie devotat până la fanatism tatălui meu. Verity îmi povestise că devotamentul lui îi fusese întipărit în minte prin Meșteșug, de către Chivalry, când erau toți doar niște băieței. Chivalry îl pedepsise pe Galen la supărare, pentru că-i făcuse un rău lui Verity. Fratele mai mare se răzbunase pe omul care se purtase urât cu fratele mai mic. Îl pedepsise la supărare și din ignoranță, fără măcar să știe că e posibilă o astfel de răzbunare. Chivalry regretase, ar fi îndreptat răul, dacă ar fi știut cum. Oare conștientizase Galen vreodată ce pedeapsă primise? Din cauza asta mă urâse cu atâta patimă, din cauza asta își dezlănțuise asupra mea furia pe care nu-și îngăduia s-o reverse asupra lui Chivalry, tatăl meu?

Am încercat să mă ridic în picioare. N-am reușit. M-am așezat ușor în praf, în mijlocul drumului luminat de lună, și-am zăcut acolo neputincios. Nu mai conta. Nimic nu mai conta, decât că aveam o soție

și un copil și nu mă puteam duce la ei. Nu puteam merge la ei, așa cum nu puteam să mă cațăr pe cer și să fur luna. Am privit în depărtare, la râul care strălucea negru și se încrețea în valuri scânteietoare. Râul mă putea duce acasă, dar nu voia. Pentru că voința mea, oricât de neclintită, tot nu era destul de oțelită ca să se opună poruncii din mintea mea. Am ridicat ochii la lună.

– Burrich, l-am implorat cu glas tare, de parcă m-ar fi auzit, ai grijă de ele, să nu pățească nimic, păzește-le ca și cum ar fi ale tale. Până mă întorc eu la ele.

Nu mai țin minte cum am ajuns la țarcuri, nici când m-am culcat. Dar a venit dimineața și, când am deschis ochii, m-am trezit acolo. Am zăcut privind arcul cerului albastru, urându-mi viața. Creece se așeză între mine și înalturi și mă privi.

– Ai face bine să te scoli, îmi zise, apoi, uitându-se mai bine la mine, remarcă: ai ochii roșii. Ai tras dintr-o sticlă pe care n-ai vrut s-o-mparți?

– Nu am nimic de împărțit cu nimeni, i-am retezat-o.

M-am ridicat în picioare. Îmi plesnea capul de durere. Oare cum o va boteza Molly? Cu un nume de floare, probabil. Mălina, poate, sau Roza. Narcisa. Eu cum aș fi botezat-o? Nu avea importanță.

Am refuzat să gândesc. În următoarele zile, am făcut numai ce mi s-a spus. Am lucrat silitor, temeinic, netulburat. În mine, un nebun urla închis într-o celulă, dar n-am vrut să aflu de ce. Mânam oile. Mâncam dimineața, mâncam seara. Mă culcam noaptea și mă sculam dimineața. Și iar mânam oile. Mergeam în

urma lor în praful ridicat de căruțe, cai și oi, praf care mi se lipea gros de gene și piele și-mi usca gâtlejul și nu mă gândeam la nimic. Nu era nevoie să gândesc ca să știu că fiecare pas mă ducea mai aproape de Verity. Vorbeam atât de puțin, încât Creece se plictisea de mine pentru că nu putea stârni o ceartă. Mânam oile și altceva nu-mi umbla prin cap. Eram cel mai bun câine ciobănesc care existase vreodată. Când mă culcam, nici măcar nu visam.

Pentru ceilalți, viața se scurgea simplu. Conducătoarea caravanei era o călăuză pricepută, iar drumul ne-a fost scutit de primejdii. N-am suferit decât din cauza prafului, a apei puține și-a locurilor rare de păscut, dar acele neajunsuri le-am considerat firești într-o călătorie. Seara, după ce adăposteam oile, găteam și mâncam, păpușarii făceau repetiție. Aveau trei piese și păreau hotărâți să le joace pe toate fără cusur până ajungeam la Lacul Albastru. Uneori mișcau doar marionetele și repetau dialogurile, dar de câteva ori și-au întins tot calabalâcul – torțe, scenă, decoruri – s-au învelit în pânze albe ca să pară invizibili și-au repetat toate piesele. Șeful lor era aspru, mereu cu mâna pe curea, și nu-l ierta nici măcar pe păpușarul experimentat, dacă considera că merită să fie admonestat. Un singur vers greșit, un singur gest al marionetei care să nu respecte îndrumările jupânului Dell, că acesta se năpustea imediat printre păpușari și-i croia. Chiar dacă aveam poftă de distracție, el mi-o strica. Așa că, de cele mai multe ori, cât ceilalți urmăreau spectacolul, eu mă duceam și supravegheam oile.

Cântăreața care se alăturase trupei, o femeie frumoasă pe nume Starling[1], îmi ținea deseori tovărășie. Mă îndoiesc că o făcea de dragul companiei mele, ci mai degrabă pentru că ne îndepărtam suficient de tabără ca să-și repete cântecele și cântatul la harpă fără s-o deranjeze repetițiile nesfârșite și smiorcăielile ucenicilor corectați cu cureaua. Probabil îi înțelegeam dorul când povestea despre țipetele pescărușilor și cerul albastru de deasupra mării după furtună pentru că eram din Buck. Era o femeie tipică pentru ducatul nostru, brunetă cu ochi negri, și-mi ajungea până la umăr. Se îmbrăca simplu, în pantaloni mulați și tunică albastră. Avea găuri în urechi, dar nu purta cercei, nici inele pe degete. Se așeza aproape de mine, ciupea corzile harpei și cânta. Ce încântare să aud accentul din Buck și cântecele din ducatele de coastă! Uneori, Starling îmi vorbea. Nu era un dialog. Rostea cuvintele pentru sine pe întuneric, așa cum ai vorbi cu câinele tău preferat, și eu se întâmpla să fiu prin preajmă. Așa am aflat că fusese cântăreață într-un castel mic din Buck, în care eu nu intrasem niciodată, care îi aparținea unui nobil mărunt, de numele căruia nici nu auzisem; castelul și nobilul nu mai existau, îi nimiciseră și-i arseseră pirații Corăbiilor Roșii. Starling supraviețuise, dar nu mai avea unde să stea și nici pentru cine să cânte. Așa că pornise de una singură, intenționând să ajungă cât mai departe în interiorul regatului și să nu mai vadă corăbii în viața ei, indiferent ale cui ar fi. Îi înțelegeam

[1] „Graur" (n. tr.).

dorința. Plecând din Buck, îl păstrase în adâncul inimii numai pentru ea, așa cum fusese el cândva.

Trecuse destul de aproape de moarte ca să-i simtă adierea și nu avea de gând să moară așa, o cântăreață oarecare, cântând pentru un nobil neînsemnat. Nu, voia să-și facă un nume, să fie martoră la un eveniment măreț, să compună despre el o baladă care să fie cântată ani și ani la rând. Atunci avea să fie și ea nemuritoare și, cât va răsuna balada pe buzele oamenilor, atât va dăinui și ea. Mi-am zis că avea mai multe șanse să asiste la un eveniment măreț dacă rămânea pe coastă, unde se purta războiul, dar, ca și cum mi-ar fi ghicit gândul, ea mă asigură că voia să participe la un eveniment după care martorii rămân în viață. Pe lângă asta, dacă ai văzut o bătălie, le-ai văzut pe toate. Nu găsea nimic melodios în vărsarea de sânge. Am încuviințat din cap.

– A, mi s-a părut mie că arăți mai degrabă a războinic decât a cioban. Oile nu rup nasul ciobanilor și nici nu le lasă astfel de cicatrice pe obraz.

– Ba da, dacă se pierd în ceață și, când te duci să le cauți, aluneci în jos pe-o stâncă, i-am răspuns eu posac.

Un timp, aceasta a fost cea mai lungă discuție pe care am purtat-o cu cineva.

Ne-am continuat călătoria, atât de repede cât ne permiteau căruțele încărcate și turma de oi. O zi semăna leit cu următoarea. Regiunile pe care le străbăteam semănau leit între ele. Rareori se întâmpla ceva deosebit. Uneori ne întâlneam cu grupuri de oameni care poposiseră înaintea noastră la adăpători. La una din

ele am dat peste un fel de cârciumă unde conducătoarea caravanei noastre lăsă niște butoiașe cu rachiu. Odată ne-au urmărit o jumătate de zi o ceată de călăreți care puteau fi tâlhari. Dar spre după-amiază au cotit și s-au abătut de la drum spre cine știe de destinație ori și-au zis că bunurile noastre nu meritau efortul unui atac. Câteodată ne întreceau mesageri și alți călăreți, neîncetiniți de oi și căruțe. La un moment dat, ne-a lăsat în urmă un pâlc de soldați în uniforma ducatului Farrow, care-și goneau armăsarii fără milă. Am simțit un fior urmărindu-i cum trec pe lângă noi, ca și cum un animal ar fi zgâriat timid zidurile care-mi apărau mintea. Să fi fost printre ei un inițiat, Burl, Carrod sau chiar Will? Am încercat să mă conving că numai uniforma auriu cu maro era cauza tulburării mele.

Într-o zi ne-au oprit trei nomazi pe a căror pajiște ne aflam. Au venit la noi călare pe ponei musculoși, pe care-i mânau doar cu un frâu subțire. Cele două femei și băiatul erau toți blonzi, cu fețele arse de soare. Băiatul avea pe față tatuaje cu dungi de felină. La sosirea lor, toată caravana s-a oprit, Madge a pus masa și-a pregătit un ceai special, pe care l-a servit nomazilor cu fructe zaharisite și turte de orz dulci. N-am văzut să se facă niciun schimb de bani, doar ritualul acela de ospitalitate. După cum se purtau nomazii, am bănuit că se cunoșteau de mult cu Madge și că fiul ei era învățat cum să ducă mai departe această învoială.

Dar majoritatea zilelor se târau în plictiseala rutinei. Ne sculam, mâncam, plecam la drum. Ne opream, mâncam, ne culcam. La un moment dat,

m-am pomenit că mă întreb dacă Molly o va învăța pe fetița noastră să facă lumânări. Eu ce-aș putea s-o învăț? Cum să prepare otrăvuri și să ucidă prin strangulare, mi-am zis cu amărăciune. Nu. De la mine va învăța să scrie și să socotească. Va fi încă destul de tânără la întoarcerea mea. Îi voi arăta tot ce învățasem de la Burrich despre cai și câini. Aceea a fost clipa în care mi-am dat seama că privesc din nou înainte și-mi fac planuri cum aveam să trăiesc după ce aveam să-l găsesc pe Verity și să-l aduc în siguranță înapoi la Buck. Fetița mea era un bebeluș deocamdată, sugea de la Molly, privea lumea cu ochi mari și vedea numai lucruri noi. Era prea mică ca să-și dea seama că-i lipsește ceva, prea mică ca să-și dea seama că tatăl ei nu e lângă ea. Mă voi întoarce la ea curând, înainte de a învăța să spună „tati". Voi fi acolo când va face primii pași.

Hotărârea aceea a schimbat ceva în mine. Niciodată nu mai așteptasem ceva cu atâta nerăbdare. Nu era vorba de un omor, de a lua viața cuiva. Nu, așteptam cu sufletul la gură s-o întâlnesc pe cea căreia i-am dat viață, îmi imaginam cum îi dau învățătură, cum crește inteligentă și frumoasă și-și iubește tatăl, fără să știe nimic, niciodată, din viața pe care o dusese el înainte. Nu-și va aduce aminte de mine cu pielea obrazului întinsă și cu nasul drept. Nu. Mă va cunoaște așa cum sunt acum. Ciudat, dar amănuntul mi se părea foarte important. Așa că mă voi duce la Verity pentru că trebuie, pentru că e regele meu și îl iubesc și pentru că are nevoie de mine. Dar găsirea lui nu mai însemna sfârșitul călătoriei mele, ci începutul ei. Odată ce-l

voi găsi, mă voi întoarce acasă, la fetele mele. O vreme, am uitat de Regal.

Așa vorbeam cu mine câteodată și în clipele acelea mergeam în spatele oilor, în praful ridicat de ele, în mirosul lor urât, iar pe buze îmi mijea un zâmbet ascuns de basmaua care-mi acoperea fața. Altă dată, noaptea, când stăteam singur, nu visam decât la căldura unei femei, o casă și un copil al meu. Cred că am străbătut și cu sufletul fiecare kilometru care mă despărțea de ele. Mă rodea singurătatea. Tânjeam să cunosc orice amănunt din cele petrecute acasă. În fiecare noapte, clipele de liniște mă ispiteau să-mi întind Meșteșugul. Dar am înțeles de ce mă mustrase Verity. Dacă le-aș fi căutat acum, grupul lui Regal le-ar fi găsit și el. Regele n-ar ezita să le folosească împotriva mea în orice fel i-ar trece prin cap. Așa că ardeam de nerăbdare să știu ce fac, dar nu îndrăzneam să-mi astâmpăr setea.

Am ajuns la o așezare care aproape că merita să se numească oraș. Răsărise rotundă, cum cresc ciupercile în cerc, în jurul unui izvor țâșnind de la mare adâncime. Avea un han, o cârciumă, chiar și câteva prăvălii, toate pentru călători, înconjurate de o mână de case. Am oprit în sat la miezul zilei, iar Madge a decis să ne odihnim și să plecăm doar în dimineața următoare. Nimeni n-a protestat. După ce ne-am adăpat animalele, le-am mutat, pe ele și căruțele, la marginea orașului. Păpușarul s-a hotărât să profite de prilej și-a anunțat în cârciumă și la han că trupa lui va da un spectacol pentru întreaga așezare, iar recompensele

vor fi primite cu recunoştinţă. Starling îşi găsise deja un colţ în cârciumă şi le cânta locuitorilor acelui oraş din Farrow balade din Buck.

Eu m-am mulţumit să stau cu oile. În curând, am rămas singur în tabără. Nu m-a deranjat prea mult. Proprietara cailor îmi oferise un bănuţ de aramă ca să-i păzesc şi ei animalele. Nici nu trebuiau păzite. Aveau picioarele legate, dar şi aşa, tot s-au bucurat să se oprească şi să pască nişte iarbă. Taurul era priponit şi căuta şi el petice de iarbă. Am descoperit că singurătatea şi liniştea îmi făceau foarte bine. Învăţam să cultiv pustietatea spiritului. Acum reuşeam să străbat bucăţi lungi de drum fără să mă gândesc la nimic. În felul acesta, aşteptarea nesfârşită mă chinuia mai puţin. M-am aşezat pe coada căruţei lui Damon şi mi-am plimbat privirea de la animale la câmpia unduioasă, presărată cu tufişuri, din spatele lor.

Dar liniştea nu ţinu prea mult. Pe la sfârşitul după-amiezii, căruţa păpuşarilor apăru hurducăind în tabără. Numai jupânul Dell şi cea mai tânără ucenică a lui erau în ea. Ceilalţi rămăseseră în oraş să bea, să bârfească şi să se distreze. Dar din strigătele jupânului am înţeles imediat că ucenica se făcuse de râs uitând versurile şi mişcând greşit păpuşile. O pedepsea să rămână în tabără, în căruţă. Pe lângă asta, îi trase câteva curele zdravene. Şi plesniturile, şi ţipetele fetei răsunară în jur. M-am înfiorat la al doilea ţipăt, iar la al treilea eram deja în picioare. N-aveam un gând precis, aşa că m-am simţit de-a dreptul uşurat când l-am văzut pe păpuşar plecând înapoi în oraş.

Fata plângea cu suspine în timp ce desfăcea caii de la căruță și-i priponea. O mai văzusem de câteva ori, întâmplător. Era mezina trupei, avea cel mult șaisprezece ani și încasa lovituri de curea mai tot timpul. Nu era un lucru neobișnuit ca un stăpân să-și pună ucenicii la treabă cu bătaia. Nici Burrich, nici Chade nu mă bătuseră cu cureaua, deși mai primisem câte-un ghiont sau câte-o palmă și, câteodată, un bocanc în fund de la Burrich, dacă nu mă mișcam destul de repede. Păpușarul nu se purta mai aspru decât alți stăpâni, poate chiar puțin mai blând. Ucenicii lui erau bine hrăniți și îmbrăcați. Cred că pe mine mă enerva la el faptul că nu-i ajungea să lovească o singură dată, ci întotdeauna de trei sau chiar de cinci ori, dacă se înfuria.

Liniștea serii se duse pe apa sâmbetei. Plânsetele fetei se auziră multă vreme și după ce priponise caii. După un timp, n-am mai putut suporta. M-am dus în spatele căruței păpușarilor și-am ciocănit la ușiță. Suspinele încetară cu un smârcâit.

– Cine e? mă întrebă un glas răgușit.

– Tom, păstorul. Ești teafără?

Speram să-mi spună că n-are nimic, s-o las în pace, dar ușa se deschise și fata apăru cercetându-mă cu ochi mijiți. Îi curgea sânge din falcă. Am ghicit imediat ce se întâmplase. Cureaua se încolăcise pe după umăr și vârful ei mușcase nemilos din obraz. Sigur că o durea foarte tare, dar mai mult se speriase că nu i se mai oprea sângele. În spatele ei am văzut o oglindă așezată pe masă și o cârpă roșie lângă ea. Preț de-o clipă, ne-am privit fără cuvinte.

– Mi-a nenorocit faţa, se smiorcăi ea.

Nu ştiam cum s-o consolez, aşa că am sărit în căruţă şi i-am pus mâinile pe umeri. Am aşezat-o. Se tamponase cu o cârpă uscată. Chiar n-avea pic de minte?

– Stai liniştită, i-am zis, supărat. Mă întorc imediat.

I-am luat cârpa şi-am muiat-o în apă rece. Am revenit şi-am curăţat-o de sânge. Aşa cum bănuisem, crestătura nu era lungă, dar sângera abundent, ca orice tăietură de pe faţă sau scalp. Am împăturit cârpa şi i-am presat-o pe falcă.

– Ţine-o acolo. Apasă, dar n-o mişca. Vin îndată.

Am surprins-o că se holba la cicatricea mea de pe obraz printre lacrimi.

– Pe o piele aşa de fină ca a ta nu rămân cicatrice. Chiar dacă va rămâne o urmă, n-o să fie vizibilă.

Când am văzut că face nişte ochi cât cepele, mi-am dat seama că spusesem exact ce n-ar fi trebuit. Am plecat şi m-am ocărât că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbea oala.

Îmi lăsasem ierburile tămăduitoare şi alifia de la Burrich cu boarfele abandonate la Tradeford, dar am observat o floare care aducea cu o sânziană ciuntită în locul unde păşteau oile şi nişte plante zemoase ca sanghinariţele. Am cules una, dar nu mirosea cum trebuie, iar sucul din frunze era mai degrabă lipicios, nu gelatinos. M-am spălat pe mâini şi m-am uitat la restul de sânziană. Mirosea cum trebuie. Am ridicat din umeri. Am cules doar o mână de frunze, dar după aceea mi-am zis că, dacă tot m-am apucat, ce-ar fi să-mi refac măcar o parte din provizii? Planta părea

să fie sânziana cunoscută de mine, dar era mai mică şi mai încâlcită în solul acela arid şi stâncos. Am întins plantele în capătul căruţei şi le-am ordonat. Frunzele mai groase le-am pus la uscat. Vârfurile mai mici le-am zdrobit între două pietre curate, apoi am luat pasta rămasă pe-o piatră şi-am dus-o la căruţa păpuşarilor. Fata se uită la ea neîncrezătoare, dar încuviinţă din cap la vorbele mele, deşi cu şovăială.

– Asta va opri sângerarea. Cu cât se închide rana mai repede, cu atât urma va fi mai mică.

Când dădu cârpa la o parte de pe faţă, sângerarea aproape că se oprise. Totuşi, am uns-o cu un vârf de deget de pastă, pentru orice eventualitate. Ea răbdă liniştită. Gândul că nu mai atinsesem faţa unei femei de când o văzusem pe Molly ultima oară mă tulbură destul de tare. Fata avea ochi albaştri şi mă cerceta cu ei larg deschişi. Am întors privirea.

– Gata. Acum lasă rana în pace. N-o şterge, n-o pipăi, n-o spăla. Lasă crusta să se formeze şi pe urmă străduieşte-te să n-o rupi.

– Mulţumesc, îmi spuse cu glas stins.

– Cu plăcere, am rostit şi-am dat să plec.

– Pe mine mă cheamă Tassin.

– Ştiu. L-am auzit zbierând la tine.

Am început să cobor treptele.

– E un om foarte rău. Îl urăsc! Aş fugi, dacă aş putea.

Nu mi s-a părut momentul potrivit s-o las singură. Am coborât din căruţă şi m-am oprit.

– Ştiu că-i umilitor să simţi cureaua când te străduieşti să faci un lucru bine. Dar... asta e. Dacă ai

fugi, n-ai avea ce mânca și unde dormi și ți s-ar rupe hainele, ar fi mai rău. Dă-ți silința să nu mai greșești, ca să nu te mai lovească.

Nu credeam o iotă din ce spuneam, de-abia îmi găseam cuvintele. Dar tot erau mai bune decât s-o îndemn să fugă. N-ar supraviețui nicio zi în câmp deschis.

– Nu vreau să mă străduiesc mai mult.

Prinse o fărâmă de curaj ca să-și exprime disprețul.

– Nici nu vreau să fiu păpușar. Jupânul Dell știa asta când m-a cumpărat pe mai mulți ani.

Am pornit spre oile mele, dar ea coborî treptele și veni după mine.

– Era un bărbat în satul meu. M-a cerut de nevastă, dar nu avea bani. Era fermier, știi, și venise primăvara. Niciun fermier n-are bani primăvara. I-a zis mamei că-i plătește pentru mine când strânge recolta. Dar mama s-a opus. „Dacă e sărac acum, când numai pe el trebuie să se hrănească, va fi și mai sărac când va avea de hrănit două guri. Sau mai multe." Și pe urmă m-a vândut jupânului pe jumătate din banii pe care i-ar fi dat de obicei pentru un ucenic, pentru că n-am vrut să mă ia.

– De unde vin eu, nu se face așa, am spus stânjenit. Nu pricepeam ce vrea de la mine. Părinții plătesc un jupân ca să-l ia ucenic pe copilul lor, în speranța că va fi mai bine pentru copil.

Fata își dădu la o parte părul de pe față. Avea plete bălaie, inelate.

– Am auzit. Unii fac așa, dar nu toți. Cumpără un ucenic, de obicei unul care vrea să fie cumpărat,

şi dacă nu-i bun de nimic îl vând pentru corvezi. Atunci ajunge sclav şase ani. Pufni dispreţuitoare. Cică aşa-i încurajează pe ucenici să-şi dea silinţa, îi sperie că vor ajunge să trudească la bucătărie sau să sufle în foale la fierărie şase ani, dacă stăpânii nu-s mulţumiţi de ei.

– Păi... Atunci ar fi mai înţelept să-ţi placă marionetele, i-am zis cu jumătate de gură.

M-am aşezat pe căruţa stăpânului meu şi-am aruncat un ochi la turmă. Fata se aşează lângă mine.

– Sau să sper că mă cumpără cineva de la stăpân, adăugă nefericită.

– Vorbeşti de parcă ai fi sclavă, am zis, fără chef. Nu-i chiar aşa de rău, nu?

– Să faci în fiecare zi o muncă pe care o consideri o prostie? Şi să fii bătută că n-o faci bine? Asta nu înseamnă că sunt sclavă?

– Păi, primeşti mâncare, haine şi adăpost. Şi jupânul îţi dă prilejul să înveţi ceva, o meserie care îţi va permite să călătoreşti în toate cele Şase Ducate, dacă o înveţi bine. Poate ajungi chiar să joci la Curtea regelui din Buckkeep.

Fata mă privi chiorâş.

– Vrei să zici Tradeford. Oftă şi se trase mai lângă mine. Mă simt foarte singură. Ceilalţi vor toţi să fie păpuşari. Se supără pe mine când greşesc, îmi zic că-s leneşă şi nu mai vorbesc cu mine după ce îmi reproşează că le-am stricat spectacolul. Niciunul dintre ei n-are suflet bun; niciunuia nu i-ar fi păsat că-mi rămâne urmă pe faţă, cum ţi-a păsat ţie.

N-aveam ce răspuns să-i dau. Nu-i cunoşteam pe ceilalţi suficient de bine ca s-o aprob sau nu. Aşa că am tăcut şi-am stat amândoi privind oile. Liniştea se prelungi odată cu lăsarea întunericului. Ar trebui să aprind focul în curând, mi-am zis.

– Ia zi, mă întrebă fata după câteva minute, tu cum ai ajuns cioban?

– Părinţii mei au murit. Sora mea i-a moştenit. Nu i-a păsat de soarta mea şi... iată-mă cioban.

– Ce nemernică!

Am inspirat adânc, vrând să iau apărarea surorii mele imaginare, şi atunci mi-am dat seama că n-aş fi făcut decât să prelungesc conversaţia. Am încercat să-mi inventez o treabă, dar oile şi celelalte animale erau chiar în faţa noastră şi păşteau liniştite. Nicio şansă ca restul tovarăşilor de drum să se întoarcă repede. Nu dacă existau o cârciumă şi chipuri noi cu care să stea de vorbă după atâtea zile petrecute pe drum.

Până la urmă, i-am cerut iertare spunându-i că mi-e foame şi m-am dus să adun pietre, bălegar uscat şi lemne de foc. Tassin insistă să gătească. Eu nu eram prea flămând, dar ea mâncă cu poftă şi-mi dădu şi mie din provizia păpuşarilor. Pregăti şi ceai. După aceea, ne-am aşezat lângă foc şi l-am sorbit din căni roşii de porţelan.

Din stânjenitoare, liniştea deveni prietenoasă. Îmi plăcuse să stau şi să mă uit cum pregăteşte altcineva masa. Fata sporovăise la început, întrebându-mă dacă-mi place un fel anume de mirodenie şi dacă beau ceaiul tare, dar nu se aşteptase la răspunsuri. Luând liniştea mea drept încuviinţare, îmi povesti apoi mai

multe despre ea. Îmi vorbi cu disperare despre zilele în care învăța și repeta o meserie pe care nu voia s-o învețe și s-o practice. Se minuna cu cât devotament munceau ceilalți păpușari și le invidia entuziasmul, care ei îi lipsea. Îi pieri glasul și ridică spre mine doi ochi nefericiți. Nu trebuia să-mi explice cât de singură se simte. Abordă apoi subiecte mai ușurele: supărări trecătoare, bucate pe care le mânca trupa și ei nu-i plăceau, păpușarul mai bătrân care mirosea întotdeauna a transpirație, femeia care o ciupea ca să-i atragă atenția că urmează replica ei.

Până și nemulțumirile ei îmi făceau bine într-un mod neașteptat, pentru că mă concentram pe prostioarele ei și nu trebuia să mă gândesc la necazurile mele. Parcă stăteam lângă lupul meu. Pe Tassin n-o interesa decât clipa de față, cina și seara aceea. M-am dus cu gândul la Ochi Întunecați. L-am căutat și l-am găsit în viață undeva, dar atât. Poate ne separa o distanță prea mare; poate era prea absorbit de noua lui existență. Indiferent de motiv, mintea lui nu se mai deschidea pentru mine ca altădată. Probabil se deprindea cu obiceiurile haitei. Am încercat să mă bucur că ducea o astfel de viață, cu mulți prieteni și poate o pereche.

– La ce te gândești? mă întrebă Tassin.

Rosti întrebarea cu glas moale și i-am răspuns fără să mă gândesc, cu ochii la foc.

– Că uneori te simți și mai singur când știi că, undeva, prietenii și familia ta sunt fericiți.

Scutură din umeri.

– Eu încerc să nu mă gândesc la ei. Fermierul meu şi-o fi găsit altă fată, cu părinţi care să aştepte preţul miresei până la recoltă. Iar mama... bănuiesc că i-a mers mai bine fără mine. Nu era atât de bătrână ca să nu se mai recăsătorească.

Se întinse cu mişcări ciudate, de pisică, apoi se întoarse cu capul spre mine şi zise:

– N-are rost să te gândeşti la ce-i departe şi la ce nu ai. Nu faci decât să te mâhneşti. Mulţumeşte-te cu ce ai acum.

Pe neaşteptate, ni se întâlniră privirile. Înţelesul vorbelor ei era limpede. În prima clipă, m-am simţit şocat. Ea se întinse pe spaţiul mic dintre noi. Îmi cuprinse faţa cu mâinile. Avea degete uşoare. Îmi trase basmaua din cap şi-mi dădu la o parte părul. Mă privi fix şi-şi umezi buzele cu vârful limbii. Mă mângâie pe faţă, apoi mâinile îi coborâră mai jos, pe gât, pe umeri. Împietrisem ca şoarecele în faţa şarpelui. Se aplecă şi mă sărută cu gura deschisă. Mirosea dulce, a tămâie arsă.

Atât de mult o doream, încât mă cuprinse brusc ameţeala. Nu pe ea o voiam, ci tandreţea şi afecţiunea unei femei. Pofta trupească era cea care mă ardea pe dinăuntru, dar nu numai atât. Semăna cu foamea de Meşteşug care-l roade pe cel care îl cunoaşte, cerându-i apropierea şi unirea absolută cu lumea. N-aveam cuvinte să descriu cât de sătul eram de singurătate. Am tras-o lângă mine atât de brusc, încât am auzit cum i se taie răsuflarea de uimire. Am sărutat-o flămând, de parcă aş fi putut s-o mănânc ca să nu mai fiu singur.

În clipa următoare, m-am lăsat peste ea. Scoase gemete de plăcere, însă la un moment dat mă împinse de piept.

– Stai puţin, şopti, e o piatră sub mine. Şi n-am voie să-mi stric hainele, dă-mi mantaua ta, s-o întindem...

Am urmărit-o pofticios cum întinde mantaua pe pământ, lângă foc. Se culcă şi bătu cu mâna lângă ea.

– Ei? Nu vii înapoi? mă ataţă ea. Hai să-ţi arăt tot ce ştiu să-ţi fac, adăugă, mai ispititor.

Îşi plimbă lascivă mâinile pe fustă, invitându-mă s-o mângâi eu.

Dacă n-ar fi spus nimic, dacă nu s-ar fi oprit, dacă n-ar fi făcut decât să mă privească de pe manta... dar întrebările şi stilul ei mă izbiră dintr-odată ca necuviincioase. Vraja tandreţei şi-a apropierii se risipise, lăsând în loc o provocare brutală, ca a luptătorilor cu bâta la instrucţie. Nu sunt mai breaz decât alţi bărbaţi. Nu voiam să chibzuiesc, să nu mă gândesc la nimic. Jinduiam să pot să sar pe ea şi să-mi astâmpăr setea pătrunzând-o. În schimb, m-am pomenit că-i pun o întrebare:

– Şi dacă rămâi grea?

– O, exclamă ea şi râse cu indiferenţă, de parcă nu i-ar fi trecut aşa ceva prin cap niciodată. Atunci mă iei de nevastă şi-mi cumperi anii de ucenicie de la jupânul Dell. Sau nu, adăugă ea, văzând că mă schimb la faţă. Nu-i aşa de dificil să scapi de-un copil cum cred bărbaţii. Câţiva bani de argint pentru nişte ierburi... dar să nu ne gândim la asta. De

ce să te îngrijoreze un lucru care poate nici nu se va întâmpla?

Într-adevăr, de ce? Am privit-o răscolit de pofta stârnită în mine după atâtea luni de singurătate, petrecute fără o femeie lângă mine. Am ştiut însă că apropierea şi afecţiunea lui Tassin nu mi-ar fi astâmpărat foamea aceea nebună mai bine decât ar fi făcut-o însuşi sufletul meu. Am clătinat uşor din cap, mai mult pentru mine decât pentru ea. Tassin îmi zâmbi provocator şi întinse mâna spre mine.

– Nu, am spus încet.

Mă privi nevenindu-i să creadă, atât de uimită, încât de-abia m-am abţinut să nu izbucnesc în râs.

– Nu-i deloc o idee bună, am adăugat şi, auzindu-mi vorbele, am ştiut că sunt adevărate.

N-am făcut pe bărbatul nobil, nu m-am gândit să-i rămân credincios lui Molly până la moarte, nici nu m-a năpădit ruşinea că aruncasem deja pe umerii unei femei povara de a creşte un copil singură. Sigur, mă încercau astfel de sentimente, dar nu ele m-au copleşit atunci, ci o pustietate a sufletului care m-ar fi torturat şi mai aprig dacă m-aş fi culcat cu o străină.

– Tu n-ai făcut nimic, i-am spus lui Tassin şi-am văzut cum se înroşeşte la faţă şi-i piere zâmbetul. Eu sunt de vină.

Am încercat să-i vorbesc cu glas cât mai mângâietor. N-am reuşit.

Tassin se ridică brusc.

– Ştiu asta, tâmpitule, îmi replică ea usturător. N-am vrut decât să fiu drăguţă cu tine, atâta tot.

Plecă supărată de lângă foc, amestecându-se grabnic cu umbrele. Am auzit cum se trânteşte uşa căruţei.

M-am aplecat repede să-mi adun mantaua şi s-o scutur de praf. Apoi, cum vântul se porni să răcorească noaptea, mi-am pus-o pe umeri şi m-am aşezat la loc, cu privirea pierdută în flăcări.

12
SUSPICIUNI

Meşteşugul te face dependent. Toţi învăţăceii sunt avertizaţi de la bun început. Are o forţă care te fascinează şi te absoarbe, ispitindu-te să-l foloseşti din ce în ce mai des. Cu cât devii mai îndemânatic şi mai puternic, cu atât te atrage mai mult. Fascinaţia Meşteşugului lasă în umbră alte activităţi şi prietenii. Cu toate acestea, e greu să descrii atracţia lui cuiva care nu l-a experimentat. Un stol de fazani ridicându-se în zbor într-o dimineaţă rece de toamnă, vântul prielnic care umflă pânzele navelor sau prima înghiţitură din tocana fierbinte şi gustoasă, după o zi lungă de muncit în frig – acestea sunt senzaţii care durează doar pentru o clipă. Meşteşugul însă le prelungeşte, atât cât îngăduie puterea celui care-l întrebuinţează.

Se făcuse târziu de-a binelea când se întoarseră ceilalţi în tabără. Stăpânul meu, Damon, era beat şi se proptea prietenește de Creece, şi el beat, arţăgos şi duhnind a fum. Şi-au tras păturile din căruţă şi s-au învelit cu ele. Nu s-a oferit nimeni să mă înlocuiască

la paza oilor. Am oftat, îndoindu-mă că voi apuca să dorm până noaptea următoare.

Zorii se revărsară devreme, ca de obicei, iar conducătoarea caravanei stărui neîndurătoare ca lumea să se scoale și să se pregătească de drum. Cred că proceda înțelept. Dacă i-ar fi lăsat să doarmă cât ar fi vrut ei, cei care s-ar fi trezit mai întâi s-ar fi întors în oraș, iar ea ar fi pierdut o zi întreagă adunându-i. Dar dimineața a fost oribilă. Numai vizitiii și Starling, cântăreața, știuseră când să se oprească din băut. Așa că am pregătit noi terciul și l-am mâncat, în vreme ce chefliii se țineau de cap și se plângeau întruna.

Am observat că băutul împreună, mai ales în exces, apropie oamenii. Când stăpânul meu a spus că-l doare capul prea tare ca să mâne căruța, l-a pus pe Creece pe capră. Damon dormea în atelajul care hurducăia, în vreme ce Creece moțăia cu mâinile pe frâiele poneiului care se lua după celelalte căruțe. Legaseră berbecul de oiște și turma se lua după el. Adică așa ar fi trebuit să facă. Mie mi-a revenit sarcina să țopăi în spatele animalelor, în praf, și să le țin la un loc. Cerul era senin, dar vremea a rămas rece, bătea vântul, învârtejind praful pe care-l ridicam noi.

Madge anunță o scurtă oprire la prânz. Majoritatea călătorilor se scuturaseră de mahmureală și voiau să mănânce. Am băut apă din butoaiele lui Madge, pe urmă am umezit basmaua și m-am șters pe față. Încercam să-mi scot nisipul din ochi, când Starling se apropie de mine. M-am dat la o parte, crezând că vrea apă. Ea însă îmi șopti:

– În locul tău, mi-aș ține basmaua pe cap.

Am stors-o și mi-am legat-o la loc.

– Așa și fac. Dar tot îmi intră praf în ochi.

Starling mă privi hotărât.

– Nu de praful din ochi trebuie să te temi. Ci de smocul ăla de păr alb. Ar trebui să-l cănești cu untură și cenușă deseară, când ai o clipă liberă. Nu s-ar mai vedea atât de bine.

M-am uitat la ea întrebător, încercând să nu-mi schimb expresia nepăsătoare. Ea zâmbi în colțul gurii.

– Gărzile regelui Regal au trecut prin orașul acela de la malul apei cu câteva zile înaintea noastră. Le-au spus localnicilor că regele crede că Omul Însemnat ar urma să treacă prin Farrow. Și tu împreună cu el.

Tăcu, așteptând să spun și eu ceva. Văzând că o privesc în continuare fără o vorbă, zâmbi mai larg.

– Sau poate e vorba de alt bărbat cu nasul spart, o cicatrice pe față, o șuviță albă în păr și... – arătă spre brațul meu – o tăietură proaspătă de sabie pe braț.

Mi s-a dezlegat limba și mi-am adunat mințile. Mi-am suflecat mâneca și i-am arătat brațul.

– Tăietură de sabie? Asta-i o zgârietură într-un cui din ușa unei cârciumi. M-am agățat de el când am ieșit, dar nu de bunăvoie. Uită-te și tu. E-aproape vindecată, oricum.

Starling se aplecă amabilă și se uită la rană.

– A, da. Pricep. Ei, greșeala mea. Totuși – mă privi iarăși în ochi – eu mi-aș ține basmaua pe cap. Ca să nu mai facă și alții aceeași greșeală ca mine. Tăcu și își lăsă capul pe-o parte. Sunt menestrel, vezi tu?

Prefer să fiu martor la evenimente istorice, nu să le provoc. Nici să le schimb. Dar mă îndoiesc că restul caravanei e de aceeaşi părere.

Fără o vorbă, am urmărit-o cum se îndepărtează fluierând. Am mai băut puţină apă, cu grijă să mai las şi altora, şi m-am întors la oile mele.

Creece se trezise şi se prefăcu că-mi dă şi el o mână de ajutor în restul după-amiezii. Cu toate astea, ziua mi s-a părut mai istovitoare decât cele din ultima vreme. Nu din cauza sarcinii pe care trebuia s-o îndeplinesc. Problema era, am tras eu concluzia, că începusem iarăşi să gândesc. Îmi îngăduisem ca disperarea legată de Molly şi copilul nostru să mă copleşească. Lăsasem garda jos, nu mă mai temusem suficient pentru mine şi-mi coborâsem zidurile. Acum mi-a trecut prin minte că, dacă ar reuşi să mă prindă gărzile regelui, m-ar omorî. N-aş mai vedea-o niciodată pe Molly sau pe fiica noastră şi asta mă îngrozea mai mult decât posibilitatea de a-mi pierde viaţa.

În seara aceea, la cină, am stat mai departe de foc decât altă dată, deşi a trebuit să mă învelesc cu mantaua din cauza frigului. Liniştea mea n-a mirat pe nimeni. Ceilalţi vorbeau mult mai mult ca de obicei, despre seara petrecută în oraş. Am aflat că berea fusese bună, vinul, prost, iar menestrelul local n-a prea avut cui cânta, odată ce Starling i-a încântat ea publicul. Membrii caravanei consideraseră o victorie personală faptul că localnicii primiseră foarte bine cântecele lui Starling.

– Ai cântat bine, deşi nu ştii decât baladele alea din Buckkeep, recunoscu şi Creece, într-un acces de generozitate.

Starling primi lauda aceea îndoielnică cu o înclinare a capului. Ca în fiecare seară, îşi dezveli harpa după cină. Jupânul Dell îi scuti pe păpuşari de repetiţii, lucru foarte rar, iar eu am tras concluzia că fusese mulţumit de toţi, cu excepţia lui Tassin. Fata nu mă învrednici nici măcar cu o privire, dar se cocoţă lângă un căruţaş şi-i sorbi fiecare cuvânt. Am observat că rana era acum doar o zgârietură uşor învineţită. Avea să se vindece frumos.

Creece plecă să stea de pază la oi peste noapte. Eu m-am întins pe manta unde nu mă ajungea lumina focului, cu gând să adorm imediat. Speram ca şi ceilalţi să se culce curând. Zumzetul conversaţiei te îmbia la somn, la fel corzile harpei, ciupite agale de Starling. Încet-încet, melodia prinse ritm şi glasul ei se înălţă într-un cântec.

Pluteam la marginea somnului când m-au făcut să tresar cuvintele „Turnul din Insula Cornului". Am deschis ochii când mi-am dat seama că era un cântec despre bătălia dată acolo vara trecută, prima înfruntare adevărată a lui *Rurisk* cu piraţii Corăbiilor Roşii. Îmi aminteam şi foarte multe, şi foarte puţine din lupta aceea. Aşa cum remarcase Verity în repetate rânduri, deşi Hod mă învăţase să lupt cu armele, eu eram înclinat să mă implic în orice fel de luptă. Aşa că îmi luasem toporul şi izbisem cu el mai sălbatic decât mă crezusem în stare. După aceea, se zvonise

că aş fi omorât-o pe căpetenia piraţilor pe care-i prinseserăm la înghesuială. N-am aflat niciodată dacă era adevărat.

În cântecul lui Starling, era adevărat. Mi s-a oprit inima în loc când am auzit-o cântând despre „fiul lui Chivalry, cu ochi de foc, care îi moştenise sângele, chiar dacă nu şi numele". Mai departe, cântecul îmi înflorea isprăvile, toporul meu lovise ca vrăjit şi doborâse numeroşi războinici. Era umilitor să auzi că lumea îţi laudă în cântece faptele nobile, devenite de-acum legendare. Mulţi luptători visau să se compună balade despre eroismul lor. Pe mine mă stânjenea. Nu-mi aminteam să fi ieşit flăcări din toporul meu în lumina soarelui, nici să fi luptat vitejeşte, asemenea căpriorului de pe blazonul meu. Dar îmi aminteam că nu mai scăpam de mirosul de sânge şi călcasem pe măruntaiele unui om care încă se zvârcolea şi gemea. Nici toată berea din Buckkeep nu reuşise să-mi aducă pacea în suflet în seara aceea.

Când, în sfârşit, se termină cântecul, unul din căruţaşi pufni:

– Deci ăsta-i ăla pe care n-ai îndrăznit să-l cânţi aseară, nu, Starling?

Cântăreaţa râse dezaprobator.

– Păi, mă îndoiesc că le-ar fi plăcut. Cântecele despre bastardul lui Chivalry nu erau destul de populare acolo ca să-mi aducă vreun bănuţ.

– E straniu, remarcă Dell. Regele oferă aur pentru prinderea lui, şi gărzile spun tuturor să fie atenţi,

bastardul e înzestrat cu Har şi-a înşelat moartea cu el. Iar cântecul tău vorbeşte de el ca de un erou.

– E un cântec din Buck, iar în Buck lumea l-a iubit pe bastard, cel puţin o vreme, explică Starling.

– Acum nu-l mai iubeşte, pun rămăşag. Poate numai cât să pună mâna pe el şi să-l ducă la rege pentru o sută de galbeni, interveni un căruţaş.

– Probabil, încuviinţă cântăreaţa imediat. Deşi sunt unii în Buck care v-ar spune că povestea lui nu se cunoaşte pe de-a-ntregul şi că bastardul nu era chiar atât de primejdios cum îl zugrăveau oamenii în ultima vreme.

– Eu tot nu pricep. Credeam că a fost executat pentru că l-a omorât pe Shrewd cu Harul, se plânse Madge.

– Aşa zic unii, replică Starling. Adevărul e că a murit în celulă înainte de-a fi executat şi a fost îngropat, nu ars. Şi se mai povesteşte – cântăreaţa îşi coborî glasul până când ajunse o şoaptă – că la venirea primăverii nici măcar o frunză n-a vrut să crească pe mormântul lui. O bătrână înţeleaptă, auzind aceasta, a ştiut atunci că magia Harului nu pierise din oasele lui şi putea intra în trupul oricărui om destul de curajos ca să-i smulgă un dinte. Aşa că s-a dus noaptea, sub lumina lunii, şi-a luat cu ea un servitor cu un hârleţ. L-a pus să deschidă mormântul. Nici n-a dat bine omul cu sapa, că a şi găsit aşchii din sicriul bastardului.

Starling făcu o pauză, pentru ca vorbele ei să producă efectul dorit. Nu se auzea decât focul trosnind.

– Sicriul era gol, desigur. Iar cei care l-au văzut au zis că fusese spart de dinăuntru, nu de-afară. Ştiu

de la un bătrân că de aşchii erau prinse fire de blană cenuşie de lup.

Încă un minut de linişte.

– Doar nu-i adevărat? întrebă Madge.

Starling ciupi corzile harpei.

– Aşa se povesteşte în Buck. Dar am mai auzit şi că Lady Patience, cea care l-a îngropat, a spus că nu-i nimic adevărat, că trupul bastardului fusese ţeapăn şi rece când l-a spălat şi l-a învelit în giulgiu. Iar despre Omul Însemnat, de care se teme Regal atât de mult, a spus că nu-i decât un bătrân sfătuitor al regelui Shrewd, un pustnic cu pete pe faţă, care a renunţat la sihăstrie ca să menţină vie credinţa că Verity trăieşte şi să dea curaj celor care trebuie să lupte cu Corăbiile Roşii. Credeţi ce vreţi din ce-aţi auzit.

Melody, una din păpuşărese, se prefăcu înspăimântată.

– Brrr. Cântă-ne ceva vesel acum, ca să ne culcăm. Nu vreau să mai aud poveşti de groază înainte de-a mă vârî sub pătură la noapte.

Aşa că Starling dădu glas cu bucurie unei balade de dragoste, una veche, cu refren vioi, iar Madge şi Melody cântară şi ele. Eu stăteam în întuneric şi cugetam la cele auzite. Eram conştient că Starling le povestise în mod special pentru mine. Oare credea că-mi face o favoare sau pur şi simplu voia să afle dacă mă bănuiau şi alţii? O sută de galbeni pe capul meu. Destul cât să trezeşti lăcomia unui duce, darămite a unui menestrel ambulant. În ciuda oboselii, în noaptea aceea am adormit foarte târziu.

A doua zi, monotonia drumului a fost aproape o binefacere. Am mărşăluit în spatele oilor şi am încercat să nu mă gândesc la nimic. Nu mi-a fost la fel de uşor ca prima oară. De câte ori îmi alungam grijile, auzeam porunca lui Verity în minte. *Vino la mine.* Seara, când ne-am aşezat tabăra, ne-am oprit la marginea unei doline uriaşe, cu apă în mijloc. În jurul focului, oamenii vorbeau vrute şi nevrute. Cred că deja ne săturaserăm toţi de ritmul leneş şi de-abia aşteptam să vedem malurile Lacului Albastru. Eu nu voiam decât să dorm, dar stăteam primul de pază la oi.

Am urcat încet panta de deal pe care mă puteam aşeza şi privi turma de sus. Întreaga noastră caravană începea în căldarea dolinei, iar focul mic pentru gătit de lângă apă semăna cu o stea lucind pe fundul unei fântâni. Putea să bată vântul oricât, noi stăteam feriţi într-un uriaş refugiu al nemişcării. Era o pace aproape desăvârşită.

Probabil Tassin credea că nu o vede nimeni. Am urmărit-o venind pe furiş, cu gluga trasă bine peste păr şi peste faţă. Mă ocoli de departe, ca să dea impresia că trece de mine. N-am mai pândit-o din priviri, ci am auzit-o cum urcă panta mai sus decât mine şi pe urmă coboară prin spatele meu. I-am ghicit parfumul, deşi nu se simţea nicio adiere, şi m-a surprins nerăbdarea care mi se strecură în suflet. M-am întrebat dacă voi avea puterea s-o refuz a doua oară. Când am socotit că a ajuns la vreo zece paşi de mine, m-am răsucit spre ea. Tresări sub privirea mea.

– Tassin, am întâmpinat-o eu calm, apoi m-am întors cu ochii la oi.

După câteva clipe, coborî până ajunse la câțiva pași de mine. M-am răsucit calm și m-am uitat la ea fără să-i vorbesc. Ea își trase gluga de pe față și mă provocă din priviri și din ținută.

– Tu ești, nu-i așa? mă întrebă, tulburată.

În glas i se citea o umbră de teamă.

Nu asta m-am așteptat să spună, așa că n-a fost nevoie să mă prefac surprins.

– Eu, ăla? Eu sunt păstorul Tom, dacă la el te referi.

– Ba ești ăla, bastardul ăla cu Har pe care-l caută Garda Regelui. Căruțașul Drew mi-a spus ce vorbește lumea în oraș după ce și-a terminat Starling povestea aseară.

– Drew ți-a spus că sunt un bastard cu Har? am întrebat precaut, simulând uimirea în fața cuvintelor ei necontrolate.

În mine se năștea o frică rece.

– Nu. Un dram de furie se împleti cu teama fetei. Drew mi-a spus cum l-au descris oamenii regelui: nasul spart, o cicatrice pe obraz și-o șuviță albă în păr. Te-am văzut atunci, noaptea. Ai o șuviță albă.

– Orice om care s-a lovit la cap poate avea o șuviță albă. E o cicatrice veche. Mi-am lăsat capul pe-o parte și-am studiat-o. Văd că ți se vindecă frumos rana.

– Tu ești, nu-i așa?

S-a enervat și mai tare când am încercat să schimb subiectul.

– Bineînțeles că nu. Uite. Are o tăietură de sabie pe braț, da? Uită-te la asta.

Mi-am dezvelit brațul drept ca să-l vadă. Rana de cuțit mi-o făcusem pe spatele brațului stâng. Am riscat, sperând să nu-și dea seama că atunci când primești o lovitură apărându-te, o încasezi în brațul cu care ataci.

Tassin nici nu se uită la brațul meu.

– Ai bani? mă întrebă dintr-odată.

– Dacă aș fi avut, de ce-aș fi stat în tabără, când ceilalți s-au dus în oraș? Pe lângă asta, de ce-ți pasă?

– Mie nu-mi pasă. Dar ar trebui să-ți pese ție. I-ai putea folosi ca să-mi cumperi tăcerea. Altfel, o să-i împărtășesc lui Madge bănuielile mele. Sau căruțașilor.

Ridică bărbia sfidător spre mine.

– Atunci n-au decât să se uite la brațul meu, cum ai făcut și tu, i-am replicat plictisit.

Am întors capul de la ea înapoi la turma de oi.

– Ești o fetiță prostuță, Tassin, dacă te agiți atâta de la poveștile lui Starling. Du-te înapoi la culcare.

Am încercat să par dezgustat.

– Ai o zgârietură pe brațul celălalt. Am văzut-o. Unii ar zice că-i o tăietură de sabie.

– Probabil tot aceia care ar zice că ești inteligentă, am ripostat zeflemitor.

– Nu-ți bate joc de mine, mă avertiză ea cu un glas urâțit, rămas fără intonație. Nu accept să fiu luată în râs.

– Atunci nu mai spune prostii. Ce te-a apucat, de fapt? Ce-i asta, un fel de răzbunare? Ești supărată că n-am vrut să fac dragoste cu tine? Ți-am zis, nu tu

eşti de vină. Eşti drăguţă şi nu mă îndoiesc că bărbaţilor le place să te atingă. Dar nu şi mie.

Scuipă lângă picioarele mele.

– De parcă te-aş fi lăsat. Mă distram, ciobanule. Doar atât. Scoase un sunet dispreţuitor. Bărbaţii... Uită-te la tine, crezi că te-ar vrea cineva aşa cum arăţi? Puţi a oaie, eşti sfrijit şi faţa ta arată de parcă ai fi pierdut orice încăierare în care te-ai băgat.

Se răsuci pe călcâie, pe urmă îşi aminti brusc pentru ce venise.

– Nu te zic la nimeni. Nu încă. Dar când ajungem la Lacul Albastru, stăpânul tău trebuie să te plătească. Îmi dai mie banii, altfel o să am grijă să te caute tot oraşul.

Am scos un oftat.

– N-ai decât să faci ce-ţi place. Fă cât scandal pofteşti. Când nu te vei alege cu nimic şi lumea te va lua în râs, probabil că-i vei da lui Dell un motiv în plus să te bată.

Îmi întoarse spatele şi coborî furioasă dealul. Se împiedică din cauza lunii care lumina cu zgârcenie, gata-gata să cadă. Îşi recăpătă echilibrul şi mă sfredeli din priviri, provocându-mă să râd. Dar mie nu-mi venea să râd. Deşi o înfruntasem, inima mea se făcuse cât un purice. O sută de galbeni. Răspândeşte un zvon şi grămada asta de bani e destul să işte o răzmeriţă. După ce voi muri, probabil vor ajunge la concluzia că greşiseră omul.

Oare cum m-aş descurca dacă ar fi să traversez câmpiile din Farrow singur? Aş putea să plec imediat

ce vine Creece să mă înlocuiască. M-aș duce la căruță după boccea și m-aș face nevăzut în noapte. Cât mai era până la Lacul Albastru? Cugetam la treburile acestea când am văzut o altă siluetă strecurându-se din tabără și urcând panta spre mine.

Starling se apropie în liniște, dar nu pe furiș. Ridică mâna în semn de salut și se așeză prietenește lângă mine.

– Sper că nu i-ai dat bani, îmi spuse binevoitoare.

– Pfui! am exclamat și-am lăsat-o să creadă ce vrea.

– Pentru că ai fi cel puțin al treilea bărbat care cică a lăsat-o gravidă de când am plecat. Stăpânul tău are onoarea de a fi primul acuzat. Fiul lui Madge e al doilea. Așa cred, nu mai știu câți tați a ales pentru presupusul ei copil.

– N-am fost cu ea, deci n-are cum să mă acuze, m-am apărat eu.

– Nu? Probabil ești singurul din caravană.

Vestea mă șocă. Apoi m-am gândit mai bine și m-am întrebat dacă voi ajunge vreodată într-un loc în care să nu aflu cât de prost sunt.

– Deci crezi că e gravidă și caută un bărbat care s-o răscumpere de la stăpân?

Starling pufni.

– Nici nu cred că e gravidă. N-a cerut să fie luată de nevastă, doar bani ca să-și cumpere ierburi și să lepede copilul. Cred că băiatul lui Madge chiar i-a dat. Nu. Nu cred că vrea un bărbat, ci numai bani. Caută prilejuri de tăvăleală și un bărbat care să-i dea bani după aceea.

Starling se foi și aruncă piatra care-o deranja.

– Şi atunci, dacă n-ai lăsat-o gravidă, ce i-ai făcut?

– Ţi-am spus. Nimic.

– Aha. Asta explică de ce te vorbeşte de rău. Dar numai de câteva zile, aşa că probabil „nu i-ai făcut nimic" în seara în care noi am plecat în oraş.

– Starling, am vrut s-o avertizez, dar ea ridică mâna în semn de apărare.

– Nu mai zic un cuvânt despre ce nu i-ai făcut. Niciunul. Oricum, nu pentru asta am venit aici.

Tăcu şi, văzând că nu întreb nimic, continuă:

– Ce-ai de gând să faci după ce ajungem la Lacul Albastru?

Mi-am îndreptat repede privirea spre ea.

– Să-mi iau banii. Să beau o bere şi să mănânc o masă bună, să fac o baie fierbinte şi să dorm într-un pat curat măcar o noapte. De ce? Ce pui la cale?

– Mă gândeam să merg mai departe în Regatul Munţilor.

Mă privi pieziş.

– În căutarea unui eveniment măreţ pentru cântecele tale?

Am încercat să-mi păstrez tonul obişnuit.

– Cântecele le găseşti dacă te legi de un bărbat, mai degrabă decât de un loc. M-am gândit că poate mergi şi tu în munţi. Am putea călători împreună.

– Tot mai crezi tâmpenia aia că eu aş fi bastardul, am acuzat-o fără ocolişuri.

Starling zâmbi larg.

– Bastardul. Cel înzestrat cu Har. Da.

– Te înşeli, i-am spus în faţă. Şi, chiar dacă ai avea dreptate, de ce te-ai duce după el la munte? Eu aş căuta să profit şi l-aş vinde Gărzii Regelui. Cu o sută de galbeni, de ce să mai cânţi?

Scoase un sunet în semn de dispreţ.

– Ai mai multă experienţă cu Garda Regelui decât mine, sunt convinsă. Dar până şi eu ştiu că un menestrel care ar încerca să ceară recompensa ar fi, probabil, găsit plutind pe apă după câteva zile, iar câţiva soldaţi s-ar îmbogăţi peste noapte. Nu. Ţi-am mai spus. Nu aurul mă interesează, bastardule, ci să compun un cântec.

– Nu-mi mai spune aşa, am avertizat-o cu asprime.

Starling ridică din umeri şi întoarse privirea. După câteva momente, tresări de parcă aş fi ars-o cu fierul roşu şi un zâmbet i se lăţi pe faţă.

– Aha! Cred că m-am prins. Cu asta te şantaja Tassin, nu? Ţi-a cerut bani ca să-şi ţină gura.

Nu i-am răspuns.

– Ai fost înţelept că ai refuzat-o. Dă-i bani, şi va crede că are dreptate. Dacă ar fi convinsă că tu eşti bastardul, ar păstra secretul ca să-l vândă gărzilor. Pentru că nu ştie nimic despre ele şi-şi închipuie că ar primi banii.

Se ridică şi se întinse prelung.

– Eu mă duc să mă culc, cât mai pot. Dar nu uita de oferta mea. Nu cred că vei primi una mai bună.

Îşi trase mantaua în jurul corpului într-un gest de paradă, apoi se înclină în faţa mea ca în faţa regelui însuşi. Am urmărit-o cum se îndepărtează în josul

dealului, sigură pe picioare ca o capră sălbatică în lumina lunii. Îmi amintea puțin de Molly.

Mi-a trecut prin minte să părăsesc pe ascuns tabăra și să merg singur la Lacul Albastru. Dacă aș pleca, Tassin și Starling ar fi convinse că ghiciseră adevărul. Cântăreața ar putea încerca să mă urmărească și să mă găsească. Tassin ar căuta o cale de a-și primi recompensa. Eu nu voiam nici una, nici alta. Mai bine să rabd până la capăt și să îndur toate, deghizat în păstorul Tom.

Am ridicat privirea către cer. Se arcuia senin și rece deasupra mea. În ultima vreme, se făcea frig în toiul nopții. Când voi ajunge la munte, iarna nu va fi doar o amenințare. Dacă n-aș fi pierdut vremea ca lup la începutul verii, aș fi ajuns deja în Regatul Munților. Dar acesta era încă un gând zadarnic. Stelele răspândeau o lumină vie. Acoperită de un cer atât de jos, lumea părea mai mică. Am simțit că, dacă mi-aș deschide mintea și l-aș căuta pe Verity, l-aș atinge cu vârful degetelor. Singurătatea explodă cu atâta forță în mine, încât am avut impresia că mă va rupe în două. Nu trebuia decât să închid ochii pentru a-i vedea pe Molly și pe Burrich. Mă puteam duce la ei, puteam schimba foamea de vești despre ei cu durerea de a nu-i putea atinge. Zidurile Meșteșugului, neclintite de lângă mine în clipele de veghe de când plecasem din Tradeford, acum mai mult mă sufocau decât mă apărau. Mi-am proptit capul de genunchii strânși la piept și m-am ferit de frigul nopții.

După o vreme, foamea aceea din mine dispăru. Am ridicat capul de pe genunchi și mi-am plimbat

ochii de la oile pașnice la căruțe, apoi la tabăra încremenită. Dintr-o singură privire la lună, mi-am dat seama că timpul meu de stat de pază trecuse de mult. Creece nu era în stare să se scoale singur ca să mă înlocuiască. Așa că m-am ridicat, m-am întins și am coborât dealul, să-l scot de sub păturile calde.

Următoarele două zile s-au scurs fără întâmplări deosebite, numai vremea s-a răcit și s-a întețit vântul. În seara celei de-a treia zile, tocmai când ne pregăteam pentru noapte și eu făceam primul de pază, am zărit un nor de praf la orizont. La început, nu i-am dat atenție. Ne aflam pe unul din cele mai circulate drumuri pentru caravane și ne opriserăm la o adăpătoare. O căruță plină cu familia unui tinichigiu era deja acolo. Am presupus că, indiferent cine ridicase praful, căuta un loc cu apă și-un adăpost pentru noapte. Așa că m-am așezat și-am urmărit cum se apropie norul de praf în timp ce întunericul se îndesea. Încetul cu încetul, norul căpătă forma unor siluete călare, avansând în formație organizată. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât știam mai sigur cine erau. Garda Regelui. Lumina era prea slabă ca să deslușesc culorile aurii cu maro, uniforma lui Regal, dar nu aveam nicio îndoială.

De-abia m-am stăpânit să nu sar din loc și s-o iau la fugă. Judecata îmi spunea că, dacă m-ar fi căutat anume pe mine, în câteva minute m-ar fi ajuns din urmă. Câmpia nemărginită nu-mi oferea nicio ascunzătoare. Iar dacă nu pe mine mă căutau, fugind, n-aș fi făcut decât să le atrag atenția și să confirm

bănuielile lui Tassin și Starling. Așa că am strâns din dinți și am rămas pe loc, cu bâta pe genunchi, păzind oile. Călăreții mă ocoliră, pe mine și turma mea, și se duseră direct la apă. I-am numărat. Erau șase. Am recunoscut un cal, un mânz de culoarea căprioarei, despre care Burrich spusese că avea să fie un gonaci pe cinste. Văzându-l, mi-am adus aminte cu mare durere că Regal prădase Buckkeepul de toate lucrurile de valoare înainte de-a pleca pentru a se ocupa numai de el. Se aprinse o scânteie de furie în mine, care m-a ajutat să stau pe loc și să-mi treacă timpul.

După o vreme, mi-am zis că soldații sunt și ei pe drum, ca noi, și s-au oprit numai să bea apă și să se odihnească peste noapte. Atunci apăru Creece agale.

– Trebuie să vii în tabără, îmi spuse el nervos, incapabil să-și ascundă iritarea.

Îi plăcea să doarmă imediat după mâncare. Când s-a așezat în locul meu, l-am întrebat de ce ni s-a schimbat planul.

– Gărzile regelui, se oțărî el. Îi îmbrâncesc pe toți, vor să vadă fiecare membru al caravanei. Au scotocit și în căruțe.

– Dar ce caută? l-am întrebat pe un ton liniștit.

– Să fiu a' naibii dacă știu. Și nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, d-aia n-am întrebat. Da' tu n-ai decât să afli, dacă ești curios.

Mi-am luat bâta și-am plecat spre tabără. Sabia o aveam la șold. Am vrut s-o ascund, apoi m-am răzgândit. Oricine poate avea sabie și, dacă eram nevoit s-o folosesc, nu voiam să mă încurc în pantaloni.

Tabăra bâzâia ca un cuib de viespi. Madge și ai ei păreau deopotrivă speriați și furioși. Soldații îl hărțuiau pe tinichigiu. O femeie-soldat lovi cu piciorul o stivă de oale din cositor și pe urmă țipă că ea scotocește pe unde are chef și când are chef. Tinichigiul stătea lângă căruță, cu brațele încrucișate la piept. Arăta de parcă fusese doborât la pământ o dată. Doi soldați îi țineau cu forța pe nevasta și copiii lui lipiți de spatele căruței. Femeii îi curgea sânge din nas. Părea gata de luptă. M-am strecurat în tabără tăcut ca fumul și m-am așezat lângă Damon, de parcă nici nu m-aș fi mișcat de lângă el. Și eu, și el am tăcut mâlc.

Șeful gărzilor întoarse capul de la scandalul din preajma tinichigiului. Mă trecu un fior pe șira spinării. Îl cunoșteam. Era Bolt, foarte apreciat de Regal pentru dibăcia cu care lovea cu pumnii. Ultima oară îl văzusem în temniță. El era cel care-mi spărsese nasul. Inima porni să-mi bată năvalnic și mi-am auzit pulsul în urechi. Nu mai vedeam bine. M-am străduit să respir încet. Bolt se deplasă în mijlocul taberei și ne aruncă o privire disprețuitoare.

– Ăștia sunteți toți? țipă el, în loc să întrebe calm.

Tabăra încuviință din cap. El își plimbă privirea de la unul la altul. Am lăsat ochii în pământ, ca s-o evit. M-am stăpânit ca să nu duc mâna la sabie și la cuțit. Am încercat să nu-mi trădez încordarea.

– Niște vagabonzi amărâți, asta sunteți, ca toți ăia pe care i-am mai văzut. Tonul îi dădea în vileag disprețul. Conducătoarea caravanei! Am călărit toată ziua. Pune-ți băiatul să se îngrijească de caii noștri.

Vrem mâncare caldă şi mai multe lemne de foc. Pune şi nişte apă la încălzit.

Ne privi iar pe toţi.

– Nu vreau necazuri. Oamenii pe care îi căutăm nu sunt aici şi-atât am vrut să ştim. Faceţi ce vă cerem şi nu veţi avea probleme. Puteţi să vă vedeţi de treburile voastre.

Se auziră puţine murmure aprobatoare în liniştea care-i întâmpină vorbele. Bolt pufni iar batjocoritor, pe urmă se întoarse la călăreţii lui şi discută cu ei în şoaptă. Nu ştiu ce ordine le-a dat, dar nu prea le-au convenit, iar cei doi care-o înghesuiseră pe nevasta tinichigiului se supuseră imediat. Puseră stăpânire pe focul aprins de Madge mai devreme, obligându-i pe membrii caravanei noastre să se mute mai încolo. Madge se adresă în şoaptă ajutoarelor ei, trimiţându-le pe două dintre ele să se ocupe de caii gărzilor şi pe altul să aducă apă şi s-o pună la încălzit. Trecând pe lângă noi, se îndreptă spre căruţa ei, unde ţinea proviziile de hrană.

Aparent, tabăra se potoli. Starling aprinse un alt foc, mai mic. Trupa de păpuşari, cântăreaţa şi căruţaşii se traseră lângă el. Proprietara cailor şi soţul ei plecară în linişte la culcare.

– Se pare că lucrurile s-au aşezat, îmi zise Damon, dar am observat că îşi freca mâinile de agitaţie. Mă duc la culcare. Tu şi Creece hotărâţi între voi în ce ordine staţi de pază.

Am dat să mă întorc la oi, însă m-am oprit, am răsucit capul şi-am cuprins tabăra cu privirea. Gărzile

erau niște siluete în jurul focului, lenevind și pălăvrăgind, doar una făcea de strajă puțin mai în spatele lor. Privea către focul celălalt. Am urmărit la cine anume se uită. Nu mi-am dat seama dacă Tassin îi răspunde sau pur și simplu se holbează la celelalte gărzi. În orice caz, bănuiam ce pune la cale.

M-am întors din drum și m-am dus la căruța lui Madge. Scotea mazăre și fasole din saci și le turna într-o oală de supă. Tresări când îmi simți atingerea pe braț.

– Mă iertați, i-am zis. N-aveți nevoie de ajutor?

Mă privi pe sub sprânceana ridicată.

– De ce-aș avea?

Mi-am studiat vârful pantofilor și-am găsit o minciună potrivită:

– Nu mi-a plăcut cum s-au uitat la femeia tinichigiului, doamnă.

– Știu să mă port cu bădăranii, ciobanule. Altfel n-aș fi conducătoare de caravană.

Puse în oală sare, apoi o mână de mirodenii.

Eu am încuviințat din cap și n-am mai zis nimic. Îmi vorbise prea limpede ca să protestez. Dar n-am plecat și, după câteva minute, îmi întinse o găleată și-mi ceru să-i aduc apă curată. M-am supus bucuros și, când m-am întors, am stat cu găleata în mână până mi-a luat-o. Am urmărit-o cum umple oala cu supă și nu m-am dezlipit de lângă ea până nu mi-a zis cam răstit să nu-i mai stau în picioare. Mi-am cerut iertare și m-am dat înapoi, răsturnând găleata. Am luat-o imediat și i-am adus alta proaspătă.

După aceea, am luat o pătură din căruța lui Damon și-am stat învelit în ea câteva ceasuri. M-am culcat sub căruță, prefăcându-mă că dorm și i-am supravegheat nu pe gardieni, ci pe Starling și pe Tassin. Cea dintâi nu și-a scos harpa în seara aceea, pesemne nu voia să atragă atenția asupra ei. Asta m-a liniștit cât de cât. I-ar fi fost ușor să meargă la focul gărzilor, să se dea bine pe lângă ele cu cântecele ei și pe urmă să mă vândă. În schimb, ea o urmărea pe Tassin la fel de hotărâtă ca mine. La un moment dat, Tassin a vrut să plece și și-a găsit o scuză. N-am auzit ce i-a spus Starling, dar Tassin i-a aruncat săgeți din priviri și jupânul Dell i-a poruncit furios să treacă la locul ei. Dar nici după ce s-au culcat cu toții nu m-am liniștit. Când a venit vremea să-l înlocuiesc pe Creece, m-am sculat fără niciun chef, deloc convins că Tassin nu va alege orele mici ale nopții ca să mă vândă gărzilor.

Pe Creece l-am găsit dormind buștean și-a trebuit să-l trezesc ca să-l trimit înapoi la căruță. M-am așezat cu pătura pe umeri și m-am gândit la cei șase soldați de jos, din tabără, care dormeau lângă foc. De urât, nu aveam motive să-l urăsc decât pe unul. Mi-am adus aminte de Bolt așa cum apăruse în temniță, rânjind în timp ce-și punea mănușa de piele ca să mă bată, bosumflându-se când Regal îl mustra că-mi spărsese nasul și nu mai eram prezentabil, în caz că voiau ducii să mă vadă. Mi-am adus aminte cu cât dispreț își îndeplinise sarcina pentru Regal, învingând cu ușurință slaba mea rezistență, în timp ce mă luptam să-l țin pe Will și Meșteșugul lui departe de mintea mea.

Bolt nici măcar nu mă recunoscuse. Mă cercetase şi trecuse cu privirea peste mine fără a remarca rezultatul muncii sale. Am cugetat puţin la asta. Probabil că mă schimbasem foarte mult. Nu doar din cauza cicatricelor pe care le aveam de la el. Nu doar pentru că îmi lăsasem barbă, purtam straie de muncitor, eram plin de praf şi slab ca un ţâr. FitzChivalry n-ar fi plecat ochii în faţa lui, n-ar fi tăcut şi nu i-ar fi lăsat pe tinichigii să se apere singuri. FitzChivalry nu le-ar fi otrăvit, probabil, pe toate cele şase gărzi, numai ca să omoare una. Devenisem mai înţelept sau mă săturasem? Şi una, şi alta, pesemne. Nu eram mândru de mine.

Harul mă ajută să-mi dau seama de prezenţa altor fiinţe vii, a tuturor fiinţelor vii din jurul meu. Rareori tresar când apare vreuna lângă mine. Aşa că nu m-au luat prin surprindere. Zorile tocmai albeau cerul întunecat când Bolt şi gărzile lui au venit după mine. Am stat liniştit, mai întâi simţind, apoi auzind cum se apropie tiptil. Bolt îi sculase pe toţi cei cinci soldaţi pentru însărcinarea aceea.

Tulburat de presimţiri rele, m-am întrebat de ce nu acţionase otrava. Să-şi fi pierdut puterea din cauza drumului foarte lung? Fusese efectul ei zădărnicit de fierberea supei? Preţ de-o clipă, jur, singurul meu gând a fost că Chade n-ar fi făcut o asemenea greşeală. Dar nu aveam timp de gândire. Am studiat câmpia unduioasă, aproape pustie. Tufe şi câţiva bolovani. Nici măcar o vâlcea sau o colină după care să mă ascund.

Aș fi putut fugi și o vreme mi s-ar fi pierdut urma datorită întunericului. Dar, până la urmă, ei ar fi câștigat. Ar fi trebuit să mă întorc după apă. Dacă nu m-ar fi prins pe șesul nemărginit pe timp de zi și călare, ar fi putut să pândească pur și simplu adăpătoarea. Pe lângă asta, dacă fugeam, recunoșteam că sunt FitzChivalry. Păstorul Tom n-ar fugi.

Așa că am înălțat ochii agitat și speriat când au venit după mine, dar fără să-mi trădez, speram eu, teama care făcea inima să-mi bată nebunește. M-am ridicat în picioare și, când unul m-a apucat de braț, nu m-am opus, ci m-am uitat la el mirat. Altul apăru din partea cealaltă și-mi luă sabia și cuțitul.

– Vino la foc, îmi porunci cu asprime. Căpitanul vrea să te vadă.

M-am dus în liniște, aproape fără vlagă, iar când soldații s-au readunat lângă foc să mă ducă în fața lui Bolt, m-am uitat înspăimântat de la unul la altul, atent să nu zăbovesc prea mult asupra șefului lor. Nu eram sigur că-l pot privi în față din apropiere fără să mă trădez. Bolt se ridică în picioare, trase un picior vreascurilor ca să ațâțe focul, apoi veni să mă cerceteze. Am zărit în treacăt obrazul palid și părul lui Tassin, care arunca priviri furișe de după căruța păpușarilor. Un timp, Bolt nu făcu decât să mă studieze. Pe urmă își țuguie buzele și le aruncă soldaților săi o privire scârbită. Scuturâ încet din cap și le spuse că nu eu sunt cel căutat. Am îndrăznit să respir ușurat.

– Cum te cheamă? mă întrebă el tăios.

Am mijit ochii spre el pe deasupra flăcărilor.

– Tom, domnule. Tom, păstorul. N-am făcut nimic rău.

– Zău? Atunci eşti singurul de pe lume. Ai accent de Buck, Tom. Scoate-ţi basmaua.

– Am, domnule, sunt din Buck, domnule. Dar acuma e grea viaţa acolo.

Mi-am scos iute basmaua şi-am început s-o strâng şi s-o răsucesc între degete. Nu ascultasem sfatul lui Starling de a-mi căni părul. Nu m-ar fi ajutat, la o cercetare atentă. În loc de asta, îmi smulsesem aproape toate firele albe în faţa oglinzii. Acum ai fi zis mai degrabă că am câteva fire albe răzleţe deasupra frunţii, nu o şuviţă. Bolt veni şi mă examină mai atent. Am tresărit când mă apucă de păr şi-mi trase capul pe spate ca să mă vadă bine. Rămăsese acelaşi găligan musculos. Mă năpădiră toate amintirile sumbre legate de el. Jur că-mi aminteam şi mirosul lui. De groază, mi se făcu greaţă.

Nu m-am opus când mi-a aruncat căutături fioroase, nici nu m-am uitat direct la el, ci îi aruncam câte-o privire înspăimântată şi pe urmă o întorceam repede, ca şi cum aş fi căutat ajutor. Am observat că Madge apăruse şi ne urmărea stând cu braţele încrucişate la piept.

– Ai o cicatrice pe obraz, nu-i aşa, omule? vru să afle Bolt.

– Da, domnule, am. De când eram mic, am căzut din pom şi m-a tăiat o creangă...

– Tot atunci ţi-ai spart şi nasul?

– Nu, domnule, nu, m-am bătut la cârciumă, cam acum un an...

– Scoate-ţi cămaşa! ţipă el.

Am dus degetele tremurânde la guler, apoi mi-am tras cămaşa peste cap. Crezusem că se va uita la braţele mele şi-mi pregătisem povestea cu zgâriatul în cui. Dar el se aplecă şi cercetă un loc între umăr şi ceafă, de unde mă muşcase un neom într-o încleştare foarte veche. Mi se strânse stomacul. Se uită la cicatricea diformă, dădu imediat capul pe spate şi izbucni în râs.

– La naiba. N-am crezut că eşti tu, bastardule. Am fost convins că nu eşti. Dar ăla-i semnul pe care l-am văzut prima oară când te-am doborât la podea.

Se uită la soldaţii de lângă noi cu o expresie de mirare şi încântare.

– El e! L-am prins. Regele i-a împrăştiat pe vrăjitorii ăia ai Meşteşugului de la Regatul Munţilor la coastă ca să-l găsească, şi el ne pică nouă în braţe, ca un măr stricat din pom.

Îşi linse buzele şi mă măsură arătându-mi cât se bucură de reuşita lui. Am simţit o foame ciudată în el, una de care aproape că se temea. Mă apucă brusc de gât şi mă ridică în vârful picioarelor. Îşi apropie faţa de a mea, şuierând:

– Pricepe asta. Verde a fost prietenul meu. Nu cei o sută de galbeni oferiţi pentru tine viu mă opresc să te omor pe loc, ci convingerea că regele meu va găsi metode mai interesante ca să te ucidă decât una improvizată de mine aici. Eşti al meu din nou, bastardule, prins într-un cerc. Atât cât îmi lasă regele meu din tine.

Mă aruncă violent în direcţia focului. M-am împiedicat şi-am fost imediat prins de doi soldaţi din partea cealaltă. M-am uitat disperat de la unul la altul.

– E o greşeală! am strigat. O greşeală îngrozitoare!

– Legaţi-l! porunci Bolt răguşit.

Madge făcu un pas în faţă.

– Eşti sigur că el e? îl întrebă fără ocolişuri.

Se priviră în ochi, de la conducător la conducător.

– Da. E bastardul cu Har.

Pe faţa lui Madge se instală o expresie de scârbă.

– Atunci luaţi-l şi faceţi ce vreţi cu el.

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Gărzile care mă păzeau urmăriseră discuţia dintre ei în loc să fie atente la bărbatul înfricoşat dintre ele. Am riscat totul, sărind spre foc şi smulgându-mă din strânsoarea lor neglijentă. I-am tras una cu umărul lui Bolt, luat prin surprindere, şi-am luat-o la goană cu viteza iepurelui. Am alergat şerpuit prin tabără, pe lângă căruţa tinichigiului, şi-am văzut numai câmp deschis. Zorii aruncaseră nuanţe cenuşii pe o pătură de iarbă crâmpoţită, fără modele. Niciun adăpost, nicio ascunzătoare. Am fugit pur şi simplu.

Mă aşteptasem să mă urmărească pe jos sau călare. Nu mă aşteptasem la o praştie. Prima piatră mă lovi în muşchiul umărului, amorţindu-mi braţul. Nu m-am oprit. Am crezut că mă nimerise o săgeată. Apoi am căzut ca fulgerat.

Când m-am trezit, aveam mâinile prinse în lanţuri. Umărul stâng mă durea îngrozitor, dar nu atât de tare precum cucuiul de pe cap. Am reuşit să mă ridic în şezut. Nimeni nu-mi dădu atenţie. La fiecare gleznă aveam o cătuşă agăţată de bucata de lanţ care urca şi trecea prin ochiul prins de zalele de la încheieturi.

Un lanţ mult mai scurt îmi bloca gleznele. N-aş fi putut face nici măcar un pas. Dacă aş fi fost în stare să mă ridic.

N-am zis nimic, n-am făcut nimic. Încătuşat, n-aveam nicio şansă în faţa a şase oameni înarmaţi. Nu voiam să le dau motiv să mă lovească. Totuşi, mi-a trebuit o voinţă de fier ca să stau liniştit şi să chibzuiesc la situaţia mea. Simpla greutate a lanţului mă descuraja, pe lângă fierul ascuţit care-mi muşca din carne în aerul rece al nopţii. Am stat cu capul plecat, cu ochii la picioare. Nu mi-am dezlipit ochii de ele.

– Zi ceva, naiba să te ia! îmi porunci Bolt.

– N-aţi prins omul potrivit, domnule, am rostit sfios.

Ştiam că nu-l voi convinge, dar poate îi clătinam siguranţa. Bolt râse. Plecă şi se aşeză lângă foc.

– Păi, cu atât mai nasol pentru tine. Dar ştiu că am prins pe cine trebuia. Uită-te la mine, bastardule. Cum de-ai scăpat de moarte?

L-am privit înfricoşat.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule.

Nu i-am dat răspunsul bun. Se sculă din poziţia comodă şi se năpusti cu viteza tigrului peste foc, până la mine. Am vrut să mă ridic, dar nu aveam cum să scap de el. Mă apucă de lanţuri, mă trase în sus şi mă plesni usturător.

– Uită-te la mine, îmi porunci.

L-am privit.

– Cum de n-ai murit, bastardule?

– N-am fost eu. Aţi prins pe altcineva.

De data asta, mă pocni cu dosul palmei.

Chade îmi spusese odată că, sub tortură, e mai uşor să rezişti întrebărilor dacă te concentrezi pe ceea ce vei spune decât pe ceea ce n-ai voie să zici. Era o prostie şi inutil să-i spun lui Bolt că nu sunt FitzChivalry. Ştia că sunt. Dar, dacă aşa am pornit, aşa am mers mai departe. A cincea oară când m-a lovit, am auzit un glas din spate.

– Cu tot respectul, domnule...

Bolt îi azvârli o căutătură cruntă.

– Ce-i?

Bărbatul îşi umezi buzele.

– Prizonierul trebuie să fie viu, domnule. Ca să primiţi recompensa.

Bolt se uită iar la mine. Îţi pierea orice urmă de curaj să vezi foamea din el, asemănătoare cu pofta de Meşteşug pe care numai Verity o avea. Omului ăstuia îi plăcea să provoace durere. Să omoare încet. Acum mă ura şi mai mult, pentru că nu putea.

– Ştiu, îl repezi pe bărbat.

I-am văzut pumnul arcuindu-se, dar n-am avut cum să mă feresc de el.

Când m-am trezit, dimineaţa era în toi. Mă dureau toate. O vreme, n-am ştiut altceva. Durere, durere ascuţită în umăr, în jos, spre coaste, pe aceeaşi parte. Probabil că mă lovise cu piciorul. Nu voiam să-mi mişc nicio parte a feţei. De ce e mai grozavă durerea când ţi-e frig? Mă simţeam curios de detaşat de situaţia mea. Am ascultat zgomotele din jur o vreme,

fără nicio dorință de a deschide ochii. Caravana se pregătea de plecare. L-am auzit pe jupânul Dell urlând la Tassin, care se smiorcăia că banii i se cuvin, că, dacă ar ajuta-o să-i primească, și-ar putea lua înapoi suma cu care o cumpărase ca ucenică. El îi porunci să urce în căruță, însă eu am auzit cum fata calcă pe țărâna uscată și vine în fugă în direcția mea. Dar ea lui Bolt i se adresă în șoaptă:

– Am avut dreptate. Nu m-ai crezut, dar am avut dreptate. Eu ți l-am găsit. Dacă n-aș fi fost eu, ați fi plecat după ce v-ați uitat fix la el. De drept, galbenii sunt ai mei. Dar ți-aș da jumătate din ei cu bucurie. Ar fi mai mult decât cinstit, știi bine.

– În locul tău, m-aș urca în căruță, îi zise Bolt rece. Altfel, după ce pleacă ea și plecăm și noi, o să te trezești că te-ai ales numai cu un drum lung de străbătut pe jos.

Fata avu atâta minte cât să nu se certe cu el, dar înjură în barbă tot drumul spre căruță. L-am auzit pe Dell spunându-i că nu-i bună de nimic decât să aducă necazuri și că avea să scape de ea la Lacul Albastru.

– Pune-l în picioare, Joff, porunci Bolt cuiva.

Aruncară pe mine cu apă. Am reușit să deschid un ochi. Am văzut cum o femeie apucă un capăt de lanț și-l trage. Mă cotropi o armată de dureri mărunte.

– Trezește-te! îmi porunci ea.

Am reușit să mișc din cap. Mi se clătina un dinte. Nu vedeam decât cu un ochi. Am vrut să-mi pipăi fața, dar lanțul nu-mi dădea voie.

– Merge călare sau pe jos? îl întrebă Joff pe Bolt, cât eu mă clătinam pe picioare.

– Mi-ar plăcea la nebunie să-l târâm, dar ne-ar încetini prea mult. Călare. Tu călărești cu Arno și pe el îl sui pe calul tău. Leagă-l de șa și ține bine de căpăstrul calului. Acuma face pe amorțitul, da-i nemernic și viclean. Nu știu dacă poate să facă toate chestiile alea cu Harul, cum zice lumea, și nici nu vreau să aflu. Așa că ține bine de căpăstrul ăla. Unde-i Arno?

– În tufe, domnule. Îl sâcâie la măruntaie. A ieșit întruna azi-noapte să și le golească.

– Adu-l aici.

Se vede că pe Bolt nu-l interesau necazurile omului. Garda mea plecă repede și mă lăsă împleticindu-mă. Mi-am dus mâna la față. Nu prevăzusem decât o lovitură, dar sigur încasasem mai multe. Rabdă, mi-am zis cu asprime. Rămâi în viață și vezi ce prilejuri ți se ivesc. Când am lăsat mâinile jos, am dat cu ochii de Bolt.

– Apă? am bâiguit.

Nu credeam că voi primi, dar el se întoarse către un soldat și făcu un gest scurt. Peste câteva clipe, soldatul îmi aduse o găleată de apă și doi pesmeți. Am băut și m-am stropit pe obraz. Pesmeții erau tari și mă durea gura, dar am mâncat din ei cât am putut. Nu credeam că-mi vor mai da de mâncare altceva în ziua aceea. Atunci am observat că-mi dispăruse săculețul. Probabil îl luase Bolt cât zăcusem leșinat. Mi s-a făcut inima cât un purice la gândul cercelului de la Burrich. Rozând pesmeții, m-am întrebat ce și-o fi zis Bolt văzând otrăvurile.

Bolt porunci să încălecăm și să plecăm înaintea caravanei. Am surprins privirea lui Starling, dar nu

i-am putut citi expresia. Creece şi stăpânul meu se feriră cu mare grijă să se uite la mine, ca nu cumva să se molipsească de viclenia Harului. Parcă nici nu m-ar fi cunoscut.

Mă aşezară pe o iapă solidă. Îmi legară zdravăn încheieturile de oblâncul şeii; n-aş fi putut sta comod nici dacă nu m-aş fi simţit ca un sac de oase rupte. Nu-mi scoseseră lanţurile, doar pe cel scurt dintre glezne. Cel mai lung, de la încheieturi, era trecut pe sub şa. N-avea cum să nu mă roadă. Habar n-aveam ce se întâmplase cu cămaşa mea, dar tare-aş fi vrut s-o am pe mine. Calul şi mişcarea mă vor încălzi, dar nu cât să mă simt bine. Când Arno, alb ca hârtia, fu căţărat în spatele tovarăşei sale, am pornit înapoi spre Tradeford. Otrava mea, am cugetat cu tristeţe, nu reuşise decât să-i dea omului pântecăraie. Halal asasin...

Vino la mine.

Aş vrea eu, mi-am zis obosit, în timp ce eram târât în direcţia opusă. Aş vreau eu. La fiecare pas al iepei, se trezea durerea din mine. Aveam umărul rupt sau luxat? Cum de eram detaşat de toate? Puteam spera să ajung la Tradeford viu sau să încerc să-i determin să mă omoare înainte? Nu mă vedeam scăpat din lanţuri, cu atât mai puţin fugind în câmp deschis. Mi-am îndreptat privirea spre picioare şi m-am uitat la mâinile mele. Tremuram de frig, mă bătea vântul. Am bâjbâit după mintea iepei, dar n-am reuşit decât să-i atrag atenţia asupra durerii mele. N-avea chef să-şi dea capul pe spate şi s-o ia la galop. Şi nici nu-i plăcea că miroseam a oaie.

Când ne-am oprit a doua oară ca să-şi golească Arno măruntaiele, Bolt se întoarse în spate şi opri armăsarul în dreptul meu.

– Bastardule!

Am răsucit uşor capul către el.

– Cum ai făcut? Ţi-am văzut cadavrul, erai mort. Îmi dau seama dacă un om e mort când îl văd. De data asta cum ai de gând să scapi?

Gura mă durea prea tare ca să vorbesc, chiar dacă aş fi avut ce să-i spun. După o clipă, pufni a dispreţ.

– Poţi să fii sigur că a doua oară nu mai scapi. De data asta, te tai cu mâna mea. Am un câine acasă. Mănâncă orice. Cred că mai întâi o să-i dau ficatul şi inima ta. Ce zici, bastardule?

Îmi părea rău de bietul câine, dar am tăcut. Când Arno veni împleticindu-se la calul său, Joff îl ajută să încalece. Bolt îşi îndemnă armăsarul în fruntea coloanei. Ne-am continuat drumul.

Dimineaţa nu ajunsese nici la jumătate când Arno îi ceru tovarăşei sale să ne oprească a treia oară. Alunecă de pe cal şi se clătină câţiva paşi mai încolo ca să vomite. Se îndoi de spate ţinându-se de burtă, apoi căzu brusc cu faţa în ţărână. Un soldat izbucni în râs, dar când Arno se rostogoli gemând, Bolt îi ordonă lui Joff să vadă ce-i cu el. Ne-am uitat toţi cum Joff descalecă şi-i duce apă nefericitului. Arno nu fu în stare să ţină sticla, iar când Joff i-o duse la gură, apa i se scurse pe bărbie. Lăsă capul pe-o parte şi închise ochii. După o clipă, Joff ridică ochii şocată.

– E mort, domnule, spuse ea cu glas cam ascuţit.

Săpară o groapă puțin adâncă pentru Arno și-o acoperiră cu pietre. Alte două gărzi vomitară înainte să-l vâre în ea. Toți dădeau vina pe apă, deși l-am surprins pe Bolt că mă privește chiorâș. Nu se obosiseră să mă dea jos de pe cal. M-am îndoit de spate ca și cum m-ar fi durut burta și n-am ridicat ochii de la pământ. Nu mi-a fost deloc greu să mă prefac a fi bolnav.

Bolt le porunci oamenilor să încalece din nou și ne-am văzut de drum. Pe la prânz, era limpede că nimeni nu se simțea bine. Un tânăr se legăna în șa. Bolt ordonă o oprire scurtă, care se prelungi. Nu termina bine unul de vărsat, că începea altul. Până la urmă, Bolt țipă la ei să se urce în șa, în ciuda protestelor icnite. Am mers mai departe, dar mai încet. Am simțit miros de transpirație și vomă pe femeia care trăgea de căpăstrul calului meu.

În timp ce urcam o pantă blândă, Joff căzu din șa. Mi-am îndemnat iapa din genunchi, dar ea se trase într-o parte și-și lăsă urechile pe spate, prea bine dresată ca s-o ia la galop cu dârlogii atârnând de zăbală. Bolt opri ceata și toată lumea descălecă imediat, unii ca să vomite, alții ca să se ghemuiască suferinzi lângă animale.

– Așezați tabăra, porunci Bolt, deși era devreme, apoi se îndepărtă, se lăsă pe vine și vărsă.

Joff nu se mai ridică.

Bolt fu acela care se întoarse la mine și-mi eliberă încheieturile legate de oblâncul șeii. Mă trase de lanț, gata-gata să cad peste el. M-am clătinat puțin, apoi m-am prăbușit cu mâinile la burtă. Se ghemui

lângă mine. Mă apucă de ceafă, dar nu mai avea forţa de dinainte.

– Ce crezi, bastardule? mă întrebă cu glas dogit. Stătea foarte aproape de mine, iar corpul şi respiraţia îi duhneau a boală. Apa-i de vină? Sau altceva?

Am gâlgâit de câteva ori şi m-am aplecat spre el ca şi cum îmi venea să vomit. Se dădu anevoie la o parte. Numai două gărzi reuşiseră să dea jos şeile de pe cai. Celelalte zăceau nenorocite pe pământ. Bolt se plimbă printre ele înjurându-le zadarnic, dar cu patimă. Un soldat mai rezistent se apucă până la urmă să aprindă focul, în timp ce altul se târî de-a lungul şirului de cai, reuşind doar să desfacă şeile şi să le tragă de pe spinarea animalelor.

Alte două gărzi muriră în seara aceea. Bolt însuşi le târî cadavrele într-o parte, dar nu găsi puterea să le îngroape. Focul aprins cu greu se stinse pentru că nu mai aruncase nimeni vreascuri în el. Noaptea întinsă peste câmpia netedă părea mai întunecată decât orice loc în care poposisem vreodată, iar frigul uscat îi ţinea isonul. Auzeam oamenii gemând. Unul bolborosea „burta mea, burta mea". Caii neadăpaţi se agitau. Tânjeam după apă şi căldură. Mă chinuiau răni vechi. Cătuşele îmi zdreliseră încheieturile. Mă dureau mai puţin decât umărul, continuu, şi nu le puteam ignora. Aveam omoplatul fracturat.

În zori, Bolt veni împleticindu-se la mine. Avea ochii adânciţi în orbite şi obrajii supţi de suferinţă. Îngenunche şi mă trase de păr.

– Eşti pe moarte, bastardule? mă întrebă cu glas răguşit.

Am gemut şi-am încercat să mă smulg din mâna lui. Se arătă mulţumit.

– Bine. Foarte bine. Unii au zis că ne-ai spurcat cu Harul, bastardule. Dar eu cred că apa care nu-i bună de băut poate să omoare un om, fie el mânjit cu Har, fie neprihănit. Totuşi, de data asta hai să fim siguri că facem o treabă ca lumea.

Scoase la iveală propriul meu cuţit. Când mă trase de păr ca să-mi dezvelească bine gâtul, l-am izbit cu cătuşele de la mâini în faţă. În acelaşi timp, l-am *respins* cu toată forţa Harului meu. Se dădu înapoi, se târî câţiva paşi, apoi căzu într-o parte în ţărână. L-am auzit gâfâind. După o vreme, se opri. Am închis ochii, mi-am încordat auzul. Am simţit că viaţa alunecă din el aşa cum îmi alunecă lumina soarelui pe obraz.

După un timp, când se lumină mai bine, m-am chinuit să deschid ochiul, dar mai greu mi-a fost să mă caţăr pe cadavrul lui Bolt. Durerea din trupul meu înţepenise şi se ghemuise parcă într-un singur loc, ţipând ori de câte ori mă mişcam. L-am pipăit pe Bolt cu atenţie. Am găsit cercelul lui Burrich în săculeţul lui. Greu de crezut că m-am oprit şi mi l-am pus în ureche chiar atunci, ca nu cumva să-l pierd a doua oară. Mi-am găsit şi otrăvurile. Dar în săculeţul lui Bolt nu era şi cheia de la cătuşele mele. Am început să-mi separ lucrurile de ale lui, dar soarele îmi trimitea săgeţi în ceafă, aşa că pur şi simplu mi-am agăţat săculeţul lui la curea. Orice avea în el era al meu acum.

Dacă tot ai otrăvit un om, mi-am zis, poţi să-l şi jefuieşti. Şi aşa, nu prea mai aveam de-a face cu cinstea.

Cel care mă încătuşase trebuia să aibă şi cheia, am presupus. M-am târât la cadavrul următor, dar n-am găsit decât nişte ierburi pentru afumat. M-am ridicat în şezut şi-am auzit paşi greoi pe pământul arid. Un soldat tânăr se apropia încet de mine, cu paşi tot mai şovăitori. Într-o mână căra un burduf. Cu cealaltă, ridică cheia, s-o pot vedea.

La vreo zece paşi de mine, se opri.

– Viaţa ta pentru viaţa mea, rosti el răguşit.

Se legăna. Nu i-am răspuns. Mai făcu o încercare.

– Apă şi cheia de la cătuşe. Ia orice cal vrei. Nu te opresc. Dar ridică blestemul Harului de pe mine.

Părea foarte tânăr şi vrednic de milă.

– Te rog, mă imploră.

Am scuturat încet din cap.

– E otravă, i-am spus. Nu pot face nimic pentru tine.

Se holbă la mine înverşunat, nevenindu-i să creadă.

– Deci o să mor? Azi?

Cuvintele îi ieşiră pe gură în şoapte lipsite de intonaţie. Ochii lui negri îi străpunseră pe-ai mei.

– Atunci mori şi tu. Mori chiar aici!

Azvârli cheia cât de departe fu în stare, apoi îşi împletici picioarele într-o fugă încetinită, chirăind şi fluturând din mâini, ca să sperie caii.

Animalele îşi petrecuseră noaptea nepriponite şi aşteptaseră toată dimineaţa după mâncare şi apă. Erau bine dresate, dar mirosul de boală şi de moarte

și purtarea de neînțeles a tânărului le înfricoșa. Când soldatul țipă brusc și căzu cu fața în jos foarte aproape de ele, un cal cenușiu jugănit zvârli capul pe spate și fornăi pe nări. I-am trimis gânduri liniștitoare, dar el le avea pe ale lui. Începu să alerge cu pași mari, apoi se hotărî că e o idee bună și porni în galop mic. Ceilalți se luară după el. Copitele nu tropotiră pe câmpie, ci răsunară ca un răpăit de ploaie tot mai vag, ducând cu el orice speranță de viață.

Tânărul nu se mișcă, dar nu muri imediat. Am fost nevoit să-i ascult suspinele în timp ce căutam cheia. Aș fi preferat să mă duc la burdufurile cu apă, dar m-am temut că, dacă părăseam zona în care o aruncase, nu voi mai fi în stare să descopăr pe care dintre fâșiile asemănătoare de pământ căzuse salvarea mea. Așa că m-am târât în patru labe, cătușele tăind și mușcând din încheieturile și gleznele mele, în timp ce eu cercetam pământul cu un singur ochi. Și după ce suspinele s-au mai potolit, și după ce soldatul a murit, eu tot le auzeam în mintea mea. Se întâmplă le aud și acum. Încă o viață tânără luată fără rost, fără niciun câștig, din cauza dorinței lui Regal de a se răzbuna pe mine. Sau a dorinței mele de a mă răzbuna pe el.

Până la urmă, am găsit cheia, tocmai când eram sigur că soarele care apunea o va ascunde pentru totdeauna. Era lucrată grosolan și înțepenea în încuietoare, dar mergea. Am deschis cătușele, le-am desprins greu de carnea mea umflată. Cea de pe glezna stângă mă strânsese atât de tare, încât laba piciorului se răcise

şi-mi amorţise. După câteva minute, piciorul îmi zvâcni cu durere la viaţă. Nu i-am dat atenţie. Eram prea concentrat să găsesc apa.

Majoritatea gărzilor îşi goliseră butoaiele aşa cum otrava mea le golise măruntaiele. Cel cu care venise tânărul mai avea câteva înghiţituri în el. Le-am băut foarte încet, ţinând mult apa în gură înainte de-a o da pe gât. În desagii lui Bolt am găsit o sticlă cu rachiu. Mi-am îngăduit să beau o înghiţitură foarte mică, apoi am înfipt la loc dopul şi-am pus-o deoparte. Nu aveam mai mult de o jumătate de zi până la adăpătoare. Puteam ajunge la ea. Trebuia să ajung la ea.

Am furat de la morţi lucruri trebuincioase. Am scotocit prin desagii şi boccelele de pe şeile clădite grămadă. Când am terminat, purtam o cămaşă albastră care-mi era bună la umeri, deşi îmi ajungea până la genunchi. Aveam carne uscată, linte şi mazăre, vechea mea sabie care, am hotărât eu, mi se potrivea cel mai bine, cuţitul lui Bolt, o oglindă, o oală mică, un urcior şi o lingură. Am întins o pătură rezistentă şi le-am aşezat pe toate pe ea. Lângă ele am adăugat un schimb de haine prea mari pentru mine, dar mai bune decât nimic. Mantaua lui Bolt îmi era prea lungă, însă era cel mai bine croită, aşa că am luat-o. Unul din soldaţi cărase cu el pânză pentru bandaje şi nişte alifie. Le-am luat şi pe ele, plus un burduf gol şi sticla de rachiu a lui Bolt.

Aş fi putut să jefuiesc cadavrele de bani şi bijuterii. Aş fi putut să mă încarc cu multe lucruri, poate utile, însă eu am vrut doar să înlocuiesc ceea ce avusesem

și să mă îndepărtez de duhoarea cadavrelor umflate. Mi-am făcut o boccea cât am putut de mică și-am încins-o cu fâșii de piele de la hamurile cailor. Când am ridicat-o pe umărul sănătos, tot prea grea mi s-a părut.

Frate?

O încercare de-a mă găsi, firavă din cauza depărtării. Din cauză că nu mă mai căutase de mult. Ca un om care încearcă să vorbească într-o limbă pe care n-a mai folosit-o de ani de zile.

Trăiesc, Ochi Întunecați. Stai cu haita ta și trăiește și tu.

N-ai nevoie de mine? Am simțit că are mustrări de conștiință.

Întotdeauna am nevoie de tine. Am nevoie să știu că ești viu și liber.

I-am ghicit încuviințarea, dar nimic altceva. Puțin mai târziu, m-am întrebat dacă nu cumva mi s-a părut că mi-a atins mintea. Cu toate acestea, în mod ciudat, am prins puteri când m-am îndepărtat de cadavre și-am pornit la drum sfidând bezna din ce în ce mai deasă.

13
LACUL ALBASTRU

Lacul Albastru este capătul Râului Rece. De asemenea, este numele celui mai mare oraş de pe malul lui. La începutul domniei lui Shrewd, regiunea care înconjura partea de nord-est a lacului era renumită pentru lanurile de cereale şi livezile ei. Dintr-un soi de struguri caracteristic zonei se obţinea un vin cu un buchet de neîntrecut. Vinul din Lacul Albastru nu numai că era cunoscut în cele Şase Ducate, ci şi se exporta cu caravanele până la Bingtown. Apoi a venit seceta şi, după secetă, incendiile. Fermierii şi negustorii de vinuri nu şi-au mai revenit niciodată. Drept urmare, Lacul Albastru a început să se bazeze mai mult pe negoţ. Oraşul de astăzi este un centru negustoresc, în care caravanele din Farrow şi Statele Chalced se întâlnesc pentru a face schimb de produse cu muntenii. Vara, barje uriaşe navighează pe apele liniştite ale lacului, dar iarna, furtunile care bat dinspre Regatul Munţilor le alungă de pe lac şi pun capăt negoţului pe apă.

O lună portocalie imensă atârna joasă pe cerul nopţii. Stelele scânteiau şi m-am călăuzit după ele,

îngăduindu-mi câteva clipe de pauză, ca să mă întreb dacă erau aceleaşi care străluciseră deasupra mea şi când mă întorsesem acasă, la Buckkeep. Acum mă îndrumau înapoi către munţi.

Am mers toată noaptea. Nici repede, nici statornic, dar ştiam că, cu cât ajung mai repede la apă, cu atât voi suporta mai uşor durerea. Iar cu cât merg mai mult fără apă, cu atât mai vlăguit voi fi. Înaintând, am umezit unul din bandaje cu rachiu şi mi-am tamponat obrazul. Îmi examinasem rănile în oglindă. Fără îndoială, mai pierdusem o bătălie, ar fi zis Tassin. Aveam multe vânătăi şi tăieturi mici. Nu credeam că voi rămâne cu alte cicatrice. Mă usturau zgârieturile numeroase, dar rachiul mai umezi crustele, aşa că am reuşit să deschid gura fără să mă doară prea tare. Îmi era foame, dar m-am temut că sarea din carne îmi va accentua setea.

Am urmărit cum răsare soarele peste câmpia necuprinsă din Farrow, într-un extaz al culorilor. Se mai încălzise, aşa că n-am mai stat cu mantaua lui Bolt strânsă pe mine. Nu m-am oprit din mers. Pe măsură ce se lumina, cercetam solul cu atenţie. Poate că unul din cai o luase către adăpătoare. Dar n-am dat peste urme proaspete, ci numai peste cele lăsate de copitele cailor noştri cu o zi înainte, şi acelea cu marginile aproape şterse de vânt.

Era încă dimineaţă când am ajuns la adăpătoare. M-am apropiat de ea cu precauţie, dar nasul şi ochii mi-au spus că era, din fericire, pustie. Ştiam că nu pot conta pe noroc să rămână multă vreme de partea mea.

Caravanele opreau acolo tot timpul. Primul lucru a fost să-mi astâmpăr setea. Apoi mi-am permis luxul unui foc plăpând, am încălzit o oală de apă și-am turnat în ea linte, fasole, boabe de porumb și carne uscată. Am așezat-o pe-o piatră lângă foc, ca să fiarbă înăbușit cât eu m-am dezbrăcat și m-am spălat. Adăpătoarea avea o porțiune puțin adâncă, încălzită de soare. Omoplatul stâng mă durea când îl atingeam și-l mișcam, la fel încheieturile și gleznele julite de cătușe, cucuiul de la ceafă, toată fața... Am renunțat să-mi număr rănile. N-aveam să mor din cauza lor. Altceva, ce mai conta?

M-am uscat la soare, tremurând de frig. Mi-am spălat în grabă hainele și le-am întins pe tufișuri. Cât s-au uscat, m-am învelit cu mantaua, am băut rachiu și-am amestecat în supă. A trebuit să mai adaug apă în ea și parcă s-a scurs o veșnicie până s-au fiert fasolea și lintea. M-am așezat lângă foc, aruncând în el vreascuri sau bălegar uscat. După o vreme, am deschis ochii și m-am întrebat dacă sunt beat, bătut sau incredibil de obosit. Mi-am dat seama că răspunsul m-ar fi ajutat la fel de mult ca număratul rănilor. Am mâncat supa așa cum era, cu fasolea puțin cam tare. Am băut și din rachiu. Nu prea mai aveam. Mi-am fost greu să mă conving, dar am spălat oala și-am mai încălzit niște apă. Mi-am curățat tăieturile cele mai adânci, le-am dat cu alifie, le-am bandajat în măsura în care am putut. O rană de la gleznă arăta foarte urât; n-o puteam lăsa să se infecteze. Am ridicat ochii și-am văzut că se încheia ziua. Am stins focul, mi-am

adunat lucrurile și-am plecat de la adăpătoare. Trebuia să dorm și nu puteam risca să dea peste mine alți călători. Am găsit o vale mică, ferită puțin de vânt de niște tufe care miroseau a catran. Am întins pătura, m-am acoperit cu mantaua și m-am cufundat în somn.

O vreme, am dormit fără vise. Pe urmă am avut un vis din acelea confuze, în care eram strigat, dar nu știam de către cine. Bătea vântul și ploua. Nu suportam șuieratul vântului, aducea singurătate. Apoi se deschise ușa și Burrich apăru în prag. Era băut. M-am enervat, dar am simțit și ușurare. Îl așteptam de ieri, iar acum, că venise, era beat. Cum îndrăznea?

Mă străbătu un fior, aproape că mă trezise. Intrasem în gândurile lui Molly, la ea mă purta Meșteșugul în vis. Nu trebuia, știam că nu trebuia, dar în starea aceea confuză nu aveam voința necesară ca să mă opun. Molly se ridică în picioare cu grijă. Fiica noastră dormea la ea în brațe. Am reușit să-i văd o clipă fețișoara trandafirie cu obrăjori dolofani, nu cea încrețită și roșie de nou-născut. Cât s-a schimbat, într-un timp atât de scurt! În liniște, Molly o duse și-o așeză frumos în pat. O înveli cu un colț de pătură ca să nu-i fie frig. Fără să se întoarcă, rosti cu glas rece, stins:

– Mi-am făcut griji. Ai spus că vii ieri.

– Știu. Îmi pare rău. Așa ar fi trebuit, dar...

Burrich vorbea cu glas dogit, fără viață.

– Dar ai rămas în oraș și te-ai îmbătat, îl completă Molly distantă.

– Am... da. M-am îmbătat.

Închise uşa şi intră. Se duse la foc, să-şi încălzească mâinile reci. Îi curgea apă din manta şi din plete, de parcă nu s-ar fi sinchisit să-şi ridice gluga în drum spre casă. Lăsă raniţa la uşă. Îşi scoase mantaua udă şi se aşeză ţeapăn în dreptul căminului. Se aplecă în faţă şi-şi frecă genunchiul bolnav.

– Să nu mai vii aici când eşti beat, îi spuse Molly categoric.

– Înţeleg ce simţi. Am fost beat ieri. Am băut puţin şi azi, ceva mai devreme, dar nu sunt beat. Nu acum. Acum sunt doar... obosit. Foarte obosit.

Îşi prinse capul în mâini.

– Nici măcar nu te poţi ţine pe picioare. Glasul lui Molly îi trăda furia crescândă. Nici măcar nu ştii că eşti băut.

Burrich se uită la ea istovit.

– Poate ai dreptate, recunoscu el, şocându-mă. Oftă. Voi pleca.

Se ridică, se strâmbă când călcă pe piciorul bolnav, iar Molly avu remuşcări. Lui Burrich îi era frig, iar şopronul în care dormea avea igrasie şi trăgea curentul prin el. Dar numai el era de vină. Ştia ce părere are ea despre beţivani. Bărbatul poate să bea un pahar, două, foarte bine, şi ea mai bea câte-o cană din când în când, dar să vii clătinându-te în halul ăla şi să încerci să spui că...

– Pot să văd puţin fetiţa? o rugă Burrich sfios.

Se oprise în uşă. Am ghicit un lucru în privirea lui, unul pe care Molly, necunoscându-l prea bine, n-avea cum să-l observe, dar pe mine m-a săgetat până în adâncul inimii. Suferea.

– E chiar aici, pe pat. Tocmai am adormit-o, sublinie ea supărată.

– Pot s-o iau în braţe... numai o clipă?

– Nu. Eşti beat şi ai mâinile reci. Dacă o atingi, se trezeşte, ştii bine. De ce vrei s-o trezeşti?

Durerea schimonosi trăsăturile lui Burrich. Rosti cu voce răguşită:

– Pentru că Fitz e mort şi ea e tot ce mi-a rămas de la el sau de la tatăl lui. Şi câteodată... Se frecă pe obraz cu palmele bătătorite. Câteodată am impresia că e vina mea. I se înmuie glasul. N-ar fi trebuit să le dau voie să mi-l ia. Când era mic. Când au vrut prima dată să-l mute în turn, dacă l-aş fi urcat pe cal în spatele meu şi m-aş fi dus la Chivalry, poate că acum ar fi fost amândoi în viaţă. Mă gândisem la asta. Chiar voisem să plec cu el. Fitz nu voia să mă părăsească, ştii, dar eu l-am obligat. N-a lipsit mult să-l duc la Chivalry. Dar nu l-am dus. I-am lăsat să mi-l ia şi s-au folosit de el.

Am simţit fiorul care-o scutură pe Molly. Ochii i se umplură de lacrimi. Se apără de ele prin furie.

– Afurisit să fii, e mort de luni de zile. Nu încerca să mă îmbrobodeşti cu lacrimile tale de beţivan.

– Ştiu. Ştiu c-a murit.

Trase adânc aer în piept şi-şi îndreptă spatele, aşa cum îl văzusem făcând de atâtea ori. Îşi adună suferinţa şi slăbiciunea şi le piti în străfundul sufletului. Am vrut să întind mâna şi să i-o aşez, mângâietoare, pe umăr, însă ar fi fost gestul meu, nu al lui Molly. Burrich porni spre uşă, apoi se opri.

– A, ţi-am adus ceva. Scotoci în cămaşă. A fost al lui. L-am... l-am luat de la el după ce-a murit. Ar trebui să-l păstrezi pentru fetiţă, amintire de la tatăl ei. Fitz l-a primit de la regele Shrewd.

Am crezut că-mi sare inima din piept când Burrich întinse mâna. Acul meu, cu piatra de rubin în cuib de argint, îi zăcea în palmă. Molly se uită la el fără nicio reacţie. Îşi subţie buzele de furie sau ca să-şi stăpânească sentimentele. Atât de bine şi le stăpânea, încât nici ea nu mai ştia de ce anume se ascunde. Văzând că nu vrea să ia acul, Burrich îl aşează cu grijă pe masă.

Mi s-a luminat mintea dintr-odată. Burrich se întorsese la coliba ciobanilor, încercând să dea de mine, să-mi spună că am o fetiţă. Dar ce găsise acolo? Un leş putrezit, din care probabil rămăseseră doar oasele, îmbrăcat în cămaşa mea, cu acul prins bine în rever. Tânărul neom fusese brunet, cam de statura şi vârsta mea.

Burrich mă credea mort. Mort de-a binelea. Şi mă jelea.

Burrich. Burrich, te rog, n-am murit. Burrich, Burrich!

M-am agitat furios pe lângă el, l-am asaltat cu toate simţurile Meşteşugului, dar, ca de obicei, n-am reuşit să-l ating. M-am trezit brusc, tremurând şi strângându-mă în braţe. Aveam impresia că sunt o stafie. Burrich probabil fusese la Chade. Amândoi credeau că murisem. Gândul mă umplu de groază. Mare ghinion, să te creadă mort toţi prietenii!

M-am frecat uşor la tâmple, presimţind o durere de cap. Mi-am dat repede seama că-mi coborâsem zidurile minţii, că-mi folosisem toată forţa Meşteşugului

ca să ajung la Burrich. Imediat le-am ridicat la loc și m-am ghemuit înfrigurat în beznă. De data asta, Will nu se agățase de mine, dar nu-mi puteam permite să fiu atât de neglijent. Deși prietenii mă credeau mort, dușmanii știau ei ce știau. Zidurile trebuiau să rămână ridicate, ca nu cumva să-mi pătrundă Will în minte. Mă tortura durerea de cap, dar eram prea vlăguit ca să-mi fac un ceai. Pe lângă asta, nu mai aveam scoarță de spiriduș, doar semințele acelea necunoscute de la precupeața din Tradeford. Am băut restul de rachiu și m-am culcat la loc. În preajma somnului, am visat lupi alergând. *Știu că trăiești. Voi veni la tine, dacă ai nevoie de mine. Trebuie doar să mă chemi.* Încercarea era timidă, dar sinceră. M-am agățat de ea ca de mâna unui prieten, apoi somnul m-a luat în stăpânire.

În zilele următoare, am mărșăluit spre Lacul Albastru. Am mers prin vântul care mă umplea de praf. Am văzut numai bolovani și grohotiș, tufe cu frunze uscate, plante scunde, cu frunze groase, pline de sevă și, la orizont, lacul cel uriaș. La început, drumul se ghicea în crăpăturile din solul sfărâmicios al câmpiei și în brazdele lungi, lăsate de copite și căruțe și răscolite de vântul nelipsit. Totuși, pe măsură ce mă apropiam de lac, pământul se înverzea și se îmblânzea. Se formase un drum. Ploaia venise și ea, să țină vântului tovărășie, în ropote de stropi care mi se strecurau printre haine. Uitasem ce înseamnă să ai haine uscate.

Am încercat să evit contactul cu oamenii care mergeau pe același drum. Nu aveam unde să mă ascund în ținutul acela neted ca-n palmă, dar m-am

străduit să par neinteresant şi să-i resping. Au trecut pe lângă mine mesageri în goana calului, unii spre Lacul Albastru, alţi înapoi, spre Tradeford. Faptul că nu s-au oprit să mă întrebe de sănătate nu m-a liniştit. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot avea să descopere cinci gărzi regale moarte şi să se întrebe ce-i cu ele. Iar povestea despre prinderea bastardului chiar în mijlocul caravanei era o bârfă prea suculentă ca să n-o împrăştie Creece sau Starling. Cu cât mă apropiam de Lacul Albastru, cu atât întâlneam mai multe suflete şi îndrăzneam să sper că-mi pierd urma printre ceilalţi călători. Pentru că pe pajiştile grase erau gospodării şi chiar mici aşezări. Se deslueau de la distanţă casele cât nişte movile şi fuioarele de fum înălţându-se din hornuri. Pământul devenise mai umed, creşteau tufe şi copaci. În curând, am trecut pe lângă livezi şi păşuni cu vaci cu lapte, găini scurmând în ţărână pe la marginea drumului. Într-un sfârşit, am intrat în oraşul care purta acelaşi nume cu lacul.

Dincolo de Lacul Albastru se întindea încă o bucată de pământ neted, apoi veneau dealurile, iar după ele, Regatul Munţilor. Şi undeva dincolo de Regatul Munţilor se afla Verity.

M-am tulburat puţin când am socotit ce mult îmi trebuise să ajung până acolo pe jos, faţă de prima oară, când călătorisem cu caravana regală, ca s-o peţim pe Kettricken pentru Verity. Departe, pe coastă, vara se terminase şi biciuia deja vântul, ameninţând cu toamna vijelioasă. Nici aici, departe de apă, nu mai ţinea mult până venea iarna care tortura câmpia în

chingile viforului. Sus, în munți, probabil că zăpada căzuse deja pe culmile cele mai semețe. Până voi ajunge eu acolo, nămeții vor fi până la genunchi și cine știe ce vreme voi avea de înfruntat printre piscuri, înainte de a-l căuta pe Verity în ținuturile din spatele lor. Sincer să fiu, nu știam dacă mai trăiește; depusese un efort prea mare ca să mă ajute să mă eliberez de Regal. Dar auzeam ecoul poruncii *Vino la mine, vino la mine* în fiecare bătaie de inimă și mi-am dat seama că merg în ritmul lui. Îl voi găsi pe Verity, ori oasele lui. Nu-mi voi mai aparține pe deplin până nu voi ajunge la el.

Orașul Lacul Albastru părea mare pentru că era foarte împrăștiat. Puține clădiri aveau mai mult de-un cat. Majoritatea erau scunde, lungi, cu aripi construite mai târziu, după ce fiul sau fiica și-a adus partenerul acasă. Lemn se găsea din belșug pe malul celălalt al Lacului Albastru, deci casele mai sărăcăcioase erau din cărămidă, iar cele ale negustorilor și pescarilor înstăriți aveau acoperiș din cedru, cu țigle late. Cele mai multe locuințe erau vopsite în alb, gri sau albastru-deschis, ca să dea impresia de mărime. Ferestrele aveau ochiuri de sticlă groasă, în modele spiralate. Eu însă am trecut nepăsător pe lângă toate și m-am dus în locul unde mă simțeam mai acasă.

Partea de oraș de pe malul lacului semăna și nu semăna cu un port de la țărmul mării. Nu aveai de luptat cu fluxul și reflexul, doar cu valuri de furtună; mult mai multe case și prăvălii se construiseră pe stâlpi de susținere chiar pe lac. Unii pescari își legau barca chiar în fața ușii, alții descărcau peștele prins

la uşa din spate a unei prăvălii, pentru ca negustorul să-l vândă la tejgheaua din faţă. Mi se părea ciudat să simt în adierea vântului miros de apă fără sare sau iod; pentru mine, aerul de lac mirosea verzui, a muşchi. Pescăruşii arătau altfel, aveau aripi cu vârf negru, dar erau la fel de lacomi şi de hoţomani ca pretutindeni. Şi, pentru gustul meu, umblau prin oraş mult prea multe gărzi. Patrulau ca nişte feline în cuşcă, în uniforma auriu cu maro a regatului Farrow. Nu m-am uitat la ele, şi nici lor nu le-am dat motive să se uite la mine.

Aveam cincisprezece monede de argint şi douăsprezece de aramă, dacă adunam banii mei cu cei din săculeţul lui Bolt. Pe unele nu le recunoşteam, dar îmi plăcea să le cântăresc în palmă. Bănuiam că pot plăti cu ele. Numai atât aveam ca să ajung în Regatul Munţilor, şi tot numai atât ca să mă întorc acasă, la Molly. Aşadar, erau de două ori mai valoroase pentru mine şi nu intenţionam să mă despart de ele decât la nevoie. Pe de altă parte, nu eram nici atât de prost încât să-mi închipui că pot pleca în munţi fără provizii şi haine groase. Aşa că trebuia să cheltuiesc o parte din mica mea avere, cu speranţa că voi găsi ceva de lucru ca să-mi plătesc drumul pe malul celălalt al Lacului Albastru şi chiar mai departe.

În fiecare oraş există cartiere mai sărace, prăvălii şi căruţe unde se vând lucruri netrebuincioase altora. Am hoinărit o vreme, dar m-am ţinut aproape de apă, unde negoţul mergea cel mai bine, şi-am ajuns în cele din urmă pe nişte străzi cu prăvălii şi case de cărămidă,

chiar dacă aveau acoperişul de ţiglă. Acolo am găsit tinichigii plictisiţi care vindeau oale cârpite, cărucioare cu obiecte paradite, strânse de prin lăzile de gunoi, şi dughene cu vase de toate felurile.

De acum înainte, ştiam, urma să car un bagaj mai greu, însă nu aveam de ales. Unul din primele lucruri pe care mi le-am cumpărat a fost un coş rezistent împletit din trestie de lac, cu nişte curele de agăţat pe umeri. Mi-am pus bocceaua în el. Până la sfârşitul zilei, îl mai încărcasem cu nişte pantaloni matlasaţi, o jachetă căptuşită, din cele purtate de munteni, şi o pereche de bocanci largi, ca nişte şosete de piele fină. Încălţările se fixau bine în jurul gambelor cu şireturi de piele. Mi-am luat şi o pereche de şosete din lână, fiecare de altă culoare, dar foarte groase, de purtat pe sub bocanci. Dintr-un alt cărucior mi-am cumpărat o căciulă de lână strânsă pe cap şi un fular. Am luat şi o pereche de mănuşi cu un deget, prea mari pentru mine, împletite cu siguranţă de-o munteancă pentru bărbatul ei.

La o mică tarabă cu ierburi am găsit scoarţă de spiriduş şi mi-am făcut provizii. Din piaţa învecinată am cumpărat peşte afumat, mere uscate şi turte din aluat foarte tare. Vânzătorul m-a asigurat că nu se strică, indiferent cât de lung drum baţi.

Mai departe, am căutat o barjă care să mă traverseze lacul. De fapt, m-am dus la piaţa de muncă de pe malul apei, sperând să găsesc de lucru. Am aflat repede că nimeni nu angajează pe nimeni.

– Uite cum stă treaba, amice, îmi zise un puşti de treisprezece ani, tratându-mă de sus. Toată lumea ştie

că barjele cele mari nu trec lacu' pe vremea asta, dacă nu se-aleg cu bani buni. Anu' ăsta nu-i bun deloc. Târfa de la munte a interzis negoţu' cu noi. Dacă n-ai ce trage cu barja, înseamnă că nu primeşti destui bani ca să merite riscul. Asta-i treaba, foarte simplu. Şi, chiar dacă n-ar fi oprit negoţul, barje tot n-ai vedea pe apă iarna. Numa' vara trec de pe-un mal pe altul. Vântu-şi face de cap şi-atunci, dar un echipaj bun ştie să cârmească barja şi să dea la vâsle înainte şi-napoi. Da' pe vremea asta e-o pierdere de timp. Furtuna se dezlănţuie cam tot la cinci zile şi-n rest vântul bate dintr-o singură direcţie şi, dacă nu aduce ploaie, aduce gheaţă şi zăpadă. Acu-i vremea potrivită să vii de la munte la Lacul Albastru, dacă nu te deranjează să te uzi tot, să-ngheţi şi să tot spargi gheaţa de pe catarge şi parâme. Da' n-ai să găseşti barje din alea mari să te ducă dincolo până la primăvară. Îs bărci mai mici care te-ar duce, da' pe bani mulţi şi-i periculos. Dacă te sui într-una de-alea, înseamnă că ai galbeni în buzunar şi eşti gata să plăteşti cu viaţa, de face căpitanul o greşeală. Tu n-arăţi să ai galbenii ăia, omule, darămite să plăteşti tarifu' regelui pentru drum.

O fi fost el doar un puşti, dar ştia ce spune. Cu cât îl ascultam, cu atât repeta aceleaşi lucruri: târfa de la munte a închis trecătorile şi călătorii nevinovaţi erau atacaţi şi jefuiţi de tâlhari munteni. Pentru binele lor, călătorii şi neguţătorii erau întorşi de la hotare. Războiul ameninţa să izbucnească. Vestea îmi opri inima în loc şi-mi întări convingerea că trebuie să-l găsesc pe Verity. Dar, când am stăruit că trebuie să ajung

la munte, şi încă foarte curând, am fost sfătuit să fac cumva rost de cinci galbeni ca să trec lacul şi de-acolo, noroc bun. Un bărbat mi-a zis c-ar şti el pe cineva pentru care să fac o treabă ilegală şi să câştig banii aceia într-o lună sau mai puţin, dacă mă interesa. Nu mă interesa. Aveam deja destule necazuri de înfruntat.

Vino la mine.

Până la urmă, voi ajunge la el.

Am găsit un han foarte ieftin, dărăpănat, în care trăgea curentul, dar cel puţin nu duhnea a fumariţă. Muşteriii nu şi-o permiteau. Am plătit pentru un pat şi-am primit o saltea de paie într-un pod deschis, deasupra încăperii principale. Măcar odată cu fumul se ridica şi căldura din cămin. Mi-am întins mantaua şi hainele pe-un scaun de lângă saltea şi, în sfârşit, s-au uscat complet după zile întregi. Cântecele şi discuţiile, când paşnice, când zgomotoase, nu mă lăsau să dorm deloc. N-aveam parte de linişte, aşa că, în cele din urmă, am făcut baia după care tânjisem la băile publice, cinci case mai jos. Totuşi, m-a încercat un sentiment de plăcere la gândul că ştiam unde aveam să dorm la noapte, deşi nu şi cât de bine.

Nu intenţionasem să trag cu urechea, dar era soluţia cea mai bună să aud ce se bârfea prin Lacul Albastru. În prima noapte, am aflat mult mai multe decât voiam să ştiu despre un nobil tânăr care lăsase grea nu una, ci două servitoare, şi am aflat amănuntele unei încăierări faimoase dintr-o cârciumă la distanţă de două străzi: Jake Nas-Roşu a rămas fără organul

de la care i se trăgea porecla, pentru că i-l smulsese cu dinţii scribul Braţ-Încovoiat.

În a doua noapte petrecută la han, am auzit zvonul că douăsprezece gărzi regale fuseseră găsite ucise de tâlhari la o jumătate de zi călare de Izvorul lui Jernigan. În a treia, unul din muşterii a făcut legătura şi-a început să spună că leşurile fuseseră ciopârţite şi devorate de-o fiară. Dacă mă întrebai pe mine, era foarte posibil să le fi găsit şi mâncat fiarele prădătoare de hoituri; însă, după cum curgea povestea, era limpede că le venise de hac bastardul cu Har, care se transformase în lup ca să scape din cătuşele de fier şi, în lumina lunii pline, se năpustise asupra pâlcului de gărzi şi le făcuse de petrecanie pentru a-şi salva pielea. Auzind cum mă descrie povestitorul, am ştiut că n-aveam a mă teme că voi fi descoperit. Nu-mi sclipeau ochii roşii în lumina focului şi nici nu-mi ieşeau colţi din gură. Altfel eram eu zugrăvit în faţa lumii, mult mai banal. Tortura lui Regal îmi lăsase cicatrice greu de mascat. Am început să-mi dau seama cât de greu îi fusese lui Chade să lucreze ascunzându-şi mereu obrazul pătat.

Barba care mă iritase înainte mi se părea acum ceva natural. Îmi crescuse în cârlionţi sârmoşi, care-mi aminteau de-ai lui Verity şi erau la fel zbârliţi ca ai lui. Vânătăile şi tăieturile pe care mi le lăsase Bolt aproape că-mi trecuseră, deşi umărul încă mă durea necontenit pe vreme rea. Frigul umed al iernii îmi înroşea pometii şi, din fericire, îmi ascundea cât de cât cicatricea. Tăietura de pe braţ se vindecase

de mult, dar cu nasul rupt n-aveam ce face. Nici el nu mă mai speria când mă uitam în oglindă. Într-un fel, am cugetat, era şi opera lui Regal, şi-a lui Chade. Cel din urmă nu mă învăţase decât să ucid, cel dintâi făcuse din mine un asasin adevărat.

Tot în a treia seară am auzit bârfe care mi-au făcut părul măciucă.

– A fost regele însuşi, zău, şi vrăjitoru' ăla şef cu Meşteşugu'. Mantii frumoase din lână, gulere mari de blană deasă şi glugi, de nu le vedeai obrazul. Călăreau pe bidivii negri, cu şa de aur, tare fainã, şi douăzeci de gărzi călare, înţolite cu auriu şi maro, se ţineau scai de ei. Soldaţii au golit toată piaţa ca să poată trece maiestăţile. Aşa că l-am întrebat pe unu' de lângă mine: „Amice, ia zi, ce se petrece, ştii?" Şi mi-a spus că regele Regal a venit în oraş ca să audă cu urechile lui ce necazuri ne face târfa aia de la munte şi să le pună capăt. Şi-a mai zis ăla ceva, că regele a venit ca să-i scoată din bârlog pe Omul Însemnat şi pe bastardul cu Har, căci toată lumea ştie că lucrează mână-n mână cu târfa aia de munteancă.

Am auzit vorbele acestea din gura unui cerşetor care primise destui bani ca să-şi permită o ulcică de cidru cald şi s-o bea pe îndelete lângă focul din han. Bârfele i-au adus încă una, iar cel care i-a cumpărat-o a mai povestit o dată cum bastardul cu Har a omorât douăsprezece gărzi de-ale regelui şi le-a băut sângele ca să-şi întărească puterile magice. Au început să mă răscolească sentimente de toate felurile. Dezamăgirea că otrăvurile mele nu avuseseră niciun efect

asupra lui Regal. Teama că m-ar putea descoperi. Și speranța nebună că aș mai avea o șansă în fața lui, înainte de a-mi găsi drumul spre Verity.

N-a fost nevoie să pun întrebări. A doua zi, dimineață, Lacul Albastru fremăta, anticipând sosirea regelui. Trecuseră mulți ani de când un rege încoronat vizitase orașul și fiecare negustor și nobil mărunt voia să profite de prilej. Regal se instalase în hanul cel mai mare și mai arătos, poruncind ca toate odăile să fie pregătite pentru el și alaiul său, fără a ține cont de alți musafiri. Se zvonea că hangiul era și măgulit, și îngrozit că fusese ales, pentru că, deși vizita regelui avea să crească faima stabilimentului, nimeni nu-i pomenise un cuvânt despre plată, ci primise doar lista cu bucatele și vinurile pe care le poftea regele.

M-am îmbrăcat cu hainele de iarnă, mi-am tras căciula peste urechi și-am pornit la drum. Am găsit ușor hanul. Niciun alt han din Lacul Albastru nu se lăuda cu trei caturi și atâtea balcoane și ferestre. Străzile din jur gemeau de nobili care voiau să se prezinte în fața regelui, mulți din ei însoțiți de fiicele lor atrăgătoare. Se îmbrânceau cu menestrelii și jonglerii care distrau lumea, cu negustori aducând în dar cele mai bune mărfuri, dar și cu aceia care transportau carne, bere, vin, pâine, brânză – bucate de soiuri nenumărate. N-am încercat să intru în han, însă i-am ascultat pe cei care ieșeau din el. Camera principală gemea de gărzi, toate necioplite, pentru că vorbeau de rău berea și târfele locale, de parcă ale lor, din Tradeford, ar fi fost mai breze. Iar regele Regal nu primea astăzi,

nu, se simțea ostenit după călătoria făcută în pripă și trimisese după cele mai bune provizii de mugurul-extazului, ca să-și aline suferințele. Da, se va da un ospăț deseară, unul din cele mai grozave, nu vor fi chemați decât oamenii cei mai de seamă. L-ai văzut pe ăla, chioru' ăla cu ochiu' ca un pește mort, zău că mi-a dat fiori, de-aș fi eu regele, mi-aș găsi un bărbat mai frumos ca sfătuitor, priceput au ba la Meșteșug. Așa vorbea lumea pestriță ieșind pe poarta principală a hanului și pe ușa din spate, iar eu am luat aminte la toate, băgând de seamă și la care ferestre erau trase draperiile, ca să nu pătrundă lumina slabă a zilei înăuntru. Se odihnea ticălosul, da? Foarte bine, eu puteam să-i aduc odihna veșnică.

Dar m-am pomenit într-o mare încurcătură. Cu câteva săptămâni în urmă, m-aș fi strecurat pur și simplu în han și-aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în puteri să-i înfig lui Regal un cuțit în piept, fără să-mi pese de consecințe. Dar acum nu mă rodea numai porunca lui Verity, ci și gândul că, dacă supraviețuiam, mă așteptau o femeie și un copil. Nu mai eram dispus să-mi pierd viața omorându-l pe Regal. De data asta, aveam nevoie de un plan.

Întunericul m-a găsit pe acoperișul hanului. Era din țiglă de cedru, abrupt și foarte alunecos din cauza promoroacei. Hanul avea mai multe aripi, iar eu stăteam la îmbinarea acoperișurilor țuguiate dintre două clădiri. I-am fost recunoscător lui Regal că alesese hanul cel mai mare și mai frumos. Eram mult deasupra clădirilor învecinate. N-aveam cum să fiu

văzut dacă se uita cineva întâmplător spre mine, doar dacă m-ar căuta intenţionat. Totuşi, am aşteptat să se întunece de-a binelea şi numai după aceea am coborât, mai mult alunecând, pe streaşină. Am rămas puţin acolo, cât să-mi trag sufletul. Nu aveam de ce să mă ţin. Streaşina era lată, acoperea şi balconul de sub ea. Trebuia să mă las jos, să mă agăţ de margine şi să-mi iau avânt, dacă voiam să sar în balcon. Altfel aş fi căzut de la catul al treilea direct în stradă. M-am rugat să nu aterizez pe balustrada cu ţepi.

Îmi făcusem un plan bun. Ştiam unde sunt dormitorul şi salonul lui Regal, ora la care se va duce la ospăţ cu musafirii lui. Studiasem cum se încuie uşile şi geamurile pe câteva clădiri din Lacul Albastru. Mă descurcam cu orice încuietoare. Adusesem cu mine câteva unelte mici şi-o bucată de sfoară care să-mi asigure ieşirea. Aveam să intru şi să ies fără să las urme. Otrăvurile aşteptau în săculeţul de la curea.

M-am ajutat de două sule cumpărate mai devreme de la un cizmar ca să cobor pe acoperiş. Le-am înfipt, însă nu în ţiglele tari, ci între straturi, ca să se fixeze cu ajutorul celor de dedesubt. Cel mai frică mi-a fost când am rămas suspendat de marginea streşinii, fără să văd prea clar ce se întâmplă sub mine. Mi-am luat avânt cu picioarele de mai multe ori şi m-am pregătit să sar în balcon.

Cursă-cursă.

Am îngheţat cu picioarele adunate sub streaşină, agăţat de cele două unelte înfipte între ţigle. Nici să respir n-am îndrăznit. Nu era Ochi Întunecaţi.

Nu. Dihorul cel Mic. Cursă-cursă. Pleacă. Cursă-cursă. E-o cursă?

Cursă-cursă pentru Lupul-Fitz. Sângele Străvechi știe, a zis Dihorul cel Mare, du-te, du-te, să-l previi pe Lupul-Fitz. Ursul-Rolf ți-a cunoscut mirosul. Cursă-cursă. Pleacă.

Eram gata să țip când un trup mic și cald mi se agață de picior și mi se cățără pe haine. În clipa următoare, m-am trezit cu un bot mustăcios de dihor lipit de nasul meu. *Cursă-cursă*, insistă el. *Pleacă, pleacă.*

Mi-a fost mult mai greu să mă ridic înapoi pe acoperiș decât să-l cobor. M-au trecut toate spaimele când mi s-a prins cureaua de marginea streșinii. M-am zvârcolit puțin, am eliberat-o și m-am târât încet înapoi pe țigle. Am stat întins cât să-mi trag sufletul, în timp ce dihorul, așezat între umerii mei, tot încerca să-mi explice. *Cursă-cursă.* Am simțit furie nestăvilită în mintea lui mititică, de prădător vorace. Eu nu m-aș fi apropiat de un asemenea animal, dar altul a făcut-o.

Dihorul cel Mare rănit de moarte. Zice Dihorului cel Mic, du-te, du-te. Du mirosul. Previne Lupul-Fitz. Cursă-cursă.

Aveam atâtea să-l întreb! Rolf cel Negru apelase la Sângele Străvechi ca să mă apere. De când plecasem din Tradeford, mă temusem că fiecare om cu Har peste care dau e împotriva mea. Dar cineva trimisese ființa aceea măruntă să mă avertizeze. Iar ea îi îndeplinise dorința, deși îi murise prietenul. Am încercat să aflu mai multe de la ea, dar altceva nu mai avea în minte. Doar suferință cumplită și mânie la moartea prietenului ei. Hotărârea neclintită de a mă

preveni. Nu voi şti niciodată cine fusese Dihorul cel Mare, nici cum îmi descoperise planul, nici cum reuşise dihorul cel mic să se strecoare printre lucrurile lui Will. Pentru că pe el mi l-a arătat cum aşteaptă, în linişte, în odaia de dedesubt. Un-Ochi. Cursa-cursa.

Vii cu mine? i-am propus animalului. Cât de furios părea, tot mărunţel şi singur era. Când îi atingeam mintea, vedeam rămăşiţele unui animal despicat în două. Suferinţa îi gonise gândurile şi-i lăsase doar scopul. Acum nu mai încăpea decât un singur gând în mintea lui.

Nu. Du-te, du-te. Ascunde-te în lucrurile lui Un-Ochi. Previne Lupul-Fitz. Du-te, du-te. Găseşte Duşmanul Sângelui Străvechi. Ascunde-te, ascunde-te. Aşteaptă, aşteaptă. Duşmanul Sângelui Străvechi doarme, Dihorul cel Mic îl omoară.

Animal mititel, deşteptăciune pe măsură. Dar imaginea lui Regal, Duşmanul Sângelui Străvechi, i se fixase în ea. M-am întrebat cât îi trebuise Dihorului celui Mare să i-o întipărească în minte, ca s-o poarte cu el săptămâni la rând. Mi-am răspuns imediat. Ultima dorinţă înainte de a muri. Micul dihor aproape că înnebunise la moartea prietenului său om. Acesta fusese ultimul mesaj al Dihorului celui Mare pentru el. O misiune parcă zadarnică pentru un animal atât de firav.

Vino cu mine, i-am propus cu blândeţe. *Cum poate Dihorul cel Mic să-l omoare pe Duşmanul Sângelui Străvechi?*

Cât ai clipi, sări la gâtul meu. Mă prinse cu dinţii ascuţiţi de vena gâtului. *Haţ-haţ în somn. Sugi sângele*

ca la iepure. Fără Dihorul cel Mare, fără vizuini, fără iepuri. Numai Dușmanul Sângelui Străvechi. Haț-haț. Îmi lăsă vena în pace și mi se piti în cămașă. *Cald.* Mă zgârie cu gheruțele reci.

Aveam o bucată de carne uscată în buzunar. M-am întins pe acoperiș și i-am dat-o prietenului meu asasin. L-aș fi putut convinge să vină cu mine, dacă aș fi vrut, dar am simțit că nu se putea răzgândi, așa cum eu nu puteam refuza să merg la Verity. Atât îi rămăsese de la Dihorul cel Mare. Suferință și-un vis de răzbunare.

– Ascunde-te. Ascunde-te. Du-te, du-te cu Un-Ochi. Amușină Dușmanul Sângelui Străvechi. Așteaptă până adoarme. Atunci haț-haț. Suge-i sângele ca la iepure.

Da-da. Vânătoarea mea. Cursă-cursă Lupul-Fitz. Du-te, du-te.

I-am ascultat sfatul. Cineva sacrificase multe ca să-l trimită la mine pe mesagerul acela plăpând. Nu voiam să dau ochii cu Will pentru nimic în lume. Oricât îmi doream să-l omor, știam că Meșteșugul meu nu e la fel de puternic ca al lui. Și nici nu voiam să-i împuținez șansele Dihorului celui Mic. Există onoare printre asasini. Îmi încălzea sufletul să știu că nu sunt singurul dușman al lui Regal. Tăcut ca întunericul, am străbătut acoperișul hanului și-am coborât pe stradă în dreptul grajdului.

M-am întors la hanul meu dărăpănat, am plătit un bănuț de aramă și m-am așezat la masa de scânduri, lângă doi bărbați. Am mâncat toți supă de cartofi cu ceapă, mâncarea celor adăpostiți la han. Când am simțit mâna pe umăr, n-am sărit în sus, dar m-am

înfiorat. Îl simţisem pe străinul din spatele meu, dar nu mă aşteptasem să mă atingă. Am dus mâna pe furiş la cuţitul de la brâu şi m-am întors cu faţa la el. Bărbaţii de la masă îşi văzură de mâncat, unul din ei înfulecând cu lăcomie. Nimeni din han nu se arăta interesat de altceva decât de treaba lui.

Când am dat de chipul zâmbitor al lui Starling, mi s-a făcut stomacul ghem.

– Tom! mă salută ea veselă şi se aşează lângă mine.

Bărbatul vecin cu mine îi făcu loc fără o vorbă, împingându-şi bolul pe masa pătată. După o clipă, am luat mâna de pe cuţit şi-am pus-o înapoi pe marginea mesei. Starling încuviinţă gestul cu o scurtă înclinare a capului. Purta o manta neagră din lângă groasă, de bună calitate, cu broderie galbenă. De urechi îi atârnau cercei de argint delicaţi. Era prea mulţumită de sine pentru gustul meu. N-am spus nimic, doar am privit-o. Arătă spre bolul meu.

– Te rog, mănâncă. N-am vrut să te întrerup de la masă. Pari flămând. N-ai mâncat prea bine în ultima vreme?

– Nu prea, am recunoscut cu glas scăzut.

Văzând că tace, mi-am terminat supa şi-am şters bolul de lemn cu ultimele bucăţi de pâine veche. Starling făcuse înainte semn unei servitoare care ne aduse două halbe cu bere. Bău cu sete dintr-a ei, se strâmbă şi-o puse pe masă. Eu am sorbit dintr-a mea şi-am constatat că nu-i mai rea la gust decât apa din lac, pe care-o beai dacă n-aveai de ales.

– Ei? am zis într-un sfârşit, când am văzut că Starling tot nu vorbeşte. Ce vrei?

Ea zâmbi larg, jucându-se cu toarta halbei.

– Ştii ce vreau. Un cântec, unul care să dăinuie după moartea mea. Se uită în jur, în special la bărbatul care sorbea zgomotos. Ţi-ai luat o cameră?

– Mi-am luat o saltea în pod, i-am răspuns clătinând din cap. Şi n-am niciun cântec pentru tine, Starling.

Ea scutură uşor din umeri.

– Nici eu nu am cântece pentru tine, în schimb, am veşti interesante. Şi o cameră. La un alt han, puţin mai departe. Vino cu mine acolo şi pe urmă stăm de vorbă. Tocmai se prăjea o halcă de porc când am plecat. O să fie numai bună când ajungem.

Mi-a lăsat gura apă la gândul cărnii. Îi simţeam mirosul, parcă şi gustul.

– Nu mi-aş putea permite, i-am spus direct.

– Eu, da, se oferi ea amabilă. Ia-ţi lucrurile. Poţi să stai în camera mea.

– Şi dacă refuz?

Starling scutură iar din umeri.

– E alegerea ta.

Mă privi calmă. Nu mi-am dat seama dacă zâmbetul ei ameninţa sau nu.

După o vreme, m-am ridicat şi m-am dus în pod. Când m-am întors, îmi luasem lucrurile cu mine. Starling mă aştepta la baza scării.

– Frumoasă manta, remarcă ea ironică. N-am mai văzut-o undeva?

– Poate că da. Vrei să vezi şi cuţitul cu care se asortează?

Ea se rezumă să zâmbească şi mai larg şi să facă un mic gest de apărare. Se răsuci şi plecă fără a se uita înapoi ca să verifice dacă o urmez sau nu. Mă încercă din nou senzaţia aceea de încredere şi provocare deopotrivă. Am pornit după Starling.

Se înserase. Vântul rece care şuiera pe străzi umplea aerul cu umezeala din lac. Deşi nu ploua, am simţit-o cum mi se lipeşte pe haine şi piele. Imediat începu să mă doară umărul. Nu mai ardea nicio torţă, abia dacă mai scăpa câte-o rază de lumină printre obloane şi pe sub pragurile caselor. Dar Starling păşea ferm şi încrezător, iar eu am urmat-o în timp ce ochii mi se obişnuiau cu întunericul.

Mă conduse departe de malul lacului, de zonele sărăcăcioase ale oraşului, pe străzile negustorilor, spre hanurile în care se adăposteau aceştia. Eram în vecinătatea hanului la care, chipurile, stătea regele Regal. Starling deschise o uşă gravată cu un cap de mistreţ cu colţi şi-mi făcu semn din cap să intru primul. Am ascultat-o, dar prudent, cercetând bine locul. N-am văzut gărzi, dar tot n-am fost sigur că nu mă vâram singur în laţ.

Hanul era luminos şi cald, cu sticlă la geamuri, dar şi cu obloane. Mesele străluceau de curăţenie, stuful de pe jos era proaspăt, iar aroma de carne prăjită umplea aerul. Un băiat trecu pe lângă noi cu o tavă de căni pline-ochi, îmi aruncă o privire, apoi ridică din sprânceană spre Starling, evident mirat de gusturile ei

când venea vorba de bărbați. Starling răspunse înclinându-se adânc și scoțându-și mantaua umedă. I-am urmat exemplul fără grabă, apoi m-am dus după ea la o masă aproape de cămin.

Se așeză și ridică ochii spre mine. Era sigură că mă prinsese în mrejele ei.

– Hai să mâncăm înainte de-a sta de vorbă, vrei? mă invită, arătând spre scaunul din fața ei.

M-am așezat, dar cu spatele la perete, ca să văd ce se întâmplă în cameră. Un zâmbet îi miji lui Starling în colțul gurii și ochii îi sclipiră.

– N-are de ce să-ți fie frică de mine, te asigur. Dimpotrivă, eu am riscat venind să te caut.

Se uită în jur și spuse unui băiat pe nume Oak[1] că vrem două talere cu friptură de porc, pâine proaspătă, unt și vin de mere. Băiatul se grăbi să ne aducă mâncarea și ne-o servi cu farmec și grație, trădându-și interesul pentru Starling. Schimbă câteva vorbe cu ea; pe mine mă luă în seamă numai ca să se strâmbe dezgustat când îmi ocoli coșul ud. Îl strigă un alt mușteriu. Starling începu să mănânce cu poftă. După câteva clipe, am gustat și eu din porția mea. Nu mai mâncasem carne proaspătă de zile bune, iar pielea crocantă mă amețea de gustoasă ce era. Pâinea răspândea o aromă nemaipomenită, untul era proaspăt. Așa bucate bune nu mai pusesem în gură de la Buckkeep. Nu m-am mai gândit la altceva decât la mâncare. Pe urmă, gustul vinului îmi aduse aminte că Rurisk murise bând

[1] „Stejar" (n. tr.).

vin otrăvit. Am pus pocalul încet pe masă și-am redevenit prudent.

– M-ai căutat, așadar?

Starling încuviință printre îmbucături. Înghiți, se șterse la gură și rosti:

– Și n-ai fost deloc ușor de găsit, pentru că n-am întrebat încoace și-ncolo dacă te-a văzut cineva. Te-am căutat numai din priviri. Sper să apreciezi asta.

Am dat ușor din cap.

– Și acum, că m-ai găsit, ce dorești de la mine? Să-ți cumpăr tăcerea? Dacă asta vrei, va trebui să te mulțumești cu niște amărâți de bănuți.

– Nu. Bău vin, apoi lăsă capul pe-o parte și mă privi. E așa cum ți-am spus. Vreau un cântec. Mi se pare că deja am pierdut unul, pentru că nu te-am urmărit când ai fost... luat din mijlocul nostru. Deși sper să-mi dai și mie amănunte despre modul în care ai reușit să supraviețuiești. Se aplecă înainte, glasul ei puternic devenind o șoaptă. Nu pot să-ți spun cât de încântată am fost când am auzit că s-au găsit șase gărzi moarte. Vezi tu, crezusem că m-am înșelat în privința ta. Fusesem convinsă că păstorul Tom trebuia să fie țapul ispășitor. Fiul lui Chivalry, mi-am zis eu, nu s-ar fi lăsat dus de gărzi. Așa că ți-am dat pace și nu te-am urmărit. Dar când am aflat vestea, m-a trecut un fior pe șira spinării și mi s-a făcut părul măciucă. „El era", m-am mustrat singură, „el era bastardul, iar eu am stat și m-am uitat cum îl iau gărzile pe sus și n-am mișcat un deget." Nici nu-ți închipui cât m-am blestemat că m-am îndoit de instinctele mele. Însă după

aceea mi-am zis că, dacă ai supraviețui, tot aici ai veni. Mergi în Regatul Munților, nu?

Am pironit-o cu o privire care ar fi pus pe fugă orice ajutor de grăjdar din Buckkeep și-ar fi șters rânjetul de pe fața oricărei gărzi din Buck. Dar Starling era menestrel. Menestrelii nu se lasă impresionați prea ușor. Mâncă mai departe, așteptând un răspuns de la mine.

– De ce m-aș duce în Regatul Munților? am întrebat-o încet.

Își înghiți îmbucătura, sorbi din vin și zâmbi.

– Nu știu. Ca s-o sprijini pe Kettricken, poate? Indiferent de motiv, bănuiesc că tot aș putea compune un cântec despre tine, nu?

Cu un an în urmă, farmecul și surâsul ei m-ar fi cucerit. Cu un an în urmă, aș fi vrut să cred în această femeie atrăgătoare. Aș fi vrut să fie prietena mea. Acum nu făcea decât să mă obosească. Era o povară, o cunoștință pe care s-o eviți. Nu i-am răspuns la întrebare, i-am spus doar atât:

– E-o prostie să te gândești să pleci acum la munte. Vânturile bat împotrivă, nicio barjă nu circulă până la primăvară, iar regele Regal a interzis călătoria sau negoțul între cele Șase Ducate și Regatul Munților. Nimeni nu merge la munte.

Starling încuviință din cap.

– Am înțeles că soldații regelui au obligat două barje și echipajele lor să treacă lacul acum o săptămână. Apa a adus la mal cadavre de pe una din ele, dacă nu de pe amândouă. Oameni și cai. Nimeni nu știe dacă

soldaţii au ajuns pe ţărmul celălalt sau nu. Totuşi – zâmbi satisfăcută şi se apropie de mine coborând vocea – eu cunosc un grup hotărât să plece la munte.

– Cine?

Nu-mi răspunse imediat.

– Călăuze, îmi spuse în şoaptă.

– Călăuze? am întrebat prudent.

Era logic. Cu cât existau mai multe restricţii privitoare la negoţ, cu cât devenea mai profitabil pentru cei care se ocupau cu el. Întotdeauna vor exista oameni care să-şi rişte viaţa pentru câştig.

– Da. Dar nu de asta te-am căutat. Fitz, probabil ai auzit că regele Regal a venit la Lacul Albastru. E o minciună, vrea să te atragă într-o cursă.

– Ştiam asta, i-am zis pe un ton calm.

– De la cine? se interesă cu voce domoală, dar am văzut cât de supărată era că aflasem adevărul înainte să mi-l spună ea.

– Mi-a şoptit o păsărică, i-am răspuns, făcând pe superiorul. Ştii cum e, noi, ăştia cu Har, pricepem limba animalelor.

– Serios? mă întrebă cu naivitate de copil.

Am ridicat din sprânceană.

– Pentru mine ar fi mai interesant să aflu de unde ştii tu.

– Ne-au urmărit ca să ne ia la întrebări. Pe toţi cei din caravana lui Madge pe care i-au găsit.

– Şi?

– Şi ce poveşti le-am mai zis! După spusele lui Creece, s-au pierdut nişte oi pe drum, au fost târâte

noaptea fără niciun pic de zgomot. Iar când Tassin a povestit despre seara în care ai încercat s-o violezi, a zis că numai atunci a observat că ai unghii negre ca ghearele de lup şi-ţi lucesc ochii pe întuneric.

– N-am încercat s-o violez niciodată! am strigat, apoi m-am liniştit, când băiatul de serviciu se întoarse către noi mirat.

Starling se lăsă pe spate în scaun.

– Dar aşa de frumos a povestit, de mi-au dat lacrimile. I-a arătat Vrăjitorului cu Meşteşug semnul de pe obraz pe care i l-ai lăsat cu ghearele şi-a spus că n-ar fi scăpat niciodată de tine dacă n-ar fi fost omagul care creştea din întâmplare în preajmă.

– Mi se pare că pe Tassin ar trebui s-o urmăreşti, nu pe mine, dacă vrei să compui un cântec, am bodogănit scârbit.

– A, dar povestea mea a fost şi mai şi, rosti ea, apoi scutură din cap către băiatul care se apropiase de noi. Împinse talerul la o parte şi scrută încăperea. Se aglomera. Am o cameră sus. Putem vorbi mai în linişte acolo.

A doua masă mi-a umplut, în sfârşit, burta. Şi mi-era cald. Ar fi trebuit să stau cu ochii-n patru, dar mâncarea şi căldura m-au moleşit. Am încercat să-mi adun gândurile. Oricine ar fi fost contrabandiştii, îmi ofereau speranţa de a ajunge în Regatul Munţilor. Singura pe care mi-am permis-o în ultima vreme. Aşa că am acceptat invitaţia lui Starling cu o scurtă înclinare a capului şi-am urmat-o cu coşul în braţe.

Camera era curată şi caldă. Patul avea saltea din pene şi pături de lână. Un urcior de lut cu apă şi-un lighean stăteau pe un suport de lângă pat. Starling aprinse câteva lumânări şi goni umbrele în colţuri. După aceea, îmi făcu semn să intru. Când trase zăvorul, m-am aşezat pe scaun. Ciudat cum o cameră simplă şi îngrijită mi se părea un lux. Cântăreaţa se aşează pe pat.

– Ziceai că n-ai mai mulţi bani decât mine, am remarcat.

– Pe-atunci n-aveam. Dar, de când am venit la Lacul Albastru, am fost chemată să cânt de mai multe ori. Mai ales de când s-au găsit cadavrele gărzilor.

– Păi, cum? am întrebat pe un ton glacial.

– Sunt menestrel, replică ea. Şi am fost de faţă când l-au ridicat pe bastardul cu Har. Crezi că nu ştiu să spun povestea destul de bine ca să câştig un ban, doi?

– Aha, pricep. Am cugetat la vorbele ei şi-am întrebat: Deci de la tine ştie lumea că-mi lucesc ochii şi am colţi?

Pufni dispreţuitor.

– Bineînţeles că nu. Un cântăreţ de balade de la colţul străzii a venit cu prostia asta. Tăcu, zâmbind mai mult pentru sine. Dar recunosc că le-am mai înflorit şi eu. În povestea mea, bastardul lui Chivalry era numai muşchi şi s-a luptat ca un taur, ca un bărbat în plină tinereţe, în ciuda braţului rănit de sabia regelui Regal. Iar deasupra ochiului stâng are o şuviţă albă, lată cât palma de bărbat. Trei gărzi au fost nevoite să-l ţină, şi el tot nu s-a dat bătut, nici atunci când şeful lor l-a pocnit atât de tare, de i-a spart dinţii.

Starling tăcu și așteptă. Văzând că nu spun nimic, își drese glasul și adăugă:

– Ai putea să-mi mulțumești că te-am descris în așa fel încât să nu fii atât de ușor de recunoscut pe stradă.

– Mulțumesc. Cred. Cum au reacționat Creece și Tassin?

– Au aprobat întruna din cap. N-am făcut decât să le întăresc povestea, vezi?

– Văd. Dar tot nu mi-ai spus de unde ai aflat de capcană.

– Ne-au oferit bani, să te trădăm în caz că iei legătura cu vreunul din noi. Creece a vrut să știe câți. Fusesem duși în salonul personal al regelui ca să ni se pună întrebări. Ca să ne credem importanți, bănuiesc. Ni s-a spus că Regal se simte obosit după călătoria lungă și se odihnește chiar în odaia alăturată. Cât am stat acolo, a ieșit din ea un servitor cu mantia și bocancii regelui murdari de noroi. Bocancii erau imenși.

– Știi cât de mari sunt bocancii regelui?

Nu se înșela. Regal avea mâini și picioare mici și se lăuda cu ele mai mult decât cucoanele de la Curte.

– Eu n-am fost niciodată la Curte, dar cei de neam mai ales din turnul nostru s-au dus la Buckkeep de câteva ori. Au vorbit mult despre frumusețea prințului celui mai tânăr, manierele și părul lui negru și cârlionțat. De picioarele lui îngrijite și de cât de frumos dansa din ele. Scutură din cap. Am știut că nu el era în camera aceea. Restul a fost ușor de ghicit. Prea veniseră la Lacul Albastru imediat după uciderea gărzilor. Veniseră după tine.

– Poate, am cedat eu. Starling mi se părea acum foarte inteligentă. Spune-mi mai multe despre contrabandiști. Cum de-ai auzit de ei?

Clătină din cap zâmbind.

– Dacă închei târgul cu ei, îl închei prin mijlocirea mea. Și voi face și eu parte din el.

– Cum ajung ei la munte?

Starling mă privi.

– Dacă ai fi contrabandist, le-ai spune și altora pe ce drum o iei? Ridică din umeri. Bârfele zic că au ei drumul lor peste râu. Unul vechi. Știu că mai demult a existat un drum negustoresc care mergea în susul râului și apoi îl tăia de-a curmezișul. Nu s-a mai folosit pentru că râul devenise imprevizibil. De la incendiile de anul trecut, se revarsă în fiecare an. Dacă nu se revarsă, atunci își schimbă albia. Așa că negustorii au ajuns să se bazeze mai mult pe bărci decât pe un pod care când e, când nu e sigur de trecut. Își duse degetul mare în gură. Cred că a existat odată un pod în susul râului, dar, după ce l-a luat apa de patru ori la rând, nimeni nu s-a mai obosit să-l reconstruiască. Mi s-a spus că vara circulă un bac care traversa cândva râul peste iarnă. În anii când îngheța apa. Poate speră să înghețe și anul acesta. După părerea mea, când negoțul se oprește într-un loc, începe într-altul. Se va găsi o cale de trecut dincolo.

M-am încruntat.

– Nu. Trebuie să existe alt drum spre munți.

Starling se arătă ușor jignită că mă îndoiam de ea.

– N-ai decât să întrebi şi tu. Cine ştie, poate-ţi va plăcea să stai în tovărăşia gărzilor regale care patrulează peste tot pe malul apei. Dar cei mai mulţi te vor sfătui să aştepţi până la primăvară. Unii îţi vor spune că, dacă vrei să ajungi la munte iarna, nu aici e locul de plecare. Ai putea merge în sud, ocolind tot Lacul Albastru. Acolo sunt mai multe drumuri spre Regatul Munţilor, chiar şi iarna.

– Până ajung în sud, se face primăvară. Aş ajunge la fel de repede ca aşteptând aici.

– Am auzit şi asta, se lăudă Starling.

M-am aplecat în faţă şi mi-am prins capul în mâini. *Vino la mine.*

– Nu există mijloace mai apropiate, mai uşoare de a trece lacul ăsta afurisit?

– Nu. Dacă ar exista, n-ar mai infecta gărzile malul de la un capăt la altul.

Nu aveam altă soluţie.

– Unde-i găsesc pe contrabandiştii ăştia?

Starling zâmbi larg.

– Mâine te voi duce la ei, îmi promise. Se ridică şi se întinse. Dar în seara asta trebuie să merg la Acul Aurit. N-am cântat încă la hanul acela, dar m-au invitat ieri. Am auzit că muşteriii de acolo sunt foarte generoşi cu menestrelii.

Îşi luă harpa bine învelită.

– Şi eu trebuie să-mi văd de drum, i-am spus politicos.

– De ce nu dormi aici? Sunt mai puţine şanse să fii recunoscut şi mai puţini viermi în cameră. Colţul

gurii i se arcui într-un zâmbet. Dacă aş fi vrut să te vând Gărzii Regale, aş fi făcut-o de mult. După cât eşti de singur, FitzChivalry, ai face bine să ai încredere în cineva.

Când îmi rosti numele, un fior îmi răscoli sufletul.

– De ce? am întrebat-o, cu toate acestea. De ce mă ajuţi? Şi nu-mi mai spune că speri într-un cântec pe care poate nu-l vei compune niciodată.

– Asta arată cât de puţin îi cunoşti pe menestreli, veni răspunsul ei. Nimic nu-i atrage mai mult decât un cântec. Dar cred că e vorba de mai mult. Nu, nu cred. Ştiu sigur. Se uită fix în ochii mei. Am avut un frăţior, Jay. Era soldat şi-a fost trimis în Turnul de pe Insula Cornului. Te-a văzut luptând în ziua în care au venit piraţii. Râse scurt. De fapt, ai călcat peste el. Ţi-ai înfipt toporul în piratul care tocmai îl doborâse. Şi te-ai avântat mai departe în focul bătăliei, fără să arunci măcar o privire înapoi către el. Mă privi cu colţul ochiului. De-asta cânt „Lupta de pe Insula Cornului" altfel decât ceilalţi menestreli. Mi-a povestit-o fratele meu, deci cânt aşa cum te-a văzut el. Ca pe un erou. I-ai salvat viaţa.

Întoarse brusc ochii de la mine.

– Cel puţin o vreme. A murit mai târziu, luptând pentru Buck. Dar cât a mai trăit, a fost datorită toporului tău.

Îşi luă mantaua pe umeri.

– Rămâi aici, îmi spuse. Odihneşte-te. Mă întorc târziu. Poţi să dormi în pat până atunci, dacă vrei.

Se strecură pe uşă fără să aştepte răspunsul meu. Am rămas cu ochii la uşa închisă. FitzChivalry. Erou. Simple cuvinte. Dar mă simţeam de parcă Starling m-ar fi străpuns cu lancea şi s-ar fi scurs o otravă din mine, iar acum mă puteam vindeca. Un sentiment nemaipomenit. Culcă-te, m-am sfătuit. În sfârşit, simţeam că pot dormi.

14
CONTRABANDIŞTI

Puţine spirite sunt atât de libere ca ale menestrelilor ambulanţi, cel puţin în cele Şase Ducate. Dacă un menestrel e destul de talentat, poate cere să se suspende toate regulile de conduită pentru el. Li se îngăduie să pună cele mai indiscrete întrebări, graţie meseriei lor. Aproape fără excepţie, menestrelul poate fi primit cu ospitalitate oriunde, la masa regelui sau în cel mai sărac bordei. Menestrelii rareori se căsătoresc de tineri, deşi nu e neobişnuit să aibă copii. Aceştia nu vor fi niciodată stigmatizaţi drept bastarzi, iar adesea sunt crescuţi şi învăţaţi pentru a deveni menestreli ei înşişi. De la menestreli te poţi aştepta să se căsătorească cu haiduci şi răzvrătiţi, dar şi cu nobili şi negustori. Sunt purtători de mesaje, aduc veşti şi păstrează în memoria lor multe învoieli şi promisiuni. Cel puţin aşa stau lucrurile în vremuri de pace şi belşug.

Starling s-a întors atât de târziu, încât Burrich ar fi zis că-i foarte de dimineaţă. Am deschis ochii în clipa în care a pus mâna pe zăvor. M-am dat jos din

pat imediat ce-a intrat, m-am învelit în manta și m-am culcat pe jos.

– FitzChivalry, mă salută ea amețită.

Respirația îi mirosea a vin. Își scoase mantaua umedă, se uită la mine chiorâș, apoi mă acoperi cu ea, ca nu cumva să-mi fie frig doar cu a mea. Am închis ochii.

Își scoase hainele și le trânti pe podea în spatele meu, fără să se jeneze că sunt și eu acolo. Am auzit cum se lasă patul când se aruncă în el.

– Mmm... E cald încă, șopti cuibărindu-se pe pernă și pe sub pături. Mă simt vinovată că ți-am luat locul.

Vina se vede că n-o ardea prea tare, pentru că am auzit-o respirând adânc și regulat în câteva minute. I-am urmat exemplul.

M-am trezit foarte devreme și-am părăsit hanul. Starling nici n-a simțit când am ieșit din cameră. Am mers până când am găsit o baie publică. Era pustie la ora aceea matinală; a trebuit să aștept să se încălzească apa din cadă. Când s-a încălzit, m-am dezbrăcat și-am intrat în ea cu grijă. M-am lăsat pe spate în apa fierbinte, în liniște, și-am căzut pe gânduri.

Nu-mi plăcea să mă amestec cu contrabandiștii. Nu-mi plăcea să fiu legat de Starling. Dar nu vedeam altă soluție. Habar n-aveam cum i-aș putea mitui să mă ia și pe mine cu ei. Banii nu-mi ajungeau. Cercelul lui Burrich? Am refuzat să iau în calcul ideea. Vreme lungă, am stat în apă caldă până la bărbie și-am tot refuzat să mă gândesc la ea. *Vino la mine.* Voi găsi altă cale, mi-am jurat. Voi găsi alta. Mi-am adus

aminte cum m-am simțit la Tradeford, când m-a salvat Verity. Explozia aceea de Meșteșug îl secătuise. Nu știam în ce situație era, doar că nu ezitase să-și folosească puterile de dragul meu. Iar dacă aveam de ales între inelul lui Burrich și Verity, îl alegeam pe Verity. Nu pentru că mă chemase, nici pentru că m-ar fi obligat jurământul făcut tatălui său. Pentru el însuși.

M-am ridicat și-am lăsat apa să se scurgă pe mine. M-am uscat, am irosit câteva minute încercând să-mi aranjez barba, apoi am renunțat, pentru că făcusem o treabă de mântuială, și m-am întors la Capul de Mistreț. Am avut un singur moment de spaimă pe drumul înapoi. A trecut pe lângă mine o căruță, nu alta decât a păpușarului Dell. Mi-am văzut de drum cu pași iuți, iar tânărul păpușar n-a dat semne că m-ar fi recunoscut. Totuși, m-am bucurat când am ajuns la han și-am intrat.

Am găsit o masă în colț, lângă foc, și l-am rugat pe băiatul care servea să-mi aducă o cană de ceai și o franzelă proaspătă. Pâinea s-a dovedit a fi un aluat de Farrow plin cu semințe, nuci și fructe. Am mâncat încet, așteptând să coboare Starling. Eram nerăbdător să-i cunosc pe contrabandiști, dar ezitam încă să mă las pe mâna ei. Pe măsură ce treceau orele dimineții, l-am surprins pe băiatul care servea că se uită la mine chiorâș. A treia oară i-am susținut privirea până când s-a înroșit brusc și-a întors capul. Am ghicit motivul pentru care mă fixa. Petrecusem noaptea în camera lui Starling și, fără îndoială, se întreba ce i-o fi venit să-și împartă odaia cu un vabagond. Dar tot nu

m-am liniştit. Imediat se făcea de prânz. M-am ridicat şi-am urcat scările până la uşa lui Starling.

Am bătut încet şi-am aşteptat. A trebuit să bat încă o dată, mai tare, până când am primit un răspuns somnoros. Starling veni la uşă, o crăpă şi-mi făcu semn să intru, printre căscaturi. Purta numai pantalonii mulaţi şi o tunică prea mare, pe care tocmai o îmbrăcase. Părul negru şi ondulat i se încâlcea peste faţă. Se trânti pe marginea patului, clipind. Am închis uşa şi-am tras zăvorul.

– O, ai făcut baie, remarcă şi căscă din nou.

– Chiar aşa de bine se vede? am replicat morocănos. Încuviinţă prietenoasă.

– M-am trezit o dată şi-am crezut că m-ai lăsat aici. Dar nu m-am îngrijorat. Ştiam că n-ai cum să dai de ei fără mine. Se frecă la ochi şi mă studie mai atent. Ce s-a întâmplat cu barba ta?

– Am încercat s-o aranjez. N-am prea reuşit.

Mă aprobă scuturând din cap.

– Dar a fost o idee bună, mă încurajă. N-ai mai arăta ca un sălbatic. Şi nu te-ar mai recunoaşte Creece, Tassin sau altcineva din caravană. Te-ajut eu. Stai pe scaunul ăla. Şi trage obloanele, să intre lumina.

M-am supus fără prea mult entuziasm. Se ridică de pe pat, se întinse şi se frecă iar la ochi. Îşi luă câteva minute să-şi dea cu apă pe faţă, apoi se pieptănă şi-şi prinse părul cu câteva clame mici. Îşi strânse tunica largă cu cureaua ca să-i dea o formă, apoi încălţă bocancii şi le legă şireturile. Se făcu prezentabilă în foarte scurt timp. Veni la mine, mă prinse de bărbie

şi-mi întoarse capul înainte şi înapoi în lumină, fără să-i fie ruşine. Eu nu puteam fi atât de dezinvolt ca ea.

– Întotdeauna roşeşti atât de uşor? mă întrebă râzând. Rareori vezi un bărbat din Buck atât de roşu în obraji. Cred că mama ta a avut pielea albă.

N-am ştiut ce să-i spun, aşa că am tăcut câtă vreme ea scormoni printre lucruri şi scoase o foarfecă mică. Lucră iute şi cu pricepere.

– Îl tundeam pe fratele meu, îmi spuse în timp ce mă aranja. Şi-i tundeam şi tatei barba, după moartea mamei. Maxilarul tău se curbează frumos sub tufa asta încâlcită. Ce-ai făcut, ai lăsat-o să crească în voie?

– Cred că da, m-am tulburat.

Foarfeca tăia chiar sub nasul meu. Starling se opri şi mă frecă pe faţă. Un pumn zdravăn de cârlionţi negri căzură pe podea.

– Nu vreau să mi se vadă cicatricea, am avertizat-o.

– Nu se va vedea, mă asigură. Dar vei avea şi tu buze şi gură, nu doar o gaură în mustaţă. Ridică bărbia. Aşa. Ai o lamă?

– Numai cuţitul, am recunoscut agitat.

– Atunci o să ne descurcăm cu el, mă linişti.

Se duse la uşă, o deschise larg şi urlă cu glasul ei puternic de menestrel după băiatul de serviciu să-i aducă apă fierbinte. Şi ceai. Şi pâine şi nişte felii de costiţă. Când reveni, lăsă capul pe-o parte şi mă privi critic.

– Hai să-ţi tundem şi părul, propuse. Scoate-ţi basmaua.

Mă mişcam prea încet pentru ea. Păşi în spatele meu, îmi smulse basmaua şi-mi eliberă părul din fâşia

de piele care-l strângea. Desfăcut, îmi ajunse până la umeri. Starling mi-l aduse în față cu pieptenul.

– Ia să vedem, murmură, în timp ce eu strângeam din dinți, pentru că mă trăgea.

– Ce propui? am întrebat-o, dar deja cădeau șuvițe pe jos.

Indiferent ce hotărâre luase, o transforma repede în realitate. Aduse alte șuvițe în față, le tăie drept deasupra sprâncenelor, trecu pieptenele prin restul de păr de câteva ori și tăie în dreptul maxilarului.

– Așa, acum aduci puțin mai mult a negustor din Farrow. Înainte știa oricine că ești din Buck. Ai tenul deschis la culoare, ca locuitorii de acolo, dar erai tuns și îmbrăcat după moda din Farrow. Acum, până nu deschizi gura, nimeni nu va ști de unde te tragi.

Se gândi puțin, apoi mai tunse un pic pe la frunte. Își căută prin lucruri și-mi dădu o oglindă.

– Șuvița albă se vede mult mai puțin acum.

Avea dreptate. Tăiase scurt majoritatea firelor albe și le acoperise cu șuvițe negre. Barba mi se aranja și ea frumos pe față. Am mormăit aprobator. Se auzi o bătaie în ușă.

– Lasă-le afară! strigă Starling.

Așteptă câteva minute, apoi aduse înăuntru dejunul și apa caldă. Se spălă și-mi sugeră să-mi ascut bine cuțitul cât mănâncă. Am făcut ce mi-a spus, întrebându-mă, în timp ce ascuțeam lama, dacă mă simțeam măgulit sau iritat de faptul că-mi schimbase înfățișarea. Începea să-mi amintească de Patience.

Veni mestecând şi-mi luă cuţitul din mână. Înghiţi, apoi spuse:

– Vreau să dau formă bărbii. Va trebui s-o întreţii, n-am de gând să te bărbieresc toată ziua, mă avertiză. Acum umezeşte-ţi bine faţa.

Mă cuprinse o agitaţie şi mai mare când începu să învârtă cuţitul, mai ales că lucra cu el pe la gât. Dar, când termină şi-mi dădu oglinda, am rămas uimit de schimbare. Îmi tăiase barba în aşa fel încât să-mi contureze numai maxilarul şi obrazul. Părul tuns drept deasupra frunţii îmi adâncea expresia ochilor. Cicatricea de pe obraz se vedea, însă urma linia mustăţii şi ieşea mai puţin în evidenţă. Mi-am mângâiat uşor barba, încântat că rămăsese atât de puţin din ea.

– Mă schimbă foarte mult, am remarcat.

– Arăţi mult mai bine. Mă îndoiesc că Dell sau Creece te-ar mai recunoaşte. Hai să scăpăm de astea.

Adună restul de păr, deschise fereastra şi-l aruncă în vânt, apoi închise geamul şi se şterse pe mâini.

– Mulţumesc, am spus stânjenit.

– Cu plăcere. Se uită prin cameră şi-i scăpă un oftat. O să-mi fie dor de patul ăsta.

Se apucă de împachetat cu repeziciune. Mă surprinse privind-o şi zâmbi.

– Când eşti menestrel rătăcitor, înveţi să împachetezi repede şi bine. Aruncă şi ultimul obiect în boccea, apoi o legă şi-o azvârli pe umăr. Aşteaptă-mă la scările din spate, îmi porunci, până mă duc să închei socotelile.

M-am supus, dar am stat cam mult după ea în frig şi-n vânt. În cele din urmă, apăru roşie în obraji, gata să înceapă ziua. Se întinse ca o pisică.

– O luăm pe-aici, îmi spuse.

Crezusem că va trebui să merg mai încet ca să ţină ritmul cu mine, dar ni se potriveau paşii. În timp ce părăseam cartierul negustorilor şi ne îndreptam spre periferia de la nord, îmi aruncă o privire şi spuse:

– Arăţi altfel astăzi. Şi nu doar datorită tunsorii. Ai luat o hotărâre.

– Da, am recunoscut.

– Foarte bine, îmi zise şi mă luă călduros de braţ. Sper că te-ai hotărât să ai încredere în mine.

M-am uitat şi eu la ea, dar în tăcere. Râse şi rămase la braţul meu.

Străzile pavate cu lemn din cartierul negustorilor dispărură repede şi ne-am pomenit că trecem pe lângă şiruri de case înghesuite una într-alta, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de frig. Vântul ne bătea aspru din faţă pe uliţele pietruite care, până la urmă, se transformară în poteci mocirloase ce duceau la mici gospodării. Drumul era brăzdat şi noroios din cauza ploilor din ultima vreme. Măcar în ziua aceea nu ploua, în ciuda mugetelor vântului.

– Mai avem mult de mers? am întrebat, într-un sfârşit.

– Nu sunt sigură. Pur şi simplu mă iau după ce mi-au spus alţii. Caută trei bolovani puşi unul peste altul la marginea drumului.

– De fapt, ce ştii despre contrabandiştii ăştia?

Ridică din umeri cam prea indiferentă.

– Că merg la munte când nimeni altcineva nu mai merge. Şi iau pelerini cu ei.

– Pelerini?

– Sau cum vrei tu să le spui.

– Se duc să se închine la altarul Edei, în Regatul Munţilor. Şi-au plătit drumul pe o barjă astă-vară, dar Garda Regală a confiscat toate barjele şi-a închis graniţele cu regatul. De atunci pelerinii sunt blocaţi în Lacul Albastru şi tot încearcă să găsească o cale de a-şi continua călătoria.

Am ajuns la cei trei bolovani suprapuşi şi la o potecă buruienoasă care străbătea o pajişte presărată cu pietre şi rugi şi înconjurată de un gard din stâlpi şi pietroaie. Câţiva cai păşteau amărâţi. Am observat curios că aparţineau unei rase de munte, mici şi pătaţi. O căsuţă se afla mai încolo, mult retrasă de la drum. Era clădită din piatră de râu şi mortar şi avea acoperiş din brazde de iarbă, la fel ca acaretul din spate. Din horn se înălţa un fuior subţire, iute împrăştiat de vânt. Un bărbat stătea pe gard şi cioplea. Ridică ochii spre noi şi trase imediat concluzia că nu suntem periculoşi. Nu se legă de noi când am trecut pe lângă el şi ne-am îndreptat spre uşa căsuţei. Chiar în faţa ei, nişte porumbei graşi gângureau făloşi în porumbar. Starling bătu la uşă, dar îi răspunse un bărbat care apăru de după colţul casei. Avea păr castaniu aspru şi ochi albaştri şi purta haine de fermier. Căra o găleată plină-ochi cu lapte cald.

– Pe cine căutaţi? ne întrebă.

– Pe Nik, răspunse Starling.

– Nu cunosc niciun Nik.

Bărbatul deschise uşa şi intră în casă. Starling îl urmă curajoasă, eu, mai puţin încrezător. Aveam sabia la şold. Mi-am apropiat mâna de mâner, însă nu l-am atins. Nu voiam să provoc pe nimeni.

Înăuntru ardea focul. Fumul ieşea pe coş, dar scăpa şi în casă. Un băiat şi un ied pătat împărţeau o saltea de paie dintr-un colţ. Băiatul ne privi cu ochi albaştri mari, dar nu spuse nimic. De căpriori atârnau jamboane şi coaste afumate. Bărbatul duse găleata la o masă pe care o femeie tăia nişte rădăcini mari şi galbene. Aşează găleata lângă ele şi se întorse încet spre noi.

– Cred că aţi greşit casa. Încercaţi puţin mai jos. Nu la următoarea, acolo stă Pelf. Poate la cea de după ea.

– Vă mulţumim frumos. Aşa vom face.

Starling le zâmbi tuturor şi porni spre uşă.

– Vii, Tom? mă chemă.

Am salutat politicos din cap şi am urmat-o. Am ieşit din casă şi-am luat-o în sus, pe potecă. După ce ne-am îndepărtat binişor, am întrebat:

– Şi-acum ce facem?

– Nu sunt sigură. Din câte-am auzit, mergem la casa lui Pelf şi întrebăm de Nik.

– Din câte-ai auzit?

– Doar nu crezi că-i cunosc personal pe contrabandişti? Am fost la baia publică. Două femei stăteau de vorbă în timp ce se spălau. Făceau parte din grupul de pelerini aflaţi în drum spre Regatul Munţilor. Una se plângea că era ultima lor şansă să facă baie până cine ştie când, iar cealaltă zicea că nu-i pasă,

dacă pleacă, în sfârșit, din Lacul Albastru. Pe urmă una i-a spus celeilalte unde e locul de întâlnire cu contrabandiștii.

N-am mai zis nimic, dar probabil că se ghicea totul pe fața mea, pentru că Starling mă întrebă indignată:

– Ai tu o idee mai bună? Ori îi găsim, ori nu.

– S-ar putea să-i găsim ca să ne pomenim cu gâturile tăiate.

– Atunci întoarce-te în oraș și descurcă-te tu mai bine.

– Cred că, dacă am proceda așa, bărbatul din spatele nostru s-ar convinge că suntem iscoade și nu s-ar rezuma să ne urmărească. Hai să mergem la Pelf și să vedem ce se întâmplă acolo. Nu, nu te uita în urmă.

Ne-am întors la drum și am plecat spre ferma următoare. Vântul se întețise și prevestea zăpadă. Dacă nu-l găseam repede pe Nik, ne aștepta un drum lung, pe frig, înapoi în oraș.

Cineva se îngrijise odată de ferma aceea. Crescuseră mesteceni argintii de-o parte și de alta a potecii. Acum aduceau cu niște sperietoare de ciori, cu crengi lungi și despuiate, cu coaja roasă de vânt. Câțiva, mai rezistenți, își scuturau frunzele ca niște bănuți galbeni. Pășunea și ogoarele întinse fuseseră îngrădite, însă nu păștea nicio turmă pe ele. Câmpia năpădită de buruieni rămăsese necultivată și nu smulsese nimeni ciulinii de pe pășune.

– Ce s-a întâmplat cu pământul? am întrebat când am trecut pe lângă întinderea pustie.

– Ani la rând de secetă. Apoi o vară de incendii. Dincolo de fermele acestea, malul a fost cândva

acoperit de păduri de stejar și pășuni. Fermele de aici creșteau vaci de lapte. Dar mai încolo, caprele gospodarilor alergau pe pajiștile libere și hărăgarii râmau pe sub stejari după ghindă. Am auzit că găseai vânat din belșug. Pe urmă au izbucnit focurile. Au ars mai mult de-o lună, nici nu puteai respira, și malul râului s-a înnegrit de cenușă. Nu s-au făcut scrum doar pădurile și luncile sălbatice, scânteile zburătoare au aprins și fânul de pe câmp, și casele. După ani și ani de secetă, râul rămăsese doar o panglică subțire. Nu aveai unde să te ascunzi de văpăi. Iar după foc au venit alte zile de arșiță. Însă vânturile au purtat cu ele și praful, și cenușa. Pâraiele s-au îmbâcsit. Atât a bătut vântul, până când, în sfârșit, s-au pornit ploile de toamnă. Toată apa pentru care s-a rugat lumea ani de zile a venit deodată. I-a potopit. Iar când s-au retras apele, a rămas ce vezi acum. Un sol pietros, spălat de puhoaie.

– Am auzit și eu despre asta.

O discuție veche, cineva – să fi fost Chade? – îmi spusese că oamenii dădeau vina pe rege pentru toate, chiar și pentru secetă și incendii. Pentru mine nu însemnase mare lucru atunci, dar pentru fermieri trebuie să fi fost sfârșitul lumii.

Casa amintea de-o mână harnică și vremuri bune. Avea două caturi, era din lemn, dar vopseaua se scorojise de mult. Obloanele erau închise bine la catul de sus. Am văzut două hornuri de-o parte și de alta a acoperișului, dar unul stătea să cadă. Din celălalt ieșea fum. În fața ușii, o fată mângâia porumbelul cenușiu și gras care i se cocoțase pe mână.

– Bună ziua, ne salută ea cu voce plăcută, când ne-am apropiat.

Purta o tunică de piele peste o cămaşă largă de lână, pantaloni, tot de piele, şi bocanci. I-am dat vreo doisprezece ani şi-am ghicit că se înrudeşte cu locuitorii din casa cealaltă după culoarea ochilor şi-a părului.

– Bună ziua, îi răspunse Starling. Îl căutăm pe Nik.

Fata scutură din cap.

– N-aţi nimerit bine. Nu-i niciun Nik aici. Asta-i casa lui Pelf. Poate că ar trebui să căutaţi mai jos.

Ne zâmbi. Pe faţa ei am citit doar uimire. Starling îmi aruncă o privire nesigură. Am luat-o de braţ.

– Am fost îndrumaţi prost. Hai să ne întoarcem în oraş şi să încercăm altă dată.

În clipa aceea nu speram altceva decât să scăpăm de-acolo teferi.

– Dar... protestă Starling derutată.

Am avut un moment de inspiraţie.

– Sst! Am fost avertizaţi că pe oamenii aceştia nu trebuie să-i iei în zeflemea. Pasărea trebuie să se fi rătăcit ori a prins-o şoimul. Nu mai e nimic de făcut astăzi aici.

– O pasăre? se grăbi fata să întrebe cu glas piţigăiat.

– Un porumbel, atâta tot. La revedere! Am cuprins-o cu braţul pe Starling şi-am răsucit-o ferm. N-am vrut să te deranjăm.

– Al cui porumbel?

M-am uitat în ochii fetei.

– Al unui prieten de-al lui Nik. Lasă, nu-ţi face griji. Hai, Starling.

– Staţi! strigă fata. Fratele meu e în casă. Poate că-l cunoaşte el pe Nik ăsta.

– Nu vreau să-l deranjez.

– Niciun deranj.

Porumbelul îşi deschise aripile când fata arătă cu mâna spre uşă.

– Haideţi înăuntru să vă încălziţi puţin.

– E o zi friguroasă, am recunoscut. M-am întors către cioplitor tocmai când se ivea din spatele şirului de mesteceni. Poate că ar trebui să intrăm cu toţii.

– Poate, spuse fata şi zâmbi când văzu stinghereala celui care ne urmărea.

Am intrat într-un coridor gol. Podeaua din lemn, frumos incrustată, era roasă şi nu mai fusese unsă de multă vreme. Spaţiile mai deschise la culoare de pe perete arătau unde atârnaseră cândva tablouri şi tapiserii. Un şir de trepte duceau la etaj. Nu se vedea nicio lumină, în afară de cea care pătrundea prin ferestrele groase. Nu bătea vântul, dar nici prea cald nu era.

– Aşteptaţi aici, ne spuse fata şi intră într-o cameră din dreapta, închizând bine uşa după ea.

Starling stătea puţin prea aproape de mine decât aş fi vrut. Cioplitorul ne privea inexpresiv. Ea deschise gura să spună ceva, dar i-am făcut semn să tacă. Vru să mă ia de braţ. M-am prefăcut că mă jeneză bocancul şi m-am aplecat să-l aranjez. Când m-am îndreptat de spate, m-am răsucit şi-am trecut-o pe Starling în stânga mea. Mă prinse imediat de braţ. Uşa se deschise după multă vreme. Apăru un bărbat înalt, cu păr castaniu şi ochi albaştri, îmbrăcat în piele, ca fata. La

centură îi atârna un cuțit foarte lung. Fata se ivi în spatele lui, bosumflată. O mustrase, așadar. Bărbatul se încruntă la noi și ne întrebă:

– Care-i treaba?

– Greșeala mea, domnule, am răspuns pe dată. Căutam pe cineva numit Nik, dar e limpede că am greșit casa. Ne cerem iertare, domnule.

Bărbatul vorbi șovăitor:

– Un prieten de-al meu are un verișor pe nume Nik. I-aș putea transmite un mesaj de la voi, să zicem.

Am strâns-o pe Starling de mână ca să tacă.

– Nu, nu, n-am vrea să te deranjăm. Dacă nu cumva ne poți spune unde îl găsim pe Nik.

– I-aș putea transmite un mesaj, se oferi bărbatul a doua oară, deși altceva trăda glasul lui.

Mi-am scărpinat barba și-am chibzuit puțin.

– Am un prieten al cărui văr a vrut să trimită un lucru pe malul celălalt al râului. Auzise că Nik ar ști pe cineva care să i-l ducă. Prietenul i-a promis vărului său că va trimite o pasăre, ca să-l anunțe pe Nik că venim. Pentru bani, desigur. Asta a fost tot, o problemă neînsemnată.

Bărbatul încuviință ușor din cap.

– Am auzit că sunt oameni pe-aici care fac astfel de lucruri. E-o treabă primejdioasă, da, o trădare. Ar plăti cu capul dacă i-ar prinde Garda Regală.

– Așa este, l-am aprobat imediat. Dar mă îndoiesc că vărul prietenului meu ar face afaceri cu oameni care se lasă prinși. De-asta voia să vorbească cu Nik.

– Și cine v-a trimis aici să-l căutați pe Nik ăsta?

– Am uitat, am spus indiferent. Mă tem că mă pricep foarte bine să uit numele altora.

– Zău? întrebă gânditor bărbatul. Aruncă o privire spre sora lui și mișcă scurt din cap. Vreți un pic de rachiu?

– Ne-ar pica tare bine.

Am reușit să-mi scot brațul dintr-al lui Starling când am intrat în cameră. După ce se închise ușa, ea oftă la căldura plăcută. Pe cât de gol fusese coridorul, pe atât de plină era încăperea. Pe podea se întindeau covoare, iar pe pereți atârnau tapiserii. Masa grea de stejar susținea un sfeșnic în formă de creangă, cu lumânări albe. Un foc ardea în căminul uriaș, în fața căruia scaunele fuseseră așezate într-un semicerc. La ele ne pofti gazda. Luă sticla cu rachiu de pe masă când trecu pe lângă ea.

– Adu niște cești, îi ceru fetei cu glas poruncitor.

Ea nu se arătă jignită. I-am dat fratelui ei cam douăzeci și cinci de ani. Frații mai mari nu sunt cei mai blânzi eroi. Fata îi dădu porumbelul cioplitorului și-i făcu semn să iasă înainte de a pleca după cești.

– Așa. Și ce spuneai?

– De fapt, tu spuneai ceva, i-am amintit eu.

Se făcu liniște când se întoarse fata cu cestile. Bărbatul ni le împărți pe măsură ce le umplu și am ciocnit toți patru:

– În sănătatea regelui Regal!

– În sănătatea regelui meu, am propus, apoi am băut.

Rachiul era de calitate, Burrich l-ar fi apreciat.

– Regelui Regal i-ar plăcea să-i vadă pe cei ca prietenul nostru Nik atârnând în streang, sugeră bărbatul.

– Sau luptând în arena lui. Am oftat uşor. E o încurcătură la mijloc. Pe de-o parte, regele Regal îi ameninţă viaţa. Pe de alta, dacă nu s-ar fi interzis negoţul cu Regatul Munţilor, din ce-ar fi trăit Nik? Am auzit că de gospodăria familiei lui s-a ales praful.

Bărbatul înclină din cap compătimitor.

– Bietul Nik. Trebuie să trăiască şi el din ceva.

– Aşa cum spui, l-am aprobat. Şi, câteodată, pentru a supravieţui, trebuie să treacă râul, chiar dacă regele i-o interzice.

– Serios? Păi, asta-i cu totul altceva decât să trimită ceva pe malul celălalt.

– Nu chiar. Dacă Nik se pricepe la treaba asta, n-ar trebui să-l coste una mai mult decât cealaltă. Şi am auzit că se pricepe de minune.

– E cel mai bun, şopti fata cu mândrie.

Fratele ei îi aruncă o privire ameninţătoare.

– Şi ce-ar avea de oferit bărbatul ăsta ca să treacă apa? întrebă el cu glas scăzut.

– Ce-ar avea de oferit i-ar oferi direct lui Nik, am răspuns eu, tot mai încet.

Câteva clipe, bărbatul studie flăcările din cămin. Apoi se ridică şi-mi întinse mâna.

– Nik Holdfast[1]. Sora mea, Pelf.

– Tom, m-am prezentat.

– Starling, spuse şi prietena mea.

Nik ridică ceaşca.

---

[1] „Strângere fermă“ (n. tr.).

– Pentru târgul pe care-l discutăm, propuse el și am băut iar cu toții. Se așează și întrebă imediat: Vrei să vorbim deschis?

Am încuviințat.

– Cât de deschis se poate. Am auzit că treci un grup de pelerini peste granită, în Regatul Munților. Vrem să ne duci și pe noi.

– Pentru același preț, interveni calmă Starling.

– Nik, mie nu-mi place treaba asta, se vârî Pelf în vorbă pe neașteptate. Cuiva i-a umblat gura. Ți-am zis că nu trebuia să fim de acord cu primul lot. De unde știm că...

– Gura. Eu sunt cel care-și asumă riscurile, deci eu hotărăsc ce fac și ce nu fac. Tu n-ai altă treabă decât să stai aici și să te ocupi de gospodărie cât sunt eu plecat. Și vezi să nu-ți umble și ție gura. Se întoarse către mine. Un galben de fiecare, avans. Încă unul pe malul celălalt. Și încă unul la granița cu Regatul Munților.

– O! Prețul era exagerat. Nu putem...

Starling își înfipse unghiile în încheietura mea. Mi-am ținut gura.

– Nu mă vei convinge niciodată că pelerinii ți-au plătit atâta, rosti ea calmă.

– Au caii și căruțele lor. Și provizii de hrană. Nik lăsă capul pe-o parte. Dar voi păreți a fi oameni care călătoresc numai cu ce-au pe ei.

– Și suntem mult mai ușor de ascuns decât o căruță trasă de cai. Îți dăm un galben acum și unul la granița cu Regatul Munților. Pentru amândoi, îi oferi Starling.

Nik se propti de spătarul scaunului şi cugetă câteva momente. Ne mai turnă rachiu.

– Nu-i destul, spuse el cu părere de rău. Dar bănuiesc că mai mult nu aveţi.

Nu aveam nici atât. Am sperat că are Starling.

– Du-ne pe malul celălalt pe banii ăştia, am spus. De acolo, ne descurcăm singuri.

Starling îmi trase un picior pe sub masă. Vorbi de parcă mi s-ar fi adresat numai mie.

– Îi duce pe ceilalţi până la graniţă şi dincolo de ea. Putem şi noi să mergem cu ei până acolo. Se răsuci spre Nik. Va trebui să ne duci pe toţi până la munte.

Nik sorbi din rachiu. Oftă apoi adânc.

– Să văd banii, dacă nu vă supăraţi, înainte de a încheia târgul.

Am schimbat priviri cu Starling.

– Am vrea să vorbim puţin între noi, spuse ea cu glas liniştit. Dacă nu te superi.

Se ridică şi, prinzându-mă de mână, mă trase într-un colţ.

– Nu te-ai mai târguit niciodată? mă întrebă ea în şoaptă. Dai prea mult şi cedezi prea uşor. Câţi bani ai, de fapt?

Drept răspuns, mi-am golit săculeţul în palmă. Ea socoti monedele iute ca o coţofană la furat de grăunţe. Le cântări în palmă cu aer de cunoscătoare.

– Prea puţin. Credeam că ai mai mult. Ce-i aia?

Atinse cu degetul cercelul lui Burrich. L-am strâns în palmă înainte să mi-l ia.

– Ceva foarte important pentru mine.

– Mai important decât viaţa ta?

– Nu chiar, am recunoscut, dar aproape. L-a purtat tatăl meu, o vreme. Mi l-a dat un prieten bun de-al lui.

– Ei, dacă trebuie să te desparţi de el, mă voi asigura că n-o vei face pe degeaba.

Fără altă vorbă, se întoarse la Nik. Se aşeză, sorbi restul de rachiu dintr-o înghiţitură şi mă aşteptă. După ce m-am aşezat şi eu, i se adresă gazdei:

– Îţi dăm toţi banii pe care-i avem acum. Nu-i aşa de mult cât ceri. Dar la graniţă îţi voi da şi bijuteriile mele. Inele, cercei, tot ce am. Ce zici?

Nik clătină din cap.

– Nu-i destul. Eu risc să atârn în ştreang.

– Ce rişti? Dacă te descoperă cu pelerinii, te spânzură oricum. Banii de la ei compensează deja riscul pe care ţi-l asumi. Noi nu creştem primejdia, doar povara, şi sunt sigură că pe ea putem s-o acoperim.

Nik scutură iar din cap a şovăială. Starling se răsuci spre mine şi întinse palma.

– Arată-i-l, îmi ceru.

Mai să mi se facă rău când am deschis săculeţul şi-am scos cercelul.

– Acest giuvaier nu pare cine ştie ce la prima vedere, am rostit. Dacă nu ştii despre ce e vorba. Eu ştiu. Ştiu ce am şi cât merită. Merită toate necazurile pe care le-ai avea din cauza noastră.

Am culcat în palmă plasa fină de argint care învelea safirul. Pe urmă am prins cercelul de agăţătoare şi l-am ţinut în faţa flăcărilor vesele.

– Valoros nu e doar argintul ori safirul, ci și lucrătura. Privește cât de subțire e plasa de argint, cât de migălos e lucrată.

Starling atinse giuvaierul cu vârful degetelor.

– A fost cândva al viitorului regele Chivalry, precizează ea pe un ton respectuos.

– Banii se cheltuiesc mai ușor, comentă Nik.

Am ridicat din umeri.

– Dacă vrei să ai numai bani de cheltuit, atunci ai dreptate. Uneori, a deține un obiect îți aduce o satisfacție mai mare decât banii din buzunar. Când cercelul va fi al tău, dacă vei dori, îl vei putea vinde. Dacă aș încerca să-l vând eu acum, în pripă, aș obține numai o parte din cât valorează. Dar un om cu legăturile tale, și cu timp suficient să se târguiască, ar putea primi mult peste patru galbeni pe el. Totuși, dacă preferi, m-aș putea întoarce în oraș și...

Ochii lui Nik străluciră de lăcomie.

– Îl iau, cedă el.

– De cealaltă parte a râului, i-am precizat.

Mi-am pus cercelul în ureche, ca să-l vadă de câte ori se uită la mine, și-am continuat pe un ton cât se poate de oficial:

– Te angajezi să ne duci pe amândoi în siguranță pe malul celălalt al râului. Când ajungem acolo, cercelul e al tău.

– Și asta-i toată plata noastră, adăugă Starling calm. Dar îți lăsăm banii noștri până atunci. Chezășie.

– De acord. Să pecetluim învoiala.

Ne-am strâns mâinile.

– Când plecăm? am vrut să aflu.

– Când ne îngăduie vremea, spuse Nik.

– Mâine ar fi mai bine.

Se ridică încet.

– Mâine, zici? Ei, dacă mâine e vreme bună, atunci mâine plecăm. Acum mai am de rezolvat niște treburi, așa că voi să mă iertați. Dar Pelf se va ocupa de voi.

Am crezut că trebuie să ne întoarcem în oraș, dar Starling se târgui cu Pelf, cântecele ei pentru cina noastră și pentru o cameră peste noapte. Nu mă simțeam în largul meu să dorm printre străini, dar mi-am zis că e mai sigur decât drumul înapoi. Deși bucatele pregătite de Pelf nu erau la fel de gustoase ca acelea de la han cu o seară înainte, tot mi-au plăcut mai mult decât supa de cartofi cu ceapă. Am mâncat felii groase de jambon afumat, sos de mere și o prăjitură cu fructe, semințe și mirodenii. Pelf ne-a adus bere ca să ne alunece mai bine mâncarea pe gât și s-a așezat și ea la masă, vorbind de una-alta. Când am terminat, Starling îi cântă două cântece, dar eu de-abia îmi țineam ochii deschiși. Am cerut să mi se arate camera, iar cântăreața spuse că și ea e obosită.

Pelf ne conduse într-o cameră deasupra celei bogat mobilate a lui Nik. Fusese foarte frumoasă cândva, dar nu credeam să mai fi locuit cineva în ea de ani de zile. Fata aprinsese focul, dar tot era frig și aerul mirosea a stătut. Patul imens, cu saltea de pene, era protejat de draperii prăfuite. Starling strâmbă din nas și, imediat ce plecă Pelf, întinse păturile de pe el pe-o banchetă și-o mută lângă foc.

– În felul acesta, se aerisesc şi se încălzesc deodată, îmi explică ea, cu un aer cunoscător.

Eu trăsesem zăvorul şi cercetasem încuietorile de la fereastră şi obloanele. Păreau sigure. Eram prea obosit ca să mai spun ceva. Mi-am zis că mă moleşise berea băută după rachiu. Am tras un scaun şi-am blocat cu el uşa, sub privirile distrate ale lui Starling. Apoi m-am dus lângă foc, m-am cuibărit pe bancheta acoperită de pături şi mi-am întins picioarele la căldură. Mi-am scos bocancii ajutându-mă cu degetele de la picioare. Mâine voi fi pe drum către Regatul Munţilor...

Starling veni şi se aşeză lângă mine. La început, nu zise nimic. Apoi ridică un deget şi se jucă cu cercelul.

– Chiar a fost al lui Chivalry?

– O vreme.

– Şi ai renunţat la el ca să ajungi în Regatul Munţilor. El ce-ar spune?

– Habar n-am. Nu l-am cunoscut. Am scos un oftat neaşteptat. Din câte povesteşte lumea, a ţinut foarte mult la fratele lui mai mic. Nu cred că mi-ar purta pică dacă l-aş da ca să ajung la Verity.

– Atunci mergi, într-adevăr, să-l cauţi pe regele tău.

– Bineînţeles. N-am reuşit să-mi înăbuş căscatul. Nu mai avea rost să neg. Nu cred că a fost înţelept să pomeneşti de Chivalry în faţa lui Nik. Ar putea face legătura cu mine. M-am întors cu faţa la Starling. De-abia îi vedeam trăsăturile. Dar mi-e prea somn ca să-mi pese, am adăugat.

– Nu eşti obişnuit cu mugurul-extazului, râse ea.

– N-am tras pe nas droguri în seara asta.

– Erau în prăjitură. Ți-a zis fata că-i cu mirodenii.

– La asta s-a referit?

– Da. Asta înseamnă mirodenie în Farrow.

– Aha. În Buck înseamnă ghimbir. Sau lămâie.

– Știu. Se sprijini de mine și oftă. N-ai încredere în ei, nu-i așa?

– Normal că nu. Ei n-au încredere în noi. Dacă noi am avea încredere în ei, nu ne-ar respecta. Ne-ar lua drept niște naivi, niște prostovani care aduc necazuri pe capul contrabandiștilor pentru că le merge gura prea mult.

– Dar ai dat mâna cu Nik.

– Da. Și cred că se va ține de cuvânt. În măsura în care va putea.

Am tăcut amândoi, cugetând la cele vorbite. Îmi sărise somnul. Starling ședea tot lângă mine.

– Eu mă culc, mă anunță ea.

– Și eu.

Mi-am luat o pătură și m-am învelit.

– Nu fi caraghios. Patul ăla e destul de mare pentru patru oameni. Dormi în el cât mai poți, n-o să mai găsești altul prea curând.

N-a fost nevoie să insiste. Salteaua de pene era pufoasă, chiar dacă mirosea a mucegai. Ne-am împărțit păturile. Știam că trebuie să fiu prudent, însă rachiul și mugurul-extazului îmi moleșiră voința. Am căzut într-un somn adânc.

M-am trezit spre dimineață, cu un braț peste mine. Focul se stinsese și se făcuse frig. Starling se mișcase

în somn şi se lipise de spatele meu. Am vrut să mă trag la o parte, dar îmi era cald şi bine. Îi simţeam respiraţia plăcută în ceafă. Mirosul nu era de parfum, făcea parte din ea. Am închis ochii, nemişcat. Molly. Dorul mă săgetă ca o durere. Am strâns din dinţi. M-am forţat să adorm.

Mare greşeală.

Bebeluşul plângea. Plângea întruna. Molly era în cămaşă de noapte, cu o pătură peste umeri. Arăta trasă la faţă în lumina focului, legănând copilul în braţe. Îi cântă, iar şi iar, un cântecel, până uită melodia. Întoarse capul încet spre uşă când o deschise Burrich.

– Pot să intru? murmură el.

Molly îl pofti cu un semn din cap.

– De ce eşti treaz la ora asta? îl întrebă cu glas obosit.

– Am auzit-o plângând de afară. E bolnavă?

Se duse la foc şi-l aţâţă. Mai aruncă un vreasc, apoi se aplecă şi cercetă chipul bebeluşului.

– Nu ştiu. Nu se mai opreşte din plâns. Nici să sugă nu vrea. Nu ştiu ce-i cu ea.

În glasul lui Molly, care nici să plângă nu mai putea, se ghicea disperarea. Burrich se întoarse cu faţa la ea.

– Lasă-mă s-o ţin şi eu în braţe. Tu du-te şi întinde-te puţin, altfel vă îmbolnăviţi amândouă. Nu poţi să stai trează în fiecare noapte.

Molly îl privi nedumerită.

– Vrei să ai grijă de ea? Chiar vrei?

– De ce nu? rosti Burrich ironic. Tot nu pot să dorm dacă plânge.

Molly se ridică anevoie, de parcă ar fi durut-o spatele.

– Încălzeşte-te mai întâi. O să fac un ceai.

Drept răspuns, el îi luă fetiţa din braţe.

– Nu, du-te-n pat. N-are rost să stăm toţi treji.

Molly nu reuşi să înţeleagă.

– Chiar nu te deranjează dacă mă culc?

– Nu, culcă-te, ne descurcăm noi. Hai, du-te.

Burrich aranjă pătura şi apoi îşi propti fetiţa de umăr. Părea foarte mică în palmele lui arse de soare. Molly merse în capătul celălalt al camerei. Se întoarse către Burrich, dar el se uita la copil.

– Linişteşte-te. Hai, linişteşte-te.

Molly se urcă în pat şi se acoperi cu păturile. Burrich nu se aşeză. Rămase în faţa căminului, legănându-se uşor pe picioare, în timp ce mângâia copilul pe spate.

– Burrich, îl strigă Molly încet.

– Da? Nu se întoarse spre ea.

– N-are rost să dormi în hambar pe vremea asta. Ar trebui să te muţi în casă peste iarnă şi să dormi lângă foc.

– Păi... Nu-i chiar atât de frig acolo. Depinde cum eşti obişnuit, ştii?

Se lăsă liniştea.

– Burrich. M-aş simţi mai în siguranţă dacă ai fi mai aproape de mine, stărui Molly cu glas plăpând.

– Păi... Atunci cred că mă mut. Dar în noaptea asta nu trebuie să te temi de nimic. Culcă-te. Culcaţi-vă amândouă.

L-am văzut plecând capul şi atingând uşor cu buzele creştetul copilului. Începu să-i îngâne un cântec. Am încercat să ascult cuvintele, dar glasul lui era prea gros şi nu înţelegeam nici în ce limbă sunt. Plânsetul bebeluşului se auzi tot mai stins. Burrich se plimbă cu el prin cameră, înainte şi înapoi, prin faţa căminului. Am rămas cu Molly, care îl privi şi ea, până când o adormi vocea lui mângâietoare. După aceea n-am mai visat decât un lup singuratic, alergând, alergând la nesfârşit. Era la fel de singur ca şi mine.

15
KETTLE

Regina Kettricken purta în pântece copilul lui Verity când a fugit de prinţul Regal şi s-a întors în Regatul Munţilor. Unii au criticat-o, spunând că, dacă ar fi rămas în Buck şi i-ar fi forţat mâna lui Regal, copilul s-ar fi născut acolo în siguranţă. Dacă ar fi procedat aşa, poate ar fi sprijinit-o întreg castelul Buckkeep, poate regatul Buck ar fi luptat mai unit împotriva piraţilor Străini, poate ducatele de coastă şi-ar fi sporit eforturile, dacă ar fi avut o regină la Buck. Aşa spun unii.

Părerea generală a celor care locuiau în castelul Buckkeep pe vremea aceea şi cunoşteau în amănunt politica internă a domniei Farseer era foarte diferită. Absolut toţi credeau că şi Kettricken, şi copilul ei nenăscut ar fi devenit victimele trădărilor şi-ale ticăloşiilor. Se poate dovedi că, şi după ce regina Kettricken a fugit de la Buckkeep, cei care-l susţineau pe Regal la tron au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca s-o discrediteze, zicând chiar că pruncul din pântecele ei nu era al lui Verity, ci fusese zămislit cu nepotul lui bastard, FitzChivalry.

Indiferent ce presupuneri s-ar face despre ce s-ar fi întâmplat dacă regina Kettricken ar fi rămas la Buckkeep, toate ar fi speculații inutile. Conform adevărului istoric, ea credea că pruncul ei ar avea cele mai mari șanse să supraviețuiască numai dacă venea pe lume în Regatul Munților, atât de drag ei. S-a întors acolo și ca să-l găsească pe Verity și să-l urce din nou pe tron. Cu toate acestea, eforturile ei i-au adus numai suferință. A descoperit locul în care tovarășii lui înfruntaseră agresori neidentificați. Rămășițele neîngropate nu erau decât oase împrăștiate și niște zdrențe ude și murdare, lăsate în urmă de animalele care le mâncaseră leșurile. Printre acestea însă a găsit mantia albastră purtată de Verity când îl văzuse ultima oară și cuțitul său. S-a întors la reședința regală din Jhaampe și l-a jelit pe soțul ei mort.

Mai tulburător pentru ea a fost că, luni de zile după aceea, a primit rapoarte că oameni în uniforma gărzii lui Verity au fost văzuți în munții de dincolo de Jhaampe. Soldații fuseseră zăriți rătăcind, câte unul, în satele de la munte. Nu prea voiau să intre în vorbă cu sătenii și, deși arătau ca vai de ei, refuzau să primească ajutor și mâncare. Fără excepție, cei care i-au zărit i-au descris drept „jalnici" și „vrednici de milă". Unii din ei se strecurau în Jhaampe când și când. N-au fost în stare să răspundă coerent întrebărilor lui Kettricken despre Verity și despre ce se întâmplase cu el. Nici măcar nu și-au amintit când se despărțiseră de el sau în ce împrejurări. Toți erau obsedați să se întoarcă în Buckkeep.

Cu timpul, regina a ajuns să creadă că Verity și garda lui fuseseră atacați nu numai fizic, ci și cu vrăji. Agresorii care trăseseră cu arcul și loviseră cu sabia, precum și falsul grup de inițiați care le descurajase și le buimăcise pe gărzi, lucrau

pentru fratele lui mai mic, prințul Regal, presupunea regina. Acesta era motivul urii ei nestăvilite față de cumnatul său.

M-au trezit niște bătăi în ușă. Am strigat un răspuns când m-am ridicat în capul oaselor, buimac și înfrigurat.

– Plecăm într-o oră! se auzi din spatele ușii.

Am ieșit din învălmășeala de pături și îmbrățișarea somnoroasă a lui Starling. Mi-am găsit bocancii, m-am încălțat, apoi mi-am pus mantaua. Mi-am strâns-o bine pe corp împotriva aerului rece. Starling nu făcu decât să se cuibărească în locul meu. M-am aplecat peste pat.

– Starling?

Neprimind răspuns, am scuturat-o ușor.

– Starling! Plecăm în mai puțin de-un ceas. Scoală-te!

Oftă adânc.

– Du-te tu înainte. Vin și eu imediat.

Se ghemui mai adânc sub pături. Am ridicat din umeri și-am lăsat-o acolo.

Jos, în bucătărie, Pelf ținea un munte de clătite la cald, lângă foc. Îmi oferi o farfurie cu unt și miere, pe care am acceptat-o cu mare bucurie. Casa, atât de liniștită cu o seară înainte, gemea de lume. După cât de bine semănau oamenii între ei, am dedus că erau toți rude. Băiatul cu iedul stătea pe un taburet lângă masă și-i dădea animalului bucăți de clătită. L-am surprins de câteva ori că se holbează la mine. Când i-am zâmbit, a făcut niște ochi cât cepele. S-a ridicat cu o mutră serioasă și-a plecat cu farfurie cu tot și cu iedul țopăind după el.

Nik traversă bucătăria într-o manta de lână neagră fluturându-i pe la gambe, pătată cu fulgi de zăpadă. Îmi aruncă o privire în trecere.

– Gata de drum?

Am încuviințat în tăcere.

– Bine. Îmbracă-te gros. Viscolul de-abia începe. Zâmbi larg. O vreme numai bună de călătorit pentru tine și pentru mine.

Nu mă așteptasem să mă încânte călătoria. Terminasem dejunul înainte de-a coborî Starling. Când apăru în bucătărie, mă lăsă mască. Crezusem că va fi somnoroasă, dar era proaspătă și voioasă, roșie în obraji, cu gura deschisă a râs. Schimba replici înțepătoare cu un bărbat și nu-l lăsa nici să respire. Nu ezită, ci-și puse o porție generoasă din toate. Probabil îmi sesiză figura uimită când ridică ochii de la farfuria goală.

– Menestrelii știu că trebuie să mănânce bine când li se oferă mâncare, îmi spuse, întinzând ceașca spre mine.

Bea bere la micul dejun. I-am turnat din urciorul de pe masă. Tocmai lăsase halba jos cu un oftat, când Nik intră furtunos în bucătărie. Mă văzu și se opri la jumătatea pasului.

– Ăăă... Tom. Știi să mâni calul?

– Sigur că da.

– Bine?

– Destul de bine.

– Perfect, atunci suntem gata de plecare. Trebuia să-l mâne vărul meu, Hank, dar tușește din toți rărunchii,

a răcit peste noapte. Nevasta nu-l lasă să plece. Dar, dacă tu știi să mâni căruța...

– ...se așteaptă să-i scazi din preț, interveni brusc Starling. Dacă mână un cal de-al tău, nu mai trebuie să plătească pentru al lui. Și nici pentru ce-ar fi mâncat vărul tău.

Nick fu luat prin surprindere. Își plimbă privirea de la Starling la mine.

– Așa ar fi cinstit, am remarcat eu, reținându-mi zâmbetul.

– Voi face să fie așa, cedă el și părăsi grabnic bucătăria.

Se întoarse în scurtă vreme.

– Femeia zice că vrea să te încerce. E căruța ei, știi.

Încă nu se luminase. Torțele fâlfâiau în vânt și zăpadă. Lumea se foia de colo-colo, cu glugile îndesate pe cap și cu mantalele strânse pe lângă trup. Am văzut patru căruțe trase de cai. Într-una erau vreo cincisprezece călători. Se înghesuiau unii într-alții, cu boccelele în poală, cu capul plecat, să nu-i bată vântul în față. O femeie îmi aruncă o privire temătoare. De ea se sprijinea un copil. M-am întrebat de unde veniseră toți. Doi bărbați urcară un butoi în ultima căruță, apoi traseră o pânză peste întreaga încărcătură.

În spatele căruței pline era o șaretă. O bătrânică îmbrăcată în negru din cap până-n picioare stătea țeapănă pe banchetă. Se înfofolise bine în manta, pe sub glugă și fular, și-și trăsese o pătură peste genunchi. Mă scrută cu ochii negri când am dat ocol calului, o iapă pestriță. Nu-i plăcea vremea și-o strângea

hamul. I l-am lărgit cât am putut, convingând-o să aibă încredere în mine. Când am terminat, am ridicat ochii şi-am văzut că femeia mă urmărea îndeaproape. Părul care-i ieşea pe sub glugă lucea a negru, însă nu doar zăpada îi încărunţise şuviţele albe din el. Îşi ţuguie buzele, dar tăcu şi atunci când mi-am aşezat bocceaua sub banchetă. Am salutat-o când m-am aşezat lângă ea şi-am apucat hăţurile.

– Cred că eu sunt cel care va mâna şareta dumneavoastră, am anunţat-o pe un ton prietenos.

– Crezi? Nu ştii?

Mă sfredeli din priviri.

– Hank s-a îmbolnăvit. Nik m-a întrebat dacă vreau să mân iapa. Mă cheamă Tom.

– Nu-mi plac schimbările. Mai ales cele din ultima clipă. Schimbările arată că n-ai fost pregătit de plecare de la bun început şi că acum eşti şi mai puţin pregătit.

Mi-am dat seama de ce se îmbolnăvise Hank peste noapte.

– Mă cheamă Tom, m-am prezentat a doua oară.

– Mi-ai mai spus, mă anunţă şi scrută ninsoarea deasă. Excursia asta a fost o idee foarte proastă, rosti, dar nu pentru mine. Şi n-o să iasă nimic bun din ea. Îmi dau seama de pe-acum. Îşi frecă mâinile înmănuşate în poală. Afurisitele astea de oase bătrâne, se răţoi, tot cu ochii la fulgi. Dacă nu m-ar durea, n-aş avea trebuinţă de unul ca tine. De nimeni n-aş avea.

Nu ştiam ce să-i spun, dar mă salvă Starling. Îşi opri calul în dreptul meu.

– Uite ce mi-au dat să călăresc, mă provocă ea.

Calul îşi scutură coama neagră şi-şi dădu ochii peste cap, cerându-mi parcă să mă uit la ce-i era dat să ducă în spate.

– Mie mi se pare un cal bun. E rasă de munte. Toţi sunt aşa. Dar te va purta o zi întreagă. Şi are o fire blândă.

Starling se încruntă.

– I-am spus lui Nik că, pentru cât plătim, mă aşteptam la un bidiviu adevărat.

Nik trecu pe lângă noi în clipa aceea. Calul lui nu era mai mare decât al lui Starling. Se uită la ea şi întoarse imediat privirea, ca şi cum s-ar fi temut de limba ei ascuţită.

– Haideţi să plecăm, ni se adresă el cu voce domoală, şoptită. E mai bine să nu vorbiţi şi să vă ţineţi aproape de căruţa din faţă. Pe viscol e mai uşor să vă pierdeţi decât aţi crede.

În ciuda glasului moale, porunca îi fu ascultată imediat. Nimeni nu strigă ordine, nici nu-şi luă rămas-bun cu voce tare. Căruţele din faţa noastră porniră agale. Am scuturat frâiele şi-am urnit iapa. Fornăi dezaprobator, dar ţinu ritmul. Înaintam în tăcere, printr-o perdea de ninsoare nesfârşită. Poneiul lui Starling trase de zăbală până când călăreaţa îi dădu frâu liber şi-l lăsă să meargă la trap până la caii din faţa grupului. Eu am rămas singur cu bătrâna taciturnă.

Am descoperit în curând că Nik nu se înşelase în privinţa vremii. Răsări soarele, dar ninsoarea căzu în continuare atât de deasă, încât lumina căpătă culoarea laptelui. Omătul învolburat sclipea ca sideful. Te ameţea şi-ţi obosea ochii. Călătoream parcă printr-un

tunel alb nesfârşit şi ne călăuzeam numai după capătul căruţei din faţă.

Nik nu ne conduse pe drumul obişnuit. Căruţele noastre străbătură scârţâind câmpia îngheţată. Ninsoarea deasă ne acoperi imediat urmele. Nimeni n-ar fi zis că am trecut pe-acolo. Am mers de-a curmezişul ţinutului până după prânz; călăreţii descălecau, dădeau la o parte gardurile şi apoi le ridicau la loc în urma noastră. La un moment dat, am deslușit o fermă prin vârtejurile de zăpadă, însă fără lumină la ferestre. Nu mult după prânz, ni s-a dat la o parte din cale ultimul gard. Scârţâind şi hurducăind, am părăsit câmpia şi-am ajuns pe o cărare care fusese cândva un drum. Singurele urme de pe ea erau cele pe care le lăsam noi, dar şi pe acelea le acoperea imediat ninsoarea.

Tot drumul, tovarăşa mea stătuse posacă şi tăcută ca zăpada însăşi. Când şi când, o studiam cu colţul ochiului. Privea drept înainte, zgâlţâită de căruţă. Îşi freca întruna mâinile în poală, ca şi cum ar fi durut-o. Neavând cu ce să-mi trec vremea, am spionat-o. Era din Buck, fără doar şi poate. I se ghicea în vorbă accentul de acasă, deşi îmblânzit de atâtea călătorii pe alte meleaguri. Baticul era lucrat în Statele Chalced, dar broderie ca aceea de la tivul mantalei sale, negru pe negru, nu mai văzusem.

– Eşti cam departe de casă, băiete, rosti ea pe neaşteptate.

Vorbea privind tot înainte. Intonaţia din glasul ei îmi trimise un fior pe şira spinării.

– Ca şi tine, bătrânico, am replicat.

Se întoarse cu faţa spre mine. N-am fost sigur ce anume citesc în ochii ei lucioşi, ca de cioară.

– Aşa este. La ani de zile şi la drum lung de casă. De ce mergi la munte? mă întrebă, după o mică pauză.

– Ca să-l văd pe unchiul meu, i-am răspuns, fără a minţi.

Pufni dispreţuitoare.

– Un băiat din Buck are un unchi la munte? Şi atât de mult vrei să-l vezi, încât îţi rişti viaţa pentru el?

Am întors capul spre ea.

– E unchiul meu preferat. Tu, din câte am înţeles, mergi la altarul Edei?

– Ceilalţi merg, mă corectă ea. Eu sunt prea bătrână să mă rog pentru fertilitate. Caut un profet. E profetul meu preferat, adăugă, înainte să apuc eu să deschid gura.

Parcă vru să-mi zâmbească.

– De ce nu călătoreşti în căruţă, alături de ceilalţi?

Îmi aruncă o privire rece.

– Pui prea multe întrebări.

– A! am exclamat şi i-am zâmbit larg, acceptând mustrarea.

După câteva minute, începu să vorbească din nou:

– Sunt singură de foarte multă vreme, Tom. Îmi place să merg pe drumul meu, să mă sfătuiesc numai cu mine şi să hotărăsc singură ce mănânc la cină. Cei din căruţă sunt oameni simpatici, dar se agită şi cotcodăcesc precum găinile în coteţ. Să fi fost singuri, niciunul din ei n-ar fi făcut drumul ăsta. Simt nevoia să-i audă pe ceilalţi spunând „da, da, asta ar trebui să

facem, merită riscul". Acum, că au luat o hotărâre, se simt prea copleşiţi de ea. Niciunul nu-i în stare să se întoarcă singur de unde a plecat.

Scutură din cap. Am aprobat-o şi-am căzut pe gânduri. Tăcu vreme îndelungată. Poteca noastră ajunsese la râu. Am mers în susul lui, printre tufe rare şi copaci foarte tineri. Mai mult ghiceam apa decât o vedeam prin perdeaua de fulgi, dar îi simţeam mirosul în aer şi-i auzeam vuietul. M-am întrebat cât mai avem de mers până o traversam. Am zâmbit în sinea mea. Fără îndoială, Starling va şti să-mi dea un răspuns în seara aceea. Oare lui Nik îi plăcea tovărăşia ei?

– De ce rânjeşti? vru să ştie bătrâna dintr-odată.

– Mă gândeam la prietena mea menestrel, Starling.

– Ea te face să zâmbeşti aşa?

– Câteodată.

– E menestrel, zici. Dar tu? Tot menestrel?

– Nu. Doar păstor. De cele mai multe ori.

– Înţeleg.

Conversaţia se încheie din nou. La lăsarea serii, bătrâna îmi zise:

– Poţi să-mi spui Kettle[1].

– Eu sunt Tom.

– Asta-i a treia oară când te prezinţi.

Am crezut că vom ridica tabăra la lăsarea întunericului, dar Nik ne conduse mai departe. Am oprit scurt cât a scos el două felinare şi le-a atârnat de căruţe.

---

[1] „Ceainic" (n. tr.).

– Urmează lumina, mi-a zis cu glas aspru, trecând pe lângă noi.

Iapa noastră i-a îndeplinit porunca. Se întunecase de-a binelea şi se făcuse foarte frig când căruţa din faţa mea se abătu de pe potecă şi hurducăi printr-o deschizătură dintre copacii de pe malul râului. Ascultător, am mânat şi eu iapa după ea. Am aterizat pe drum cu o zgâlţâitură care scoase o înjurătură din gura lui Kettle. Am zâmbit; puţine gărzi din Buckkeep ar fi ştiut să înjure mai pătimaş.

În scurtă vreme, ne-am oprit. Am rămas pe loc, neştiind ce să fac, pentru că nu vedeam absolut nimic. Râul curgea furios şi negru undeva în stânga noastră. Vântul accentua umezeala din aerul îngheţat. Pelerinii din căruţa din faţă se foiau şi murmurau între ei. Am auzit vocea lui Nik şi un bărbat trecu pe lângă noi cu calul lui. În drum, recuperă felinarul din spatele căruţei. M-am luat după el. În câteva clipe, omul şi calul intrară într-o clădire lungă şi joasă, care fusese invizibilă pe întuneric.

– Coborâţi şi intraţi, aici ne vom petrece noaptea, ne lămuri Nik când trecu pe lângă noi încă o dată.

Am descălecat şi-am ajutat-o pe Kettle să coboare din şaretă. Când i-am oferit mâna, se miră.

– Mulţumesc frumos, domnule, îmi zise în timp ce cobora.

– Cu mare plăcere, doamnă, i-am răspuns.

Mă luă de braţ şi-am călăuzit-o spre clădire.

– Eşti tare bine-crescut pentru un păstor, Tom, comentă Kettle pe un cu totul alt ton.

Izbucni în râs când ajunse la uşă şi intră, lăsându-mă să mă întorc şi să desham iapa. Am clătinat din cap, dar îmi venea să râd. Îmi plăcea bătrânica. Mi-am azvârlit bocceaua pe umăr şi-am dus iapa în clădirea unde intraseră ceilalţi. Când i-am scos hamul, am aruncat o privire în jur. Ne aflam într-o încăpere lungă, fără separeuri. Câte un foc ardea în fiecare capăt. Clădirea cu tavan scund era construită din piatră de râu şi lut şi avea podea de pământ. Caii stăteau într-un capăt, înghesuiţi în jurul unei iesle pline cu fân. Când am dus-o şi pe iapa mea acolo, unul din oamenii lui Nik aducea găleţi cu apă ca să umple o troacă. După muntele de bălegar din capătul acela, mi-am dat seama că Nik şi ai lui foloseau des clădirea.

– Ce-a fost locul acesta înainte? l-am întrebat pe Nik când m-am alăturat celorlalţi lângă foc.

– Stână de oi. Adăpost pentru mieii născuţi timpuriu. Mai târziu, tundeam oi în ea, după ce le spălam în râu. Îşi îndreptă ochii albaştri spre un loc îndepărtat, numai de el ştiut, apoi râse gros. Asta a fost tare demult. Acum de-abia avem cu ce hrăni o capră, darămite câte oi am avut. Arătă spre foc. Mănâncă şi dormi cât mai poţi, Tom. Dimineaţa vine foarte devreme pentru noi.

Mi s-a părut că zăboveşte cu privirea pe cercelul meu.

Am cinat puţin, pâine şi peşte afumat. Terci. Ceai fierbinte. Hrana era din proviziile pelerinilor, dar Nik contribuia cu destule pentru ca ei să nu protesteze că ne hrănea pe mine, pe Starling şi pe oamenii săi. Kettle mâncă de una singură, din propriile

provizii, şi-şi fierse ceaiul ei. Pelerinii se purtau politicos cu ea, iar ea era politicoasă la rândul ei, dar se vedea limpede că nu-i lega altceva decât călătoria spre aceeaşi destinaţie. Numai cei trei copii din grup nu se temeau de ea, cerându-i mereu să le dea mere uscate şi să le spună poveşti, până când le atrase atenţia că o să-i doară burta.

Adăpostul se încălzi iute de la atâţia cai şi oameni şi de la foc. Obloanele şi uşa fură închise bine, ca să nu iasă lumina şi zgomotul şi nici căldura. Deşi era viscol şi nu întâlnirăm alt suflet de om pe drum, Nik nu voia să rişte. Apreciam lucrul ăsta la un contrabandist. La cină, am reuşit să-mi văd bine pentru prima oară tovarăşii de drum. Cincisprezece pelerini, bărbaţi şi femei de toate vârstele, nepunând-o la socoteală pe Kettle. Cam doisprezece contrabandişti, din care şase semănau destul de bine cu Nik şi Pelf ca să le fie cel puţin veri. Ceilalţi păreau oameni de toate soiurile, călăuze iscusite şi vigilente. Cel puţin trei stăteau de pază tot timpul. Vorbeau puţin şi ştiau bine ce au de făcut, Nik nu trebuia să le dea decât puţine porunci. Am devenit încrezător că voi vedea cel puţin malul celălalt al râului şi poate şi graniţa cu Regatul Munţilor. Nu mai fusesem atât de optimist de multă vreme.

Starling se dovedi la înălţime într-o asemenea tovărăşie. După cină îşi luă harpa şi, deşi Nik ne atrase de mai multe ori atenţia să vorbim încet, nu-i interzise să ne cânte. Pentru contrabandişti, Starling cântă o baladă veche despre Heft, cel mai îndrăzneţ

tâlhar care trăise vreodată în Buck. Până și Nik zâmbi auzind versurile, iar Starling flirta cu el în timp ce cânta. Pelerinilor le cântă despre un râu șerpuitor care ducea oamenii acasă, iar la sfârșit, celor trei copii din mijlocul nostru, un cântec de leagăn. Puștii se cuibăriseră deja în sacii de dormit. Kettle mă trimise imediat să i-l aduc pe-al ei din șaretă. M-am întrebat când mă ridicase în rang de la vizitiu la slugă, dar i l-am adus fără să comentez. Probabil le inspiram bătrânilor ideea că sunt la dispoziția lor.

Mi-am desfăcut păturile lângă Kettle și m-am întins pe ele, cu gând să dorm. În jurul meu, lumea sforăia deja. Bătrâna se ghemui în pături ca o veveriță în cuib. Bănuiam cât o dor oasele de frig, dar n-aveam cum s-o alin. În apropierea căminului, Starling stătea la povești cu Nik. Când și când, mângâia strunele harpei, însoțind glasul bărbatului cu note argintii. De câteva ori îl făcu să râdă.

Aproape că adormisem.

Frate?

Un fior mă scutură din cap până-n picioare. Era în apropiere.

Ochi Întunecați?

Bineînțeles! Mirare. *Sau ți-ai găsit alt frate?*

Nici vorbă! Numai pe tine. Unde ești?

Unde sunt? Afară. Vino la mine.

M-am ridicat degrabă și m-am înfășurat în manta. Bărbatul care păzea ușa se încruntă la mine, dar nu mă întrebă nimic. Am mers prin întuneric până am trecut de căruțele aliniate. Ninsoarea încetase, iar

vântul împrăştiase norii de pe un petic de cer luminat de stele. Zăpada arginta ramurile copacilor şi tufişurile. Am început să-l caut pe Ochi Întunecaţi, când m-am pomenit că mă loveşte ceva pe la spate. Am căzut cu faţa în jos şi-aş fi ţipat, dacă n-aş fi avut gura plină de zăpadă. Am reuşit să mă rostogolesc şi m-am trezit călcat pe burtă de un lup vesel.

De unde ai ştiut unde mă găseşti?

De unde ştii unde să te scarpini când te gâdilă?

L-am înţeles imediat. Nu eram întotdeauna conştient de legătura noastră. Dar a mă gândi la el acum şi a-l găsi nu era mai greu decât a-mi prinde la un loc mâinile pe întuneric. Bineînţeles că ştia unde sunt. Era o parte din mine.

Miroşi a femelă. Ai o pereche nouă?

Nu. Normal că nu.

Dar împarţi o vizuină?

Călătorim împreună, ca o haită. E mai sigur aşa.

Ştiu.

O vreme, ne-am odihnit mintea şi trupul în tăcere, pur şi simplu reobişnuindu-ne unul cu prezenţa fizică a celuilalt. Mă simţeam din nou întreg. Mi se liniştea sufletul. Nu mi-am dat seama câte griji îmi făcusem din cauza lui până când, văzându-l, mi-a venit inima la loc. Am simţit că mă încuviinţează fără voie. Ştia că trecusem prin pericole şi greutăţi de unul singur. Nu crezuse că aveam să supravieţuiesc. Dar îi fusese dor de mine. Îi fusese dor de modul meu de-a gândi, de ideile şi discuţiile pe care nu le putea purta cu lupii.

De-asta te-ai întors la mine?

Se ridică brusc şi se scuturã. *A venit timpul sã mã întorc,* îmi rãspunse el evaziv. Apoi adãugã: *Am alergat cu ei. Până la urmă, m-au primit în haită. Am vânat împreună, am ucis împreună, am împărţit carnea. A fost foarte bine.*

Dar?

Am vrut să fiu conducător. Se întoarse şi mã privi peste umãr, cu limba scoasã. *Sunt obişnuit să conduc, ştii.*

Serios? Şi ei n-au vrut să te accepte?

Lupul Negru e foarte mare. Şi iute de picior. Eu sunt mai puternic decât el, cred, dar el ştie mai multe vicleşuguri. A fost ca atunci când te-ai luptat cu Inima Haitei.

Am râs încet şi el se rãsuci cãtre mine, ridicându-şi buzele într-un rânjet ironic.

– Uşurel, l-am liniştit, deschizând braţele. Deci, ce s-a întâmplat?

Se aruncã lângã mine. *El e tot conducător. Are încă perechea şi vizuina.* Cãzu pe gânduri şi l-am simţit cã încearcã sã exprime un fapt în viitor. *S-ar putea să fie altfel, altă dată.*

– S-ar putea, l-am aprobat. L-am scãrpinat uşor pe urechi şi el mai cã se trânti în zãpadã. Aşadar, te vei întoarce la ei într-o bunã zi?

Îi venea greu sã se concentreze pe cuvintele mele din cauzã cã-l scãrpinam. M-am oprit şi-am repetat întrebarea. *Întreabă-mă într-o bună zi şi atunci voi putea să-ţi răspund.*

Câte o zi, pe rând, am încuviinţat. *Mă bucur că eşti aici. Dar tot nu înţeleg de ce te-ai întors la mine. Ai fi putut rămâne cu haita.*

Ochii lui se întâlniră cu ai mei și se agățară de ei chiar și pe întuneric. *Ești chemat, nu? Nu ți-a strigat regele „vino la mine"?*

Am dat din cap în silă. *Sunt chemat.*

Sări dintr-odată în picioare și se scutură zdravăn. Scrută bezna nopții. *Dacă tu ești chemat, atunci sunt chemat și eu.* Nici el nu recunoștea bucuros lucrul ăsta.

Nu trebuie să vii cu mine. Eu sunt legat de chemarea regelui, nu tu.

Te înșeli. Dacă tu ești legat, sunt și eu.

Nu înțeleg cum vine asta, am gândit prudent.

Nici eu. Dar așa este. „Vino la mine", ne-a chemat el. O vreme, am putut să nu-l iau în seamă. Dar acum nu mai pot.

Îmi pare rău. Am căutat să-i explic cât mai limpede. *Nu are niciun drept asupra ta. Știu asta. Nu cred că a vrut să te cheme. Nu cred că a vrut să mă lege de el. Dar așa s-a întâmplat, iar acum trebuie să merg la el.*

M-am ridicat și m-am curățat de zăpada care începea să se topească. Îmi era rușine. Verity, un om în care aveam încredere, m-a legat cu porunca lui. Destul de rău. Dar, prin mine, l-a legat și pe lup de el. Nu avea dreptul să-i ceară ceva lui Ochi Întunecați. Dacă mă gândeam bine, nici eu nu aveam dreptul. Legătura dintre noi s-a petrecut întotdeauna din voința mea și-a lui deopotrivă, am dat fiecare celuilalt ce-a vrut, fără nicio obligație. Acum, prin mine, Ochi Întunecați era prins într-o capcană sigură, ca și cum eu l-aș fi momit într-o cușcă.

Împărțim o cușcă, așadar?

Aș vrea să fie altfel. Aș vrea să existe o cale prin care să te eliberez. Dar nu știu nici dacă mă pot elibera pe mine. Neștiind în ce fel ești legat, nu știu cum să-ți dau drumul. Tu și cu mine avem în comun Harul. Verity și cu mine avem în comun Meșteșugul. Cum se poate ca Meșteșugul lui să fi ajuns la tine prin mine? Nici măcar nu eram împreună când m-a chemat.

Ochi Întunecați stătea nemișcat în zăpadă. Se pornise vântul, vedeam cum îi ciufulea blana în lumina firavă a stelelor. *Sunt mereu cu tine, frate. Poate nu-ți dai seama întotdeauna, dar sunt mereu cu tine. Suntem unul.*

Împărțim multe, am încuviințat. Mă tulbura stânjeneala.

Nu. Se întoarse și mă privi drept în ochi cum nu m-ar fi privit niciun alt lup din sălbăticie. *Nu împărțim. Suntem unul. Eu nu mai sunt lup, tu nu mai ești om. Ce suntem noi doi la un loc nu știu să descriu. Poate cel care ne-a vorbit despre Sângele Străvechi ar găsi cuvântul potrivit. Tăcu o clipă. Vezi cât de om sunt? Vorbesc despre a găsi un cuvânt pentru o idee. Nu e nevoie de niciun cuvânt. Existăm și suntem ceea ce suntem.*

Te-aș elibera, dacă aș putea.

M-ai elibera? Nu m-aș despărți de tine.

Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că aș vrea să ai și tu viața ta.

Căscă și se întinse. *Eu vreau să avem viața noastră. Vom câștiga împreună. Așa. Călătorim ziua sau noaptea?*

Ziua.

Mă înţelese. *Vei călători cu haita asta uriaşă? De ce nu te rupi de ea, să alergi cu mine? Vom merge mai repede.*

Am clătinat din cap. *Nu-i atât de simplu. Ca să ajung unde trebuie, îmi trebuie un adăpost, iar eu nu am unul al meu. Am nevoie de ajutorul acestei haite ca să supravieţuiesc pe vremea asta.*

Urmă o jumătate de oră solicitantă, în care am încercat să-i explic că aveam nevoie de sprijinul caravanei ca să ajung la munte. Dacă aş fi avut un cal şi provizii, n-aş fi ezitat să mă încred în noroc şi s-o pornesc la drum cu lupul. Dar să înfrunt zăpezile şi gerul munţilor, ca să nu mai vorbesc despre traversatul râului, pe jos şi numai cu ce aveam pe mine? Nu puteam fi atât de prost.

Am putea vâna, se încăpăţână Ochi Întunecaţi. *Ne-am vârî unul într-altul în zăpadă noaptea. M-ai îngriji, ca întotdeauna.* Prin multă stăruinţă, am reuşit să-l conving că trebuie să călătoresc în continuare aşa cum am început. *Atunci eu va trebui să mă furişez în continuare ca un câine de pripas, după toţi oamenii ăştia?*

– Tom? Tom, eşti aici?

Nik mă striga nervos şi îngrijorat.

– Chiar aici!

Am ieşit dintre tufe.

– Ce faci? mă întrebă suspicios.

– Mă uşurez, i-am răspuns, apoi am luat o hotărâre bruscă. M-a urmărit câinele meu din oraş şi ne-a ajuns din urmă aici. L-am lăsat la nişte prieteni, dar probabil că a ros funia. Hai, băiete, la picior!

O să-ți rod eu piciorul ăla, mă amenință Ochi Întunecați supărat, dar veni și mă urmă în curtea luminată.

– Uriaș câine, remarcă Nik. Se aplecă în față. Mie mi se pare că-i mai degrabă lup.

– Așa mi-au zis mai mulți din Farrow. E o rasă din Buck. O folosim la stână.

O să plătești pentru asta. Îți promit.

Drept răspuns, m-am aplecat și l-am bătut pe umăr, apoi l-am scărpinat pe urechi. *Dă din coadă, Ochi Întunecați.*

– E un câine devotat. Ar fi trebuit să știu că nu-l pot lăsa singur.

Ce nu fac eu pentru tine... Dădu din coadă. O singură dată.

– Văd. Mai bine treci înăuntru și dormi. Și data viitoare să nu mai ieși singur. Sub niciun motiv. Cel puțin nu fără să mă anunți mai întâi. Când stau de pază, oamenii mei devin agitați. S-ar putea să-ți taie gâtul cât ai zice pește.

– Înțeleg.

Am trecut exact pe lângă doi dintre ei.

– Nik, nu te superi, nu? La câine mă refer. Am încercat să par cât mai stânjenit. Poate să stea afară. E un câine de pază foarte bun, să știi.

– Numai să nu te-aștepți să-l și hrănesc, mormăi Nik. Și să nu ne facă necazuri.

– O, sunt sigur că nu ne va face. Așa-i, băiete?

Starling își găsi chiar atunci să apară la ușă.

– Nik? Tom?

– Suntem aici. Ai avut dreptate, a ieşit să se uşureze, spuse Nik încet. O luă pe Starling de braţ şi porni cu ea înapoi în adăpost.

– Ce-i aia? întrebă ea alarmată.

Am fost nevoit să mă bazez pe mintea ei ageră şi pe prietenia noastră.

– Câinele meu, i-am răspuns repede. Ochi Întunecaţi. Probabil că a ros funia. L-am avertizat pe Creece să-l păzească, fiindcă va vrea să plece după mine. Dar nu m-a ascultat şi-acum, poftim! Până la urmă, va trebui să-l iau cu noi la munte.

Starling se holba la lup cu ochii ei negri precum cerul nopţii. Nik o trase de braţ. Într-un sfârşit, porni şi ea spre uşă.

– Păi, cred că da, murmură ea.

I-am mulţumit Edei şi tuturor zeilor care probabil mă ascultau în clipa aceea. Lui Ochi Întunecaţi i-am spus:

– Stai de pază, fii băiat cuminte.

Bucură-te acum, cât mai poţi, frăţioare. Se trânti lângă şaretă. Nu credeam că va sta acolo mai mult de câteva minute. I-am urmat pe Starling şi pe Nik înăuntru. El închise bine uşa după noi şi trase zăvorul. Mi-am scos bocancii şi mi-am scuturat mantaua de zăpadă înainte de-a mă înveli în pături. Uşurat cum eram, somnul mi-a venit foarte repede. Ochi Întunecaţi se întorsese. Eram din nou întreg. În siguranţă, cu lupul de pază la uşă.

Ochi Întunecaţi, mă bucur că eşti aici.

Ai un fel tare ciudat de-a mi-o arăta, replică el, dar am simţit că era mai mult amuzat decât supărat.

Rolf cel Negru mi-a trimis un mesaj. Regal vrea să-i întoarcă împotriva noastră pe cei cu Sânge Străvechi. Le oferă aur ca să ne vâneze. N-ar trebui să vorbim deschis prea mult.

Aur. Ce e aurul pentru noi sau pentru cei ca noi? Nu te teme, frăţioare. Sunt aici ca să am grijă de tine din nou.

Am închis ochii şi m-am cufundat în somn, sperând că are dreptate. Cu o clipă înainte de-a adormi, am observat că Starling nu-şi întinsese pătura lângă mine. Stătea în partea cealaltă a încăperii. Lângă Nik. Şuşoteau cu capetele apropiate. Ea râse. N-am auzit ce-a spus, dar din tonul ei mi-am dat seama că îl tachina provocator.

Am simţit o umbră de gelozie şi m-am mustrat. Îmi era prietenă, nimic mai mult. De ce mă interesa cu cine-şi petrece nopţile? Noaptea trecută dormise lipită de spatele meu. Acum, nu. Mi-am zis că e din cauza lupului. Nu-l putea accepta. Nu era prima. Una era să ştie că sunt înzestrat cu Har, alta să facă faţă legăturii mele cu un animal. Ei, asta e.

Am adormit.

Într-un anumit moment al nopţii, am simţit o iscodire nesigură. Meşteşugul îmi atinse vag de tot simţurile. Am intrat în alertă, dar am rămas nemişcat, aşteptând. N-am simţit nimic. Să fi fost o închipuire? Un vis? Un gând mai înfricoşător îmi trecu prin cap. Poate fusese Verity, prea slăbit să ajungă la mine.

Poate fusese Will. Am aşteptat în linişte. Voiam să explorez, dar mă temeam. Doream atât de mult să ştiu că Verity e teafăr! De când îi spulberase pe iniţiaţii lui Regal în seara aceea, nu-l mai simţisem. *Vino la mine,* mă chemase el. Dacă fusese ultima lui dorinţă? Dacă, după toată căutarea mea, îl voi găsi oale şi ulcele? Mi-am alungat frica şi-am încercat să-mi ţin mintea deschisă.

Atingerea pe care o simţisem fusese a lui Regal.

Nu-l căutasem niciodată, doar bănuisem că ştie şi el să întrebuinţeze Meşteşugul. Chiar şi în clipa aceea mă îndoiam de ceea ce simţisem. După forţă, părea Will, după gânduri, Regal. *Şi n-ai găsit-o nici pe femeie?* Nu pe mine mă căuta, ci pe altcineva. Am prins curaj, m-am apropiat mai mult. Am încercat să-i surprind gândurile fără să-l ating.

Nu încă, regele meu. Burl. Îşi ascundea tremurul în spatele politeţii şi-al solemnităţii. Ştiam că şi Regal îşi dă seama de asta, că e chiar încântat. Regal nu fusese niciodată în stare să deosebească teama de respect. Nu credea că un om îl respectă dacă nu se şi teme de el. N-am crezut că se va purta aşa şi cu iniţiaţii lui. Oare cu ce-i ameninţa?

Şi nici urmă de bastard? întrebă Regal. Nu mai încăpea îndoială. Regal se folosea de Will pentru a comunica prin Meşteşug. Oare nu avea destulă putere s-o facă singur?

Burl îşi luă inima în dinţi. *Regele meu, nu am găsit niciun semn de la el. Cred că e mort. Mort de-a binelea, de data asta. S-a tăiat cu un cuţit otrăvit; când a luat*

hotărârea, era disperat. Nimeni nu s-ar putea preface în asemenea clipe.

Atunci ar trebui să existe un cadavru, nu?

Sunt sigur că zace pe undeva, regele meu. Doar că încă nu l-au găsit gărzile. Carrod. El nu tremura de frică. O ascundea până și de el însuși, pretinzând că e vorba de furie. Am înțeles că trebuia să procedeze așa, dar mă îndoiam că era înțelept din partea lui. Îl forța să-l înfrunte pe Regal. Iar regele nu-i aprecia pe oamenii care vorbeau deschis.

Poate ar trebui să te pun să bați drumurile călare, propuse el, prefăcut amabil. *Cine știe, ai putea să dai și peste cel care i-a omorât pe Bolt și pe oamenii lui.*

Regele meu... începu Carrod, dar *LINIȘTE!* îl întrerupse Regal. Sorbea nestingherit din puterea lui Will. Efortul nu-l costa nimic.

L-am mai crezut o dată mort și era să mor eu, pentru că m-am încrezut în vorbele altora. De data asta vreau să-l văd cu ochii mei, tăiat în bucăți, ca să mă pot odihni. Încercarea lui Will de a-l face să iasă la iveală din ascunzătoare a fost un eșec lamentabil.

Poate pentru că era deja mort, se aventură Carrod prostește.

Atunci am fost martor la un lucru pe care n-aș fi vrut să-l văd niciodată. Ajutat de Will, Regal îl săgetă pe Carrod cu o durere ascuțită, fierbinte, pătrunzătoare. Când i-o trimise, mi-am dat seama exact ce deveniseră inițiații lui. Regal se lipise de Will, dar nu așa cum te lipești de spinarea calului care te poate azvârli din șa dacă se înfurie, ci ca o căpușă sau o lipitoare

care se agață de victima ei și-i suge sângele. Treaz sau în somn, Regal nu se dezlipea de el, profita întruna de forța lui. Iar acum o irosea cu cruzime, fără să-i pese ce se întâmplă cu Will. Nu știam că poți provoca durere numai prin Meșteșug. De explozia de putere, ca aceea a lui Verity, știam. De data asta era vorba de cu totul altceva. Nu de un spectacol de forță sau caracter nestăpânit, ci de o paradă de răzbunare. Undeva, știam eu, Carrod zăcea pe podea, zvârcolindu-se în agonie mută. Legați cum erau, Burl și Will probabil că-i împărtășeau, chiar dacă vag, suferința. Mă miram că un inițiat putea face așa ceva unuia ca el. Dar nu Will îi provoca durerea, ci Regal.

După o vreme, a trecut. În realitate, poate durase numai o clipă. Pentru Carrod, sigur ținuse mai mult. L-am auzit scâncind. Numai de-atât mai era în stare acum.

Nu cred că bastardul a murit. Nu îndrăznesc să cred până nu-i văd trupul neînsuflețit. Cineva i-a ucis pe Bolt și pe oamenii lui. Așa că găsiți-i cadavrul, aduceți-l pe bastard în fața mea, viu sau mort. Burl, rămâi unde ești și dublează-ți eforturile. Sunt sigur că a plecat în direcția aceea. Niciun călător să nu treacă neverificat. Carrod, cred că ar trebui să i te alături lui Burl. Traiul indolent nu se potrivește cu firea ta. Pleci la drum mâine. Să nu zăbovești. Concentrează-te pe datoria ta. Știți că Verity trăiește; v-a dovedit-o foarte clar. Bastardul va încerca să ajungă la el. Trebuit oprit înainte de a-l găsi, apoi fratele meu trebuie ucis, pentru că e o amenințare. Acestea sunt singurele sarcini pe care vi

le-am dat; de ce nu le puteți îndeplini? Nu vă gândiți ce se va întâmpla cu noi dacă se întoarce Verity? Căutați-l, cu Meșteșugul și cu oamenii voștri. Să nu uite lumea ce recompensă am oferit pentru prinderea lui. Dar să nu uite nici ce pedeapsă îi așteaptă pe cei care îl vor ajuta. Ați înțeles?

Desigur, regele meu. Nu voi precupeți niciun efort, răspunse Burl degrabă.

Carrod? Nu te-aud, Carrod. Amenințarea plutea asupra tuturor.

Te rog, regele meu. Voi face totul, totul. Mort sau viu, îl voi găsi pentru tine. Jur.

Fără nicio avertizare, Will și Regal dispărură. Carrod se prăbuși. Burl zăbovi încă o clipă. Ascultase, bâjbâise după prezența mea? Mi-am lăsat gândurile să plutească libere, mi-am risipit concentrarea. Apoi am deschis ochii și-am privit fix tavanul, cugetând. Meșteșugul îmi provocase greață și tremurături.

Sunt lângă tine, frate, mă liniști Ochi Întunecați.

Iar eu mă bucur că ești aici. M-am răsucit pe-o parte și-am încercat să dorm.

16
ASCUNZĂTOAREA

Multe din legendele și poveștile despre Har stăruie că acela care îl întrebuințează împrumută, în timp, o mare parte din trăsăturile animalului de care s-a legat. Unele din cele mai înspăimântătoare istorii spun că, până la urmă, cel înzestrat cu Har devine capabil să se transforme în animalul respectiv. Aceia care cunosc foarte bine magia m-au asigurat că nu se întâmplă așa. Este adevărat că omul cu Har poate, fără să-și dea seama, să împrumute comportamentul fizic al animalului de care s-a legat, dar, chiar dacă prietenul lui e vultur, lui nu-i vor crește aripi, iar cel apropiat de un cal nu va începe să necheze. Cu vremea, omul va ajunge să-și înțeleagă mai bine prietenul animal și, cu cât legătura lor va fi mai lungă, cu atât vor ajunge să se poarte mai asemănător. Așa cum animalul va împrumuta comportamentul și trăsăturile omului, tot așa, și omul le va împrumuta pe ale lui. Dar acest lucru se întâmplă numai după o perioadă lungă de contact intens.

Nick se sculă exact atunci când credea Burrich că începe dimineața. Mă treziră oamenii lui, care scoteau

caii afară. În jurul meu, lumea se foia. O fetiță plângea că era prea devreme să se scoale. Mama ei încerca s-o potolească. Molly, mi-am zis, tulburat de dor. Undeva, și ea o liniștea pe fetița mea.

Ce-i asta?

Perechea mea a născut un pui. Departe.

Îngrijorare imediată. *Dar cine vânează pentru ea? N-ar trebui să ne întoarcem la ea?*

O îngrijește Inima Haitei.

Normal. Ar fi trebuit să-mi dau seama. El știe ce înseamnă haita, deși nu vrea să recunoască. Atunci, totu-i bine.

În timp ce m-am ridicat și mi-am strâns boarfele, aș fi vrut să accept și eu lucrurile cu aceeași ușurință. Știam că Burrich va avea grijă de ele. Așa îi dicta firea. Mi-am adus aminte de anii în care crescusem sub ochii lui. Pe-atunci, nu o dată l-am urât; acum n-aș fi vrut pentru nimic în lume să aibă altcineva grijă de Molly și de bebelușul meu. În afară de mine. Aș fi preferat să fiu eu în locul lui, chiar să legăn fetița dacă plânge în toiul nopții. Deși în clipa aceea cel mai mult îmi doream ca femeia de lângă mine s-o liniștească odată pe copila plângăcioasă. Plăteam cu o durere de cap cumplită faptul că iscodisem cu Meșteșugul noaptea trecută.

Se pare că mâncarea a fost numai bună de leac, pentru că atunci când fata primi o bucată de pâine și un fagure, se potoli imediat. Am mâncat toți în grabă, iar singurul aliment cald a fost ceaiul. Kettle se mișca foarte greu, îmi era milă de ea. I-am dus o cană de

ceai ca să-şi încălzească degetele deformate cât am învelit-o cu păturile. Nu mai văzusem mâini atât de schimonosite de reumatism: semănau cu nişte gheare.

– Un prieten de-al meu mai bătrân mi-a spus că înţepăturile de urzică îi uşurau durerea din degete, i-am spus, strângându-i lucrurile.

– Dacă-mi găseşti urzici pe sub nămeţii ăştia, mă înţep imediat cu ele, băiete, replică ea acră.

Dar peste câteva minute îmi oferi un măr uscat din mica ei provizie. I-am mulţumit. Am urcat catrafusele în şaretă şi-am înhămat iapa cât şi-a băut Kettle ceaiul. M-am uitat în jur, dar nu l-am văzut pe Ochi Întunecaţi.

Vânez, mă anunţă el.

Cât aş vrea să fiu cu tine... Noroc!

N-ar trebui să vorbim mai puţin, ca să nu ne audă Regal?

Nu i-am răspuns. Dimineaţa venise senină şi rece, uimitor de senină după ninsoarea din ziua precedentă, însă şi mult mai friguroasă; vântul care bătea dinspre râu se strecura prin haine, vârându-şi degetele reci prin găurile de la manşete şi pe la guler. Am ajutat-o pe Kettle să urce în şaretă şi-am învelit-o cu încă o pătură, pe lângă cele cu care se înfofolise ea.

– Mama ta te-a educat foarte bine, Tom, îmi spuse ea cu bunătate neprefăcută.

Şi acum, după atâta vreme, mă strâmbam când auzeam remarca asta. Starling şi Nik stătură de vorbă până când toată lumea fu gata de drum. Pe urmă, ea încălecă pe poneiul de munte şi-şi găsi un loc lângă

el, în fruntea şirului. Nik Holdfast e un subiect mai bun de baladă decât FitzChivalry, mi-am zis. Dacă ar fi convins-o să se întoarcă cu el de la graniţa cu Regatul Munţilor, viaţa mea ar fi fost mai uşoară.

M-am concentrat pe sarcina mea. Nu prea aveam ce face, decât să îndemn iapa să nu rămână prea mult în urma căruţei cu pelerini. Puteam studia ţinutul pe care-l străbăteam. Revenisem pe drumul puţin circulat pe care-l urmasem cu o zi în urmă şi înaintam tot în amonte. Foarte puţini copaci creşteau pe malul apei, dar în apropierea lui se zburleau tufe şi arbuşti pitici. Râpe şi porţiuni cu pietriş ne tăiau calea în drum spre râu. Pesemne fuseseră cândva acoperite de apă, poate primăvara trecută. Acum însă pământul se uscase, rămăseseră doar zăpada cristalină, care zbura în voie peste el ca nisipul, şi albia secată.

– Ieri a fost menestrelul cel care te-a făcut să zâmbeşti în barbă. Azi din cauza cui te încruntţi? mă întrebă Kettle încet.

– Mă gândeam ce mare păcat e că s-a ales praful de pământul ăsta.

– Zău? mă luă ea peste picior.

– Povesteşte-mi despre profetul tău, am rugat-o, mai mult ca să schimb subiectul.

– Nu-i al meu, rosti ea aspră, apoi se domoli. Probabil că fac calea mânzului. Cel pe care-l caut poate nici nu e acolo. Pe de altă parte, cum altfel să-mi petrec mai folositor anii aceştia, decât urmărind o himeră?

Am tăcut. Era cel mai precis răspuns pe care mi-l dăduse până atunci.

– Știi ce-i în șareta asta, Tom? Cărți. Pergamente și scrieri. Le-am colecționat de ani de zile. Le-am adunat din multe ținuturi, am învățat să citesc în multe limbi și-n multe alfabete. Am găsit în foarte multe locuri mențiuni despre Profeții Albi. Apar în momentele de cotitură din istorie și o schimbă. Unii zic că vin ca s-o îndrepte pe drumul cel bun. Alții cred că timpul se învârtește în cerc. Istoria e o roată uriașă care se rotește neabătută. Așa cum vin și trec anotimpurile, așa cum luna își urmează ciclul, la fel e și cu timpul. Se poartă aceleași războaie, ne potopesc aceleași molime, aceiași oameni, buni sau răi, ajung la putere. Omenirea e blocată în roata aceea, condamnată să repete la nesfârșit aceleași greșeli pe care le-am făcut deja. Dacă nu apare cineva care să schimbe lucrurile. Departe de tot, în sud, se întinde un tărâm ai cărui locuitori cred că, în fiecare generație, se naște un Profet Alb. El sau ea vine și, dacă învățăturile lui sau ale ei sunt ascultate, timpul va porni pe o cale mai bună. Dacă sunt ignorate, va fi împins pe calea întunericului.

Tăcu, parcă așteptând să spun și eu ceva.

– N-am auzit nimic despre asemenea învățături, am recunoscut.

– Nici nu m-aș fi așteptat. Lucrurile acestea le-am cercetat într-un loc tare îndepărtat. Acolo oamenii pretind că, dacă profeții nu sunt ascultați de câteva ori la rând, istoria repetată a lumii va cădea tot mai adânc în genunea răului, până când întregul ciclu al timpului, sute de mii de ani, va deveni o istorie a nenorocirilor și-a răului.

– Şi dacă profetul e ascultat?

– De câte ori reuşeşte unul din ei să se facă ascultat, netezeşte calea pentru cel care-l urmează. Iar când se va fi scurs un ciclu întreg în care toţi profeţii au fost ascultaţi, timpul însuşi se va opri în loc.

– Aşadar, ei vor să aducă sfârşitul lumii?

– Nu sfârşitul lumii, Tom. Al timpului. Pentru a elibera omenirea de timp. Pentru că cel mai mare tiran al nostru e timpul. Timpul care ne îmbătrâneşte, care ne pune oprelişti. Gândeşte-te de câte ori ţi-ai dorit să ai mai mult timp sau să te întorci cu o zi în urmă ca să schimbi ceva. Când omenirea va fi eliberată de timp, relele vechi se pot îndrepta înainte de a fi făcute. Kettle oftă. Cred că a venit vremea pentru un asemenea profet. Iar lecturile mele mă îndeamnă să cred că Profetul Alb al acestei generaţii se va ivi în Regatul Munţilor.

– Dar ai pornit singură în aventura asta. Alţii nu sunt de acord cu tine?

– Majoritatea sunt de acord. Dar puţini, foarte puţini pleacă în căutarea unui Profet Alb. Poporul la care e trimis profetul e acela care trebuie să-l asculte. Alţii n-ar trebui să intervină, ca să nu dea timpul peste cap pentru totdeauna.

Pe mine mă nedumerea ce-mi spusese Kettle despre timp. Părea să-mi fi înnodat mintea. Ea tăcu. Am rămas cu privirea aţintită între urechile iepei şi-am căzut pe gânduri. Era timpul să mă întorc şi să fiu cinstit cu Molly. Să-l urmez pe scribul Fedwren, în loc să fiu ucenic de asasin. Kettle mă obliga să cuget la prea multe.

O vreme, am păstrat amândoi tăcerea.

Ochi Întunecați reapăru imediat după prânz. Ieși țanțoș dintre copaci și veni la șareta noastră. Iapa îi aruncă priviri agitate, nedumerită de mirosul de lup și comportamentul de câine. I-am atins ușor gândurile și-am liniștit-o. Ochi Întunecați mergea de-o bucată bună de vreme de partea mea a șaretei, când îl observă și Kettle.

– E un lup lângă șareta noastră, remarcă ea.

– E câinele meu. Dar are și puțin sânge de lup, am recunoscut eu, cât mai dezinvolt.

Bătrâna se aplecă în față ca să-l vadă mai bine.

– Deci în Buck lupii păzesc oile în vremurile astea, spuse ea, apoi tăcu.

Am mers și-am mers ziua întreagă, statornic. N-am întâlnit alți oameni și-am văzut doar o cocioabă îndepărtată, din hornul căreia se înălțau fuioare de fum. Frigul și vântul ne biciuiau întruna, însă nu ne-am putut obișnui cu ele pe măsură ce trecea ziua. În căruța din față, pelerinii se albiseră la chip, li se înroșiseră nasurile, iar o femeie avea buzele vinete. Stăteau lipiți unii de alții ca peștii în saramură, dar, oricât se înghesuiau, tot nu se puteau feri de ger.

Mi-am mișcat degetele în bocanci ca să nu-mi înțepenească și mi-am trecut frâiele dintr-o mână într-alta ca să mă încălzesc. Mă supăra umărul: durerea cobora de-a lungul brațului și-mi pulsa până în vârfurile degetelor. Aveam buzele uscate, dar nu îndrăzneam să le umezesc, ca să nu crape. Puține lucruri sunt mai greu de înfruntat decât gerul. În ceea

ce-o privea pe Kettle, nu mă îndoiam că suferea cumplit. Nu se plângea, dar, cu vremea, se încovriga și se făcea tot mai mică sub pături. Tăcerea ei îmi dovedea cât de rău se simțea.

Încă nu se întunecase când Nik abătu căruțele de la drum și le îndreptă în sus, pe o cărare pitită sub omăt. Eu nu vedeam decât că se împuțina iarba care ieșea din zăpadă, însă Nik o cunoștea foarte bine. Contrabandiștii deschideau drum pentru căruțe, însă biata iapă a lui Kettle tot greu înainta. M-am uitat o dată înapoi, să văd cum netezește palma aspră a vântului urmele noastre și rămân doar vălurele albe în decorul troienit.

Ținutul pe care-l traversam părea să nu aibă forme de relief, dar se unduia ușor. În cele din urmă, am ajuns în vârful unei ridicături mai anevoioase și-am privit în jos, la îngrămădeala de clădiri invizibile de pe drumul pe care mersesem înainte. Se însera. O singură lumină sclipea la o fereastră. În timp ce coboram spre ea, se aprinseră și altele, iar vântul aduse miros de lemn ars în nările lui Ochi Întunecați. Eram așteptați.

Clădirile nu erau vechi. Arătau de parcă tocmai fuseseră construite. Am văzut o șură mare. Am intrat în ea cu tot cu cai și căruțe, pentru că solul fusese săpat, astfel încât o parte din șură era jumătate îngropată în pământ. Tocmai de aceea n-o zărisem de pe drum și nu m-am îndoit că fusese ascunsă dinadins. Dacă n-ai fi știut că e acolo, n-ai fi găsit-o niciodată. Pământul săpat fusese ridicat în grămezi în jurul ei și-al celorlalte clădiri. O vacă de lapte se foi

în staul cât am deshămat caii și i-am priponit. Aveau fân și paie și o troacă cu apă proaspătă.

Pelerinii coborâseră din căruță. Eu o ajutam pe Kettle să se dea jos de pe capră când poarta șurii se deschise a doua oară. O tânără mlădioasă, cu o claie de păr roșu, năvăli înăuntru. Cu mâinile strânse pumn în șolduri, îl luă la rost pe Nik:

– Cine sunt oamenii aceștia și de ce i-ai adus aici? La ce bun o ascunzătoare, dacă știe toată țara de ea?

Nik își dădu calul unui om de-al său și se întoarse către ea. Fără o vorbă, o luă în brațe și-o sărută. Dar ea îl împinse imediat la o parte.

– Ce fa...?

– Au plătit bani buni. Au mâncarea lor și se descurcă singuri peste noapte. Mâine pleacă la munte. Acolo, sus, nimănui nu-i pasă ce facem. Nu-i nicio primejdie, Tel, îți faci prea multe griji.

– Trebuie să-mi fac griji pentru amândoi, că tu n-ai minte destulă. Am pregătit mâncare, dar nu ajunge pentru toată lumea. De ce n-ai trimis o pasăre ca să mă anunți?

– Am trimis. N-a ajuns? Poate a întârziat-o viscolul.

– Așa zici întotdeauna când uiți s-o trimiți.

– Las-o baltă, femeie. Am vești bune pentru tine. Hai să mergem în casă și să stăm de vorbă.

Nik o prinse ușor de talie și ieșiră împreună. Au rămas să se ocupe de noi oamenii lui. Aveam paie pe care să dormim și loc berechet unde să le întindem. Afară era o fântână cu găleată. Într-un capăt al șurii am zărit un cămin. Hornul scotea fum, dar se

putea găti. În șură nu era cald decât în comparație cu viscolul de-afară. Dar nu s-a plâns nimeni. Ochi Întunecați nu intrase.

Au un coteț plin cu pui, îmi spuse. *Și o hulubărie.*

Nu te-atinge de ei, l-am avertizat.

Starling vru să iasă cu oamenii lui Nik când aceștia porniră spre casă, dar o opriră la ușă.

– Nik a spus să rămâneți toți înăuntru, la un loc, vorbi unul din ei și mă privi cu subînțeles. Luați-vă apă acum, că zăvorâm poarta când plecăm. Ca să nu intre frigul.

Nu păcăli pe nimeni cu vorbele lui, dar nu se auzi niciun protest. Evident, contrabandistul credea că ne va fi cu atât mai bine cu cât știam mai puține. Era de înțeles. În loc să ne plângem, am adus apă. Din obișnuință, am reumplut troaca animalelor. Cărând a cincea găleată, m-am întrebat dacă voi înceta vreodată să mă îngrijesc de animale mai întâi. Pelerinii se ocupau numai de ei. În curând, am simțit miros de mâncare de la cămin. Eu aveam carne uscată și pâine tare. Avea să-mi ajungă.

Ai putea vâna cu mine. E vânat pe-aici. Au avut o grădină astă-vară și iepurii mai vin să roadă cioturile.

Lupul se întinse lângă coteț ca să se ferească de vânt. Avea sânge de iepure pe labele din față. Mânca și urmărea în același timp și peticul de grădină acoperit de omăt, pândind vânatul. Am mestecat ursuz o felie de carne în timp ce adunam o grămadă de fân pentru Kettle în boxa de lângă cea a iepei sale. Tocmai întindeam o pătură peste el când ea se întoarse de la cămin cu ceainicul.

– Cine te-a pus să-mi faci patul? mă luă la rost.

N-am apucat să-i răspund.

– Uite ceai, dacă ai cană din care să-l bei. A mea e în sacul din șaretă. Tot acolo am niște brânză și mere uscate. Du-te să le-aduci, băiețaș bun ce ești.

Plecând la șaretă, am auzit glasul și harpa lui Starling. Cânta ca să aibă ce mânca de cină, fără îndoială. Așa făceau menestrelii. Sigur nu avea să moară de foame. Am adus sacul lui Kettle. Ea îmi pregăti o porție generoasă, ciugulind și ea câte ceva. Stăteam pe pături și mâncam. Ea se uita întruna la mine. Până la urmă, îmi zise:

– Ai trăsături familiare, Tom. Din ce parte a Buckului ziceai că te tragi?

– Din orașul Buckkeep, i-am răspuns, fără să mă gândesc.

– Aha. Și mama ta cine-a fost?

Am ezitat, apoi am spus:

– Sal Flatfish[1].

Sal avea atâția copii în Buckkeep, că sigur era și un Tom printre ei.

– Pescari? Cum de-a ajuns păstor un fiu de pescar?

– Tatăl meu era și păstor, am improvizat eu. Cu două meserii, ne descurcam binișor.

– Pricep. Și te-au învățat să fii politicos cu femeile bătrâne. Și ai un unchi la munte. Ciudată familie!

– A plecat de capul lui la o vârstă fragedă și s-a stabilit acolo.

---

[1] „Plătică“ (n. tr.).

Sâcâiala ei mă făcea să transpir. Puteam să jur că-şi dă seama.

– Dar tu din ce parte a Buckului ai spus că te tragi?

– N-am spus, răspunse ea cu un zâmbet subţire.

Starling apăru brusc în uşa boxei. Se propti de marginea ei şi se aplecă în faţă.

– Nik a zis că trecem râul peste două zile, ne spuse.

Am încuviinţat din cap, fără să comentez. Ocoli boxa pe dinăuntru şi-şi trânti bocceaua lângă a mea. Se aşeză cu spatele proptit de ea şi cu harpa în braţe.

– Sunt două perechi mai aproape de foc care se ciorovăiesc, mai să se ia la bătaie. Li s-a udat lipia şi nu le trece altceva prin cap decât să afle din vina cui. Unul din copii e bolnav şi vomită. Sărmanul de el! Bărbatul care face atâta scandal pentru lipia udă zice că e-o risipă s-o dai băiatului, dacă tot vomită.

– Ăsta-i Rally, zise Kettle veselă. N-am văzut bărbat mai certăreţ şi mai zgârcit. Şi băiatul, Selk. De când am plecat din Chalced, când i-e bine, când i-e rău. Şi înainte, precis la fel a fost. Probabil că maică-sa crede c-o să-l vindece altarul Edei. Se agaţă de un fir de pai, însă are aur. Sau a avut.

Cele două femei începură să bârfească. Eu m-am proptit într-un colţ şi le-am ascultat cu o ureche, moţăind. Două zile până la râu, mi-am promis. Dar până la munte, câte? Am întrerupt bârfele ca s-o întreb pe Starling dacă a aflat ceva.

– Nik zice că n-are cum să ştie, depinde de vreme. Dar mi-a zis să nu-mi fac probleme.

Ciupi la întâmplare strunele harpei. O fată și un băiat apărură imediat în ușa boxei.

– Mai cânți? întrebă fata.

Era o copilă înaltă și sfrijită, cu rochia zdrențuită. Avea fân în păr.

– Ți-ar plăcea?

Drept răspuns, copiii năvăliră în boxă și se așezară în stânga și-n dreapta ei. Mă așteptasem s-o aud pe Kettle plângându-se, dar nu protestă nici când fata se sprijini confortabil de ea. Începu să-i scoată paiele din păr cu degetele deformate. Fata avea ochi negri și strângea o păpușă cu fața brodată. Când îi zâmbi lui Kettle, mi-am dat seama că se cunoșteau bine.

– Cântă-l pe-ăla cu bătrâna și porcul, o rugă băiatul pe Starling.

M-am ridicat și mi-am luat bocceaua.

– Trebuie să dorm, m-am scuzat.

Dintr-odată, n-am mai suportat să mai stau în apropierea copiilor. Am găsit un staul gol lângă poarta șurii și m-am cuibărit acolo. Pelerinii murmurau pe lângă foc. Cearta nu se încheiase. Starling termină cântecul despre femeie, pârleaz și porc, apoi începu altul, despre un măr. Am auzit pașii altora veniți s-o asculte. Mi-am zis că ar fi mai înțelept să dorm și-am închis ochii.

Se întunecase de-a binelea și se făcuse liniște când mă găsi Starling. Mă călcă pe mână, mai-mai să scape și bocceaua în capul meu. N-am zis nimic nici atunci, nici când se culcă lângă mine. Întinse păturile ca să

ne acopere pe amândoi, pe urmă se lipi de mine. Nu m-am mișcat. Mă atinse cu mâna pe față.

– Fitz? murmură ea pe întuneric.

– Ce-i?

– Câtă încredere ai în Nik?

– Ți-am zis. Nici măcar un pic. Dar am convingerea că ne va duce la munte. Pentru mândria lui, dacă nu din alt motiv. Am zâmbit în beznă. Un contrabandist trebuie să aibă o reputație fără pată pentru cei care-l cunosc. Ne va duce acolo.

– Azi te-ai supărat pe mine? Văzând că tac, adăugă: Mi-ai aruncat o privire foarte serioasă de dimineață.

– Te deranjează lupul? am întrebat-o direct.

– Deci e-adevărat? întrebă încet.

– Te-ai îndoit vreodată?

– Povestea cu Harul... da. Am crezut că-i o minciună sfruntată, scornită pe seama ta. Un fiu de prinț să aibă Har... Nu mi-ai părut omul care să-și împartă viața cu un animal.

Din tonul ei, mi-am dat seama foarte bine ce părere are despre un asemenea obicei.

– Păi, o împart. O scânteie de ură mă încurajă să fiu sincer. El înseamnă totul pentru mine. Totul. N-am avut niciodată un prieten mai bun decât el, gata oricând să-și dea viața pentru mine. Mai mult decât viața. Una e să fii gata să mori pentru cineva, alta să-ți sacrifici traiul de dragul lui. Asta îmi oferă el mie. Același devotament pe care îl ofer și eu regelui meu.

Am căzut pe gânduri. Nu mai privisem niciodată în felul acela relația noastră.

– Un rege și un lup, spuse Starling. De altcineva nu-ți pasă? întrebă cu glas mai scăzut.

– De Molly.

– Molly?

– E-acasă. În Buck. E soția mea.

Un tremur de mândrie mă scutură când am rostit cuvintele. Soția mea.

Starling se ridică în capul oaselor. Mi se făcu imediat frig.

– Soție? Ai o soție?

– Și un copil. O fetiță.

În ciuda frigului și-a beznei, am zâmbit la mirarea ei.

– Fiica mea, am rostit încet, numai ca să aud cum sună cuvintele acelea. Am o soție și o fiică acasă.

Starling se smuci de lângă mine pe întuneric.

– Ba n-ai! mă contrazise șoptit. Sunt menestrel, Fitz. Dacă bastardul s-ar fi căsătorit, s-ar fi auzit peste tot. De fapt, s-a zvonit că trebuia să te însori cu Celerity, fata ducelui Brawndy.

– Am făcut-o pe-ascuns.

– Aha. Înțeleg. Nu ești însurat. Ai o femeie, asta vrei să zici.

Cuvintele mă înțepară până în adâncul inimii.

– Molly e soția mea, am rostit răspicat. În toate felurile care contează pentru mine, e soția mea.

– Și în felul care contează pentru ea? Cu un copil?

Am inspirat adânc.

– Când mă voi întoarce, acesta e primul lucru pe care îl voi îndrepta. Verity mi-a promis că, atunci când va fi rege, mă voi putea însura cu cine doresc.

O parte din mine se înfricoșa de ușurința cu care mă dezvăluiam în fața lui Starling. Alta se întreba cât rău îi făcea să afle toate acestea. În plus, îmi făcea bine să-mi descarc sufletul.

– Deci tu chiar mergi să-l găsești pe Verity?

– Merg să-l slujesc pe regele meu. S-o ajut cum pot pe Kettricken și pe copilul-moștenitor al lui Verity. Și pe urmă plec mai departe, dincolo de munți, ca să-l găsesc pe regele meu și să-l aduc înapoi pe tron. Ca să alunge Corăbiile Roșii de pe coasta celor Șase Ducate și să trăim din nou în pace.

O clipă, nu se auzi decât șuierul viscolului. Starling pufni ușor:

– Fă măcar jumătate din cât ți-ai propus și voi avea un erou pentru cântecul meu.

– Nu vreau să devin erou. Numai să fac ceea ce trebuie, ca să fiu liber să-mi trăiesc viața.

– Sărmanul Fitz! Nimeni nu are libertatea asta.

– Mie mi se pare că tu ești foarte liberă.

– Serios? Mie mi se pare că fiecare pas mă duce tot mai aproape de fundul mlaștinii și, cu cât mă zbat mai tare, cu atât mă scufund mai adânc.

– Cum vine asta?

Starling râse înăbușit.

– Uită-te la mine. Dorm în paie și cânt ca să am ce mânca la cină, îmi risc viața ca să ajung, poate, cândva, în Regatul Munților, iar dacă o fi să ajung acolo,

ce-am câştigat? Mi-am îndeplinit scopul? Nici vorbă. Trebuie să umblu după tine mai departe, până când faci ceva demn să fie pomenit într-un cântec.

– Zău, nu-i nevoie, am spus eu, îngrozit de perspectivă. Ai putea să-ţi vezi de drum, să câştigi bani ca menestrel. Te descurci foarte bine, serios.

– Binişor. Binişor pentru un menestrel rătăcitor. M-ai auzit cântând, Fitz. Am voce bună şi degete foarte iscusite. Dar nu sunt extraordinară, şi aşa trebuie să fii ca să ajungi menestrel într-un turn. Asta dacă vor mai exista turnuri peste cinci ani. N-am niciun chef să cânt pentru piraţii Corăbiilor Roşii.

Am tăcut amândoi, meditând.

– Vezi tu, continuă ea după o vreme, eu nu mai am pe nimeni. Părinţii şi fratele mi-au murit. Fostul meu stăpân s-a dus şi el. Lordul Bronze, care a fost drăguţ cu mine numai de dragul lui, nu mai trăieşte nici el. Toţi s-au dus, când a ars turnul. Piraţii m-au crezut moartă, altfel aş fi fost moartă cu adevărat.

Pentru prima oară, o teamă veche îşi făcu loc în glasul ei. Un timp, rămase tăcută, gândindu-se la cele ce nu se puteau rosti. Mi-am întors faţa spre ea.

– Numai pe mine mă pot baza. Acum şi întotdeauna. Numai pe mine. Iar un menestrel nu poate umbla şi cânta pentru bani la nesfârşit. Dacă vrei să-ţi fie moale la bătrâneţe, trebuie să-ţi câştigi un loc într-un turn. Doar un cântec măreţ mi-l va câştiga, Fitz. Şi n-am decât puţin timp la dispoziţie ca să-l compun. I se înmuie glasul, i se îndulci şoapta. Aşa că te voi urma peste tot. Pentru că în urma ta se petrec evenimente măreţe.

– Evenimente măreţe?

Se trase mai lângă mine.

– Întocmai. Abdicarea prinţului Chivalry. Triumful împotriva Corăbiilor Roşii pe Insula Cornului. Nu eşti tu acela care a salvat-o pe regina Kettricken de neoameni în noaptea în care a fost atacată, chiar înainte de Vânătoarea Reginei Vulpe? Uite un cântec pe care aş fi vrut să-l compun eu. Ca să nu mai vorbesc despre răzmeriţa pe care ai stârnit-o în noaptea încoronării prinţului Regal. Mai departe. Te-ai ridicat din morţi, încercând să-l omori pe Regal în castelul Tradeford şi ai scăpat nevătămat. Ai omorât jumătate din gărzile lui cu mâna goală, încătuşat... Am ştiut că ar fi trebuit să te urmăresc atunci. Aşa că, zic eu, am şanse să fiu martoră la fapte remarcabile dacă mă ţin coadă după tine.

Nu mă gândisem niciodată la evenimentele acelea ca la un şir de întâmplări provocate de mine. Am vrut să protestez, să-i spun că nu eu le pusesem în mişcare, că pur şi simplu fusesem prins în roata care macină istoria. Dar n-am făcut decât să oftez.

– Eu nu vreau decât să mă întorc acasă la Molly şi la fetiţa noastră.

– Probabil şi ea tânjeşte după acelaşi lucru. Nu-i e uşor să se tot întrebe când vii acasă, dacă mai vii.

– Nu se întreabă. Deja mă crede mort.

După o vreme, Starling îmi spuse cu glas şovăitor:

– Fitz, dacă te consideră mort, cum poţi să crezi că va aştepta să te întorci, că nu va găsi pe altcineva?

Îmi imaginasem zeci de scenarii. Că mor înainte de a mă întoarce acasă ori că, întorcându-mă, Molly

mă va considera un mincinos şi-un blestemat cu Har, că o vor scârbi cicatricele mele. Mă aşteptam să se înfurie pe mine pentru că nu-i spusesem că trăiesc; dar atunci aveam să-i explic cum crezusem că-şi găsise pe altul şi era fericită cu el, iar ea avea să mă înţeleagă şi să mă ierte. La urma urmei, ea mă părăsise pe mine. Nu ştiu de ce, dar nu mă gândisem niciodată că mă voi întoarce acasă ca să constat că mă înlocuise cu altul. Cât de prost eram... Cum de nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla aşa ceva, numai pentru că era cel mai urât lucru din lume?

– Păi, poate ar trebui să-i dau de veste, am rostit, mai mult pentru mine decât pentru Starling. Să-i trimit un mesaj cumva. Dar nu prea ştiu unde e. Nici în cine să am încredere că i-l va transmite.

– De câtă vreme eşti plecat?

– De la Molly? De aproape un an.

– Un an! Bărbaţii ăştia... murmură Starling pentru ea. Pleacă la luptă sau în călătorie şi se aşteaptă să găsească acelaşi lucru când se întorc acasă. Aveţi pretenţia ca nevestele care rămân singure să cultive ogorul, să crească pruncii, să repare acoperişul şi să ducă vaca la păscut, pentru ca, atunci când treceţi iar pragul casei, să vă găsiţi scaunul tot lângă foc, iar pe masa curată să aburească pâinea caldă. Şi mai vreţi şi un trup cald şi doritor în pat, tânjind după voi. Starling se înfuria treptat. Câte zile ai stat departe de ea? Tot atâtea câte a fost ea nevoită să se descurce fără tine. Timpul nu stă în loc pentru ea numai pentru că tu ai plecat. Cum ţi-o imaginezi? Legănându-ţi

copilul lângă foc? Ia închipuie-ți asta: bebelușul e în casă, plânge și nu e schimbat, iar ea stă în ploaie și-n vânt și taie lemne, pentru că s-a stins focul cât a fost la moară după un pumn de făină.

Am refuzat să mă gândesc la o asemenea posibilitate. Nu. Burrich n-ar permite să se întâmple așa ceva.

– În mintea mea, o văd în multe ipostaze. Nu doar în clipele fericite, m-am apărat eu. Și nu e chiar singură. Un prieten de-al meu are grijă de ea.

– A, un prieten, repetă Starling pe un ton moale. Și e chipeș, dezghețat și destul de îndrăzneț ca să fure inima oricărei femei?

Am pufnit într-un râs scurt.

– Nu. E mai în vârstă. Încăpățânat și supărăcios. Dar și statornic, de încredere și grijuliu. Se poartă întotdeauna frumos cu femeile. Politicos și blând. Va avea mare grijă de Molly și de fetiță. Am zâmbit în sinea mea și am știut că nu mă înșel când am adăugat: Va omorî pe oricine va îndrăzni numai să se uite urât la ele.

– Statornic, de încredere și grijuliu? Se poartă frumos cu femeile? Starling ridică vocea, prefăcându-se interesată. Știi cât de rari sunt asemenea bărbați? Spune-mi cine e, îl vreau pentru mine. Dacă îl lasă Molly a ta să plece.

Mărturisesc că m-a cuprins stânjeneala. Mi-am adus aminte de ziua în care Molly îmi spusese că eu eram cel mai bun lucru care ieșise din grajdurile lui Burrich. Văzând că nu știu dacă să-i interpretez vorbele drept un compliment sau nu, îmi explicase că Burrich era bine văzut printre femei, pentru că era

tăcut şi rezervat. Oare se uitase şi ea la Burrich cu alţi ochi? Nu. Cu mine făcuse dragoste în ziua aceea, de mine se agăţase, deşi nu ne puteam căsători.

– Nu-i ce crezi tu. Molly mă iubeşte pe mine. Numai pe mine.

Nu avusesem intenţia să vorbesc tare. O nuanţă din glasul meu trebuie să fi atins o coardă sensibilă de-a lui Starling, pentru că renunţă să mă chinuie.

– O, atunci... Dar eu tot cred c-ar trebui să-i dai un semn. Ca să nu-şi piardă speranţa şi să fie tare.

– Aşa voi face, mi-am promis.

Imediat ce aş ajunge la Jhaampe, Kettricken ar găsi o cale să-i dau cumva un semn lui Burrich. Aş putea trimite un răvaş cu vorbe întortocheate, în caz că era interceptat. I-aş putea cere să-i spună lui Molly că trăiesc şi că aveam să mă întorc la ea. Dar prin ce mijloc i l-aş trimite?

Am rămas tăcut, cugetând pe întuneric. Nu ştiam unde locuieşte Molly. Poate ştia Lacey. Dar nu puteam să trimit vorbă prin ea fără să afle Patience. Nu, niciuna din ele nu trebuie să afle. Trebuia să fie cineva pe care să-l cunoaştem şi eu, şi Burrich, cineva de încredere. Nu Chade. În el m-aş putea încrede, dar nu era de găsit, chiar dacă lumea îl ştia după nume.

Un cal lovi peretele boxei cu copita.

– Eşti foarte tăcut, murmură Starling.

– Mă gândesc.

– N-am vrut să te supăr.

– Nu m-ai supărat. M-ai făcut să cad pe gânduri.

– Aha. O scurtă pauză. Mi-e atât de frig!

– Şi mie. Dar afară e mai frig.

– Asta nu mă încălzeşte cu nimic. Ia-mă în braţe.

Nu era o cerere. Se cuibări la pieptul meu, vârându-şi capul sub bărbia mea. Mirosea frumos. Cum de reuşeau femeile să miroasă întotdeauna frumos? Stânjenit, am luat-o în braţe, recunoscător că mă încălzea, dar stânjenit de apropierea ei.

– Aşa-i mai bine, oftă ea.

Am simţit-o cum se relaxează lipită de mine.

– Sper că vom avea prilejul să facem o baie cât de curând.

– Şi eu.

– Nu că ai mirosi chiar aşa urât.

– Mulţumesc, i-am zis cam acru. Te superi dacă mă culc?

– Dă-i drumul. Îmi puse mâna pe şold. Dacă nu te duce mintea la altceva.

Am reuşit să inspir adânc. Molly... Starling era caldă şi lipită de mine şi mirosea atât de plăcut... Pentru ea, ca menestrel, propunerea pe care mi-o făcuse nu însemna mai nimic. Pentru ea. Dar oare pentru mine ce însemna Molly?

– Ţi-am spus. Sunt însurat.

Ce greu îmi venea să vorbesc...

– Îhî. Te iubeşte şi-o iubeşti şi tu. Dar acum suntem aici noi doi şi ne e frig. Dacă ţine aşa de mult la tine, ţi-ar purta pică dacă te-ai încălzi şi te-ai alina puţin într-o noapte geroasă?

Nu mi-a fost uşor, dar m-am obligat să mă gândesc la vorbele ei, apoi am zâmbit în sinea mea.

– Nu mi-ar purta pică. Mi-ar smulge capul de pe umeri.

– O! Starling râse încet la pieptul meu. Înțeleg.

Se depărtă ușor de mine. Tânjeam să întind mâna și s-o trag înapoi.

– Atunci poate-i mai bine să ne culcăm. Somn ușor, Fitz.

Am adormit ușor, dar nu imediat, și nu fără să-mi pară rău.

În noaptea aceea, viscolul a vâjâit furios peste poate, iar dimineața, când am deschis poarta șurii, ne-a întâmpinat un strat de zăpadă proaspăt. M-am îngrijorat că, dacă mai ninge mult, căruțele noastre aveau să nu mai poată înainta. Dar Nik părea optimist și jovial când ne-a urcat în ele. Și-a luat rămas-bun afectuos de la doamna lui și am pornit iarăși. Ne-a îndepărtat de șură pe alt drum decât cel pe care venisem. Era mai șerpuitor și, în câteva locuri, nămeții se ridicaseră atât de sus, încât am săpat un tunel prin ei cu căruțele. Starling a călărit cu noi dimineața, dar Nik a trimis un om după ea, ca să vină lângă ei. Ea i-a mulțumit bucuroasă și-a plecat imediat să li se alăture.

La începutul după-amiezii, am revenit la drumul inițial. Nu mi s-a părut că am câștigat mare lucru ocolindu-l atâta vreme, dar Nik avea, cu siguranță, motivele lui. Pesemne nu voia să lase în urmă o cărare bătătorită până la ascunzătoare. În seara următoare ne-am adăpostit în condiții grele, în niște cocioabe dărăpănate de pe malul apei. Acoperișurile de stuf păreau gata să se prăbușească, așa că pe jos căzuseră

ţurţuri, iar vântul împinsese pe sub uşă un morman de omăt. Caii n-au avut alt adăpost decât pereţii cocioabelor. I-am adăpat la râu şi şi-a primit fiecare tainul de grăunţe, dar niciun fir de pai.

Ochi Întunecaţi a venit cu mine să adunăm lemne de foc, pentru că, deşi aveam destule ca să pregătim mâncarea, nu ne-ar fi ajuns ca să ne încălzim toată noaptea. Mergând spre râu, ca să căutăm buşteni aduşi de apă, m-am gândit cum se schimbase legătura dintre noi. Vorbeam mai puţin, dar eram mai conştient de prezenţa lui decât înainte. Pesemne nu mai era necesar să vorbim atât. Dar amândoi ne schimbaserăm în absenţa celuilalt. Acum, când mă uitam la el, mi se întâmpla câteodată să-l văd mai întâi pe lup, şi numai după aceea pe prietenul meu.

Cred că, în sfârşit, ai învăţat să mă respecţi cum se cuvine. Mă tachina, dar spunea adevărul. Se ivi pe neaşteptate dintre nişte tufe de pe mal, în stânga mea, traversă în salturi mari poteca îngropată sub zăpadă şi reuşi să dispară printre nămeţii şi cioturile tufelor desfrunzite.

Nu mai eşti pui, e-adevărat.

Niciunul din noi nu mai e pui. Am descoperit amândoi asta în călătoria noastră. Nu te mai consideri deloc un puşti.

Am înaintat anevoie prin zăpadă, cugetând la spusele lui. Nu ştiam când hotărâsem că nu mai sunt copil, ci bărbat, dar Ochi Întunecaţi avea dreptate. Ciudat, o clipă mi-a fost dor de băiatul cu obraz fin şi curaj nebunesc.

Cred că m-am descurcat mai bine ca băiat decât mă descurc acum ca bărbat, am recunoscut eu, cam trist.

De ce nu aştepţi să mai treacă vremea ca bărbat şi să tragi concluzii mai târziu? îmi propuse Ochi Întunecaţi.

Poteca pe care mergeam era mai îngustă decât o căruţă şi nu se vedeau din ea decât câteva porţiuni, acolo unde nu scoteau capul tufele din zăpadă. Vântul îşi făcea de lucru sculptând dune şi bancuri de nea. Înaintam cu el în faţă, iar fruntea şi nasul începură să mă ardă de la sărutările lui aspre. Peisajul nu se deosebea prea mult de cel pe care-l traversasem în ultimele zile, dar experienţa de a-l străbate în linişte, alături de lup, mă transporta în altă lume.

Am ajuns la râu. Am stat în picioare pe mal şi-am studiat partea opusă. Apa îngheţase la margine pe ici, pe colo, iar grămezile rare de lemn plutitor cărau poveri de gheaţă murdară şi zăpadă lipicioasă. Curentul era puternic, buştenii ţopăiau iute pe apă. Am încercat zadarnic să-mi imaginez râul complet îngheţat. De partea cealaltă a torentului necruţător se înălţau dealuri acoperite de plante mereu verzi, iar la poalele lor se desfăşura o câmpie de stejari şi sălcii întinse până la marginea râului. Probabil că apa împiedicase răspândirea focului cu ani în urmă. Oare şi pe malul ăsta crescuseră cândva atâţia copaci?

Uite, mormăi Ochi Întunecaţi melancolic. Am simţit că-l roade foamea când am zărit amândoi un cerb falnic venit să se adape. Ne simţi şi el, înălţă capul încornorat, dar ne privi calm, ştiindu-se în siguranţă. Când lupul visă la carne proaspătă, începu

să-mi lase și mie gura apă. *Vânătoarea ne-ar merge din plin pe malul celălalt.*

Sper. Sări de pe mal pe pietrișul de lângă apă îngropat pe sub nămeți și porni hotărât în susul râului. L-am urmat cu mai puțin elan, culegând lemne uscate. Înaintam cu dificultate, iar vântul mușca mai abitir, încărcat de frigul râului, însă drumul era cu atât mai interesant și mai încărcat, și el, de posibilități. M-am uitat cum pășește Ochi Întunecați în fața mea. Se mișca altfel decât înainte. Nu mai țopăia ca un pui curios. Nu mai adulmeca pe îndelete craniul de căprioară ca altădată, ci îl mirosea iute, sesizând imediat că nu mai are carne pe el. Verifica înadins grămezi de bușteni, poate se adăpostea vreun animal sub ele. Supraveghea și șanțurile care tăiau malul, amușinând după urme de vânat. Se năpusti și devoră o rozătoare care îndrăznise să iasă din cuibul de sub mal. Săpă puțin la gura lui, apoi își vârî botul înăuntru și adulmecă îndelung. Văzând că nu mai erau și alți locuitori în el, merse mai departe.

În spatele lui, eu m-am pomenit că zăbovesc cu ochii la râu. Cu cât îl studiam mai mult, cu atât mă descuraja mai mult, în loc să mă învăț cu el. Grămezile imense de bușteni cu rădăcini încâlcite, care se clătinau și se zvârcoleau împinse de șuvoaiele nebune, stăteau dovadă că era adânc de nu i se ghicea fundul și curgea în puhoaie. M-am întrebat dacă vijelia bătuse mai năvalnic în amonte, scoțând din rădăcini uriașii aceia, sau dacă râul atâta mușcase din pământ, încât copacii căzuseră în el.

Ochi Întunecaţi îşi vedea de drum în faţa mea. Sări încă de două ori şi prinse o rozătoare cu ghearele şi dinţii. Nu ştiam sigur ce erau vieţuitoarele acelea; nu prea semănau cu şobolanii, iar blana lucioasă dovedea că se simţeau acasă în apă.

Carnea n-are nevoie de nume, remarcă Ochi Întunecaţi ironic. M-am văzut nevoit să-i dau dreptate. Azvârli vesel prada în aer şi-o prinse tocmai când făcea o tumbă. O zgâlţâi fioros şi-o aruncă a doua oară, dansând pe labele din spate. Câteva clipe, m-am molipsit şi eu de bucuria lui. Savura o vânătoare foarte reuşită, carnea cu care-şi umplea stomacul şi faptul că se hrănea în tihnă. De data asta, victima zbură deasupra capului meu. Am sărit şi-am prins trupul flasc, numai ca să-l arunc şi mai sus. Ochi Întunecaţi ţopăi după el, ridicându-şi toate cele patru labe de la pământ. Îl prinse dintr-odată, apoi se ghemui, mi-l arătă şi mă provocă să-l urmăresc. Am aruncat grămada de lemne şi-am ţâşnit după el. Îmi scăpa cu uşurinţă, apoi se întorcea iar la mine, mă aţâţa, fugind numai atât cât să nu-l pot ajunge. M-am năpustit peste el.

– Hei!

Ne-am oprit amândoi. M-am ridicat încet de la pământ. Era unul din oamenii lui Nik. Stătea sus, pe mal şi ne urmărea. Avea un arc.

– Adună lemnele şi întoarce-te imediat, îmi porunci.

M-am uitat în jur, dar n-am văzut niciun motiv ca să fie atât de nervos. Totuşi, am strâns lemnele împrăştiate şi m-am întors la cocioabe.

Am dat peste Kettle mijind ochii deasupra unui pergament la lumina focului, ignorându-i pe cei care găteau în jurul ei.

– Ce citeşti? am întrebat-o.

– Scrierile lui Cabal cel Alb. Profet şi clarvăzător de pe vremea Kimoalei.

Am ridicat din umeri. Numele nu-mi spuneau nimic.

– Sub îndrumarea lui, s-a pecetluit un tratat care a pus capăt unui război ce dura de sute de ani. Datorită lui, trei popoare au devenit unul singur. S-au răspândit cunoştinţe. Multe feluri de alimente cultivate cândva numai în văile sudice din Kimoala au început să fie plantate peste tot. Ghimbirul, de exemplu. Şi ovăzul de Kimoala.

– Un singur om a reuşit asta?

– Unul singur. Hai, doi, dacă-l pui la socoteală şi pe generalul pe care l-a cucerit prin convingere, fără luptă. Aici se vorbeşte despre omul acela: „Un catalizator a fost DarAles pentru vremurile lui, un preschimbător de inimi şi vieţi. A venit nu ca să fie erou, ci ca să trezească eroul din alţii. A venit nu ca să împlinească profeţii, ci ca să deschidă uşa spre viitor. Aceasta a fost dintotdeauna sarcina catalizatorului." Mai sus, el a scris că în fiecare dintre noi există o sămânţă de catalizator. Ce părere ai despre asta, Tom?

– Prefer să fiu păstor, i-am răspuns sincer.

„Catalizator" nu era un cuvânt care să-mi fie prea drag.

În noaptea aceea, am dormit cu Ochi Întunecaţi alături. Kettle sforăia încet nu departe de mine, în

vreme ce pelerinii se înghesuiseră în capătul celălalt al cocioabei. Starling alesese să doarmă în cocioaba cealaltă, cu Nik şi o parte din oamenii lui. O vreme, vântul purtă pe aripa lui glasul şi sunetele harpei sale.

Am închis ochii şi-am încercat s-o visez pe Molly. Am văzut un sat din Buck cuprins de flăcări şi Corăbiile Roşii retrăgându-se. Am călătorit într-un tânăr care porni cu barca pe întuneric, ca să ciocnească o Corabie Roşie. Aruncă un felinar aprins la bordul ei şi apoi o găleată cu ulei de peşte, din acela cu care-şi aprindeau felinarele săracii. Pânza se aprinse când tânărul se îndepărtă de vasul în flăcări. În spatele lui, blestemele şi ţipetele bărbaţilor cuprinşi de foc se înălţau odată cu văpăile. În noaptea aceea, am rămas cu el şi i-am împărtăşit triumful amar. Nu mai avea nimic pe lume, nici familie, nici casă, dar luase viaţa celor care vărsaseră sângele neamului său. I-am înţeles prea bine lacrimile care-i curgeau pe faţa luminată de un zâmbet larg.

17
TRAVERSAREA RÂULUI

Străinii au vorbit întotdeauna batjocoritor despre locuitorii celor Șase Ducate, numindu-ne sclavii pământului, fermieri buni doar să scormonească în țărână. Pe Eda, zeița-mamă căreia i se închină oamenii pentru recolte îndestulătoare și turme bogate, Străinii o disprețuiesc pentru că e zeița unui neam de suflete așezate, care și-a pierdut sămânța curajului. Străinii îl venerează numai pe El, zeul mării. Nu e un zeu căruia să-i aduci mulțumiri, ci în care să ai mare încredere. Singurele binecuvântări pe care le trimite adoratorilor săi sunt furtuni și greutăți care să-i întărească.

Din acest punct de vedere, îi judecau greșit pe locuitorii celor Șase Ducate. Credeau că oamenii care cultivă cereale și cresc oi vor ajunge în curând să nu aibă curaj nici cât animalele lor. Au dat năvală printre noi, omorând și distrugând, și ne-au luat grija față de semeni drept slăbiciune. În iarna aceea, locuitorii mărunți din Buck și Bearns, Rippon și Shoaks, pescarii și păstorii, păzitoarele de gâște și porcarii au luat în mâinile lor războiul pe care nobilii noștri certăreți

și armata noastră răzlețită îl purtau cu atâta nepricepere și l-au făcut al lor. Locuitorii mărunți ai unui ținut pot fi oprimați numai atât timp cât nu se ridică în apărarea lor, fie împotriva Străinilor, fie împotriva unui stăpân nedrept.

A doua zi, dimineață, oamenii începură să se plângă de frig și să ceară să ne grăbim. Jinduiau la terci cald și turte coapte pe cămin. Ca să ne încălzim stomacurile, nu aveam decât apă caldă. Am umplut ceainicul lui Kettle și m-am întors ca să-mi umplu și cana mea. Am strâns din pleoape din cauza durerii în timp ce scotoceam prin boccea după scoarța de spiriduș. Visul în care mă purtase Meșteșugul noaptea trecută mă lăsase vlăguit și cuprins de tremurături. Numai gândul la mâncare îmi făcea greață. Kettle sorbea din ceai și se uita cum rad cu cuțitul așchii dintr-o bucată de scoarță în cană. Greu se scurse timpul până fierse apa. Mi se umplu gura de amăreală, dar durerea de cap dispăru aproape imediat. Bătrâna întinse brusc mâna ca o gheară și-mi smulse bucata de scoarță dintre degete. O examină, o mirosi...

– Scoarță de spiriduș! Se uită la mine îngrozită. Ăsta-i leac cumplit pentru un tânăr.

– Îmi alină durerea de cap.

Am inspirat adânc ca să-mi fac curaj, apoi am băut și restul lichidului. Fărâmăturile mi se lipiră de limbă. M-am chinuit să le înghit, apoi am șters cana și-am pus-o la loc în boccea. Am întins mâna. Kettle îmi dădu înapoi bucata de scoarță, dar în silă. Mă privea altfel acum.

– N-am mai văzut pe cineva care s-o bea așa. Știi la ce se folosește în Chalced?

– Mi s-a spus că li se dă sclavilor de la galere, ca să le sporească puterile.

– Să le sporească puterile și să le piară speranțele. Când iei scoarță de spiriduș, te descurajezi imediat. Ești mai ușor de controlat. Poate că alungă durerea de cap, dar îți moleșește mintea. În locul tău, eu aș fi mai atent cu ea.

Am ridicat din umeri.

– O beau de ani de zile, i-am zis, punând scoarța înapoi în boccea.

– Un motiv în plus să te oprești acum, replică ea țâfnoasă.

Îmi dădu bocceaua să i-o urc în șaretă.

Pe la jumătatea după-amiezii, Nik ne porunci să oprim căruțele. El și doi oameni de-ai lui călăriră mai departe, în vreme ce ajutoarele rămase ne asigurară că totul e în ordine. Nik mergea înainte ca să pregătească locul pe unde aveam să trecem apa. Nici n-a trebuit să îndrept privirea spre Ochi Întunecați. Se furișă după Nik și ceata lui. M-am proptit cu spatele de banchetă și m-am cuprins cu brațele, încercând să mă încălzesc.

– Hei, tu! Cheamă-ți câinele înapoi! îmi porunci brusc un ajutor de-al lui Nik.

M-am îndreptat de spate și m-am prefăcut că mă uit în jur.

– Pesemne a adulmecat un iepure. Se întoarce el. Vine după mine peste tot, așa face.

– Cheamă-l înapoi acum! strigă bărbatul amenințător.

Așa că m-am ridicat în picioare în șaretă și l-am chemat pe Ochi Întunecați. Nu veni înapoi. Am ridicat din umeri în loc de scuză și m-am așezat la loc. Unul din ajutoare se uita întruna fioros la mine, dar l-am ignorat.

Ziua fusese senină și rece, cu viscol mușcător. Kettle tăcuse toată vremea, îndurând frigul. Dormitul pe jos îmi trezise durerea din umăr și acum mă tortura continuu. Nici nu voiam să-mi imaginez cât suferea ea. Am încercat să mă gândesc numai că în curând vom fi de partea cealaltă a râului și că munții nu erau departe. Poate că acolo mă voi simți în siguranță, scăpat de coteria lui Regal.

Niște bărbați trag sfori pe apă. Am închis ochii și-am încercat să văd ce vede și el. N-am reușit, pentru că el se uita la oameni, iar eu aș fi vrut să le văd mișcările. Dar tocmai când am deslușit că se luau după o linie călăuzitoare ca să întindă o funie mai groasă peste râu, alți doi bărbați de pe malul celălalt începură să dea la o parte o grămadă de bușteni din îndoitura malului. Dezveliră iute o barjă, apoi se apucară să îndepărteze gheața formată pe ea.

– Trezește-te! îmi zise Kettle țâfnoasă și mă împunse cu degetul în coaste.

Stând în șezut, am observat căruța din fața noastră avansând. Am îndemnat iapa și i-am urmat pe ceilalți. Am parcurs o distanță scurtă în aval, apoi am cotit pe o porțiune deschisă a malului. La marginea apei se aflau ruinele unor colibe probabil mâncate

de foc cu ani în urmă şi o rampă improvizată din buşteni şi mortar, vai şi-amar de ea. Pe malul opus am zărit barja veche, pe jumătate scufundată. O parte din ea se ascundea sub gheaţă, dar ieşeau din ea şi fire de iarbă moartă. Nu mai plutise de câteva anotimpuri bune. Colibele de-acolo erau la fel de amărâte ca acelea de lângă noi, pentru că nu mai aveau deloc acoperiş. În spatele lor se înălţau pantele line ale dealurilor acoperite de verdeaţă veşnică, iar dincolo de ele, dominând orizontul, se întindea Regatul Munţilor.

Doi oameni agăţaseră cu funia barja scoasă din ascunzătoare şi-o trăgeau pe apă spre noi, cu prova în direcţia curentului. Noroc că era legată bine, altfel ar fi căzut victimă râului sălbatic care se lupta s-o desprindă şi s-o arunce în apele din aval. Nu era o barjă lată, putea duce doar o căruţă cu doi cai. Avea balustrade la margini, dar în rest era o simplă punte netedă, deschisă. Pe malul nostru, poneii pe care călăriseră Nik şi oamenii lui fuseseră înhămaţi ca să tragă parâma de remorcare a barjei, în vreme ce, pe malul opus, o pereche de catâri răbdători mergeau încet cu spatele spre apă. În timp ce barja se îndrepta agale spre noi, prova ei sălta împinsă de apă. Curentul făcea spume şi vârtejuri pe laturi, iar când prova se scălda puţin mai adânc, câte-un val spăla barja întreagă. Nu avea să fie o călătorie uscată.

Pelerinii şuşoteau între ei agitaţi, dar îi potoli un glas de bărbat:

– Ce altă şansă avem? sublinie el.

Replica îi reduse pe toţi la tăcere. Urmăriră cu groază cum se apropie barja.

Căruţa şi caii lui Nik trecură primii dincolo. Poate că aşa credea acesta că le dădea curaj pelerinilor. Barja de-abia încăpu pe rampa învechită, cu pupa înainte. Am simţit că animalelor nu le plăcea deloc treaba asta, dar şi că erau foarte obişnuite cu ea. Nik însuşi le conduse pe barjă şi le ţinu capetele, în vreme ce două ajutoare fixară căruţa de ţăruşi. Apoi Nik coborî şi flutură din mână drept semnal. Cele două ajutoare stăteau câte unul lângă capul fiecărui cal, în timp ce catârii de pe partea cealaltă trăgeau de funie ca s-o întindă. Barja se urni. Încărcată, se afunda mai mult în apă, dar nu mai sălta ca înainte. De două ori se ridică prova foarte mult şi tot de două ori se cufundă adânc şi-o spălă apa. Noi, pe malul nostru, urmăream tăcuţi cum înaintează barja. Cei de pe partea cealaltă o traseră şi asigurară mai întâi prova. Apoi desfăcură căruţa, iar bărbaţii o mânară în sus pe un deal.

– Vedeţi? N-aveţi de ce să vă speriaţi, rosti Nik zâmbind jovial, deşi eu mă îndoiam că-şi crede propriile cuvinte.

Doi bărbaţi se întorceau cu barja. Nu păreau prea încântaţi. Se agăţau de balustrade şi se dădeau în spate ca să se ferească de stropii de apă. Totuşi, când ajunseră la noi şi coborâră, erau uzi leoarcă. Unul din ei îi făcu semn lui Nik să vină la o parte şi începură să-i vorbească supăraţi, dar contrabandistul îl bătu pe umăr prietenește şi râse cu voce tare, ca de-o glumă bună. Întinse mâna şi primi de la cei doi

bărbaţi un săculeţ. Îl cântări aprobator înainte de-a şi-l lega la curea.

– Eu mă ţin de cuvânt, le aminti Nik, apoi reveni la grupul nostru.

Următorii trecură pelerinii. Unii ar fi vrut să traverseze apa în căruţă, dar Nik le explică răbdător că, cu cât sporea încărcătura, cu atât se afunda barja mai mult în râu. Îi urcă pe barjă şi se asigură că fiecare din ei se ţine bine de balustradă.

– Veniţi şi voi, le făcu el semn lui Starling şi lui Kettle.

– Eu trec în şareta mea, declară Kettle, dar Nik clătină din cap dezaprobator.

– Iepei tale n-o să-i placă. Dacă o apucă năbădăile pe barjă, nu vei vrea să fii acolo. Crede-mă. Ştiu ce fac.

Nik îşi îndreptă privirea spre mine.

– Tom? Te deranjează să treci cu iapa? Am văzut că te descurci binişor cu ea.

Am încuviinţat, iar el rosti:

– Poftim, are grijă Tom de iapa ta. Acum hai, vino.

Kettle se încruntă, dar trebui să admită că avea dreptate. Am ajutat-o să coboare din şaretă, iar Starling o luă de braţ şi-o conduse la barjă. Nik urcă pe punte şi se adresă pelerinilor, spunându-le să se ţină zdravăn şi să nu le fie frică. Trei din ajutoarele lui se suiră lângă ei. Unul din ei insistă s-o ţină chiar el pe-o fetiţă.

– Eu ştiu la ce să mă aştept, o linişti pe mama agitată. Tu ai grijă de tine.

Copila începu să plângă. Ţipetele ascuţite acopereau vuietele în timp ce barja era trasă pe apă. Nik stătu lângă mine, urmărind cum se îndepărtează.

– Vor ajunge dincolo fără probleme, rosti el, şi pentru sine, dar şi pentru mine. Îmi oferi un zâmbet larg. Ei, Tom, încă două-trei traversări şi voi purta cercelul acela frumos al tău.

Am încuviinţat în tăcere. Pecetluisem înţelegerea cu promisiunea mea, dar n-aveam nicio tragere de inimă să mi-o respect.

În ciuda asigurărilor lui Nik, l-am auzit răsuflând uşurat când barja atinse malul celălalt. Pelerinii uzi leoarcă nu mai aşteptară să fie fixată, ci o luară la fugă cu paşi mărunţi. Le-am văzut pe Starling şi pe Kettle coborând, apoi bărbaţii le duseră degrabă la adăpost, printre copaci. Barja se întoarse cu doi oameni. Veni rândul căruţei goale a pelerinilor să treacă, împreună cu doi ponei. Caii nu se arătară deloc bucuroşi. Trebuiră legaţi la ochi şi urcaţi pe barjă de trei oameni. Odată suiţi pe ea, se foiră întruna, fornăind şi scuturând din cap. I-am urmărit trecând râul. Când ajunseră dincolo, coborâră iute, fără să mai trebuiască să fie îndemnaţi. Un bărbat prinse frâiele şi căruţa hurducăi în sus pe deal, până ieşi din raza mea vizuală.

Următorii doi bărbaţi care se întoarseră cu barja pe malul nostru avură parte de traversarea cea mai grea. Pe la jumătatea drumului se ivi un obstacol uriaş, care ameninţa să-i lovească în plin. Buşteanul sălta în curentul sălbatic, fluturând din rădăcinile care semănau cu o mână monstruoasă, cu gheare lungi.

Nik strigă la ponei. Am sărit cu toţii să-l ajutăm să tragă frânghia, dar barja tot primi o lovitură serioasă dintr-o parte. Bărbaţii strigară când impactul le smulse mâinile de pe balustradă. Unul aproape că alunecă în râu, dar în ultima clipă reuşi să se agaţe de-o bară cu toate puterile. Cei doi coborâră pe mal aruncând căutături fioroase şi blestemând, întrucât bănuiau că nenorocirea nu fusese întâmplătoare. Nik fixă barja şi verifică el însuşi legăturile care o fixau de funie. Din cauza ciocnirii, o balustradă juca. Scutură din cap nemulţumit şi le atrase atenţia ajutoarelor să fie atente, în timp ce urcau şi ultima căruţă.

Traversarea nu se dovedi nici mai grea, nici mai uşoară decât celelalte. Am urmărit-o puţin cam agitat, ştiind că venea rândul meu. *Ai chef de-o baie, Ochi Întunecaţi?*

Merită, dacă vânătoarea merge bine pe partea cealaltă, îmi răspunse lupul, dar am simţit că-mi împărtăşea tulburarea.

Am încercat să mă liniştesc şi să calmez şi iapa lui Kettle cât timp ajutoarele prinseră barja de rampă. I-am vorbit cu blândeţe şi-am asigurat-o că nu va păţi nimic. Păru să înţeleagă, pentru că păşi calmă pe lemnul zgâriat al punţii. Am condus-o încet, explicându-i tot ce făceam între timp. Stătu liniştită s-o priponesc de un inel fixat de punte. Doi bărbaţi legară bine şareta. Ochi Întunecaţi sări pe barjă, apoi se trânti pe burtă, cu ghearele înfipte în lemn. Nu-i plăcea cum se clătina puntea pe apa nemiloasă. Ca să fiu sincer,

nici mie. Găsi curajul să vină lângă mine şi să se culce pe jos cu labele răsfirate.

– Voi mergeţi cu Tom şi şareta, le spuse Nik bărbaţilor uzi din cap până-n picioare, care mai făcuseră drumul o dată. Eu şi băieţii mei venim ultimii, cu poneii. Nu vă apropiaţi de iapă, poate începe să azvârle din copite.

Bărbaţii urcară prudenţi, aruncând lupului aceleaşi priviri neîncrezătoare ca şi iepei. Se înghesuiră în spatele şaretei şi-şi găsiră o poziţie sigură acolo. Ochi Întunecaţi şi cu mine am rămas la prova. Speram că aşa ne vom feri de copitele calului. În ultima clipă, Nik anunţă:

– Cred că de data asta vin şi eu cu voi.

Urni barja singur, zâmbind larg şi făcând semne din mână oamenilor săi. Perechea de catâri de pe malul celălalt se urni şi ea, apoi am pornit pe râu cu o zdruncinătură.

A urmări cum se desfăşoară un lucru nu e totuna cu a-l face cu mâna ta. Mi se tăie respiraţia când mă izbi primul val de apă. Eram o jucărie în strânsoarea unui copil imprevizibil. Râul ne asalta, ne lovea şi-şi urla frustrarea că nu ne putea arunca în vârtejurile lui. Şuvoaiele mânioase aproape mă asurzeau. Barja făcu un salt neaşteptat şi m-am pomenit că strâng balustrada când un val spălă puntea şi mă udă pe la glezne. A doua oară când un talaz lovi la prova şi ne umplu pe toţi de apă, iapa necheză. Am luat mâna de pe balustradă, cu gând s-o prind de căpăstru. Doi bărbaţi se pare că voiau acelaşi lucru. Încercau să

înainteze, agăţându-se de şaretă. Le-am făcut semn să rămână pe loc şi m-am întors spre iapă.

Nu voi şti niciodată ce avea de gând omul acela. Poate să mă pocnească cu mânerul cuţitului. Am surprins mişcarea cu colţul ochiului şi m-am răsucit cu faţa la el chiar când barja se clătină zdravăn încă o dată. Rată şi se legănă în faţă, spre iapă. Animalul, deja agitat, se panică şi începu să dea cu copitele. Mă lovi sălbatic cu capul şi mă dezechilibră. Aproape că-mi revenisem, când bărbatul încercă să mă pocnească a doua oară. În spatele şaretei, Nik se certa cu altul. Nervos, striga ceva despre cuvântul şi onoarea lui. M-am ferit de atac tocmai când un val spălă prova cu atâta forţă, încât mă trimise în mijlocul barjei. M-am agăţat de-o roată şi-am strâns-o bine, gâfâind. Am reuşit să-mi scot sabia din teacă pe jumătate, când cineva mă apucă din spate. Primul agresor veni spre mine rânjind, ameninţându-mă cu cuţitul. Brusc, un trup ud şi blănos sări peste mine. Ochi Întunecaţi îl izbi în piept şi-l împinse în balustradă.

Bara slăbită trosni. Încet, foarte încet, lup, om şi balustradă alunecară spre apă. Am ţâşnit după ei, târându-l după mine pe cel care mă prinsese din spate. Când cei doi ajunseră în apă, am reuşit să apuc şi bara, cât mai rămăsese din ea, şi coada lui Ochi Întunecaţi. Mi-am sacrificat sabia ca să-i prind. Îl ţineam pe lup de capătul cozii, dar nu i-am dat drumul. El scoase capul deasupra apei, încercând disperat să se agaţe de marginea barjei. Mai avea puţin şi reuşea să urce înapoi.

Atunci mă lovi un bocanc în umăr. Am crezut că explodez de durere. A doua oară mă păli în tâmplă. Am văzut cum mi se desface palma, cum Ochi Întunecaţi se răsuceşte şi se îndepărtează de mine, furat de râul vijelios.

– Frate! am strigat tare.

Şuvoaiele îmi înghiţiră cuvintele, iar următorul val mă udă din cap până-n picioare şi-mi umplu nasul şi gura de apă. Când trecu, am încercat să mă ridic în patru labe. Bărbatul care mă izbise cu piciorul îngenunche lângă mine. Am simţit lama la gât.

– Stai pe loc şi ţine-te bine, îmi sugeră el sumbru. Se întoarse şi-i strigă lui Nik: procedez cum vreau eu!

N-am răspuns. Mintea mea îl căuta pe lup cu disperare. Barja se unduia sub mine, râul răcnea în jurul ei, iar pe mine mă scăldau valurile. Frig. Apă. Apă în gură şi în nas. Mă înecam. Nu ştiam unde dispar eu şi unde apare Ochi Întunecaţi. Dacă mai trăia.

Barja zgârie pe neaşteptate rampa.

Mă cărară de partea cealaltă a punţii cu mişcări neîndemânatice. Bărbatul care mă ameninţase cu cuţitul îl trase la o parte înainte ca al doilea să mă apuce zdravăn de păr. Am început să lupt, fără a-mi mai păsa de ce mi-ar putea face. Radiam ură şi furie, iar caii panicaţi îmi urmară exemplul. Un bărbat se apropie prea mult de iapă şi încasă o copită în coaste. Mai rămâneau doi, cel puţin aşa credeam. Unuia i-am făcut vânt cu umărul în apă. Reuşi să se agaţe de barjă şi rămase acolo cât am încercat să-i strangulez tovarăşul. Nik strigă ceva ce suna ca o avertizare. Îmi strângeam

agresorul de gât şi-l pocneam cu capul de punte când se năpustiră ceilalţi asupra mea. Nu-şi ascundeau uniformele maro cu auriu. Am încercat să-i oblig să mă omoare, dar n-am izbutit. De sus, de pe deal, răsunară ţipete şi mi s-a părut că recunosc vocea lui Starling, furioasă.

După un timp, m-am trezit pe mal, cu mâinile legate la spate. Mă păzea un bărbat cu sabia scoasă. Nu ştiam dacă voia să mă ameninţe sau era pus să-i ţină la distanţă pe cei care voiau să mă omoare. Ceilalţi stăteau în cerc în jurul meu şi mă priveau lacom, ca o haită de lupi care tocmai doborâseră o căprioară. Nu-mi păsa. Mi-am trimis disperat mintea în explorare, indiferent la ce-aş putea păţi. Simţeam că Ochi Întunecaţi se luptă undeva pentru viaţa lui. Legătura dintre noi se stingea treptat, în timp ce el se străduia din răsputeri să nu moară.

Nick fu aruncat brusc lângă mine. Un ochi i se umfla şi nu-l mai putea deschide, iar când îmi zâmbi, i-am văzut dinţii pătaţi de sânge.

– Ei, Tom, am ajuns pe malul celălalt. Ţi-am promis că te aduc aici, şi te-am adus. Acum o să-ţi iau cercelul, cum ne-am înţeles.

Paznicul meu îi trase un picior în coaste.

– Gura, mârâi el.

– Nu aşa ne-am înţeles, stărui Nik, când reuşi să respire. Ridică ochii spre ei, alegându-l pe unul căruia să i se adreseze direct: am avut o înţelegere cu căpitanul tău. I-am spus că i-l voi aduce pe acest

om, iar el, în schimb, mi-a oferit aur şi traversarea sigură a râului. Mie şi celorlalţi.

Sergentul râse batjocoritor.

– Păi, n-ar fi prima învoială făcută de căpitanul Mark cu contrabandiştii. Ciudat. Niciuna nu ne-a adus vreun câştig, nu-i aşa, băieţi? Iar pe căpitanul Mark l-a luat apa, deci i-ar fi cam greu să spună ce ţi-a promis. Întotdeauna i-a plăcut să se laude lui Mark ăsta. Ei, bine, acuma s-a dus. Dar eu ştiu ce poruncă am primit, să-i arestez pe toţi contrabandiştii şi să-i aduc înapoi la Moonseye[1]. Iar eu sunt un soldat bun, să ştii.

Sergentul se aplecă şi-l uşură pe Nik nu numai de povara săculeţului cu aur primit de la ei, dar şi de al lui personal. Contrabandistul opuse rezistenţă şi mai pierdu puţin sânge. Nu mi-a păsat. Mă vânduse gărzilor lui Regal. Şi de unde ştia cine sunt? Păi, de la Starling, când împărţiseră perna, mi-am răspuns amărât. Avusesem încredere, iar încrederea îmi adusese exact ce-mi aducea întotdeauna. Nici măcar n-am întors capul după el când l-au târât gărzile.

Aveam un singur prieten adevărat şi l-am pus în pericol cu prostia mea. Din nou. Am ridicat ochii, am privit îndelung cerul şi mi-am părăsit corpul, mi-am trimis simţurile cât de departe am putut, căutându-l, căutându-l. L-am găsit. Se agăţa cu ghearele de-un mal abrupt şi lunecos din cauza gheţii. Blana deasă îi atârna grea de apă şi de-abia mai putea înălţa capul. Nu reuşi

[1] „Ochiul Lunii" (n. tr.).

să se agațe de mal, râul îl prinse iar într-un vârtej și-l răsuci. Îl trase sub apă și-l ținu acolo, apoi îl aruncă la suprafață. Ochi Întunecați inspiră și aer, și apă. Își pierduse puterea.

Luptă! i-am poruncit. *Nu te da bătut!*

Curentul viclean îl aruncă din nou spre mal, de data asta într-o încâlceală de rădăcini. Ochi Întunecați se prinse de ele cu ghearele și se ridică deasupra lor, scuipând apă și trăgând aer în piept. Plămânii i se umflau ca niște foale.

Ieși din apă! Scutură-te!

Nu-mi răspunse, dar am simțit că se târăște afară din apă. Încetul cu încetul, urcă pe malul acoperit de tufe. Se târî ca un cățeluș, pe burtă. Curgea apă din el și se formă o baltă în locul unde se ghemuise. Murea de frig. Îi înghețaseră deja botul și urechile. Se ridică și încercă să se scuture. Căzu. Se ridică anevoie a doua oară și se mai îndepărtă puțin de râu. Se scutură și împroșcă apă peste tot. Mișcarea îl ușură și-i ridică blana pe corp. Lăsă capul în față și vărsă apă. *Adăpostește-te. Fă-te colac și încălzește-te,* l-am sfătuit. Nu gândea limpede. Scânteia minții lui, pe care o găsisem atât de greu, se stinse. Strănută violent de mai multe ori la rând, apoi se uită în jur. *Acolo,* l-am îndemnat. *Sub copacul acela.* Zăpada îndoise frunzele late și verzi până la pământ. Sub pom era o groapă mică, plină cu ace căzute de pe crengi. Dacă s-ar târî acolo și s-ar cuibări înăuntru, s-ar putea încălzi. *Du-te,* am stăruit. *Știu că poți. Du-te.*

– Cred că l-ai lovit prea tare. Se holbează întruna la cer.

– Ai văzut ce i-a făcut femeia aia lui Skef? Sângerează ca un porc. I-a tras și el una zdravănă.

– Baba unde s-o fi ascuns? A găsit-o cineva?

– N-are cum să ajungă prea departe pe zăpada asta, așa că nu te teme. Trezește-l și ridică-l în picioare.

– Nici măcar nu clipește. De-abia respiră.

– Nu-mi pasă. Du-l la vrăjitorul ăla cu Meșteșug. După aia, nu ne mai privește.

Știu că soldații m-au ridicat în picioare, știu că m-au târât în sus, pe deal. Corpul meu nu mă interesa. În schimb, m-am scuturat încă o dată și m-am târât sub copacul acela. Aveam loc destul să mă încolăcesc în groapă. Mi-am pus coada peste nas. Am mișcat din urechi ca să scutur și ultimii stropi de apă din ele. *Culcă-te. Totul e bine. Culcă-te.* I-am închis ochii. Încă tremura, dar începea să se încălzească. M-am retras ușurel.

Am înălțat privirea și-am cercetat împrejurimile cu propriii mei ochi. Mergeam pe o cărare, flancat de două gărzi înalte din Farrow. N-a fost nevoie să mă uit înapoi ca să știu că vin și altele în spatele nostru. În față, am zărit căruțele lui Nik, adăpostite printre copaci. Oamenii lui ședeau pe jos, legați cu mâinile la spate. Pelerinii, uzi leoarcă, se îngrămădeau lângă un foc. Îi păzeau și pe ei câțiva soldați. Nici urmă de Starling sau de Kettle. O femeie își strângea copilul în brațe și suspina de mama focului pe umărul lui. Băiatul nu mișca. Un bărbat îmi surprinse privirea, apoi întoarse ochii și scuipă.

– Numai bastardul cu Harul lui afurisit e de vină că am ajuns aici, rosti el cu glas tare. Eda să-l nenorocească! Ne-a spurcat pelerinajul!

Mă duseră la un cort confortabil, la adăpostul unor arbori uriaşi. Am fost împins printre foile de la intrare şi îngenuncheat pe-o rogojină groasă din piele de oaie, întinsă pe podeaua înălţată, de lemn. Un soldat mă prinse zdravăn de păr, iar sergentul anunţă:

– L-am adus, domnule. Lupul i-a venit de hac căpitanului Mark, dar noi am pus mâna pe el.

Un mangal uriaş emana o căldură binefăcătoare. Interiorul cortului era cel mai cald loc din câte intrasem în ultimele zile. Căldura bruscă mă moleşea. Burl însă avea alte intenţii. Stătea pe un scaun de lemn, de partea cealaltă a mangalului, cu picioarele întinse spre el. Era înfofolit în haine, cu gluga trasă pe cap şi acoperit cu blănuri, de parcă ar fi stat afară, în frigul nopţii. Fusese întotdeauna un bărbat bine clădit. Acum era şi gras. Îşi încreţise părul ca să-l imite pe Regal. În ochi i se citea sila.

– Cum se face că n-ai murit? mă întrebă.

Nu exista un răspuns potrivit la întrebarea aceea. M-am uitat la el pur şi simplu, cu privirea pustie, cu zidurile minţii ridicate. Se înroşi brusc şi i se umflară obrajii de supărare. Când deschise gura, îşi trădă iritarea:

– Raportează cum se cuvine. Apoi, înainte ca soldatul să vorbească, întrebă: Aţi lăsat lupul să scape?

– Nu, domnule, nu l-am lăsat. L-a atacat pe căpitan. Au căzut amândoi în râu, domnule, şi i-a luat curentul.

În apa aia rece și iute, niciunul n-a avut șanse să supraviețuiască. Dar am trimis un pâlc de soldați în aval, să caute trupul căpitanului.

– Vreau și leșul lupului, dacă l-a scos apa la mal. Asigură-te că oamenii tăi știu asta.

– Da, domnule.

– L-ați legat bine pe contrabandistul ăla, Nik? Sau v-a scăpat și el? își manifestă Burl sarcasmul.

– Nu, domnule. Îl avem și pe el, și pe oamenii lui. Și pe cei care au călătorit cu ei, deși s-au împotrivit mai aprig decât ne-am așteptat. Unii au fugit în pădure, dar i-am adus înapoi. Zic că sunt pelerini în drum spre altarul Edei de la munte.

– Nu mă interesează. Ce contează de ce a încălcat un om legea regelui, dacă a încălcat-o? Ai recuperat aurul cu care l-a plătit căpitanul pe contrabandist?

Sergentul se prefăcu surprins:

– Nu, domnule. Aur plătit unui contrabandist? N-am văzut așa ceva. Poate s-o fi dus pe fundul râului cu căpitanul Mark. Poate nu i l-a dat omului...

– Nu sunt prost. Știu mai multe din ce se întâmplă decât îți închipui. Găsește-l. Pe tot. Și adu-l aici. I-ați prins pe toți contrabandiștii?

Sergentul inspiră adânc și se hotărî să spună adevărul:

– Erau câțiva din ei cu poneii pe malul celălalt când l-am doborât pe Nik. Au fugit înainte de a-i...

– Lasă-i în pace. Unde e complicea bastardului?

Sergentul îl privi tâmp. Cred că nu știa ce înseamnă complice.

– N-ai capturat un menestrel? O femeie, Starling?

Sergentul se fâstâci.

– Ne-a cam scăpat de sub control, domnule. Când oamenii îl înghesuiau pe bastard pe rampă. L-a atacat pe omul care-o ţinea şi i-a spart nasul. A trebuit să fim mai... insistenţi ca s-o potolim.

– Trăieşte?

Tonul lui Burl trăda clar dispreţul faţă de instruirea soldaţilor. Sergentul roşi.

– Da, domnule. Dar...

Burl îi reteză vorba dintr-o privire.

– Dacă ar fi în viaţă căpitanul tău, şi-ar dori să fi murit. Habar n-ai să dai raportul sau să ţii o situaţie sub control. Ar fi trebuit să trimiţi la mine un om, să-mi raporteze evenimentele. Menestrelul n-ar fi trebuit să vadă ce se întâmplă, ci dus imediat la loc sigur. Şi numai un idiot ar fi încercat să doboare un bărbat pe o barjă, în mijlocul unui râu furios, când nu trebuia decât să aştepte ca barja să ajungă la mal. Acolo ar fi avut la dispoziţie doisprezece soldaţi înarmaţi. În ce priveşte mita contrabandistului, mi se va da mie, altfel nu-ţi vei mai primi solda până când se acoperă suma. Nu sunt prost. Burl îi sfredeli cu privirea pe toţi cei din cort. Aţi lucrat de mântuială. N-aveţi nicio scuză. Îşi subţie buzele într-o linie subţire. Când deschise gura, vorbi cu asprime: Toţi. Acum plecaţi.

– Am înţeles, domnule. Prizonierul, domnule?

– Rămâne aici. Lasă doi oameni afară, cu săbiile scoase. Vreau să vorbesc cu el între patru ochi.

Sergentul se înclină şi ieşi degrabă din cort. Soldaţii lui îl urmară imediat.

Am înălţat ochii şi m-am uitat ţintă la Burl. Aveam mâinile strâns legate la spate, dar nu mă mai forţa nimeni să stau în genunchi. M-am ridicat în picioare şi l-am privit cu superioritate. Îmi susţinu privirea fără să clipească. Când vorbi, rosti cuvintele calm, dar cu atât mai ameninţător:

– Îţi repet ce i-am spus sergentului. Nu sunt prost. Nu mă îndoiesc că ţi-ai făcut deja un plan de scăpare. Pesemne vrei să mă omori. Am şi eu un plan şi am de gând să trăiesc. Ţi-l voi explica. E simplu, bastardule. Întotdeauna am preferat lucrurile simple. Iată-l. Dacă-mi faci necazuri cât de mici, pun să fii omorât. Aşa cum ai dedus, cu siguranţă, regele Regal te vrea viu. Dacă se poate. Să nu crezi că asta mă va împiedica să te omor dacă-mi provoci neplăceri. Dacă te gândeşti să te foloseşti de Meşteşug, te previn că mintea mea e păzită straşnic. La cea mai mică bănuială, Meşteşugul tău va lupta cu sabia gărzii mele. În ce priveşte Harul tău, văd că şi problema asta am rezolvat-o. Dar, şi de-o fi să apară lupul din senin, nici el nu te poate apăra de sabie.

Am tăcut.

– M-ai înţeles?

Am înclinat afirmativ o singură dată din cap.

– Foarte bine. Aşa. Dacă nu-mi faci necazuri, vei fi tratat bine. La fel şi ceilalţi. La cea mai mică problemă, vor avea şi ei de suferit. Ai înţeles şi asta?

Mă fixă cu privirea, cerând un răspuns. I-am împrumutat tonul calm:

– Chiar crezi că mă interesează dacă-i verşi sângele lui Nik, după ce m-a vândut ţie?

Zâmbi. M-am înfiorat, pentru că zâmbetul acela aparţinuse cândva unui ucenic de tâmplar foarte prietenos. Un alt Burl intrase în pielea lui.

– Eşti viclean, bastardule, aşa ai fost de când te-am cunoscut. Dar ai aceeaşi slăbiciune ca tatăl tău şi ca Pretendentul: crezi că viaţa ţărănoilor e la fel de valoroasă ca a ta. Fă-mi necazuri, şi vor plăti cu toţii, până la ultima picătură de sânge. Mă înţelegi? Chiar şi Nik.

Avea dreptate. N-aveam inimă să-i văd pe pelerini plătind pentru îndrăzneala mea. Am întrebat încet:

– Şi dacă voi coopera? Atunci ce se alege de ei?

Burl clătină din cap, la dovada grijii mele prosteşti.

– Trei ani de sclavie. Dacă aş fi un om rău, le-aş tăia o mână, pentru că au încălcat porunca regelui încercând să treacă râul şi merită să fie pedepsiţi ca nişte trădători. Zece ani pentru contrabandă.

Ştiam că majoritatea contrabandiştilor vor pieri.

– Şi menestrelul?

Nu ştiu de ce mi-a răspuns, dar a făcut-o:

– Menestrelul va trebui să moară. Ţi-e clar. Ştia cine eşti, pentru că Will a interogat-o la Lacul Albastru. A preferat să te ajute, în loc să-l slujească pe rege. E o trădătoare.

Cuvintele îmi aprinseră scânteia mâniei:

– Ajutându-mă pe mine, îl slujeşte pe adevăratul rege. Iar când se va întoarce Verity, vei simţi mânia lui. Nu va mai fi nimeni care să te apere pe tine şi pe cei din falsul vostru grup de iniţiaţi.

O clipă, Burl nu făcu decât să mă privească. M-am controlat. Vorbisem ca un copil, amenințându-l pe altul cu mânia fratelui celui mare. Rostisem vorbe zadarnice, mai mult decât zadarnice.

– Gărzi!

Burl nu strigă. De-abia ridică vocea, dar cei doi soldați își făcură apariția imediat, cu săbiile îndreptate spre fața mea. Burl se purtă de parcă nici n-ar fi văzut armele.

– Aduceți menestrelul. Și vedeți „să nu mai scape de sub control" și de data asta.

Văzând că soldații ezită, clătină din cap și oftă.

– Plecați odată, amândoi. Și trimiteți-l pe sergent la mine.

După ce soldații ieșiră din cort, se uită la mine cu o strâmbătură.

– Uite cu cine sunt nevoit să lucrez. Moonseye a fost întotdeauna coșul de gunoi al armatei din cele Șase Ducate. M-am procopsit cu lașii, tâmpiții, nemulțumiții și cei care închid ochii la nelegiuiri. Iar pe urmă trebuie să fac față mâniei regelui când iese câte-o treabă de mântuială.

Cred că se aștepta să-l compătimesc.

– Așadar, Regal te-a trimis aici ca să te alături lor, am remarcat însă eu.

Îmi răspunse cu un surâs straniu.

– Așa cum regele Shrewd i-a trimis pe tatăl tău și pe Verity înaintea mea.

Era adevărat. Mi-am îndreptat ochii spre pielea de oaie de pe covor. O umplusem de apă. Căldura

mangalului se furişa în mine şi mă scutura, de parcă trupul mi se elibera de tot frigul pe care-l adunase pe dinăuntru. Preţ de-o clipă, mi-am detaşat mintea de corp. Lupul meu dormea şi-i era mai cald decât mie. Burl se întinse spre o măsuţă de lângă scaun şi luă o oală. Îşi turnă o porţie de ciorbă de vită într-un bol şi sorbi din ea. Îi simţeam aroma. Apoi oftă şi se propti de spătar.

– Am străbătut cale lungă de când ne-am cunoscut, nu-i aşa? spuse el, ca şi cum şi-ar fi exprimat un regret.

Am mişcat din cap de mai multe ori. Era precaut Burl şi nu mă îndoiam că-şi va pune în practică ameninţările. Cunoscusem forţa Meşteşugului său şi văzusem, de asemenea, cum i-l deformase şi i-l mutilase Galen, transformându-l într-o unealtă la îndemâna lui Regal. Îi era credincios unui prinţ parvenit. Acest devotament îl înrădăcinase Galen în el şi nu-l mai putea deosebi de Meşteşug. Ambiţia îl mâna spre putere şi ducea un trai indolent, pe care şi-l câştiga cu ajutorul Meşteşugului. Nu-i mai stăteau muşchii să-i crape sub piele de atâta muncă. În schimb, tunica nu i se mai închidea peste burtă şi-i atârna pielea pe la fălci. Arăta cu zece ani mai în vârstă decât mine. Dar îşi apăra poziţia împotriva oricărei ameninţări. Şi-o păzea cu străşnicie.

Sergentul reveni primul în cort, dar şi oamenii lui se întoarseră cu Starling în scurtă vreme. Mergea între ei şi intră demnă, în ciuda feţei învineţite şi a buzei sparte. Stătu dreaptă şi calmă ca o statuie în faţa lui Burl şi nici măcar nu-l luă în seamă. Pesemne numai

eu ghiceam cum mocnește furia în ea. Teamă nu simțeam deloc.

Când Starling ajunse lângă mine, Burl ne măsură de sus până jos pe amândoi. Arătă cu degetul spre ea.

– Menestrelule, știi că bărbatul ăsta e FitzChivalry, bastardul blestemat cu Har.

Starling tăcu. Nu-i pusese o întrebare.

– În Lacul Albastru, Will, cel din grupul de inițiați ai lui Galen, slujitor al regelui Regal, ți-a oferit aur, bani cinstiți, dacă ne ajuți să-l găsim pe acest om. Ai negat că știi unde se află.

Burl făcu o pauză. Starling tăcea în continuare.

– Totuși, noi te-am descoperit călătorind în tovărășia lui.

Inspiră adânc.

– Și acum el îmi spune că tu, slujindu-l pe el, îl slujești pe Pretendentul Verity. Și mă amenință cu mânia lui Verity. Înainte de a-i răspunde eu, spune-mi, ești de acord cu asta? Sau ți-a pus vorbe în gură?

Și eu, și Starling ne-am dat seama că-i oferea o șansă. Speram să aibă suficientă minte s-o accepte. Ea își înăbuși emoția. Nu se uită la mine. Vorbi cu voce scăzută, bine stăpânită:

– Nu e nevoie să vorbească nimeni în locul meu, domnule. Și nu sunt slujitoarea nimănui. Nu-l slujesc pe FitzChivalry.

Tăcu. Ușurat, am simțit că mă ia cu amețeală. Dar ea trase aer adânc în piept și continuă:

– Dar, dacă Verity Farseer trăiește, atunci el este adevăratul rege al celor Șase Ducate. Și nu mă îndoiesc

că toţi aceia care spun altceva îi vor simţi mânia. Dacă se va întoarce.

Burl oftă pe nas. Scutură din cap cu părere de rău. Făcu semn unuia din soldaţii care aşteptau.

– Tu. Rupe-i un deget. Nu are importanţă care.

– Sunt menestrel! protestă Starling îngrozită.

Se uită la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Nimănui nu-i venea să creadă. Se mai auzise de menestreli omorâţi pentru trădare. Una e să ucizi un menestrel, şi cu totul alta să-l schingiuieşti.

– N-ai auzit? întrebă Burl, sesizând şovăiala soldatului.

– Domnule, e menestrel. Soldatul era şocat. Aduce ghinion să faci rău unui menestrel.

Burl se întoarse către sergent.

– Vei porunci să primească cinci lovituri de bici înainte de a mă retrage eu pentru noapte. Cinci, fii atent, şi vreau să număr dungile de pe spinarea lui.

– Da, domnule, rosti sergentul cu voce stinsă.

Burl se întoarse către soldat.

– Rupe-i un deget. Nu are importanţă care.

Rosti porunca de parcă n-ar fi spus aceleaşi cuvinte mai devreme. Soldatul se apropie de Starling ca în vis. Avea de gând să se supună, iar Burl nu intenţiona să-l oprească.

– Te voi ucide, i-am promis lui Burl cât se poate de serios.

El îmi zâmbi senin.

– Soldat. Rupe-i două degete. Nu are importanţă care.

Sergentul se mișcă repede, scoțând cuțitul și pășind în spatele meu. Îmi puse lama la gât și mă sili să îngenunchez. Am ridicat ochii spre Starling. Ea îmi aruncă o singură privire, goală, fără expresie, apoi întoarse capul. Avea mâinile legate la spate, ca și mine. Se uită direct în față, la pieptul lui Burl. Stătu nemișcată și tăcută, tot mai palidă, până când o atinse soldatul. Țipă – un țipăt gutural – când acesta îi apucă încheieturile. Apoi urlă, însă urletul ei nu acoperi cele două pocnituri când degetele îi fură date peste cap.

Ca și cum s-ar fi înfuriat că fusese nevoit să-i rupă degetele, soldatul o împinse cu fața în jos. Ea căzu pe pielea de oaie la picioarele lui Burl. După ce urlase, nu mai scosese un sunet. Cele două degete mai mici de la mâna stângă îi atârnau neputincioase. Burl se uită la ele și încuviință mulțumit.

– Ia-o de-aici. Vezi să fie păzită cu strășnicie. Pe urmă te prezinți la sergent. Când a terminat cu tine, vii la mine.

Burl vorbise fără intonație. Soldatul o apucă pe Starling de guler și-o ridică în picioare. Arăta și bolnav, și nervos când o împinse afară din cort. Burl mișcă din cap către sergent.

– Scoală-n în picioare.

M-am ridicat și m-am uitat la el cu superioritate, iar el îmi întoarse privirea. Dar era limpede cine controla situația. Rosti cu glas stins:

– Mai devreme ai spus că mă înțelegi. Acum văd că așa este. Călătoria la Moonseye poate fi rapidă și

uşoară pentru tine, FitzChivalry. Şi pentru ceilalţi. Sau poate fi altfel. Numai de tine depinde.

Nu i-am răspuns. Nu era necesar. Îi făcu semn soldatului rămas, care mă mută din cortul lui Burl într-altul, ocupat de patru gărzi. Îmi dădu pâine, carne şi-o cană cu apă. După aceea, îmi arătă o pătură dintr-un colţ. M-am dus la ea ca un câine ascultător. Soldaţii mi-au legat mâinile la spate şi picioarele. Au ţinut mangalul aprins toată noaptea şi întotdeauna mă păzeau cel puţin doi.

Nu mi-a păsat. M-am întors cu faţa la peretele cortului. Am închis ochii, dar n-am adormit, ci m-am dus la lupul meu. I se uscase blana, însă dormea, rupt de oboseală. Şi frigul, şi râul învolburat îl storseseră de vlagă. M-am bucurat de puţina alinare de care aveam parte. Ochi Întunecaţi trăia şi dormea. Oare pe care mal al râului se afla?

18
MOONSEYE

Moonseye este un oraş mic, dar fortificat, la graniţa dintre cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor. Este un centru de aprovizionare, unde se opresc de obicei caravanele care merg pe drumul Chelika spre trecătoarea Valea Lată şi tărâmurile întinse dincolo de Regatul Munţilor. De la Moonseye a negociat prinţul Chivalry ultimul său tratat important cu prinţul Rurisk din Regatul Munţilor. Tocmai când urma să se parafeze înţelegerea, s-a descoperit că Chivalry e tatăl unui copil nelegitim, zămislit cu o femeie din regiunea aceea, deja în vârstă de şase ani. Viitorul rege Chivalry a încheiat negocierile şi a plecat imediat acasă la Buckkeep, unde le-a cerut reginei sale, tatălui şi supuşilor săi iertare din adâncul sufletului pentru greşeala sa din tinereţe şi a abdicat, ca să nu afecteze linia moştenitorilor.

Burl s-a ţinut de cuvânt. Ziua mergeam pe jos, flancat de gărzi, cu mâinile legate la spate. Noaptea mă ţinea într-un cort şi mă dezlega, să pot mânca.

Nimeni nu s-a purtat crud cu mine fără rost. Nu știu dacă Burl dăduse ordin precis să fiu lăsat în pace sau se răspândiseră suficiente povești despre bastardul spurcat cu Har și ucigaș de gărzi ca să nu îndrăznească nimeni să se lege de mine. În orice caz, călătoria la Moonseye n-a fost mai neplăcută decât au făcut-o vremea potrivnică și condițiile ostășești. Eram izolat de pelerini, așa că nu știam cum călătoresc Kettle, Starling și ceilalți. Gărzile nu vorbeau între ele în prezența mea, așa că n-am prins nicio bârfă sau zvon. N-am îndrăznit să pun întrebări. Mi se făcea rău numai când mă gândeam la Starling și la ce îndurase. M-am întrebat dacă se milostivise cineva să-i îndrepte degetele și să i le lege. Oare Burl ar fi permis lucrul acesta? M-am mirat cât de des îmi veneau în minte Kettle și copiii pelerinilor.

Îl aveam pe Ochi Întunecați. În a doua noapte sub paza lui Burl, după ce am ciugulit repede niște pâine cu brânză, am fost uitat într-un colț de cort care adăpostea șase soldați. Îmi legaseră mâinile și picioarele, dar nu foarte strâns, și aruncaseră o pătură peste mine. Paznicii mei se afundară curând într-un joc de zaruri în cortul luminat de o lumânare. Era un cort solid, din piele de capră, cu crengi de cedru pe jos, ca să nu tragă frigul prea tare. Aveam dureri, eram obosit, iar mâncarea din stomac mă moleșea. Totuși, m-am străduit să rămân treaz. L-am căutat pe Ochi Întunecați, aproape îngrozit de ce-aș putea afla. De când îl lăsasem dormind, îi simțisem prezența foarte vag. Acum, căutându-l, am tresărit când l-am simțit

aproape. Se arătă ca şi cum ar fi ieşit de după o perdea şi se amuză de uluirea mea.

De când eşti în stare de asta?

De-o vreme. M-am tot gândit la ce ne-a spus omul-urs. Iar când ne-am despărţit, am ajuns să-mi dau seama că am şi eu o viaţă a mea. Mi-am găsit un loc numai al meu în minte.

I-am surprins ezitarea, de parcă se aştepta să-l muştruluiesc pentru gândul acela. Însă eu l-am îmbrăţişat, învelindu-l cu afecţiunea pe care i-o purtam. *M-am temut că vei muri.*

Aşa cum mă tem şi eu să nu mori tu acum. Adăugă cu umilinţă: *Dar am supravieţuit. Iar acum măcar unul din noi e liber, să-l salveze pe celălalt.*

Mă bucur că eşti în siguranţă. Dar mă tem că nu prea ai ce face pentru mine. Iar dacă te vede cineva, nu vor avea stare până nu te vor omorî.

Nu mă vor vedea, îmi promise cu inima uşoară. În noaptea aceea, mă luă cu el la vânătoare.

A doua zi, de-abia am reuşit să mă ţin pe picioare. Se stârnise viscolul. Am încercat să mărşăluim, în ciuda cărării înzăpezite pe care mergeam şi a vântului şfichiuitor care ne biciuia cu zăpadă. Pe măsură ce ne îndepărtam de râu şi ne apropiam de dealuri, copacii şi tufişurile se îndeseau. Auzeam vântul, dar îl simţeam mai puţin. Gerul, acum uscat, muşca mai tare noaptea, cu cât urcam mai mult. Mâncarea pe care o primeam îmi ajungea numai cât să nu cad din picioare. Burl călărea în fruntea alaiului, urmat de gărzile lui, şi ele călare. Eu mergeam în urma lor,

înconjurat de soldaţi. După noi veneau pelerinii, păziţi de soldaţii de rând, iar la urmă de tot, şirul de bagaje.

La sfârşitul fiecărei zile de mărşăluit, eram închis într-un cort ridicat în grabă, hrănit, apoi ignorat până a doua zi, la sculare. Nu vorbeam decât atunci când primeam de mâncare şi noaptea, când împărţeam gânduri cu Ochi Întunecaţi. Pe malul acela al râului, vânătoarea era o jucărie faţă de malul opus. Găsea vânat fără efort şi-şi recăpătase forţele de altădată. Nu-i venea greu deloc să ţină ritmul cu noi şi avea timp să şi vâneze. În a patra noapte a mea ca prizonier, tocmai sfâşia măruntaiele unui iepure, când înălţă brusc botul şi adulmecă aerul.

Ce este?

Vânători. Pândari. Lăsă carnea şi se ridică de jos. Era pe o pantă de deal, deasupra taberei lui Burl. Spre ea se îndreptau, pitindu-se pe după copaci, cel puţin douăzeci de siluete mascate de întuneric. Jumătate aveau arcuri. Sub privirea lui Ochi Întunecaţi, două din ele se ascunseră după o tufă deasă. Aproape imediat, nasul lui fin simţi miros de fum. Un foc pâlpâia firav la picioarele lor. Trimiteau semnale celorlalţi, care se împrăştiaseră fără zgomot, ca umbrele. Arcaşii îşi căutară poziţii favorabile, restul se furişară în tabăra de la baza dealului. Câţiva se îndreptară spre locul unde erau priponite animalele. Am auzit cu urechile mele paşi furişaţi în faţa cortului în care zăceam legat de mâini şi de picioare. Nu se opriră. Ochi Întunecaţi mirosi smoală arsă. În clipa următoare, două săgeţi aprinse spintecau noaptea. Se înfipseră în cortul lui

Burl. Imediat se auzit un urlet. Când soldaţii adormiţi ieşiră din corturi împleticindu-se şi se îndreptară spre pălălaie, arcaşii de pe deal îi asaltară cu săgeţi.

Burl ieşi împiedicându-se din cortul aprins, învelindu-se în pături, şi începu să împartă porunci:

– Pe bastard îl vor, proştilor! Păziţi-l ca pe ochii din cap!

O săgeată zbârnâi pe lângă el, deasupra pământului îngheţat. Ţipă şi se trânti la adăpostul unei căruţe cu provizii. Într-o clipă, alte două săgeţi se înfipseră în ea.

Bărbaţii din cortul meu săriră la primele semne de agitaţie. Îi ignorasem, preferând să urmăresc evenimentele prin ochii lupului. Dar când sergentul năvăli în cort, primul lui ordin fu următorul:

– Târâţi-l afară, înainte să aprindă şi cortul ăsta! Ţineţi-l culcat. Dacă vin după el, tăiaţi-i gâtul!

Poruncile lui fură îndeplinite întocmai. Un bărbat îngenunche pe spatele meu şi-mi puse cuţitul la gât. Alţi şase ne înconjurară. În jurul nostru, pe întuneric, lumea se agita şi ţipa. Se mai auzi un urlet când alt cort luă foc alături de al lui Burl, care ardea flămând şi lumina bine capătul acela de tabără. Când am încercat să ridic capul ca să văd ce se petrece, soldatul cel tânăr călare pe spatele meu îmi vârî faţa în pământul îngheţat bocnă. M-am obişnuit cu gheaţa şi pietrişul şi-am urmărit întâmplările prin ochii lupului.

Dacă soldaţii lui Burl n-ar fi fost atât de obsedaţi să mă păzească şi să-l apere pe el, poate şi-ar fi dat seama că niciunul din noi nu era ţinta atacului. În

vreme ce Burl şi cortul lui erau asaltaţi de o ploaie de săgeţi, în partea întunecată a taberei, invadatori silenţioşi îi eliberau pe contrabandişti, pelerini şi ponei. Ochii lupului îmi arătară că pe faţa arcaşului care trăsese în cortul lui Burl se distingeau trăsăturile neamului Holdfast, la fel ca pe-a lui Nik. Contrabandiştii veniseră să-şi salveze tovarăşii. Prizonierii fugiră din tabără fără nicio piedică, uşor cum se scurge făina dintr-un sac găurit, în vreme ce oamenii lui Burl ne păzeau pe noi doi cu străşnicie.

Burl îşi categorisise bine oamenii. Războinicii lui aşteptau să lupte la umbra căruţelor sau a corturilor. Cu siguranţă ştiau să se bată dacă erau atacaţi direct, dar nimeni nu se aventura să conducă un asalt împotriva arcaşilor de pe deal. Am bănuit că Mark nu fusese singurul care căzuse la învoială cu contrabandiştii. Soldaţii răspundeau atacului, dar fără prea mult succes, pentru că nu vedeau bine din cauza corturilor aprinse, iar lumina focului divulga poziţia arcaşilor lui Burl, care încercau să contracareze asaltul contrabandiştilor.

Înfruntarea se termină neaşteptat de repede. Arcaşii de pe deal slobozirăîn continuare săgeţi asupra noastră în timp ce se retrăgeau, iar oamenii lui Burl se preocupau numai de foc. Când ploaia de proiectile încetă pe neaşteptate, Burl urlă imediat după sergent, cerând să afle dacă mai eram acolo. Sergentul îşi sfredeli oamenii din priviri, apoi îi strigă înapoi că-i ţinuseră pe invadatori departe de mine.

Restul nopţii a fost cumplit. Am petrecut o bună parte din ea cu faţa în zăpadă, în vreme ce Burl, pe

jumătate dezbrăcat, pufăia și bătea din picioare în jurul meu. Bunurile personale îi arseseră odată cu cortul. Evadarea pelerinilor și-a contrabandiștilor nu era la fel de importantă ca faptul că nimeni din tabără nu purta haine pe măsura lui.

Alte trei corturi arseseră. Calul lui Burl fusese furat împreună cu poneii contrabandiștilor. Deși amenința ca un apucat că se va răzbuna sângeros, Burl nu făcea niciun efort să organizeze urmărirea atacatorilor. În schimb, se mulțumi să-mi tragă mie câteva șuturi. Numai când se crăpă de ziuă îi trecu prin cap să întrebe dacă scăpase și menestrelul. Scăpase. Iar asta, declară el, demonstra că eu fusesem adevărata țintă a raidului. Triplă garda din jurul meu pentru restul nopții și următoarele două zile până la Moonseye. N-am mai văzut nici urmă de agresorii noștri, dar nu era de mirare. Obținuseră ce doriseră și dispăruseră dincolo de dealuri. Nik avea cu siguranță ascunzători și pe malul acela al râului. Nu mă încerca nicio fărâmă de simpatie față de omul care mă trădase, dar îl apreciam pentru că-i luase pe pelerini cu el când evadase. Poate că Starling avea să scrie un cântec despre asta.

Moonseye părea un oraș mic, ascuns într-o cută de la poalele munților. Am văzut puține gospodării la periferie, iar străzile pavate începeau brusc, chiar dincolo de palisada de lemn din jurul așezării. O santinelă ne provocă formal dintr-un turn înălțat deasupra zidurilor. Numai după ce-am pătruns în oraș mi-am dat seama cât de prosper era. Știam din lecțiile cu Fedwren că Moonseye fusese un important avanpost

militar al celor Şase Ducate înainte de a deveni loc de popas pentru caravanele care treceau în Regatul Munţilor. Negustori de chihlimbar, blănuri şi fildeş sculptat treceau prin oraş regulat şi-l îmbogăţeau. Cel puţin aşa se întâmplase în anii când tatăl meu reuşise să negocieze un tratat de liberă trecere cu Regatul Munţilor.

Ostilităţile lui Regal schimbaseră radical situaţia. Moonseye redevenise fortăreaţa militară din zilele bunicului meu. Soldaţii care circulau pe stradă purtau uniforma auriu cu maro a lui Regal, nu cea albastră, a Buckului, dar soldaţii tot soldaţi rămâneau. Însă negustorii aveau aerul plictisit şi prevăzător al oamenilor care îmbogăţeau numai punga suveranului lor şi se întrebau cât va mai dura până-şi vor recupera averile. Procesiunea noastră atrăgea atenţia localnicilor, dar ne urmăreau cu o curiozitate reţinută. M-am întrebat de când aveai ghinion dacă voiai să ştii prea multe despre treburile regelui.

În ciuda oboselii, mă uitam în jur cu mare interes. În oraşul acela mă adusese bunicul şi mă lăsase în grija lui Verity şi tot acolo Verity mă dăduse lui Burrich. Dintotdeauna mă întrebasem dacă familia mamei mele locuia lângă Moonseye sau bătusem drum lung ca să-l găsim pe tata. Zadarnic am căutat un indiciu sau un semn care să-mi trezească amintirea copilului care fusese cândva Fitz. Moonseye îmi apărea şi straniu, şi familiar, ca orice orăşel pe care-l vizitasem vreodată.

Oraşul gemea de soldaţi. Se ridicaseră corturi, iar pavilioane cu acoperiş într-o apă fuseseră lipite

de fiecare zid. Parcă s-ar fi înmulţit brusc populaţia. Până la urmă, am ajuns într-o curte pe care animalele care ne căraseră bagajele o considerau acasă. Am fost conduşi înăuntru şi apoi lăsaţi acolo cu precizie militară. Garda mea m-a dus într-o clădire de lemn pătrată, fără ferestre şi neprimitoare. Avea o singură încăpere în care un bătrân şedea pe un taburet, lângă un cămin lat, cu un foc vesel. Şi mai neprimitoare erau cele trei uşi cu ferestruici zăbrelite, care se deschideau spre interiorul încăperii. Am fost condus într-una din ele, mi s-au desfăcut legăturile, apoi am fost lăsat singur.

Judecând după cum arătau închisorile, aceea era cea mai blândă în care fusesem închis vreodată. M-am surprins meditând asupra ideii şi-am zâmbit, însă nu cu gura până la urechi. Pe patul legat cu funie era un sac de paie în loc de saltea, iar într-un colţ am văzut o oliţă. Printre zăbrelele ferestrei intrau lumină şi căldură. Nu prea multă, dar tot era mai bine decât afară. Încăperea nu era aspră ca o temniţă. Am ajuns la concluzia că acolo erau izolaţi soldaţii beţi şi scandalagii. Am avut o senzaţie neobişnuită când mi-am scos mantaua şi mănuşile şi le-am pus deoparte. M-am aşezat pe marginea patului şi-am aşteptat.

Singurul lucru care s-a întâmplat în seara aceea a fost cina, carne, pâine şi chiar o cană cu bere. Bătrânul deschise uşa ca să-mi dea tava. Când se întoarse după ea, îmi lăsă două pături. I-am mulţumit, iar el se arătă mirat. Apoi mă şocă spunându-mi:

– Ai şi vocea tatălui tău, nu numai ochii.

Pe urmă îmi trânti uşiţa în nas. Nu-mi mai vorbi nimeni şi singura conversaţie din ziua aceea a fost şirul de înjurături şi bancuri deşucheate care însoţeau un joc de zaruri. După glasuri, am ghicit că în odaia din faţă erau trei tineri şi paznicul cel bătrân.

La lăsarea serii, renunţară la joc şi începură să vorbească în şoaptă. N-am înţeles prea bine ce-şi spuneau din cauza vijeliei de-afară. M-am ridicat din pat fără zgomot şi m-am furişat până la uşă. Mijind ochii prin ferestruică, am numărat nu mai puţin de trei santinele la datorie. Bătrânul dormea pe patul din colţ, dar soldaţii, îmbrăcaţi în uniforma auriu cu maro a lui Regal, îşi luau datoria în serios. Unul era un copil căruia nu-i mijiseră încă tuleiele, n-avea mai mult de paisprezece ani. Ceilalţi doi aveau ţinută de soldaţi înrăiţi. Pe faţa unuia am deslușit mai multe cicatrice decât pe-a mea şi-am tras concluzia că era un bătăuş. Al treilea purta o barbă îngrijită şi era, evident, şeful. Toţi stăteau treji, chiar dacă nu în alertă. Bătăuşul îl tachina pe băiatul care stătea îmbufnat. Cei doi nu se înţelegeau. Cel dintâi renunţă la tachinare şi începu să se plângă de Moonseye. Băutură proastă, femei puţine, iar alea puţine mai reci decât iarna. Ar fi vrut ca regele să le dea mână liberă să le facă de petrecanie tâlharilor conduşi de târfa aia de regină munteancă. Ştia că-şi poate croi drum până la Jhaampe şi înfrânge oraşul ăla de copaci în câteva zile. Ce rost avea să aştepte? Şi tot aşa turuia la nesfârşit. Ceilalţi dădeau din cap ca la o litanie auzită a mia oară. M-am retras în pat ca să chibzuiesc.

Frumoasă cuşcă.

Măcar îmi dau mâncare bună.

Nu la fel de bună ca a mea. Un pic de sânge cald în carne, asta îţi trebuie. Scapi repede?

Îndată ce găsesc o cale.

O vreme, am cercetat limitele celulei. Pereţi şi podea din scândură de lemn, veche şi tare ca fierul la atingere. Un tavan căptuşit cu bârne atât de dese, că de-abia le distingeam cu degetele. Uşa de lemn, cu ferestruica zăbrelită.

Dacă era să scap, numai pe uşă puteam. M-am întors la fereastră.

– Pot primi puţin apă? am cerut cu glas moale.

Tânărul se sperie destul de tare, iar bătăuşul râse de el. Şeful mă scrută, apoi se duse în linişte după un polonic cu apă din butoiul din colţ. Îl aduse la fereastră şi trecu numai cupa printre gratii. Mă lăsă să beau, apoi o retrase şi plecă.

– Cât o să mă ţină aici? am strigat după el.

– Până mori, răspunse bătăuşul încrezător.

– Nu avem voie să vorbim cu el, îi aminti băiatul.

– Gura! porunci sergentul, adresându-mi-se.

Am rămas la uşă, urmărindu-i, strângând zăbrelele. Băiatul era agitat, dar bătăuşul îmi arunca nişte căutături lacome, de rechin care dă târcoale prăzii. N-ar fi trebuit să-l momesc prea mult ca să mă lovească. Mi-ar folosi la ceva? Mă săturasem să tot încasez pumni, dar se vede că la asta mă pricepeam cel mai bine în ultimul timp. M-am hotărât să întind puţin coarda, să văd ce se întâmplă.

– De ce n-aveţi voie să vorbiţi cu mine? i-am întrebat curios.

Cei trei se priviră.

– Pleacă de la fereastră şi ţine-ţi gura! îmi porunci sergentul.

– Am pus şi eu o întrebare, am protestat cu blândeţe. Ce rău faceţi dacă vorbiţi cu mine?

Sergentul se ridică în picioare. M-am retras imediat, ascultător.

– Eu sunt închis aici, iar voi sunteţi trei. Mă plictisesc, atâta tot. Nu puteţi să-mi spuneţi nici măcar ce soartă mă aşteaptă?

– Aia care ar fi trebuit să te aştepte prima oară când te-au omorât. O să atârni deasupra apei tăiat în bucăţi şi ars, bastardule, mă lămuri bătăuşul.

Sergentul îl ocărî:

– Gura! Te trage de limbă, idiotule. Nimeni nu-i mai spune un cuvânt. Niciunul. Aşa te prinde în mreje unul spurcat cu Har. Te-atrage în vorbă. Aşa i-a omorât pe Bolt şi pe soldaţii lui.

Îmi aruncă o privire sfredelitoare, apoi îi săgetă din ochi şi pe oamenii lui. Îşi reluară locurile. Bătăuşul mă cadorisi cu un rânjet.

– Nu ştiu ce vi s-a povestit despre mine, dar aţi fost minţiţi.

Nicio reacţie.

– Uitaţi, nu sunt cu nimic altfel decât voi. Dacă aş avea puteri magice, credeţi că m-aţi putea ţine încuiat aici? Nu. Sunt un ţap ispăşitor, atâta tot. Ştiţi cum se întâmplă. Dacă ceva nu merge cum trebuie, cineva

trebuie să fie vinovat. Iar eu sunt cel care s-a pomenit aruncat în rahat. Uitați-vă la mine și gândiți-vă la ce povești ați auzit. L-am văzut pe Bolt când a fost cu Regal la Buckkeep. Arăt eu ca unul care l-ar putea doborî?

Am ținut-o așa cât au stat ei de pază. N-am crezut că-i voi convinge de nevinovăția mea, dar le-am dovedit că n-au de ce să se teamă dacă-mi răspund. Le-am vorbit despre viața și nenorocirile mele, convins că le vor răspândi în tabără. La ce mi-ar fi folosit nu știam. Dar am rămas la ușă, cu mâna pe gratii, pe care le-am tot răsucit cu mișcări discrete. Le-am deplasat din loc înainte și înapoi. Dacă s-au mișcat, eu nu mi-am dat seama.

A doua zi de-abia s-a târât. Cu fiecare ceas, pericolul se apropia de mine tot mai mult. Burl nu venise să mă vadă. Eram sigur că mă ținea până venea cineva să mă scoată de sub paza lui. Mă temeam că acel cineva avea să fie Will. Regal n-ar fi avut încredere să mă dea pe mâna altcuiva ca să mă ducă la el. Nu voiam să-l mai întâlnesc încă o dată pe Will. Îmi lipsea forța cu care să-i rezist. Toată ziua am mișcat gratiile și i-am urmărit pe paznicii mei. Seara, eram pregătit să-mi încerc norocul. După ce-am mâncat brânză și terci la cină, m-am întins pe pat și mi-am trimis Meșteșugul în explorare.

Mi-am coborât zidurile prudent, ca nu cumva să mă pândească Burl. Am ieșit din trupul meu și n-am simțit nimic. Mi-am adunat puterile și-am încercat a doua oară, cu același rezultat. Am deschis ochii pe întuneric. Nu era corect și asta mă scotea din sărite.

Meşteşugul îmi stăpânea visele şi mă ducea unde voia, dar acum, când căutam eu însumi râul Meşteşugului, se ascundea de mine. Am mai încercat de două ori, până m-a apucat o durere de cap cumplită. Meşteşugul nu avea să mă ajute să scap de-acolo.

Înseamnă că-ţi rămâne Harul, remarcă Ochi Întunecaţi. Îl simţeam foarte aproape.

Nici el nu prea văd cum m-ar ajuta, i-am mărturisit.

Nici eu. Dar am săpat într-un loc sub zid, în caz că poţi să ieşi din cuşcă. Nu mi-a fost uşor, pământul e îngheţat şi buştenii erau îngropaţi foarte adânc. Dar, dacă ieşi din cuşcă, pot să te scot din oraş.

Un plan înţelept, l-am lăudat eu. Măcar unul din noi nu stătea degeaba.

Ştii unde o să-mi fac vizuina la noapte? Am ghicit bucuria ascunsă în gândul lui.

Unde?

Chiar sub picioarele tale. E destul loc ca să mă târăsc până acolo.

Ochi Întunecaţi, ai un curaj nebun. Ai putea fi văzut, tu sau urmele săpăturilor tale.

Vreo zece câini au mai dormit aici înaintea mea. Nimeni nu va băga de seamă când vin sau plec. În seara asta am pândit bârlogurile locuitorilor din oraş. Toate clădirile au spaţii între ele. E foarte uşor să te strecori dintr-una într-alta.

Ai grijă, l-am prevenit, dar am fost nevoit să recunosc că mă alina gândul să-l ştiu atât de aproape. Am petrecut o noapte agitată. Prudente, cele trei gărzi nu s-au apropiat de uşa mea. A doua zi, de dimineaţă,

am încercat să-l momesc pe bătrân când mi-a adus ceai și două felii de pâine tare.

– Așadar, l-ai cunoscut pe tata, am remarcat, când mi-a trecut mâncarea printre gratii. Știi, nu mi-l amintesc deloc. N-a stat deloc cu mine.

– Atunci fii bucuros, replică el imediat. L-am cunoscut, dar asta nu înseamnă că mi-a și plăcut de el. Țeapăn ca stânca. Reguli și porunci pentru noi, în timp ce el zămislea bastarzi. Da, l-am cunoscut pe tatăl tău. L-am cunoscut prea bine ca să-mi fie moale.

Se întoarse cu spatele, zădărnicindu-mi speranța de a-mi face din el un aliat. M-am retras pe pat cu pâinea și ceaiul și m-am holbat deznădăjduit la pereți. Încă o zi se scurse încet ca melcul. Încă o zi în care Will se apropia de mine. Încă o zi mai aproape de clipa în care aveam să fiu târât la Tradeford. Încă o zi mai aproape de moarte.

În bezna nopții reci, mă trezi Ochi Întunecați. *Fum. Foarte mult fum.*

Am sărit în capul oaselor. M-am dus la fereastră și-am mijit ochii printre gratii. Bătrânul dormea pe pat. Băiatul și bătăușul jucau zaruri, șeful lor își tăia unghiile cu cuțitul. O atmosferă foarte calmă.

De unde vine fumul?

Să merg să văd?

Dacă vrei. Fii atent!

Când nu sunt?

Trecu o vreme. Până se întoarse Ochi Întunecați, am stat cu ochii pe gărzi, într-o parte a ușii celulei, ca să nu mă dau de gol.

E o clădire mare, miroase a grâne. Arde în două locuri.

N-a dat nimeni alarma?

Nu. Străzile sunt goale și întunecoase. Capătul acesta de oraș doarme.

Am strâns din pleoape și-am văzut clădirea prin ochii lupului. Era un grânar. Cineva îi pusese foc din două părți. Într-o parte ardea mocnit, dar în cealaltă flăcările înghițeau hulpave lemnul uscat.

Întoarce-te la mine. Poate ne folosim de foc în avantajul nostru.

Așteaptă-mă.

Ochi Întunecați străbătu hotărât străzile, furișându-se de la o clădire la alta. În spatele nostru, grânarul începea să trosnească sub văpăile tot mai flămânde. Lupul se opri, adulmecă și porni în altă direcție. În curând, dădu peste alt incendiu, care devora cu lăcomie o căpiță de fân acoperită din spatele unui hambar. Fumul se înălța în fuioare lenețe. Dintr-odată, o limbă de foc țâșni cu un vuiet asurzitor și căpița se aprinse toată. Scânteile zburau fierbinți spre cerul nopții. Unele încă ardeau când cădeau pe acoperișurile vecine.

Focul n-a pornit de la sine. Întoarce-te la mine acum!

Ochi Întunecați apăru cât putu de repede. Pe drum, văzu alt pui de foc stârnit de niște cârpe îmbibate în ulei și îndesate într-un colț de cazarmă. O adiere rătăcită îl încurajă să-și ia avânt. Flamele cuprinseră un stâlp care susținea clădirea și se unduiau pe pardoseală.

Frigul iernii uscase lemnul clădirilor așa cum îl usca și căldura verii. Pavilioanele și corturile ocupau

spațiile dintre clădiri. Dacă focul avea să se întindă, până dimineață, tot orașul Moonseye ajungea tăciune.

Câți te păzesc?

Patru. Plus o ușă încuiată.

Unul din ei are cheia.

Așteaptă. Să văd dacă ne surâde norocul. Sau poate că vor descuia ușa ca să mă mute în altă parte.

Undeva, în orașul înfrigurat, un bărbat scoase un țipăt. Primul incendiu fusese descoperit. Am ascultat din celulă, prin urechile lui Ochi Întunecați. Țipătul crescu treptat în intensitate, până ce se ridicară și gărzile de la ușa mea, întrebându-se reciproc ce se întâmplă.

Una se duse la ușă și-o deschise. Odaia se umplu de miros de fum, adus de vântul necruțător. Bătăușul își trase capul înăuntru și ne anunță:

– Cred că a luat foc ceva în capătul celălalt al orașului.

În secunda următoare, ceilalți doi soldați se aplecau în afară pe ușă. Conversația lor încordată îl trezi pe bătrân, care li se alătură și el, curios. Afară, cineva fugea pe străzi și zbiera:

– Foc! A luat foc grânarul! Veniți cu găleți!

Băiatul se uită la superiorul său.

– Să merg să văd?

Bărbatul șovăi, dar nu rezistă ispitei.

– Nu. Mă duc eu. Tu stai aici. Fii cu ochii-n patru.

Își luă mantaua și se făcu nevăzut în beznă. Băiatul se uită după el dezamăgit. Rămase în prag, cu ochii pierduți în întuneric.

– Uitați, altă flacără! Acolo! exclamă el.

Bătăușul înjură, pe urmă-și luă și el mantaua.

– Mă duc să mă uit.

– Dar ni s-a spus să stăm aici și să-l păzim pe bastard!

– Stai tu! Mă întorc îndată. Vreau numa' să văd ce se petrece!

Aruncă ultimele cuvinte peste umăr, ieșind grabnic din încăpere. Băiatul și bătrânul se priviră. Cel din urmă se întoarse și se culcă la loc, dar flăcăiandrul rămase în ușă. Din celulă, am întrezărit o bucățică de stradă și câțiva bărbați alergând, apoi o căruță trasă de doi cai în goana mare. Toată lumea fugea spre incendiu.

– Cât de grav e? am întrebat.

– Nu se vede bine de aici. Numai niște flăcări deasupra grajdurilor. Și sar multe scântei.

Băiatul era dezamăgit că nu urmărea dezastrul cu ochii lui. Dintr-odată, își aminti cu cine vorbea. Vârî iute capul înăuntru și strigă de la ușă:

– Nu vorbi cu mine! mă avertiză, apoi se așeză.

– Cât de departe e grânarul? l-am întrebat.

Nici să se uite la mine nu vru, ci rămase cu privirea împietrită la perete.

– Pentru că, am continuat eu, de dragul conversației, m-am întrebat ce-ai face dacă focul s-ar întinde până aici. N-aș vrea să mor ars de viu. Ți-au lăsat cheile, nu-i așa?

Băiatul aruncă imediat ochii la bătrân. Din reflex, acesta vru să ducă mâna la săculeț, să se asigure că le mai are, dar niciunul din ei nu-mi răspunse. Eu îl urmăream pe bătrân printre zăbrelele ferestruicii. După un timp, băiatul se duse iar la ușă și se uită pe

stradă. Încleştă din fălci. Bătrânul se duse şi privi afară peste umărul lui.

– Se întinde, nu-i aşa? Un incendiu iarna e cumplit. Totul e uscat ca iasca.

Băiatul nu vru să-mi răspundă, dar se întoarse către mine. Mâna bătrânului fugi spre cheile din săculeţ.

– Veniţi şi legaţi-mă la mâini şi pe urmă scoateţi-mă de-aici. Niciunul din noi nu vrea să stea în clădirea asta dacă flăcările ajung până la ea.

Băiatul îmi aruncă o privire.

– Nu sunt prost, îmi spuse. Nu voi fi eu acela care va muri pentru că te-a eliberat.

– Din partea mea, n-ai decât să arzi acolo, vorbi şi bătrânul.

Îşi lungi iar gâtul afară din prag. Chiar şi de la distanţa aceea, tot am auzit cum o clădire e cuprinsă de flăcări. Vântul aduse şi mai mult miros de fum. Băiatul începu să se neliniştească. Un bărbat alergă prin faţa uşii şi-i strigă ceva despre lupte în piaţă. După el veniră în goană alţii. Am auzit zdrăngănit de săbii şi armuri. Prin aer plutea cenuşă, iar văpăile şuierau mai intens decât palele de vânt. Vălătuci de fum înnegreau atmosfera.

Brusc, băiatul şi bătrânul se retraseră împleticiţi în odaie. După ei apăru Ochi Întunecaţi, arătându-le toţi colţii. Rămase în prag şi le blocă ieşirea. Mârâi atât de tare, că acoperi vuietul flăcărilor de-afară.

– Descuiaţi uşa celulei şi nu vă va face nimic, le-am spus.

Surd la vorbele mele, băiatul scoase sabia. Era inteligent. Nu aşteptă să intre lupul, ci îl asaltă împungând

aerul cu vârful armei şi obligându-l să dea înapoi. Ochi Întunecaţi evită lama cu agilitate, dar nu-i mai putu înghesui pe cei doi. Băiatul profită de avantajul său, păşind afară, ca să-l urmărească. În secunda în care se eliberă ieşirea, bătrânul trânti uşa.

– Ai de gând să stai aici şi să arzi de viu împreună cu mine? l-am întrebat eu, ca să fac conversaţie.

Se hotărî într-o clipă:

– Arzi de unul singur! se răsti el.

Deschise uşa şi ţâşni ca din puşcă.

Ochi Întunecaţi! El are cheia, bătrânul care-a fugit. O iau eu.

Rămăsesem singur în închisoare. Am sperat zadarnic să se întoarcă băiatul. Am apucat gratiile ferestruicii şi-am zguduit uşa, vrând să forţez încuietoarea. Una se mişcă mai tare. Am încercat s-o smulg, opintindu-mă cu picioarele în uşă, ca să trag de ea cu toată greutatea. Peste o veşnicie, un capăt se eliberă. Am îndoit bara şi-am răsucit-o până când am rămas cu ea în mână. Totuşi, chiar dacă reuşeam să scot gratiile, deschizătura ar fi fost prea îngustă ca să mă strecor prin ea. Bara smulsă era prea groasă ca să intre în crăpătura dintre uşă şi perete şi s-o mărească. Fumul pătrundea peste tot, atârna greu în aer. Focul se apropia. Am izbit uşa cu umărul. Nici măcar nu se clinti. Am scos mâna prin ferestruică şi-am început să pipăi cu degetele. Am dat peste un drug de metal. Am bâjbâit până când am nimerit încuietoarea care-l fixa în loc. Altceva decât s-o pipăi nu reuşeam. Nu mi-am dat seama dacă se încălzea celula sau mi se părea mie.

Loveam orbește cu bara în drug ca să-l scot din suport când se deschise ușa închisorii. O gardă în uniformă auriu cu maro intră și strigă „am venit după bastard", apoi își plimbă privirea prin camera goală.

Își scoase imediat gluga. Era Starling. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

– E mai ușor decât am crezut, îmi spuse ea cu un zâmbet forțat. Arăta sinistru pe fața ei plină de vânătăi, semăna cu un rânjet de fiară care-și arată colții.

– Nu chiar, am rostit cu voce slabă. Celula e încuiată.

Zâmbetul se transformă într-o expresie îngrozită.

– Spatele clădirii arde mocnit.

Îmi smulse bara cu mâna nebandajată. Tocmai când își lua avânt să spargă încuietoarea, în ușă apăru Ochi Întunecați. Păși înăuntru și aruncă săculețul bătrânului pe jos. Pete de sânge înnegreau pielea.

L-am privit înspăimântat.

– L-ai omorât?

Am luat de la el ce-ți trebuie. Grăbește-te. Arde fundul cuștii.

Înțepenisem. M-am uitat la Ochi Întunecați și m-am întrebat ce făceam din sărmanul lup. Își pierduse o parte din însușirile de animal sălbatic. Starling își plimbă ochii de la el la mine, apoi la săculeț. Nu se mișcă.

Iar tu ți-ai pierdut o părticică din ceea ce te face om. N-avem timp de asta, frate. Tu n-ai ucide un lup, dacă așa mi-ai salva viața?

N-a fost nevoie să-i răspund.

– Cheia e în săculeț, i-am spus lui Starling.

În prima clipă, ea nu făcu decât să se uite la el. Apoi se aplecă și scotoci după cheia grea de fier. Am urmărit-o cum o vâră în broască, rugându-mă să nu fi distrus eu mecanismul. Răsuci cheia, zgâlțâi balamalele, pe urmă ridică drugul. Când am dat să ies, îmi porunci:

– Ia păturile. Vei avea nevoie de ele. E un ger cumplit.

Când am înșfăcat păturile, am simțit căldură radiind din peretele din spate al celulei. Mi-am luat mantaua și mănușile. Fumul se strecura acum și printre bârne. Am luat-o la fugă amândoi, cu lupul pe urmele noastre.

Nimeni nu ne lua în seamă. Focul nu putea fi înfrânt. Văpăile puneau stăpânire pe oraș și se împrăștiau nestingherite. Oamenii se gândeau numai la ce lucruri să ia cu ei și cum să-și salveze viața. Un bărbat care trecu pe lângă noi hurducăind o roabă plină ne aruncă o căutătură amenințătoare. Probabil că încărcătura din roabă nu-i aparținea. În josul străzii ardea un grajd. Grăjdarii tulburați scoteau caii afară, dar nechezatul animalelor speriate dinăuntru acoperea șuierului vântului. O clădire de pe partea cealaltă a străzii se prăbuși cu un oftat teribil, suflând aer fierbinte și cenușă spre noi. Vântul împrăștiase focul în tot orașul Moonseye. Văpăile alergau de la o clădire la alta, iar palele purtau scânteile și cenușa fierbinte dincolo de zidurile orașului, în pădurea vecină. M-am întrebat dacă nămeții vor fi destul de înalți ca să oprească incendiul.

– Mișcă-te! țipă Starling nervoasă.

Mi-am dat seama că stăteam şi mă holbam. Am urmat-o în tăcere, cu păturile în braţe. Alergam pe străzile şerpuitoare ale oraşului în flăcări. Starling ştia unde mergem.

Am ajuns la o răscruce unde avusese loc o luptă. Patru cadavre zăceau în stradă, toate în uniforma ducatului Farrow. M-am oprit şi m-am aplecat să iau cuţitul şi săculeţul unei femei-soldat.

Ne apropiam de porţile oraşului când o trăsură hurui în dreptul nostru. Cei doi cai nu se potriveau unul cu altul şi făceau spume la gură.

– Urcaţi! ne strigă vizitiul.

Starling urcă fără să stea pe gânduri.

– Kettle? am întrebat.

– Urcă-te odată, veni răspunsul ei.

M-am suit imediat, iar lupul sări cu uşurinţă lângă mine. Kettle nu aşteptă să ne aşezăm, ci îndemnă caii scuturând frâiele. Căruţa porni cu o zdruncinătură.

Porţile oraşului apărură în faţa noastră. Erau deschise şi nepăzite şi le clătina vântul în balamale. Într-o parte am zărit un cadavru cu membrele răsfirate. Kettle nici măcar nu încetini caii. Am trecut printre porţi fără să ne uităm măcar o dată înapoi şi-am hurducăit pe drumul întunecat, ca să ne alăturăm celor care fugeau de năpastă împingând cărucioare şi roabe. Cei mai mulţi se îndreptau spre puţinele gospodării de la periferie ca să se adăpostească acolo peste noapte, dar Kettle nu opri căruţa. Când bezna se făcu mai deasă şi lumea din jur se împuţină, îndemnă caii să meargă şi mai repede.

Starling se uita în spate.

– Trebuia să fie doar o diversiune, zise ea şocată.

Am privit şi eu înapoi. O vâlvătaie portocalie arunca umbre închise peste palisada oraşului Moonseye. Scânteile roiau ca albinele spre cerul nopţii. Flăcările urlau ca vijelia. Sub ochii noştri, o clădire se prăbuşi într-un nou val de scântei care se împrăştiară în aer.

– O diversiune? Am mijit ochii spre Starling. Voi aţi făcut asta? Ca să mă salvaţi pe mine?

Starling îmi aruncă o privire amuzată.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc. Nu, nu noi. Kettle şi cu mine am venit după tine, dar nu despre asta era vorba. Focul e opera familiei lui Nik. Răzbunarea împotriva celor care le-au trădat încrederea. S-au dus după ei să-i omoare. Apoi au plecat. Clătină din cap. E prea complicat să-ţi explic toate acum, chiar dacă le-aş înţelege şi eu. Evident, Garda Regală din Moonseye e coruptă de ani de zile. Soldaţii sunt plătiţi bine ca să închidă ochii la afacerile contrabandiştilor Holdfast. Iar contrabandiştii au grijă ca soldaţii de aici să ducă un trai bun. Mai mult ca sigur căpitanul Mark avea parte de cel mai mare profit. Nu era singurul, dar nici nu-l împărţea cu alţii.

Pe urmă, a fost trimis aici Burl. Nu ştia nimic de aranjamentul ăsta. A adus o mulţime de soldaţi cu el şi-a încercat să impună disciplina militară în oraş. Nik te-a vândut lui Mark. Dar, în timp ce te vindea, cineva a prins ocazia să-l vândă pe Mark şi

aranjamentul său lui Burl. La rândul lui, Burl a prins ocazia să pună mâna pe tine și să vină de hac unui grup de contrabandiști. Dar Nik Holdfast și clanul lui plătiseră bani buni pentru ca pelerinii să treacă râul. Soldații n-au respectat învoiala, așa că Holdfast nu și-a mai putut ține promisiunea făcută pelerinilor.

Starling clătină iar din cap. I se înăspri glasul:

– Unele femei au fost violate. Un copil a murit de frig. Un bărbat nu va mai putea umbla pentru că a încercat să-și apere nevasta.

O vreme, se auziră numai huruitul căruței și vuietul îndepărtat al flăcărilor. Starling privi orașul mâncat de foc cu ochi negri ca smoala.

– Ai auzit de onoare printre hoți? Ei, bine, Nik și ai lui și-au răzbunat-o pe a lor.

Nu-mi puteam lua privirea de la orașul distrus. De Burl și de soldații lui din Farrow nu-mi păsa nici cât negru sub unghie, dar în Moonseye fuseseră negustori cu familii și gospodării. Flăcările îi devorau pe toți. Iar soldații celor Șase Ducate își siluiseră prizonierele ca și când ar fi fost pirați nelegiuiți, nu gărzi regale. Soldați din cele Șase Ducate, slujindu-l pe regele celor Șase Ducate. Am scuturat din cap dezgustat.

– Shrewd i-ar fi spânzurat pe toți.

Starling își drese glasul.

– Nu te învinovăți, îmi spuse. De mult am învățat și eu să nu mă învinovățesc pentru răul care mi s-a făcut. N-a fost vina mea. N-a fost nici a ta.

Tu ai fost doar catalizatorul care a declanşat lanţul evenimentelor.

– Nu-mi spune aşa, am implorat-o.

Căruţa hodorogi mai departe, înaintând în întuneric.

19
HĂITUIREA

Pacea dintre cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor era destul de recent încheiată pe vremea domniei lui Regal. Decenii la rând, Regatul Munţilor a ţinut sub control foarte strict negoţul desfăşurat prin trecători, la fel de strict precum controlul sub care cele Şase Ducate ţineau negoţul de pe Râul Rece şi Râul Buck. Negoţul şi trecerea dintr-un ţinut în celălalt fuseseră administrate după toanele ambelor puteri, în detrimentul amândurora. Dar în timpul domniei regelui Shrewd s-au semnat învoieli reciproc avantajoase de către Chivalry, viitorul rege al celor Şase Ducate, şi prinţul Rurisk din Regatul Munţilor. Pacea şi prosperitatea aranjamentului au fost întărite când, peste zece ani, prinţesa Kettricken a devenit mireasa viitorului rege Verity. La moartea prematură a fratelui ei mai mare, Rurisk, chiar în ajunul nunţii ei, Kettricken a devenit singura moştenitoare a coroanei Regatului Munţilor. Astfel, o vreme, a părut că cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor vor avea aceeaşi regină şi, în cele din urmă, se vor uni.

Dar împrejurările au năruit asemenea speranțe. Cele Șase Ducate erau amenințate din exterior de pirați, iar intern, erau nimicite de certurile dintre prinți. Regele Shrewd a fost ucis, viitorul rege Verity a dispărut într-o misiune de căutare, iar când prințul Regal a pretins tonul pentru el, ura lui față de Kettricken a fost atât de mare, încât ea a fost nevoită să fugă în Regatul Munților, de dragul copilului ei nenăscut. Autoproclamat „rege", Regal a văzut în fuga ei nerespectarea promisiunii de a ceda teritoriul. Încercările lui inițiale de a deplasa soldați în Regatul Munților, chipurile drept „gărzi" pentru caravanele negustorilor, au fost zădărnicite de munteni. Din cauza protestelor și amenințărilor lui, Regatul Munților și-a închis granițele pentru cele Șase Ducate. Cu planurile dejucate, Regal a pornit o campanie pătimașă de discreditare a reginei Kettricken și de a-și instiga supușii la ură patriotică față de ea. Scopul său final părea evident: să transforme, cu forța, la nevoie, Regatul Munților în provincie a regatului celor Șase Ducate. Vremurile nu erau prielnice pentru un astfel de război și-o asemenea strategie. Ținuturile pe care le stăpânea Regal de drept erau deja atacate de un inamic extern, unul pe care nu era capabil sau nu voia să-l înfrângă. Nicio forță militară nu cucerise vreodată Regatul Munților, dar se pare că Regal exact asta intenționa. De ce voia cu atâta disperare să stăpânească acest teritoriu este o întrebare care inițial a uimit pe toată lumea.

Noaptea era senină și rece. Luna strălucea destul de puternic ca să ne arate drumul, dar nu și împrejurimile. O vreme, am stat pur și simplu în căruță, ascultând cum macină copitele cailor țărâna și încercând

să pricep cele întâmplate. Starling luă păturile furate din celulă şi le scutură. Îmi dădu una mie, iar pe cealaltă şi-o trase pe umeri. Stătea ghemuită la distanţă de mine, cu ochii la spatele căruţei. Am intuit că voia să fie lăsată în pace. Vâlvătaia portocalie scădea treptat. După un timp, mintea mea începu să lucreze din nou.

– Kettle, unde mergem? am strigat peste umăr.

– Departe de Moonseye.

Mi-am dat seama cât e de obosită după voce. Starling se foi şi-mi aruncă o privire.

– Ne-am gândit că-ţi vei da seama singur.

– Unde s-au dus contrabandiştii? am întrebat.

În bezna deasă, am presupus că ridică din umeri.

– N-au vrut să ne spună. Au zis că, dacă noi venim după tine, atunci trebuie să ne despărţim de ei. Credeau că Burl va trimite soldaţi după tine, indiferent de pagubele din Moonseye.

Am încuviinţat, mai mult pentru mine decât pentru ea.

– Aşa va face. O să dea vina pe mine pentru incendiu. Şi se va spune că atacatorii sunt oameni din Regatul Munţilor, soldaţi trimişi să mă elibereze. M-am aşezat în capul oaselor, îndepărtându-mă uşor de ea. Iar când ne vor prinde, vă vor omorî pe amândouă.

– N-avem de gând să ne lăsăm prinse, mă asigură Kettle.

– Şi nici nu veţi fi, le-am promis. Nu dacă ne purtăm cu judecată. Opreşte căruţa.

Kettle nici nu trebui să frâneze caii. Mergeau de mult la pas. I-am aruncat pătura lui Starling şi m-am

dus la cai. Ochi Întunecaţi sări din căruţă şi veni după mine curios.

– Ce faci? mă întrebă Kettle, văzând că desfac hăţurile şi le las să cadă pe zăpadă.

– Fac schimbări, ca să poată fi călăriţi. Poţi să călăreşti fără şa?

Am tăiat hăţurile cu cuţitul luat de la femeia-soldat. Va trebui să călărească fără şa, fie că putea, fie că nu. Nu aveam şei.

– Cred că n-am de ales, răspunse ea morocănoasă când coborî din căruţă. Dar n-o să ajungem departe prea repede dacă ne suim două pe-un cal.

– Tu şi cu Starling vă veţi descurca, i-am promis. Mergeţi numai înainte şi nu vă opriţi.

Cântăreaţa se uita la mine din fundul căruţei. N-aveam nevoie de prea multă lumină ca să ştiu cât de mirată mă privea.

– Ne laşi aici? După ce-am venit să te salvăm?

Eu nu aşa vedeam lucrurile.

– Voi mă lăsaţi pe mine aici, i-am spus categoric. Jhaampe e singura aşezare întinsă odată ce laşi în urmă Moonseye şi te îndrepţi spre Regatul Munţilor. Călăriţi în ritm constant. Nu mergeţi direct la Jhaampe. Acolo se aşteaptă ei să ne ducem noi. Găsiţi un cătun şi ascundeţi-vă în el o vreme. Majoritatea muntenilor sunt ospitalieri. Dacă nu vă ajung la urechi zvonuri că aţi fi urmărite, plecaţi la Jhaampe. Dar mergeţi cât mai departe şi cât de repede puteţi înainte de a cere adăpost sau mâncare.

– Tu ce-ai de gând să faci? mă întrebă Starling cu voce scăzută.

– Ochi Întunecaţi şi cu mine ne vedem de drumul nostru. Aşa cum ar fi trebuit să facem cu multă vreme în urmă. Singuri călătorim cel mai repede.

– M-am întors după tine, îmi zise ea, de-abia vorbind de supărare. În ciuda celor întâmplate. În ciuda... degetelor... şi a celorlalte...

– Îi face să ne piardă urma, interveni Kettle.

– Ai nevoie de ajutor să urci pe cal? am întrebat-o încet.

– N-avem nevoie de niciun fel de ajutor de la tine! hotărî Starling nervoasă. Când mă gândesc prin câte-am trecut venind după tine... Şi tot ce-am făcut ca să te eliberăm... Ai fi ars de viu în celula aia dacă n-aş fi fost eu!

– Ştiu. N-aveam timp să-i explic totul. La revedere, am rostit încet.

Şi le-am lăsat acolo, îndreptându-mă spre pădure. Ochi Întunecaţi a păşit alături de mine. Copacii ne-au învăluit şi în curând femeile ne-au pierdut din vedere.

Kettle intuise repede planul. Imediat ce Burl stingea focurile, poate chiar înainte, se va gândi la mine. Vor găsi un bătrân ucis de un lup şi nu vor crede nicio clipă că am pierit în celulă. Voi fi urmărit. Vor trimite călăreţi pe toate drumurile care duc spre munţi şi în scurtă vreme le vor ajunge din urmă pe Starling şi pe Kettle. Dacă nu cumva hăitaşii aveau un drum mai anevoios de străbătut. Unul care traversa ţara perpendicular şi ducea direct la Jhaampe. Exact spre apus.

Nu va fi uşor. Nu ştiam precis ce anume se întindea între mine şi capitala Regatului Munţilor. Niciun oraş, cel mai probabil, pentru că populaţia era foarte rară. Locuitorii trăiau din vânatul animalelor cu blană sau formau triburi nomade de păstori de oi şi capre, care locuiau în colibe izolate sau în mici sate înconjurate de terenuri pline de capcane puse pentru prinderea vânatului. Nu prea aveam de la cine să cerşesc sau să fur mâncare şi alte provizii. Mai mult mă îngrijora să nu ajung la poalele unei culmi imposibil de urcat sau să trebuiască să traversez unul din multele pâraie iuţi şi reci care curgeau înfocate prin ravene şi văi înguste.

N-are rost să te îngrijorezi până n-ai de ce, sublinie Ochi Întunecaţi. *Dacă ne blocăm, atunci o să găsim un drum ocolitor. Poate ne va încetini. Dar nu vom ajunge niciodată acolo dacă stăm pe loc şi ne facem griji.*

Aşa că am mers toată noaptea, Ochi Întunecaţi şi cu mine. Când ajungeam în câte-un luminiş, cercetam stelele şi încercam să mă îndrept exact spre apus. Terenul era pe atât de greu de traversat pe cât mă aşteptasem. Am ales special poteci mai uşor de străbătut de om şi lup pe jos decât călare. Am părăsit cărarea pe pante încărcate de tufe şi prin tufişuri încâlcite din strâmtori înguste. Croindu-mi anevoie drumul, mă alinam cu gândul că Starling şi Kettle se descurcau mai bine. Am încercat să nu mă gândesc că Burl va trimite destui urmăritori ca să cerceteze mai multe poteci. Nu. Trebuia să iau avans cât mai mare faţă de ei şi pe urmă să-l momesc pe Burl să trimită toată cavaleria după mine.

Singurul mijloc prin care aş reuşi acest lucru era să devin o ameninţare pentru Regal. Una care trebuia înlăturată imediat.

Am înălţat ochii spre o culme. Trei cedri uriaşi crescuseră la un loc. Mă voi opri acolo, voi aprinde un foculeţ şi voi încerca să-mi întrebuinţez Meşteşugul. Nu am scoarţă de spiriduş, mi-am reamintit, aşa că ar trebui să mă asigur că voi dormi destul după aceea.

Te voi păzi eu, mă asigură Ochi Întunecaţi.

Cedrii erau imenşi, cu crengi împletite într-o ţesătură atât de deasă, că nu ajunsese zăpadă sub ele. Bucăţi parfumate de frunze căzute de-a lungul vremii formau un covor gros deasupra pământului. Mi-am făcut un pat din ele ca să nu stau chiar pe solul rece, pe urmă am adunat o grămadă bună de lemne. M-am uitat pentru prima oară în săculeţul furat. Am găsit o bucată de cremene, cinci-şase monede, nişte zaruri, o brăţară ruptă şi, învelită într-o cârpă, o şuviţă – o viaţă de soldat exprimată în câteva obiecte. Am săpat puţin şi-am îngropat şuviţa, zarurile şi brăţara. Am refuzat să mă întreb dacă aparţineau copilului sau iubitului lăsat în urmă de femeia-soldat. Nu mă făceam vinovat de moartea ei, mi-am reamintit. Totuşi, o voce îmi şopti cuvântul „catalizator" într-un ungher al minţii. Dacă n-aş fi fost eu, femeia ar fi trăit încă. Preţ de-o clipă, m-am simţit bătrân, istovit şi bolnav. Apoi m-am silit să uit şi de viaţa femeii, şi de-a mea. Am aprins focul şi l-am aţâţat. Am pus la îndemână restul vreascurilor. M-am învelit cu mantaua şi m-am culcat pe spate, în patul de

frunze. Am inspirat adânc, am închis ochii şi mi-am trimis Meşteşugul în explorare.

Parcă aş fi căzut într-un râu iute. Nu fusesem pregătit să reuşesc atât de repede şi riscasem să mă las dus de val. Râul părea mai adânc şi mai năvalnic în locul acela. Nu mi-am dat seama dacă mi se şlefuiseră abilităţile sau altul era motivul, dar m-am regăsit, m-am echilibrat şi mi-am întărit voinţa împotriva ispitei Meşteşugului. Am refuzat să mă gândesc la posibilitatea de a-mi îndrepta gândurile spre Molly şi copilul nostru, de a vedea cu ochii mei cum creşte fetiţa şi cum se descurcă amândouă. Nici pe Verity nu l-am căutat, oricât de mult îmi doream. Meşteşugul său era atât de puternic, încât l-aş fi găsit, fără îndoială. Dar nu pentru asta ajunsesem eu acolo, ci ca să-mi provoc un duşman, deci trebuia să fiu cu ochii în patru. Mi-am coborât apărarea complet, ca să nu mă izolez de Meşteşug, şi mi-am îndreptat voinţa spre Burl.

M-am întins, căutându-l prevăzător. Eram gata să-mi ridic imediat zidurile, dacă aş fi fost atacat. L-am găsit cu uşurinţă şi am rămas surprins că nu mă simte.

În clipa următoare, mă săgetă un junghi cumplit.

M-am retras mai rapid decât o anemonă-de-mare speriată într-un smârc. M-am mirat de mine însumi când am deschis ochii şi m-am holbat la crengile de cedru împovărate de omăt. Îmi curgea sudoarea pe faţă şi pe spinare.

Ce-a fost asta? întrebă Ochi Întunecaţi.

Nu ştiu nici eu.

Durere în cea mai pură formă. Nu pricinuită de o rană, de suferință sau de teamă. Durere absolută, de parcă fiecare părticică a trupului meu, din interior și exterior deopotrivă, fusese scufundată în flăcări.

Durere provocată de Regal și de Will.

Mă cuprinse un tremurat, nu din cauza Meșteșugului, ci a durerii lui Burl. Fusese mai aprigă decât puteam cuprinde cu mintea. Am încercat să pricep ce simțisem în clipa aceea scurtă. Will și poate o umbră din Meșteșugul lui Carrod îl pedepseau pe Burl, imobilizându-l. Carrod emana groază prost ascunsă și dezgust față de îndatorirea lui. Pesemne se temea să nu pățească la fel într-o zi. Cel mai puternic sentiment al lui Will era ura față de Burl, pentru că mă avusese în mână și mă scăpase. Dar dincolo de ea am sesizat că Will era fermecat de ceea ce-i făcea Regal lui Burl, deși nu-i făcea plăcere. Nu încă.

Lui Regal, însă, da.

Cândva îl cunoscusem bine pe Regal. Nu foarte bine, e-adevărat. Odată fusese doar cel mai tânăr dintre unchii mei, cel care nu mă suporta deloc. Își manifestase antipatia copilărește, îmbrâncindu-mă și pișcându-mă pe ascuns, tachinându-mă și bârfindu-mă. Nu-mi plăcuse atitudinea lui, nu-mi plăcuse de el, dar măcar avusese o justificare: invidia pe faptul că fiul cel mai mare, favoritul, zămislise încă un rival la timpul și atenția regelui. Mai demult, Regal fusese doar un prinț răsfățat, gelos pe frații mai mari din cauză că urmau la tron înaintea lui. Răzgâiat, josnic și egoist.

Dar fusese om.

Ceea ce intuisem în el cu doar câteva minute în urmă depășea orice limită a cruzimii și-mi era imposibil să-l înțeleg. Neoamenii își pierduseră caracteristicile umane, dar pustietatea lor sufletească amintea măcar vag de ele. Dacă Regal și-ar fi spintecat pieptul și mi-ar fi arătat un cuib de vipere, n-aș fi fost atât de șocat. Regal își pierduse orice fărâmă de omenie și-o înlocuise cu urâciunea întunericului. Acesta era omul pe care locuitorii din cele Șase Ducate îl numeau rege.

Acesta era omul care va trimite soldați după Starling și după Kettle.

– Mă întorc, l-am prevenit pe Ochi Întunecați, fără a-i da timp să protesteze.

Am închis ochii și m-am aruncat în râul Meșteșugului. Mi-am deschis mintea larg, sorbindu-i forța rece, fără să mă gândesc prea mult că m-ar putea devora. În momentul în care m-a sesizat Will, le-am vorbit tuturor:

– Vei muri de mâna mea, Regal. Ți-o garantez, așa cum îți garantez că Verity va fi din nou rege.

I-am izbit cu toată energia adunată din râul Meșteșugului. Am acționat din instinct, așa cum lovești cu pumnul. Nu plănuisem atacul, însă mi-am dat seama că la fel îi atacase și Verity la Tradeford. Niciun mesaj rostit, doar furie dezlănțuită împotriva lor. M-am deschis și mi-am dezvăluit prezența, iar când s-au întors către mine m-am străduit să-i lovesc cu toată puterea Meșteșugului meu. Ca și Verity, nu mi-am precupețit forțele. Cred că, dacă ar fi fost doar unul, aș fi reușit să-i spulber Meșteșugul. Dar, cum erau mai

mulți, i-am zdruncinat pe toți deodată. Nu știu ce efect am avut asupra lui Burl. Poate mi-a fost recunoscător pentru asaltul sălbatic, pentru că i-am distrus concentrarea lui Will, iar pe el l-am eliberat de tortura lui Regal. Am resimțit urletul de groază interior al lui Carrod când s-a desprins de Meșteșug. Cred că Will ar fi rămas să mă înfrunte, dacă Regal nu i-ar fi poruncit altfel: *Oprește-te, tâmpitule, nu mă pune în pericol pe mine, ca să te răzbuni tu!* Au dispărut toți într-o clipă.

Se luminase bine de ziuă când m-am trezit. Ochi Întunecați stătea culcat pe mine. Avea sânge pe blană. L-am împins ușor și s-a dat imediat la o parte. Se ridică în patru labe și-mi adulmecă obrazul. Am simțit, odată cu el, mirosul propriului meu sânge; era revoltător. M-am ridicat imediat în capul oaselor și lumea s-a învârtit cu mine. Încetul cu încetul, mi-am dat seama de freamătul din mintea lui.

Ești teafăr? Tremurai și-ai început să sângerezi pe nas. Dacă n-ai fi fost aici, nici nu te-aș fi putut auzi!

– Sunt teafăr, l-am liniștit cu voce răgușită. Mulțumesc că m-ai încălzit.

Din focul meu rămăseseră niște tăciuni amărâți. M-am întins după vreascuri și le-am aruncat peste ei. Aveam impresia că mâinile mi se mișcau singure, departe de mine. Când am reușit să aprind iar focul, m-am încălzit lângă el. Apoi m-am ridicat în picioare și m-am dus împleticit până acolo unde începea zăpada. M-am frecat cu ea pe față, ca să îndepărtez gustul și mirosul de sânge. Am luat un bulgăr și mi l-am pus pe limba încărcată.

Ai nevoie de odihnă? Ai nevoie de mâncare? mă întrebă îngrijorat Ochi Întunecați.

Da și da. Dar, mai presus de toate, trebuia să fugim de acolo. Nu mă îndoiam că, în urma asaltului meu, vor veni după mine. Făcusem ce voisem și reușisem, în ciuda nesiguranței. Le dădusem un motiv să se teamă de mine. Acum nu vor avea odihnă până nu mă vor distruge. Pe lângă asta, le arătasem clar unde mă aflu; vor intui unde să-și trimită oamenii. Nu trebuia să mă găsească în acest loc. M-am întors la foc, am aruncat pământ pe el și l-am stins cu picioarele. Apoi am plecat degrabă.

Călătoream cât de repede puteam merge eu. Nu era vorba că-l încetineam pe Ochi Întunecați. Se uita la mine cu milă cum mă chinui să urc o pantă, îngropat până la șold în nămeții peste care el trecea dintr-un salt. Nu o dată, când îl rugam să ne oprim puțin ca să mă proptesc de-un copac, el o lua înainte și căuta un drum mai ușor de străbătut. Când se stingea ziua și, odată cu ea, puterile mele, eu mă opream să aprind focul pentru noapte, iar el dispărea și se întorcea cu carne pentru amândoi. De cele mai multe ori, aducea iepuri albi, dar odată a venit cu un castor gras, care se aventurase prea departe de lacul lui înghețat. Am încercat să gătesc carnea, dar n-am reușit decât s-o prăjesc la suprafață. Eram prea obosit și flămând să mai aștept. Mâncând numai carne, nu m-am îngrășat, dar n-am murit de foame și-am reușit să merg mai departe. Nu dormeam bine, pentru că trebuia să arunc întruna vreascuri pe foc, ca să nu înghețe de frig;

în plus, mă tot ridicam, ca să bat cu picioarele în pământ, altfel nu mi le mai simțeam. Rezistență. Asta mi se cerea. Nu să mă mișc repede sau să-mi adun puteri nebănuite, ci să-mi consum cu zgârcenie din forțe, ca să pot merge mai departe în fiecare zi.

Îmi țineam ridicate zidurile Meșteșugului, dar tot îl simțeam pe Will bătând la poarta minții mele. Nu credeam că mă poate descoperi atâta vreme cât mă apăram, dar n-aș fi pus rămășag. Alerta permanentă mă secătuia și ea. În unele nopți, îmi venea să renunț la prudență și să-l las să mă pătrundă, să termine cu mine o dată pentru totdeauna, dar în momentele acelea nu trebuia decât să-mi amintesc ce anume devenise capabil Regal să facă. Mă trecea un junghi din cap până-n picioare și imediat mă străduiam să măresc distanța dintre noi.

În a patra zi de călătorie, când m-am trezit, am fost convins că intrasem bine în Regatul Munților. Nu descoperisem semne că am fi urmăriți de când plecasem din Moonseye. Mai mult ca sigur că, dacă am ajuns atât de departe în ținutul lui Kettricken, eram în siguranță.

Cât mai avem până la Jhaampe și ce facem când ajungem acolo?

Nu știu cât mai avem. Și nici ce vom face acolo.

Pentru prima oară, am încercat să mă gândesc serios la asta. La toate câte nu mi-am îngăduit să le chibzuiesc înainte. Adevărul era că nu știam ce se alesese de Kettricken din noaptea când o luasem de lângă rege și-o ajutasem să evadeze. La rândul ei, nici ea

nu primise veşti despre mine. Cu siguranţă, născuse deja. După socoteala mea, bebeluşul era de vârsta fiicei mele. Mi s-a stârnit curiozitatea pe neaşteptate. Aş putea să iau în braţe bebeluşul lui Kettricken şi să-mi spun: „Asta simt când îmi iau fata în braţe."

Numai că ea mă credea mort. Executat de Regal şi îngropat de mult. Era regina mea şi soţia lui Verity. Ei sigur îi puteam dezvălui în ce fel reuşisem să supravieţuiesc. Dar a-i spune adevărul era ca şi cum aş arunca o piatră într-un iaz. Spre deosebire de Starling, Kettle sau de oricine altcineva care îşi dădea seama cine sunt, Kettricken mă cunoscuse înainte. N-ar afla un simplu zvon sau scorneală răspândită de cineva care mă zărise o clipă, ci o realitate. Ar putea spune altora care m-au cunoscut: „Da, l-am văzut cu ochii mei, trăieşte. Cum? Păi, graţie Harului, bineînţeles."

Înaintam anevoios prin zăpadă în spatele lui Ochi Întunecaţi şi mă gândeam ce-ar însemna pentru Patience să afle că trăiesc. Ce sentiment ar încerca-o, ruşine sau bucurie? S-ar simţi jignită că nu m-am dus la ea? Prin Kettricken, le-aş putea da de veste celor care mă cunoscuseră. Până la urmă, ar afla şi Molly, şi Burrich. Ce-ar simţi Molly să afle, de la aşa mare distanţă, nu numai că trăiesc şi nu mă întorsesem la ea, ci şi că eram mânjit cu Har? Îmi zdrobise inima că-mi ascunsese existenţa copilului nostru. Atunci ghicisem pentru prima oară cât de trădată şi rănită se simţise din cauza secretelor pe care le păstrasem faţă de ea de-a lungul anilor. Să afle că am încă un secret, şi încă unul cumplit, ar putea să-i înăbuşe orice

sentiment față de mine. Șansele mele de a începe o viață nouă alături de ea erau, și așa, destul de slabe; nu suportam să le micșorez și mai mult.

Și ceilalți... grăjdarii pe care-i cunoscusem, oamenii alături de care vâslisem și luptasem, soldații de rând de la Buckkeep... Toți vor afla. Indiferent de părerea mea despre Har, văzusem în ochii unui prieten cât îl dezgusta. Și atitudinea lui Starling se schimbase față de mine. Ce va zice lumea despre Burrich, că ținuse în grajdurile lui o creatură spurcată de Har și-o îngăduise pe lângă el? Va fi și el descoperit? Am scrâșnit din dinți. Va trebui să rămân mort pentru ei. Mai bine să ocolesc Jhaampe și să-l caut în continuare pe Verity. Numai că, fără provizii, aveam aceleași șanse pe care le avea Ochi Întunecați să treacă drept cățeluș de companie.

Și mai era o problemă. Harta.

Când Verity plecase din Buckkeep, se bazase pe o hartă. Una veche, scoasă de Kettricken din biblioteca din Buckkeep. Ștearsă, purtând patina timpului, făcută pe vremea regelui Wisdom, cel care îi vizitase primul pe Străbuni și le ceruse ajutor pentru cele Șase Ducate. Nu se mai vedeau detaliile pe ea, dar și Kettricken, și Verity fuseseră convinși că unul din drumurile marcate duceau către locul în care Wisdom întâlnise ființele acelea greu de descoperit. Verity plecase din Buckkeep hotărât să urmeze drumul marcat pe hartă, care-l ducea în regiunile întinse dincolo de Regatul Munților. Luase cu el copia făcută după harta veche. Habar n-aveam ce se întâmplase cu originalul;

poate fusese dus la Tradeford când Regal golise biblioteca din Buckkeep. Dar eu de mult suspectam, din cauza aspectului şi-a caracteristicilor neobişnuite ale hotarelor, că şi harta aceea era copia alteia mult mai vechi. Graniţele erau desenate în stil muntenesc; dacă era ca originalul să mai existe, atunci numai în biblioteca din Jhaampe s-ar fi putut găsi. Cât stătusem în Regatul Munţilor, în convalescenţă, avusesem acces la ea. Era cuprinzătoare şi bine întreţinută. Chiar dacă nu găseam originalul hărţii respective, poate dădeam peste altele care acopereau aceeaşi zonă.

În Regatul Munţilor mă impresionase şi câtă încredere aveau oamenii unii în alţii. Spre deosebire de Buckkeep, văzusem puţine încuietori şi nicio gardă. Nu trebuia să te foloseşti de şmecherii ca să pătrunzi în reşedinţa regală. Chiar dacă, între timp, s-ar fi pus strajă, pereţii erau alcătuiţi din straturi de material din scoarţă de copac dată cu argilă şi vopsită. Sigur puteam intra acolo. După aceea, nu mi-ar trebui mult să caut prin bibliotecă şi să fur ce-mi trebuie. Şi mi-aş fi putut face şi nişte provizii.

Am avut decenţa să mă ruşinez la gândul acela, însă ruşinea nu avea să mă reţină. Încă o dată, nu aveam de ales. Am urcat cu mari eforturi încă o creastă de deal înzăpezită. Mi se părea că repet acele cuvinte la nesfârşit: nu aveam de ales, nu aveam de ales, nu aveam de ales. Niciodată n-am avut. Soarta făcuse din mine un asasin, un mincinos şi-un hoţ. Şi, cu cât evitam mai mult asemenea roluri, cu atât

ajungeam mai des să le joc. Ochi Întunecați tropăia la călcâiele mele și se agita din cauza deprimării mele.

Atât de cufundați eram amândoi în gânduri că, ajunși pe creastă, am rămas, ca niște proști, să ne vadă bine călăreții de pe drumul de dedesubt. Tunicile auriu cu maro contrastau cu albul zăpezii. Am împietrit ca o căprioară speriată. Totuși, nu ne-ar fi observat dacă n-ar fi avut cu ei o haită de câini. Am zărit-o dintr-o privire. Șase câini de vânătoare, nu câini-lupi, mulțumesc Edei, cu labe scurte, nefolositori pe vremea și pe terenul acela. Unul avea labe lungi, o corcitură slabă, cu blană creață pe spate. El și bărbatul care-l însoțea mergeau separat de haită. Ne urmăreau cu ce aveau la îndemână, dar am numărat doisprezece călăreți. Corcitura ridică imediat botul și lătră. Câinii ceilalți îi urmară îndată exemplul, adulmecând aerul și schelălăind când ne simțiră mirosul. Hăitașul care îi stăpânea arătă cu brațul în direcția noastră, în timp ce noi am luat-o la fugă. Corcitura și stăpânul ei se aflau deja pe urmele noastre.

– Nici măcar n-am știut că e un drum acolo, am rostit eu pe post de scuză, printre gâfâituri, în timp ce alergam în jos pe pantă.

Aveam un avantaj foarte mic. Coboram pe propriile noastre urme, pe când ei trebuiau și să urce, și să-și formeze cărare. Speram ca, atunci când vor ajunge pe culme, noi să fim deja ascunși vederii, în viroaga plină de tufe de dedesubt. Ochi Întunecați ezita, nu voia să mă lase în urmă. Câinii lătrau și se auzeau vocile agitate ale oamenilor porniți la vânătoare.

FUGI! i-am poruncit lui Ochi Întunecați.

Nu te părăsesc.

Aș avea puține șanse dacă m-ai părăsi, am recunoscut. Mintea mea lucra frenetic. *Du-te în fundul văii. Lasă cât mai multe urme false, învârtește-te în cerc, du-te în josul apei, urmând viroaga. Când ajung eu acolo, o luăm la fugă pe deal. S-ar putea să-i întârziem așa.*

Viclenii de vulpe! pufni el, apoi țâșni pe lângă mine ca o săgeată cenușie și dispăru în tufele dese din viroagă. Am încercat să avansez mai repede prin zăpadă. Chiar înainte de a mă apropia de tufișurile de la margine, m-am uitat în spate. Câinii și călăreții tocmai ajungeau pe culme. M-am adăpostit în tufele încărcate de zăpadă și-am luat-o în patru labe în jos, pe panta abruptă. Ochi Întunecați lăsase destule urme, cât pentru o haită. Când m-am oprit să-mi trag sufletul, trecu pe lângă mine în altă direcție.

Hai să fugim de-aici!

N-am așteptat să-mi răspundă, am început să urc cât de repede mă ajutau picioarele. Pe fundul viroagei era puțină zăpadă, se lipise mai mult de copacii și tufele protectoare. Înaintam îndoit de spate, știind că, dacă mă lovesc de crengi, își scutură omătul rece peste mine. Hămăiturile câinilor răsunau în aerul înghețat. Le-am ascultat în timp ce mă străduiam să iuțesc pasul. Când agitația lor s-a transformat într-un schelălăit de frustrare, am știut că au ajuns la dârele încrucișate desenate de Ochi Întunecați pe fundul viroagei. Prea repede. Prea repede au ajuns acolo și prea repede veneau spre mine.

Ochi Întunecaţi!

Taci, prostule! Te aud câinii! Şi celălalt.

Mi se opri inima în piept. Nu-mi venea să cred cât de prost fusesem! Am înaintat dând din mâini printre tufişuri, ciulind urechile la ce se petrecea în spatele nostru. Hăitaşii se luaseră după urmele false şi aproape că sileau câinii s-o ia la fugă pe ele. Erau prea mulţi călăreţi pentru viroaga îngustă. Se încurcau unii pe alţii şi, probabil, acopereau urma noastră adevărată. Am câştigat timp, dar numai puţin. Brusc, am auzit strigăte de alarmă şi scheunături. Am surprins o învălmăşeală de gânduri câineşti. Un lup dăduse năvală şi ţâşnise taman prin mijlocul haitei, atacându-i şi gonind chiar printre picioarele cailor din spatele lor. Un călăreţ căzuse şi nu-şi putea prinde bidiviul înspăimântat. Un câine rămase fără o ureche bleagă şi plângea. Am încercat să nu-i simt durerea. Bietul animal... şi nici măcar nu ne ajuta cu nimic suferinţa lui. Aveam picioarele de plumb şi gura uscată, dar m-am străduit să merg mai repede, să folosesc timpul câştigat de Ochi Întunecaţi, care-şi asumase un risc atât de mare. Am vrut să-i strig lupului să nu-i mai zăpăcească, să fugă cu mine, dar n-am îndrăznit să trădez haitei direcţia în care voiam să ne facem nevăzuţi. M-am căznit să înaintez.

Viroaga se îngusta şi se adâncea. Tulpini lungi, rugi şi tufe creşteau pe pantele abrupte şi atârnau în jos. Am bănuit că merg pe suprafaţa unui pârâu îngheţat. Am căutat din priviri o cale de ieşire. În spatele meu, câinii scheunau din nou şi-şi lătrau unul

altuia că descoperiseră urmele adevărate, urmăreşte lupul, lupul, lupul. Am ştiut atunci că Ochi Întunecaţi li se arătase de mai multe ori şi că îi îndepărta de mine dinadins. *Fugi, băiete, fugi!* îmi trimise el un gând, fără să-i pese că-l aud câinii. Îl mâna o veselie sălbatică, un fel de isterie inconştientă. Mi-a adus aminte de noaptea în care l-am vânat pe Justin prin coridoarele din turnul Buckkeep, ca să-l omor în coridorul cel mare, în faţa tuturor invitaţilor la ceremonia de înscăunare a viitorului rege Regal. Ochi Întunecaţi era cuprins de-o frenezie care-l făcea să-şi neglijeze propria supravieţuire. Mi-am luat avânt, cu inima cât un purice de grija lui, stăpânindu-mi lacrimile care mă înţepau în colţul ochilor.

Am ajuns la capătul viroagei. Urma o cascadă de gheaţă lucioasă, o amintire a pârâului de munte care străbătuse cheile abrupte în lunile de vară. Ţurţuri lungi şi ondulaţi atârnau deasupra unei crăpături în munte, sclipind uşor, ca apa curgătoare îngheţată brusc. Zăpada din crăpătură lucea cristalină. M-am oprit, bănuind că ascunde un lac adânc, pe care n-aş fi vrut să-l descopăr sub gheaţa prea subţire. Am ridicat privirea. Pereţii erau foarte înalţi. În unele locuri, platforme de stâncă aride străpungeau stratul de nea. Puieţi piperniciţi şi tufe rămuroase se împrăştiau încâlcite, întinzându-se ca să prindă puţin din lumina de deasupra. Niciunul nu părea destul de rezistent ca să-mi susţină greutatea. M-am întors pe urmele mele şi-am auzit un singur urlet crescând în intensitate, apoi stingându-se. Nici câine, nici lup:

numai corcitura putea fi. Siguranța urletului mă convinse că animalul venea după mine. Am auzit un glas de bărbat încurajându-l și un nou scheunat, de data asta mai aproape. M-am întors spre peretele viroagei și am început să mă cațăr pe el. Bărbatul își strigă tovarășii, îi fluieră să-l urmeze, descoperise urme de om, lăsați lupul, nu era decât un șiretlic de-al Harului. În depărtare, câinii scânciră dintr-odată altfel. În clipa aceea, mi-am dat seama că Regal găsise, în sfârșit, ce căutase. Un bărbat cu Har care să mă vâneze. Sângele Străvechi fusese cumpărat.

Am sărit și m-am agățat de un puiet care ieșea din peretele viroagei. M-am ridicat, m-am prins cu picioarele de el, m-am echilibrat și m-am întins după puietul de deasupra. Când l-am tras, greutatea mea îl smulse cu rădăcini cu tot din solul stâncos. Am căzut, dar m-am prins din nou de primul copăcel. Sus, mi-am zis eu nervos. M-am ridicat în picioare, dar l-am auzit crăpând sub mine. M-am agățat de tufele rămuroase care atârnau din malul tăiat pe dedesubt. Am încercat să mă cațăr cât mai repede, să nu atârn prea mult de puieți sau tufe. Am rămas cu mănunchiuri de ramuri în palmă, am smuls smocuri de iarbă ofilită, am vrut să mă cațăr pe marginea viroagei, dar n-am reușit. Am auzit un strigăt dedesubt și, în ciuda propriei mele voințe, m-am uitat înapoi și în jos. Un bărbat stătea cu un câine în luminișul de dedesubt. În timp ce corcitura mă lătra, bărbatul punea o săgeată în arc. Atârnam deasupra lor neputincios, cea mai ușoară țintă pe care și-ar fi dorit-o cineva.

– Te rog, m-am auzit vorbind printre gâfâituri, apoi am auzit sunetul inconfundabil scos de arc când eliberează săgeata.

Am simțit cum intră săgeata în mine, mai întâi ca un pumn izbindu-mă în spate – una din șmecheriile lui Regal din copilăria mea – apoi o durere interioară mai adâncă, mai fierbinte. O mână îmi căzu de pe ramuri. Nu pentru că aș fi vrut, pur și simplu se desprinse singură. Atârnam numai de brațul drept. Auzeam foarte limpede schelălăitul câinelui agitat de mirosul sângelui meu. Veșmintele bărbatului foșniră când scoase încă o săgeată din tolbă.

Durerea mușcă din nou, adânc, din încheietura mea dreaptă. Am țipat când mi se desprinseră degetele de pe ramuri. Într-un reflex de groază, am dat cu picioarele în tufele îngreunate de omăt de deasupra malului tăiat pe dedesubt. Nu știu cum, dar am reușit să mă ridic, deși crusta de zăpadă îmi zgâria obrazul. Mâna stângă o mișcam de parcă înotam. *Ridică-ți picioarele!* se răsti Ochi Întunecați la mine. Nu scoase niciun sunet, pentru că mă prinse zdravăn cu dinții de mâneca și încheietura dreaptă și mă trăgea în sus. Șansa de a rămâne în viață îmi dădu forțe noi. Am dat sălbatic din picioare și-am simțit pământ sub burtă. M-am târât în față cu ajutorul unghiilor, încercând să ignor durerea care mi se concentra în spinare, dar se împrăștia de acolo în valuri roșii. Dacă n-aș fi văzut bărbatul lansând săgeata, aș fi crezut că-mi străpunsese spatele un stâlp gros cât osia căruței.

Ridică-te! Ridică-te! Trebuie să fugim.

Nu-mi aduc aminte să mă fi ridicat în picioare. Am auzit câinii zgâriind stânca în spatele meu. Ochi Întunecaţi îi aştepta la marginea ei şi-i spinteca imediat ce urcau. Îi sfâşia cu dinţii şi le arunca hoiturile peste haita de jos. Când căzu şi corcitura cu blană creaţă pe spate, schelălăiturile de jos se mai potoliră. Ştiam amândoi prin ce trece şi auzeam ţipetele bărbatului de care se legase animalul muribund. Hăitaşul al doilea îşi chema câinii, spunându-le celorlalţi furios că n-avea rost să-i trimită sus la noi numai ca să fie omorâţi. Oamenii se puseră pe zbierat şi înjurat când îşi întoarseră caii şi începură să coboare înapoi în viroagă, ca să găsească un loc de unde să urce iar spre noi, să ne ia urma încă o dată.

Fugi! îmi strigă Ochi Întunecaţi. Nu voiam să vorbim despre ceea ce tocmai făcusem. O gheară fierbinte îmi zgâria şira spinării, dar şi un fior. Mi-am dus mâna la piept, crezând că voi simţi capul săgeţii ieşind prin el. Nu l-am simţit, era îngropat adânc. L-am urmat pe Ochi Întunecaţi împleticindu-mă, cu conştiinţa tulburată de prea multe senzaţii, de prea multe feluri de durere. Cămaşa şi mantaua zgâlţâiau săgeata la fiecare mişcare de-a mea. Corpul săgeţii se mişca odată cu hainele şi deplasa şi vârful din trupul meu. M-am întrebat cât rău îmi făcea. Mi-am adus aminte de câte ori măcelărisem căprioare ucise cu arcul, de carnea roşie, moale ca budinca, plină de sângele vărsat de o asemenea rană. Oare săgeata îmi intrase în plămân? O căprioară cu plămânul străpuns nu ajungea prea departe. Simţeam cumva sânge în gât?

Nu te mai gândi la asta! îmi porunci furios Ochi Întunecați. *Ne slăbești pe amândoi. Mergi, pur și simplu. Mergi și nu te opri.*

Deci știa și el că nu puteam fugi. Am mers unul lângă altul. O vreme. Pe urmă am înaintat singur orbește, pe întuneric, fără să-mi pese în ce direcție o iau. El dispăruse. L-am căutat cu mintea, însă nu l-am găsit. Undeva, departe, câinii scheunară din nou. Am continuat să înaintez. M-am ciocnit de copaci. Crengile mă zgâriau pe față, dar nu mă deranja, pentru că îmi amorțise. La spate, cămașa, o cârpă lipicioasă de sânge înghețat, îmi freca pielea. Am încercat să-mi strâng mantaua pe lângă trup, dar durerea bruscă mă trânti în genunchi. Tâmpitul de mine. Uitasem că mișcă săgeata. Tâmpitul de mine. Nu te opri, băiete. Am continuat să merg.

M-am izbit de încă un copac. Mă inundă un val de zăpadă. M-am scuturat și-am pășit mai departe. Am mers și-am mers vreme îndelungată. Apoi m-am așezat în zăpadă. Mi s-a făcut din ce în ce mai frig. Am fost nevoit să mă ridic. Trebuia să înaintez.

Așa că am înaintat, dar nu prea mult, cred. La adăpostul unor copaci verzi, foarte mari, unde stratul de omăt se întindea mai subțire, am căzut iar în genunchi.

– Te rog, am îngăimat.

N-am avut puterea să cerșesc milă.

– Te rog...

Nu știu pe cine imploram.

Am zărit o groapă între două rădăcini groase. Acele de pin țesuseră un covor gros în ea. M-am strecurat

în spațiul strâmt. Nu mă puteam întinde din cauza săgeții din spate, dar m-am proptit cu fruntea de copacul prietenos și mi-am împletit mâinile la piept. M-am făcut mic, mi-am strâns picioarele sub mine și m-am ghemuit în spațiul dintre rădăcini. Poate că aș fi simțit frigul, dacă n-aș fi fost prea obosit. Am adormit. Când mă voi trezi, voi aprinde un foc și mă voi încălzi. Îmi și închipuiam cât de cald îmi va fi, aproape că simțeam căldura.

Frate!

Sunt aici, i-am răspuns calm. *Chiar aici.* L-am atins mângâietor cu mintea. Venea la mine. Blana din jurul gâtului îi înghețase în țurțuri de salivă, dar niciun colț nu-i străpunsese pielea. Avea o tăietură pe-o parte a botului, dar nu prea adâncă. Îi învârtise pe urmăritori în cerc și le hărțuise caii din spate înainte de a-i lăsa cu buzele umflate, țâșnind, prin întuneric, într-o râpă cu iarbă acoperită de zăpadă. Numai doi câini mai trăiau și unul din cai șchiopăta atât de tare, încât călărețul se urcase la spatele unui tovarăș.

După aceea venise să mă caute, urcând pantele înzăpezite cu salturi ușoare. Era obosit, da, însă victoria îi dădea forțe proaspete. Aerul nopții îl învăluia rece și proaspăt. Adulmecă mirosul, apoi sclipirea de ochi a iepurelui pitulat sub o tufă, sperând să trecem pe lângă el fără să-l vedem. L-am văzut. O singură săritură neașteptată și urechilă ajunse în fălcile lupului. I-am presat între dinți capul plin de oase și i-am rupt șira spinării dintr-o mișcare. Am țopăit mai departe, cu carnea atârnând între fălci. Vom mânca pe

săturate. În beznă, pădurea sclipea în jurul nostru ca o mantie argintiu cu negru.

Oprește-te. Frate, nu face asta.

Ce să nu fac?

Te iubesc. Dar nu vreau să fiu ca tine.

Am plutit pe loc. Avea plămâni puternici, inspirau aerul rece pe deasupra capului de iepure din gură. Îl ustura zgârietura de la bot, dar picioarele lui solide îi purtau trupul zvelt cu mare ușurință.

Nici tu nu vrei să fii lup, Preschimbătorule. Nu prea vrei.

Nu eram convins că avea dreptate. M-am văzut cu ochii lui și m-am adulmecat. Mă cuibărisem între cele două rădăcini ale copacului uriaș ca un pui părăsit. Aerul mirosea înțepător, a sânge. Sângele meu. Am clipit și m-am uitat în jos, pe sub cotul îndoit pe care-mi propteam fruntea. Mă durea tot trupul, iar durerea pornea din săgeata înfiptă în spate.

Am adulmecat sânge și măruntaie de iepure. Lângă mine, Ochi Întunecați prinse animalul mort cu labele și-l spintecă. *Mănâncă acum, cât e cald.*

Nu știu dacă pot.

Vrei să-ți mestec eu îmbucăturile?

Nu glumea, dar singurul lucru mai scârbos decât mâncatul era să înghit carne crudă. Am reușit să scutur din cap. Degetele îmi amorțiseră, dar le-am privit apucând ficatul mic și ducându-l la gură. Era cald și sângerând. Ochi Întunecați avea dreptate. Trebuia să mă hrănesc. Spintecase iepurele. Am luat o halcă și-am mușcat din carnea caldă. Era tare, dar și eu eram

hotărât. Involuntar, aproape că-mi abandonasem trupul şi intrasem în corpul sănătos tun al lupului meu. O mai făcusem o dată, cu încuviinţarea lui. Dar acum eram amândoi mai înţelepţi. Ne vom împărţi vieţile, dar niciunul din noi nu va deveni celălalt. Altfel, vom avea amândoi de pierdut.

M-am aşezat încet în şezut. Muşchii spatelui protestară, spintecaţi de săgeată. Lemnul îi mușca nemilos. Închipuindu-mi cum iese din mine, mi-a venit să vărs carnea de iepure. M-am silit să mă liniştesc, dar n-am reuşit. Mi-am adus aminte de Burrich, de calmul de pe chipul său împietrit când îşi îndoise genunchiul şi i se desfăcuse rana veche. Cu mare grijă, am dus mâna la spate. Mi-am pipăit şira spinării. Muşchii se contractară în jurul săgeţii. În sfârşit, am dat de lemnul năclăit de sânge. Până şi atingerea aceea uşoară îmi provocă o nouă durere. Stângaci, am strâns corpul săgeţii cu degetele şi-am încercat să-l smulg. Chiar dacă nu m-ar fi durut, tot mi-ar fi fost greu să-l scot. Dar lumea se învârti cu mine din cauza durerii, iar când se opri, m-am trezit în patru labe, cu capul greu, atârnând în jos.

Să încerc eu?

Am clătinat din cap, rămânând pe loc. Mă temeam să nu leşin. Am încercat să gândesc. Dacă-mi scotea săgeata, îmi pierdeam cunoştinţa. Dacă începeam să pierd sânge, nu puteam opri sângerarea. Nu. Mai bine s-o lase acolo. Mi-am adunat toate puterile. *Poţi s-o rupi?*

Ochi Întunecaţi se apropie de mine. I-am simţit botul pe spate. Întoarse capul şi-şi mişcă fălcile în aşa

fel încât să prindă săgeata cu dinţii din spate, apoi le închise. Am auzit un poc, ca atunci când grădinarul tunde un puiet, şi mă zgudui încă un fior de durere. Mă cuprinse ameţeala, dar am reuşit să duc mâna la spate şi să smulg cămaşa îmbibată de sânge din ciotul săgeţii. Am strâns-o în jurul meu, scuturat de tremurături. Am închis ochii.

Nu. Mai întâi aprinde focul.

Cu greu i-am deschis la loc. Atât de greu îmi era... Am strâns toate rămurelele şi beţele din apropiere. Ochi Întunecaţi încercă să mă ajute, aducându-mi crengi, dar tot îmi trebui o veşnicie să aprind o flacără firavă. Treptat, am aţâţat-o cu beţe. Când focul începu să ardă bine, mi-am dat seama că mijea de ziuă. Era timpul s-o luăm iar din loc. Am stat numai cât să terminăm de mâncat iepurele şi să mă încălzesc bine la mâini şi la picioare. După aceea am pornit iar la drum, în spatele lui Ochi Întunecaţi, care mă îndemna, nemilos, să merg mai departe.

CUPRINS

Prolog

Cele pierdute în uitare 7

1. Renașterea din mormânt 11
2. Despărțirea 52
3. Strădania Meșteșugului 87
4. Drumul Râului 119
5. Confruntări 155
6. Harul și Meșteșugul 200
7. Farrow 231
8. Tradeford 263
9. Asasinul 296
10. Târgul de slujbe 337
11. Păstor 363
12. Suspiciuni 396
13. Lacul Albastru 436
14. Contrabandiști 472
15. Kettle 499
16. Ascunzătoarea 525
17. Traversarea râului 554
18. Moonseye 581
19. Hăituirea 607

„Bine înrădăcinat în fantasy-ul de înaltă clasă, romanul lui Robin Hobb prezintă un protagonist a cărui maturizare gravitează în jurul descoperirii devotamentului şi încrederii, al înţelesului lor adevărat..."

Library Journal

„Încă o «felie» dintr-un roman care te cucereşte, construită migălos din detalii, personaje credibile şi intrigă matură."

Kirkus Review

„Iată genul de carte pe care o parcurgi cu sufletul la gură, sperând că nu se va termina niciodată. Personajele m-au contrariat şi m-au încântat, decorul e splendid evocat. Ce v-aţi putea dori mai mult?"

Steven Burst

„Când am citit *Răzbunarea asasinului*, mi-am zis că, dacă lumea fantasy ar exista, atunci sigur ar fi locuită de personajele lui Robin Hobb, măreţe, dar meschine, mărunte, dar demne, malefice, dar inteligente. Şi, înainte de toate, credibile."

Antuza Genescu

revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-183-1

9 786065 791831

colecţia nautilus fantasy

nemira.ro